

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Pegasus Yayınları: 1851
Bestseller Roman: 777

After: Başlangıç

Anna Todd

Özgün Adı: Before

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2018

ISBN: 978-605-299-394-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Anna Todd, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Simon & Schuster Inc.'in
bünyesindeki Gallery Books'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

ANNA TODD

AFTER

BAŞLANGIÇ ∞

İngilizceden çeviren:
Gölce Arman Bayrakçı

PEGASUS YAYINLARI

*Bana tahmin bile edemeyecekleri kadar ilham veren
tüm muhteşem okurlarıma,*

Hessa'nın Şarkı Listesi:

Never Say Never: The Fray
Demons: Imagine Dragons
Poison & Wine: The Civil Wars
I'm a Mess: Ed Sheeran
Robbers: The 1975
Change Your Ticket: One Direction
The Hills: The Weeknd
In My Veins: Andrew Belle
Endlessly: The Cab
Colors: Halsey
Beautiful Disaster: Kelly Clarkson
Let Her Go: Passenger
Say Something: A Great Big World, ft. Christina Aguilera
All You Ever: Hunter Hayes
Blood Bank: Bon Iver
Night Changes: One Direction
A Drop in the Ocean: Ron Pope
Heartbreak Warfare: John Mayer
Beautiful Disaster: Jon McLaughlin
Through the Dark: One Direction
Shiver: Coldplay
All I Want: Kodakline
Breathe Me: Sia

1. Bölüm ÖNCESİ

Küçükken, büyüdüğünde nasıl biri olacağını hayal ederdi.

Belki polis veya öğretmen olurdu. Annesinin arkadaşı Vance'in mesleği kitap okumaktı ve bu da ona eğlenceli gelirdi. Fakat çocuk, yapabileceklerinden pek emin değildi; hiçbir yeteneği yoktu. Sınıfındaki Joss adlı çocuk gibi şarkı söyleyemiyordu; Angela gibi, uzun rakamları toplayıp çıkaramıyordu; komik, ağzı bolca laf yapan Calvin'in aksine sınıf arkadaşlarının önünde neredeyse hiç konuşamıyordu. Yapmayı sevdiği tek şey kitaplarının sayfalarını ardı ardına okumaktı. Vance'in haftada bir, bazen daha fazla bazen de daha az getirdiği kitapları bekler dururdu. Adamın ortalarda görünmediği dönemler olur ve çocuk en sevdiği kitapların aynı hırpalanmış sayfalarını tekrar tekrar okumaktan sıkılırdı. Fakat o kibar adamın her zaman elinde bir kitapla çıkageleceğine inanmayı öğrenmişti. Çocuk sanki her iki haftada, iki santim uzar, yeni bir kitapla daha da akıllanırdı.

Ailesi mevsimlerle birlikte değişiyordu. Babası gittikçe daha gürültülü ve kaba saba biri oluyor; annesi ise daha çok yoruluyor, geceyi dolduran hıçkırıklarının sesi giderek yükseliyordu. Küçük evin duvarlarına tütün ve daha kötü şeylerin kokusu sinmeye başladı. Babasının nefesinden gelen viski kokusu, lavaboyu doldurup taşıran bulaşıklar kadar gerçektir. Aylar geçtikçe babasının neye benzediğini bile unuttuğu olurdu.

Vance evlerine daha sık uğramaya başladı ve çocuk geceleri annesinden gelen hıçkırık seslerinin değiştiğini fark etmedi bile. O sıralarda arkadaşları olmuştu. Yani, bir arkadaşı olmuştu. Arkadaşı uzak bir yere taşındı ve çocuk yeni arkadaşlar bulma zahmetine

girmedi. Onlara ihtiyacı olmadığını hissediyordu. Yalnız olmayı umursamıyordu.

O gece gelen adamlar, çocuğun içinin derinliklerinde bir şeyi değiştirdiler. Annesinin başına gelen şeyi görmesi onu katılaştırdı ve babası ona gittikçe yabancılaşırken o daha öfkeli birine dönüştü. Kısa süre sonra babası ufak, pislik içindeki evlerinin kapısından yalpalaya yalpalaya girmez oldu. O gittiğinde, çocuk da rahatladı. Artık viski, kırık mobilyalar ve duvarlarda açılan delikler olmayacaktı. Ardında bıraktığı tek şey babasız bir çocuk ve yarısı boş sigara paketleriyle dolu bir salondur.

Çocuk, sigaranın bıraktığı tattan nefret etse de dumanın nefesini keserek ciğerlerine doluşuna bayılmıştı. Bütün o sigaraları içmiş ve daha fazlasını almaya başlamıştı. Kendine arkadaşlar edindi; tabii arkadaşlıklarına değmeyecek kadar sorun yaratan, asi ve suça yatkın bir grup çocuk, arkadaştan sayılabilirse... Çocuk geceleri geç saatlere kadar dışarıda kalmaya başlarken, öfkeli çocuk grubunun söylediği küçük beyaz yalanlar ve zararsız muziplikler daha ciddi suçlara dönüşmeye başladı. Tehlikeli, çok tehlikeli olduğunu bildikleri daha karanlık kişilere dönüştüler fakat yalnızca iyi vakit geçirdiklerini düşünüyorlardı. Kontrol kendilerindeydi ve hissettikleri gücün getirdiği heyecanı inkâr edemiyorlardı. Çaldıkları her masumiyetin ardından damarlarındaki kan daha fazla küstahlık, daha fazla açlık ve daha fazla sınır tanımazlıkla akıyordu.

Çocuk halâ aralarındaki en yumuşak kişiydi fakat artık bir zamanlar itfaiyeci veya öğretmen olma hayalleri kurmasını sağlayan vicdanını kaybetmişti. Kadınlarla kurduğu ilişkiler sıradan ilişkiler değildi. Onların dokunuşlarını arzuluyor fakat kendini herhangi bir duygusal bağdan koruyordu. Bu davranışı artık basit bir "Seni seviyorum" demekten bile vazgeçtiği annesi için de geçerliydi. Zaten onu neredeyse hiç görmüyordu. Neredeyse tüm zamanını sokaklarda geçiriyordu ve evi, onun için arada sırada paketlerin geldiği bir yerden başka bir şey ifade etmiyordu. Gelen paketlerde, Vance'in isminin altında Washington eyaletinde bir yerin adresi karalanmış oluyordu.

Vance de onu terk etmişti.

Kızlar çocuğa ilgi gösteriyorlardı. Çocuk onlara yalan söyler, onları öper ve becerirken, kızlar da ona sıkıca yapışıyor, batırdıkları uzun tırnaklarıyla çocuğun kollarında izler bırakıyorlardı. Seksin ardından birçoğu ona sarılmak isterdi. Çocuk ise onları savuşturur, tenlerini ne öper ne de yumuşak dokunuşlarla okşardı. Çoğu zaman kızlar soluklanıncaya kadar oradan ayrılmış olurdu. Günlerini kafası iyi, gecelerini ise kafası daha da iyi bir halde geçirirdi. İçki dükkânının arka sokağında veya Mark'in babasının dükkânında takılır, hayatını boşa harcardı. İçki dükkânlarında hırsızlık yapar, mazur görülemeyecek videolar çekip saf kızları küçük düşürürdü. Küstahlık ve öfke dışında herhangi bir duygu hissedemiyordu.

Sonunda annesi usandı. Artık oğlanın bu yıkıcı davranışlarıyla uğraşacak ne maddi gücü ne de sabrı kalmıştı. Babasına Amerika'daki bir üniversiteden iş teklifi gelmişti. Daha kesin konuşmak gerekirse bu, Washington'daki bir üniversiteydi. Vance'in bulunduğu eyalette, hatta aynı şehirdeydi. İyi ve kötü adamlar bir kez daha aynı yerde olacaktı.

Annesi, babasının oraya gitmesiyle ilgili yaptığı konuşmayı çocuğun duymayacağını düşünmüştü. Görünüşe göre yaşlı adam daha iyi durumdaydı fakat çocuk bundan emin değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı. Babasının da bir kız arkadaşı vardı. Çocuğun kıskandığı, iyi bir kadındı. Babasının yeni halinin güzelliklerinden o faydalanacaktı. Çocuğun aylık babasıyla yemekler yiyebilecek, kendisinin hiçbir zaman duyma şansına sahip olamadığı nazik sözcükler duyabilecekti.

Üniversiteye gittiğinde, yaşlı adama inadından bir öğrenci yurduna taşındı. Fakat oradan hoşlanmamasına rağmen, yakında kendisinin olacak geniş odaya kutularını taşıırken içinde belli belirsiz bir rahatlama hissetti. Bu oda, Hampstead'deki odasının iki katı genişliğindeydi. Duvarlarda delikler, banyo lavabosundan çıkan böcekler yoktu. Nihayet tüm kitaplarını koyabileceği bir yeri vardı.

Başlarda arkadaş edinme zahmetine girmeyerek kendi başına takıldı. Arkadaş grubu yavaş yavaş oluşmaya başladı ve böylece yeniden aynı karanlık döngünün içine girdi.

Ta Amerika'da Mark'ın ikiziyle tanıştı ve dünyanın böyle olması gerektiğini düşünmeye başladı. Her zaman yalnız olacağını kabullenmeye başladı. İnsanları incitmek ve sorun yaratmak konusunda iyiydi. Tıpkı bir öncekine yaptığı gibi bir kızı daha incitti ve hiddetli enerjisiyle hayatını yok etmeye çalışan fırtınanın, sırtında bir aşağı bir yukarı gezindiğini hissetti. Fena halde ikiye bölünmüş yaparak babası gibi içmeye başladı.

Fakat umurunda değildi; hissizleşmişti, arkadaşları vardı ve o arkadaşları hayatında hiçbir gerçeğin olmadığını görmezden gelmesine yardım ettiler.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Onunla bağ kurmaya çalışan kızların bile önemi yoktu.

Natalie

Mavi gözlü esmer kızla tanıştığında, onun kendisini yeni açılardan sınamak üzere geldiğini biliyordu. Çok sevecen biriydi, tanıdığı en ince ruhlu kişiydi ve ona deli gibi âşıktı.

Kızı düzenli, tertemiz dünyasından aldı ve onu bir faraşın içine süpürerek tamamen yabancı olduğu karanlık ve acımasız bir dünyanın içine savurdu. Hissizliği, kızın önce kiliseden sonra da ailesinden sürgün edilip kimsesiz kalmasına neden oldu. Söylen-tiler acımasızdı; fısıltılar ellerinden İncil'i düşürmeyen önyargılı kadınlardan diğerine dolaşır duruyordu. Kızın ailesi de onlardan pek farklı değildi. Kimsesi yoktu ve ona gerektiğinden fazla güvenmek gibi bir hata yapmıştı.

Çocuğun kızı yaptıkları, annesi için bardağı taşıran son damla oldu. Natalie'ye davranışları, Londra'daki evinden kovulmasına, Amerika'ya, Washington eyaletine, babası olacak adama gönderilmesine sebep oldu. Eskiden beri hissettiği yalnızlığa sonunda gerçek hayatta da sahip olmuştu.

Bugün kilise çok kalabalıktı; hepimiz sıra sıra dizilmiş, bu sıcak temmuz öğleden sonrasında ibadet etmek için bir araya gelmiştik. Her hafta genellikle aynı kişiler geliyordu ve hepsini de isim ve soyadlarıyla sayabilirdim.

Ailem burada, İsa'nın en küçük mekânlarından birinde kraliyet ailesi gibi yaşırdı.

Küçük kız kardeşim Cecily, en öndeki sırada yanımda oturuyor, küçük elleriyle pürüzlü, ahşap sırayla oynayıp duruyordu. Kilisemize, içinin bir kısmının yenilenmesi için bağış yapılmıştı ve gençler topluluğumuz, bölge halkı tarafından bağışlanan erzakları bir araya getirmeye yardım ediyordu. Bu haftaki görevimiz yerel halktan boya toplayıp bu sıraları yeniden boyamaktı. Akşamlarımı hırdavatçıları gezip bağış isteyerek geçiriyordum.

Bu görevin anlamsızlığı konusundaki hislerim vurgulanmış gibi hafif bir çıtırtı duydum ve dönüp baktığımda Cecily'nin, oturduğu sıradan küçük bir ahşap parçası kopardığını gördüm. Tırnakları, koyu kahverengi saçlarındaki kurdelceye uyumlu olarak pembeye boyanmıştı fakat Tanrım, fazla yıkıcı olabilirdi.

"Cecily, önümüzdeki hafta bunları yenileyeceğiz. Lütfen yapma." Küçük ellerini nazikçe ellerimin arasına aldığımda biraz yüzünü astı. "Onları yeniden güzelleştirmek için boyamamıza yardım edebilirsin. Bunu istersin, öyle değil mi?" Ona gülümsedim. O da eksik dişini göstererek sevimli bir şekilde gülümsedi ve beni onaylarcasına başını salladı. Bukleleri de başıyla birlikte hareket ederek annemin bu sabah maşayla çıkardığı işten gurur duymasını sağladı.

Papaz vaazını bitirmek üzereydi ve annem ile babam el ele tutuşarak ufak kilisenin ön tarafına baktılar. Günah işlemek ve acı çekmekle ilgili sözcükler zihnimde uçuşurken, boynumda biriken ter damlaları sırtımdan ıslak ıslak aşağı akıyordu. Burası o kadar sıcaktı ki annemin makyajı boynundan aşağıya akıyor, gözlerinin etrafında siyah halkalar oluşuyordu. Bu, klimasız acı çektiğimiz son hafta olacaktı. Öyle olsa iyi olurdu; fakat olmasa da bu cehennem gibi yerden kaçmak için hasta numarası yapabiliyordum.

Vaazın sonunda annem, papazın eşiyle konuşmak için ayağa kalktı. Annem bu kadına çok hayrandı; hatta bana kalırsa biraz fazla hayrandı. Kilisemizin papazının eşi Pauline, başkalarına

pek empati duymayan katı bir kadındı, bu nedenle annemin ona neden bu kadar yakınlık duyduğunu anlıyordum.

Gençlik Topluluğu'ndaki tek yaşıtlım Thomas'a el salladım. Thomas yürürken, o, tüm ailesi ve kiliseden çıkmak için arkalarında sıraya girmiş olan herkes bana el salladı. Temiz hava almaya hazır bir şekilde ayağa kalktım ve ellerimi açık mavi elbiseme sildim.

"Cecily'yi arabaya götürebilir misin?" diye sordu babam bilgîç bir gülümsemeyle.

Her pazar olduğu gibi annemi susturmaya çalışacaktı. Annem en az üç defa veda ettikten sonra konuşmaya devam eden kadınlardandı.

O konuda anneme çekmemiştim. Onun yerine, genellikle birkaç sözü hayat boyu yetecek kadar anlamlı olan babama çekmeye çalışıyordum. Ayrıca (en belirgin özelliklerimiz olan) koyu renkli saçlarımızdan açık mavi gözlerimize ve boyumuza kadar ona benzememin babamın çok hoşuna gittiğini biliyordum. Kısa boyumuza... İkimiz de 165 cm bile değildik fakat o benden birazcık daha uzundu. Annem, on yaşına geldiğinde Cecily'nin ikimizi de geçeceği konusunda bize takılırdı.

Babamı onaylarcasına başımı salladım ve kız kardeşimin elinden tuttum. Benden daha hızlı yürüyordu; gençliğin verdiği heyecanla, azalan kalabalığın içinden hızla geçti. Onu geri çekmek istedim fakat yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana döndüğünde onunla koşmaktan başka bir şey yapamadım. Birlikte koşturarak hızla merdivenleri indik ve çimenliğe geldik. Cecily yaşlı bir çiftte çarpmamak için kenara çekildi ve bir çığlık atarak kilisemizin en kaba çocuğu Tyler Kenton'ı yere devirmekten son anda kurtulunca kahkahayı bastım. Güneş parlıyordu ve hava yoğun bir şekilde ciğerlerime doluyordu. Biraz daha hızlandım ve sonunda Cecily çimenlerde yuvarlanıncaya kadar peşinden koştum. İyi olup olmadığına bakmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Eğildim ve

yüzüne düşen saçını geriye attım. Gözlerinde biriken yaşlar akmak üzereydi ve altdudağı fena halde titriyordu.

“Elbisem . . .” Kumaşın üzerindeki çimen lekelerine bakarak küçük elleriyle beyaz elbisesine hafifçe vurdu. “Mahvoldu!” Yüzünü kirli ellerine gömdüğünde uzandım ve ellerini tutup kucağına indirdim.

Gülümsedim ve yumuşak bir ses tonuyla konuştum. “Mahvolmadı. Elbiseni yıkayabiliriz, hayatım.”

Başparmağımla yanağından akan yaşı sildim. Burnunu çekti; bana inanmaya henüz hazır değildi.

“Bu çok normal bir şey; benim en az otuz kez başıma geldi,” diyerek yalandan da olsa onu teselli ettim.

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ve gülmemek için kendini tuttu. “Hayır, gelmedi,” diyerek yalanımı yüzüme vurdu. Kolumu ona dolayarak ayağa kalkması için çektim. Gözümden bir şey kaçırmadığıma emin olmak için solgun kollarına baktım. Tertemizdi. Kolumu omuzlarından çekmedim ve kilisenin bahçesinden park yerine doğru yürüdük. Babam da nihayet annemi dedikodu yapmaktan alıkoyabilmişti ve birlikte bize doğru geliyorlardı.

Eve giderken ben arka koltukta Cecily’nin yanında oturup en sevdiği boyama kitabına küçük kelebekler çizerken babam da annemle son zamanlarda arka bahçedeki çöplere dadanan rakun sorununu konuşuyordu. Babam evin önüne park ettikten sonra kontağı kapatmadı. Cecily beni aceleyle öperek arka koltuktan indi. Ben de arkasından indim ve anneme sarıldım. Babam da yanağıma minik bir öpücük kondurduktan sonra sürücü koltuğuna geçtim.

Babam bana baktı. “Dikkatli ol, haziranböceği. Bugün güneşi gören dışarı çıkmıştır.” Kıstığı gözlerini güneşten korumak için elini siper yaptı. Bugün, Hampstead’in uzun süredir gördüğü en güneşli gündü. Hava sıcak olurdu fakat güneş çıkmazdı. Başımla onayladım ve babama, dikkatli olacağıma dair söz verdim.

Radyo istasyonunu değiştirmek için mahalleden çıkana kadar bekledim. Sesini açtım ve kent merkezine gelinceye kadar her parçaya eşlik ettim. Amacım, gittiğim üç dükkândan üç kova boya almaktı. Her birinden bir tane alsam mutlu olacaktım fakat her şeyi kapatabilecek yeterli boyamız olması için üç kova almayı planlıyordum.

İlk dükkân Mark'ın Boya ve Malzeme dükkânıydı ve şehirdeki en ucuz yer olarak bilinirdi. Dükkânın sahibi Mark, bulunduğumuz bölgede gerçekten iyi isim yapmıştı ve onunla tanışacağım için çok mutluydum. Neredeyse bomboş otoparka park ettim; koca otoparkta yalnızca elma şekeri rengine boyanmış klasik bir araba, bir de minivan vardı. Bina eskiydi; ahşap plakalardan ve sağlam görünmeyen alçı levhalardan yapılmıştı. Tabela eskimişti; *M* harfi güçlkle okunuyordu. Ahşap kapıyı açtığımda gıcırdadı ve bir zil çaldı. Karton bir kutunun üzerinden tam önüme bir kedi atladı. Tezgâha gitmeden önce tüy yumağını okşadım.

Dükkânın içi de dışı kadar dağınıktı ve tezgâha yaklaştığımda, tüm o ıvır zıvırın arasında orada duran çocuğu göremedim. Orada olması beni biraz şaşırttı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu; yıllarca spor yapmış birine benziyordu.

"Mark . . ." dedim soyadını hatırlayabilmek için duraksayarak. Herkes ona yalnızca Mark derdi.

"Mark benim," dedi atletik görünömlü çocuğun arkasından gelen bir ses. Yana doğru hafifçe eğilince, masanın arkasındaki bir sandalyede oturan, tamamen siyahlar giymiş başka bir çocuk fark ettim. Diğer çocuktan çok daha cılız olmasına rağmen varlığını nedense diğerinden daha fazla hissettiriyordu. Yanlardan uzamış koyu renkli saçları alnına düşüyordu. Kollarında, yanık teninin gelişigüzel dağılmış siyah mürekkepler gibi görünen dövmeleler vardı.

Bana fazla hitap etmiyordu fakat onu eleştirmek yerine tek düşüncbildiğim, bu yaz benim dışımdaki herkesin bronzlaşmış olduğuydu.

“O değil, benim,” dedi üçüncü bir ses. İlk çocuğun diğer tarafına baktığımda orta boylu, ince yapılı ve kısacık saçlı bir çocuk gördüm. “Ama ben *Küçük Mark*’ım. Babamı arıyorsan, bugün burada değil.”

Üçüncü çocuk da birkaç dövme yaptırmıştı fakat onunkiler dağınık saçlı çocuğunkilerden daha düzenliydi ve kaşında pirsing vardı. Annemle babama göbek deliğimi deldirmek istediğimi söylediğim zamanı hatırlıyordum ve bugün bile yüzlerindeki korkunç tepkiyi düşündüğümde, kendimi tutamaz, gülerim.

“O, iki Mark’tan iyi olanıdır,” dedi dağınık saçlı çocuk, derin ve durgun bir ses tonuyla. Gülümseyince yanaklarında iki derin, güzel gamze belirdi.

Söylediğinin gerçeğe ilgisi olmadığından şüphelenerek kahkahayla güldüm. “Nedense buna pek inanmadım,” diye takıldım. Hepsi birden güldüler ve *Küçük Mark* dudaklarında bir gülümsemeyle bana bir adım yaklaştı.

Sandalyedeki çocuk ayağa kalktı. O kadar uzun boyluydu ki varlığı daha fazla hissedilmeye başladı. İlerledi ve tepemde dikildi. Çekiciydi; güçlü yüz hatlarına sahipti. Keskin bir çenesi, siyah kirpikleri ve gür kaşları vardı. Burnu ince, dudakları açık pembeydi. Gözlerimi dikip ona baktım, o da bana baktı.

“Babamı aramanın bir nedeni var mı?” diye sordu Mark.

Ben hemen karşılık vermeyince, Mark ve atletik andıran çocuk bir bana bir de arkadaşlarına baktılar.

Aniden kendime geldim ve çocuğa bakarken yakalanmış olmaktan biraz utanarak söze başladım. “Ben Hempstead Baptist Kilisesi’nden geliyorum ve acaba bize boya veya malzeme bağışında bulunmak ister miydiniz diye soracaktım. Kilisemizi yeniliyoruz ve bağışa ihtiyacımız var...”

Sustum çünkü pembe dudaklı çekici çocuk derin bir konuşmaya dalmıştı ve arkadaşlarıyla duyamayacağım kadar alçak sesle

fısıldaşıyordu. Sonra sustular ve hepsi aynı anda bana bakarak sırayla gülümsedi.

Önce Mark konuştu. "Bunu sizin için kesinlikle yapabiliriz," dedi.

Gülümsemesi bana bir tür kediyi anımsattı. Niye bilmem. Ben de gülümseyerek karşılık verdim ve ona teşekkür etmek için ağzımı açtım.

Pazısında devasa bir gemi dövmesi olan arkadaşına döndü. "Hardin, orada kaç teneke var?"

Hardin mi? Ne kadar tuhaf bir isimdi; daha önce hiç duymamıştım.

Bu Hardin'in siyah tişörtünün kolları, ahşap geminin alt kısmının yarısını ancak örtüyordu. Güzel yapılmıştı; ayrıntılar ve gölgeleme göz alıcı bir şekilde yorumlanmıştı. Yüzüne baktığımda ve dudaklarında bir anlığına durakladığımda, yanaklarıma ateş bastığını hissettim. Doğrudan yüzüme bakıyordu ve onu nasıl dikkatle incelediğimi fark etmişti. Mark ile Hardin'in bakıştıklarını gördüm fakat Mark'ın sadece dudaklarını oynatarak ona ne söylediğini kaçırdım.

"Bir teklife ne dersin?" dedi Mark, başıyla Hardin'i işaret ederek.

Teklifi duymak istiyordum. Bu Hardin komik birine benziyordu, biraz garipti fakat şimdiye kadar ondan hoşlanmıştım. "Neymiş bu teklif?" Parmağımı saçlarımin uçlarına geçirdim ve bekledim. Hardin hâlâ bana bakıyordu. İhtiyatlı bir yanı vardı. Bunu küçük dükkânın diğer ucundan hissedebiliyordum. Bu kadar sert görünmek için fena halde çaba harcayan bu çocuğun bende çok merak uyandırdığını fark ettim. Ailemin ne düşüneceğini, onu eve götürsem nasıl tepki vereceklerini düşünerek yüzümü ekşittim. Annem dövmelemin korkunç şeyler olduğunu düşünürdü fakat ben emin değildim. Bana fazla hitap etmeseler de dövmelemin

bir çeşit kendini ifade etme şekli olabileceğini ve bunun içinde de kesinlikle her zaman bir güzellik olduğunu düşünüyordum.

Mark pürüzsüz çenesini kaşdı. “Arkadaşım Hardin’le iki kez çıkarsan, sana kırk kilo boya veririm.”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle beni süzen Hardin’e baktım. Dudakları çok güzeldi. Hafif kadınsı hatları onu siyah kıyafetleri ve dağınık saçlarından çok daha çekici kılıyordu. Fısıldaştıkları konu bu olabilir miydi, diye düşündüm. Hardin’in benden hoşlanmasıyla ilgili mi konuşmuşlardı?

Ben bu konuyu tartarken, Mark bahsi yükseltti. “İstediğin renk. İstediğin cila. Benden. Kırk kilo.”

İyi bir satıcıydı.

Cık cıkıldım. “Bir randevu,” diye itiraz ettim.

Hardin kahkahayla güldü; gülerken âdemelması hareket etti ve yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. Pekâlâ, çok çok seksi biriydi. İlk geldiğimde ne kadar seksi olduğunu fark etmediğime inanamıyordum. Boyayı almaya o kadar odaklanmıştım ki boya dükkânındaki floresan ışığında gözlerinin ne kadar yeşil olduğunu fark etmemiştim.

“Bir randevu olur.” Hardin elini cebine soktu, Mark da kısacık saçlı çocuğa baktı.

Küçük pazarlığım başarıyla sonuçlandığı için kendimi zafer kazanmış gibi hissederek gülümsedim ve oturma sıraları, duvarlar ve merdivenler için ihtiyacım olan renklerin listesini verdim. Bu arada, tek bir randevu için kırk litre boya vermeye razı olacak kadar saf ve utangaç, dağınık saçlı, ihtiyatlı Hardin’le çıkacağım randevu konusunda şimdiden sabırsızlandığımı belli etmemeye çalıştım.

Molly

Küçükken annesi ona tehlikeli kızlarla ilgili hikâyeler anlatırdı. Bir kız sana ne kadar kötü davranırsa ve ne kadar kaçarsa, senden o kadar hoşlanıyor demektir. Genç erkeklere o tür kızların peşine düşmeleri öğretilirdi.

O erkekler büyüdüklerinde ise bir kız kendilerinden hoşlanmıyor gibi davrandığında bunun aslında gerçek olduğunu öğrenirlerdi. Kız, kendisine nasıl davranması gerektiğini gösterecek bir kadın olmadan büyümüştü. Annesi, ona sunamayacağı kadar büyük ve hızlı bir hayatın hayalini kurardı ve kız, erkeklerin nasıl davranması gerektiğini etrafındakileri izleyerek öğrenmişti.

Kız büyüdükçe, oyunu çabucak kavradı ve usta bir oyuncu oldu.

Ara sokağa giren karanlık köşeyi döndüğümde elbisemi aşağı çektim. Çekiştirirken file kumaşın yırtıldığını duydum ve yine aynı şeyi yaptığım için kendime küfrettim.

Trenle kasabaya *bir şeyleri...* başarmak için gelmiştim.

Ne olduğunu bilmiyordum fakat böyle hissetmekten çok ama çok yorulmuştum. Boşluk hissi, hiç tahmin edemeyeceğiniz şekillerde davranmanıza neden olabiliyordu ve içimdeki lanet olası devasa boşluğu doldurmanın tek yolu buydu. Erkekler iştahla bana baktıklarında, tatmin duygusu bir gelip bir gidiyordu. Kasıtlı olarak

onları baştan çıkaran kıyafetler giydiğim için bedenim üzerinde hak iddia edebileceklerini sanıyorlardı. İğrençlerdi ve tamamen yanılıyorlardı fakat ben de arzularını körüklüyor, göz süzüp onları cesaretlendiriyordum. Yalnız bir adama çekingen bir tavırla gülümsemenin etkisi uzun sürüyordu.

Bu ilgiye ihtiyaç duymak midemi bulandırıyor. Bu bir ağrıdan da öteydi; içimde hissettiğim kavurucu, beyaz bir kor gibiydi.

Bir köşeyi daha döndüğüm sırada siyah bir araba yaklaştı ve sürücü koltuğundaki adam bana bakmak için yavaşladığında başka tarafa baktım. Sokaklar karanlıktı ve zikzak şeklindeki bu sokak Philadelphia'nın en zengin muhitinin arkasında kalıyordu. Sokaklar boyunca mağazalar diziliydi ve hepsinin de mal kabul kapıları bu sokaktaydı.

Mağazaların dizili olduğu anacaddede çok fazla para ama çok fazla hoşnutsuzluk vardı.

“Gezmek ister misin?” diye sordu adam, otomatik penceresi minik bir gıcırtyla inerken. Yüzünde belli belirsiz kırışıklar vardı ve kahverengi-gri karışımı saçları düzgünce ayrılmış ve yana taranmıştı. Gülümsemesi büyüleyiciydi ve yaşına göre iyi görünüyordu fakat bilmediğim bir nedenle âdet edindiğim bu yaşayan ölü yürüyüşüne çıktığım her hafta zihnimde bir uyarı sinyali belirirdi. Gülüşünde sahte kibarlıktan başka bir şey yoktu; o da benim “Chanel” çantam kadar sahteydi. Gülümsemesi parasından geliyordu; bunu artık biliyordum. Ay ışığında parlayacak kadar tertemiz siyah arabalara sahip adamların parası olur fakat vicdanı olmazdı. Eşleri haftalar –hatta aylardır– onları becermediğinden, mahrum bırakıldıkları ilgiyi sokaklarda ararlardı.

Fakat ben onun parasını istemiyordum. Ailemin çok fazla parası vardı zaten.

“Ben fahişe değilim, seni sapık pislik!” Botumun düz tabanıyla aptal, parlak arabasına bir tekme savurunca parmağında parlayan yüzüğü fark ettim.

Gözleri benimkileri takip etti ve elini direksiyonun altına soktu. Aşağılık herif.

“İyi denemeydi. Evine, karına dön; ona bulduğun bahane her neyse eminim miadı dolmak üzeredir.”

Ben yürümeye başlayınca adam bir şey daha söyledi. Aramızdaki mesafe sözcükleri alarak gecenin içine, şüphesiz karanlık bir kuytuya taşıdı. Yeniden dönüp ona bakma zahmetine girmedim.

Günlerden pazartesiydi ve saat dokuzu geçmişti, o yüzden sokak neredeyse boştu. Binaların arkasındaki ışıklar azalmıştı ve etraf sessiz sakindi. Çatısından duman tüten bir lokantanın arkasından geçtiğim için kömürün kokusu tüm duyularımı doldurdu. Muhteşem kokuyordu ve bana küçükken Curtis’lerle arka bahçede yaptığımız barbeküleri hatırlattı. O zamanlar ikinci ailem gibiydiler.

Gözlerimi kırpıştırarak bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve lokantanın arka kapısından çıkarken bana gülümseyen önlüklü ve aşçı kepli orta yaşlı kadına gülümseyerek karşılık verdim. Çakmağından çıkan alev gecenin karanlığında parladı. Elindeki sigaradan bir nefes çekti ve yeniden gülümsedi.

“Buralarda dikkatli ol, kızım,” diye uyardı, kısık sesiyle.

“Her zaman öyleyimdir,” diye gülümseyip el sallayarak karşılık verdim. Başını iki yana salladıktan sonra sigarasını yeniden dudaklarına götürdü. Duman soğuk havayı doldurdu ve sigaranın ucundaki kırmızı ateş gecenin sessizliğinde çıtırdadı. Kadın sonra sigarayı beton zemine attı ve gürültülü bir şekilde ayağıyla ezdi.

Ben yürümeye devam ettikçe hava daha da soğudu. Bir araba daha geçince yol kenarına yanaşatım. Araba siyahtı... Yeniden bakınca, az önceki parlak siyah araba olduğunu fark ettim. Arabanın tekerleri sokağı kaplayan çöpleri ezerek yavaşladığında sırtımdan aşağı inen ürpertiye hissettim.

Hızlandım ve yabancidan olabildiğince uzaklaşmak için bir çöp konteynerinin arkasından yürüdüm. Ayaklarım hızlandı ve biraz daha uzaklaştım.

Bu gece neden bu kadar paranoyak olduğumu bilmiyordum; bu işi neredeyse her hafta yapıyordum. Berbat bir gömlek giyiyor, babamı yanağından öpüyor ve tren parası istiyordum. Kaşlarını çatarak çok fazla yalnız vakit geçirdiğimi ve çok geç olmadan hayatıma devam etmemi söylüyordu. Devam etmek o kadar kolay olsaydı, hemencecik bu elbiseyi üzerime geçirmez veya gömleği eve dönerken yeniden giymek üzere çantama tıktırmazdım.

“Molly, daha on yedi yaşındasın; hayatının en güzel yıllarını kaçırmadan gerçek dünyaya dönmelisin,” diyordu her seferinde.

Bunlar hayatımın en güzel yıllarıysa, daha fazla yaşamanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

Her defasında onu haklı bulurmuşçasına gülümseyerek başımı sallar fakat bu arada kendi kaybettikleriyle benimkileri karşılaştırmayı bırakmasını dilerdim. Aramızdaki fark şuydu; benim annem gitmek istemişti.

Bu gece nedense farklıydı; belki de nedeni aynı adamın yirmi dakika içinde ikinci kez yanımda durmasıydı.

Koşmaya başladım ve korkumun beni çukurlarla dolu sokaktan ilerideki işlek caddeye kadar götürmesine izin verdim. Caddeye çıktığımda tökezledim ve soluklanmaya çalışarak yeniden kaldırıma çıktığımda bir taksi bana korna çaldı.

Evc gitmeliyim. Şimdi. Göğsüm adeta yanıyordu ve soğuk havada nefes almakta zorlanıyordum. Yeniden kaldırıma çıktım ve dönüp her yöne baktım.

“Molly? Molly Samuels, sen misin?” diye bağırdı arkamdan bir kadın sesi.

Arkamı döndüm ve karşılaşmak isteyebileceğim en son kişinin tanıdık yüzünü gördüm. Onunla göz göze geldiğimde, ters

yöne koşma isteğime karşı koydum. İki elinde kahverengi alışveriş poşetleriyle bana doğru geliyordu.

“Bu geç saatte burada ne yapıyorsun?” diye sordu Bayan Garrett, yanağına bir tutam saç düşerken.

“Yalnızca yürüyorum.” Yeniden bakmadan önce elbisemi bacaklarımdan aşağıya çekmeye çalıştım.

“Tek başına mı?”

“Siz de tek başınızasınız,” dedim savunmaya geçmekten öte bir ses tonuyla.

İç geçirdi ve poşetlerini tek koluna geçirdi. “Gel, arabaya bin.” Köşeye park etmiş kahverengi kamyonete doğru yürümeye başladı.

Dügmeye basarak yolcu tarafının kapısını açınca ben de çekine çekine araca bindim. Hayır cevap olarak kabul etmeyen siyah arabadaki adamdansa, beni yargılayacak olan Bayan Garrett’la bu araçta olmayı yeğlerdim.

Geçici kurtarıcım sürücü koltuğuna geçti ve bir dakikalığına öne baktıktan sonra bana döndü. “Hayatının sonuna kadar bu şekilde davranamayacağını biliyorsun, değil mi?” Cümlesini kuvvetli bir sesle bitirmiş olmasına rağmen direksiyonu tutan elleri titriyordu.

“Ben bir şey...”

“Hiçbir şey olmamış gibi davranma.” Bu tepkisi, kibarlık yaparak lafı dolandırmak istemediğini gösteriyordu. “Normalde giyindiğinden ve eminim babanın sevdiği tarzından çok daha farklı bir şekilde giyinmişsin. Saçların, o doğal sarı rengiyle ilgisi olmayan bir pembeye boyanmış. Gecenin bu saatinde burada tek başına yürüyorsun. Seni fark eden tek kişi ben değilim. Bizim kiliseye gelen John da geçen gece seni görmüş. Herkesin önünde söyledi.”

“Ben...”

Ben itiraz edecek gibi olunca elini havada savurarak sözümü kesti. “Sözümü bitirmedim. Curtis’le yıllarca hazırlandıktan sonra şimdi de baban artık Ohio’ya gitmeyeceğini söyledi.”

Dudaklarından çıkan isim, içinde kalmaya alıştığım sert kabuğu, kendimi sakladığım o kalın hiçliği kırarak bir bıçak gibi içime saplandı. Bayan Garrett'in oğlunun yüzü zihnime, sesi kulaklarıma doldu.

"Susun," diyebildim, acı içinde.

"Hayır, Molly," dedi Bayan Garrett.

Ona baktığımda, fazlasıyla dolduğunu gördüm. Sanki içinde son altı aydır sarsılıp duran, duygu dolu şişeler vardı ve şimdi patlamak üzerelerdi.

"O benim *oğlumdu*," dedi. "O yüzden sakın burada oturup benden daha çok acı çekmek için bir nedenin varmış gibi davranma. Ben çocuğumu, tek çocuğumu kaybettim ve şimdi burada oturmuş gözlerimin önünde büyüyen o kızın da yitip gidişini izliyorum, tatlı Molly ve artık sessiz kalmayacağım. Kışını kaldırıp üniversiteye gitmeli ve tıpkı Curtis'le planladığınız gibi bu şehirden ayrılmalısın. *Hayatla* barışık ol. Hepimiz öyle olmak zorundayız. Ve ne kadar zor olursa olsun, ben yapabiliyorsam, sen de yapabilirsin."

Bayan Garrett sustuğunda, sanki son iki dakikadır midemi düğümlemiş gibi hissettim. Her zaman sessiz bir kadın olmuştu ve söyleneceklerin çoğunu kocası söylerdi fakat son beş dakikadır bir şekilde kırılğanlığı azalmıştı. Genellikle yumuşak olan ses tonunda yeni bir kararlılık vardı ve beni etkilemişti. Hayatımın böyle berbat olmasına izin verdiğim için üzülmemeye de neden olmuştu.

Fakat o arabayı ben kullanıyordum.

Ehliyetimi almadan bir gece önce Curtis'in ufak kamyonetini kullanmayı kabul etmiştim. İkimiz de heyecanlıydık ve gülümsemesi ikna ediciydi. Onu tüm varlığımla seviyordum ve öldüğünde paramparça olmuştum. O benim dinginliğim, ileride büyük bir evde, zengin bir mahallede birinin eşi olmaktan daha fazlası için yaşayan, nefes alan anneme benzemeyeceğimin garantisiydi. Annem

günlerini büyük evimizde resim yaparak, dans ederek, şarkı söyleyerek ve o sıkıcı kasabadan ayrılacağımıza söz vererek geçirirdi.

“Burada ölmeyeceğiz; bir gün babanı ikna edeceğim,” derdi her zaman.

Bu sözünün yalnızca yarısını tutarak iki yıl önce bir gece varısı çekip gitti. Anne ve eş olmaktan kaynaklanan gözle görünür utanç hissiyle baş edememişti. Çoğu kadın bunun neden utanç verdiğini anlayamayabilirdi ama benim annem öyle değildi. Tüm ülgenin üzerinde olmasını, insanların onu tanımlarını isterdi. Ne kadar inkâr ederse etsin, durum böyle olmadığında beni suçlardı. Benden hep utanmıştı; sürekli bedenine ne yaptığımı hatırlatırdı. Ben doğmadan önce vücudunun ne kadar güzel göründüğünü binlerce kez söylemişti. O bencil kadının rahminde olmayı ben seçmişim gibi davranırdı. Bir keresinde karnında bıraktığım izleri göstermişti, sarkan cildini görünce yüzümü buruşturdum.

Hayatını yaşamasına engel olsam da bana dünyaları vaat ederdi. Buradan daha büyük, daha eğlenceli, resimlerinin asılmasını isteyecek kadar güzel büyük reklam panoları olan şehirleri anlatırdı.

Ve içinde olmayı dilediği dünyadan söz ettiği geceyi sabaha bağlayan bir saatte, merdivenin kalın, metal parmaklıkları arasından, bavulunu halının üzerinde ön kapıya doğru sürükleyişini izledim. Küfretti ve saçlarını omuzundan geriye itti. Bir iş görüşmesine gider gibi giyinmişti; ağır bir makyaj yapmış, saçlarına fön çekmişti. Saçlarının öyle görünmesi için yarım şişe saç spreyi kullanmış olmalıydı. Saçlarını hafifçe düzeltirken heyecanlı ve kendinden emindi.

Kapıdan çıkmak üzereyken, güzel döşenmiş salonuna baktı ve yüzünde o ana kadar gördüğüm en büyük gülümseme belirdi. Sonra kapıyı kapadı ve hayalimde, cennete gidiyormuşçasına halâ gülümseyerek mutlu bir halde kapıya dayandığını canlandırabildim.

Nasıl görüldüğünü ve davrandığını aklımda tutmaya çalışarak parmak uçlarımda merdiveni inerken ağlamadım. Onunla paylaş-

tığım her anı, sohbeti ve kucaklaşmayı hatırlamak istiyordum. O anda bile hayatımın yeniden değişmekte olduğunu fark etmiştim. Salonun penceresinden, taksiye binişini izledim. Yola öylece bakakaldım. Galiba ona güvenemeyeceğimi her zaman biliyordum. Babam büyüdüğü ve harika bir mesleğe sahip olduğu kasabayı terk etmeye korkuyor olabilirdi fakat en azından güvenilir biriydi.

Bayan Garrett çekingen bir tavırla pembe saçlarımın uçlarına dokundu. "Saçlarını pembe gıda boyasına batırman gerçekleri değiştirmeyecek."

Sözcük seçimi karşısında gülümseyerek aklıma ilk geleni söyledim. "Oğlunuz gözlerimin önünde kan kaybından öldüğü için saçlarımı boyamadım," diye çıktım, saçlarımı durularken akan koyu pembe boyanın kana ne kadar benzediğini anımsayarak.

Elini ittim ve evet, sözlerim ağırdı fakat *o kim oluyordu da beni yargılıyordu?*

Sözlerimi sindirirken eminim birileri bizi kurtarmaya gelene kadar iki saat boyunca yanında durduğum Curtis'in ezilen bedenini düşünüyordu. Emniyet kemerini sürücü koltuğundan çıkarmaya çalışmış fakat başaramamıştım. Bariyerlere çarptığımızda metal öylesine bükülmüştü ki kollarımı kımıldatmam imkânsızdı. Fakat yine de denedim ve sivrilen metal tenimi yırtarken çığlık çığlığa bağırdım. Sevgilim hareket etmiyor, hiç ses çıkarmıyordu ve ikimizi de kurtarmaya çalışırken ona, arabaya ve tüm evrene bağırdım.

Curtis'in benzi solarken, kolları ağırlaşırken, karararak bana ihanet eden o evrene bağırdım. Fakat o öldükten sonra bayıldığuma ve orada oturup artık onunla ilgisi olmayan şeyi izlemek ve bir şekilde hayata dönmesini ummak zorunda kalmadığım için şimdi şükrediyordum.

Bayan Garrett hafifçe iç çektikten sonra arabayı çalıştırarak hareket etti. "Acını anlıyorum, Molly... bunu anlayacak biri varsa o da benim. Ben de hayatıma devam edebilmenin bir yolunu

arıyorum fakat sen elinde olmayan bir şey için kendi hayatını mahvediyorsun.”

Afalladım ve elimi arabanın kapısının üzerindeki plastik zeminde gezdirerek odaklanmaya çalıştım. “Elimde olmayan mı? Arabayı ben kullanıyordum.” Ağaca ve sonra da demir bariyerlere çıktığımızda ezilen metalin sesi kulaklarıma doldu ve kucağımdaki ellerimin titrediğini hissettim. “Onun hayatı benim elimdeydi ve ben onu öldürdüm.”

O her anlamda hayatın kendisiydi. Zeki, sıcak ve her şeyi seven biriydi. Curtis en aptal, en basit şeylerden bile mutlu olabiliyordu. Ben onun gibi değildim. Özellikle de annem gittikten sonra daha kışkıcı olmuştum. Fakat ne zaman öfkem bir hataya sebep olsa, o beni dinlerdi. Yaş gününde, babamın annemin resim odasını temizlemesine yardım etmişti çünkü ben annemin bize bıraktığı değerli resimlerin üzerine siyah boya dökerek orayı mahvetmiştim. Annemin ölmesini dilediğim zamanlarda bana nedenini sormazdı.

Beni hiç yargılamamış ve kendi başıma beceremeyeceğim şekilde beni ayakta tutmuştu. Her zaman, okulu bitirmemin ve yeni bir şehirde arkadaş edinmemin onun sayesinde olacağını düşünürdüm. İnsanlar hakkında düşündüklerimi saklama konusunda hiç iyi değildim ve bu nedenle arkadaş edinmem çok da kolay oluyordu. Bana hep bunun sorun olmadığını, benim normal biri olduğumu, yalnızca fena halde dürüst olduğumu ve ilişkimizde yalnızca rolümü kendisinin üstlenmek zorunda kaldığını söylerdi. O her zaman, kazaclarını bellerine bağlayan gösteriş meraklısı zengin çocuklarından hoşlanıyormuş gibi yapardı. O her zaman iyi olandı; her zaman sevdiği kişiydi. Ben onun daimi eşiydim. O kadar uzun süre birlikteydik ki herkes beni ve tavırlarımı kabullenmeye başlamıştı. Galiba kendi çekiciliğiyle benim eksiklerimi kapatıyordu. Benim kusurlarımı kapatırdı çünkü belli ki bende bir şeyler eksikti. O bu dünyada beni kabullenecek ve sevecek tek kişiydi. O her zaman o da beni terk etti. Bu benim hatamdı ve eminim ki

annem de bu şehirden, babamın sıradanlığından ve sarı saçlı, kurdeleli kızından usandığı için çekip gitmişti.

Lavabo pembeye dönüp sarı saçlarım kaybolduğunda, içimdeki normal görünme ihtiyacının son zerresi de yok oldu.

“Washington’ın batısında nüfuzlu bir arkadaşım var.”

Zihnim, on dakikadan az bir sürede hayatımdaki tüm boktan anıları su yüzüne çıkarırken nerede olduğumu unuttu vermişim.

“Birazcık torpille seni orada güzel bir okula sokmasını isteyebilirim. Güzel bir yerdir. Ferah, yemyeşil. Akademik yıl çoktan başladı ama istersen deneyebilirim,” diye önerdi.

Washington mı? Washington’da ne halt edecektim?

Artık üniversiteye gitmek *isteyip istemediğimi* tartarak teklifini düşündüm. Bu soru zihnimde dönüp dururken bu berbat şehirden ayrılmak istediğimi fark ettim. Bu nedenle belki de teklifi kabul etmeliydim. Eskiden başka şehirleri düşünürdüm. Annem Los Angeles’tan ve havanın her gün ne kadar muhteşem olduğundan bahsederdi. New York’tan ve sokakların insanlarla dolu olduğundan söz ederdi. Yaşamak istediği göz alıcı şehirleri anlatırdı. Annem o şehirlere uyum sağlayabiliyorsa, ben de Washington’da yaşayabilirdim.

Fakat Washington uzak, ülkenin diğer ucunda bir şehirdi. Babam burada yalnız kalacaktı ama belki onun için de iyi olurdu. Sürekli benim için endişelendiği ve beni mutlu etmeye çalıştığı için neredeyse hiç arkadaşı kalmamıştı. Kendi hayatı konusunda endişelenmeyi bile aklından geçirmez olmuştu. Belki bu durum biraz normale dönmesini sağlayabilirdi.

Ben de arkadaş edinebilirdim. Pembe saçlarım, entelektüel sayılabilecek bir şehirde buradaki kadar göz korkutmayabilirdi. Başka bir şehirde, cüretkâr giyim tarzım kendi yaşımıdaki kızlara o kadar tehditkâr görünmeyebilirdi.

Hayatıma baştan başlayabilir ve Bayan Garrett’i gururlandırabilirdim. Curtis’e de gururlanacağı bir şey sunmuş olurum.

Washington tam da o büyücünün söylediği yer olabilirdi. Ve böylece bu kadının, sevdiğim ve kaybettiğim erkeğin iyi kalpli annesinin arabasında, daha iyisini yapacağıma dair o anda yemin ettim. Washington'da, trene binip şehrin ücra köşelerine gitmeyecektim. Geçmişin içinde debelenmeyecektim.

Kendimi bırakmayacaktım.

Yalnızca geleceğim için iyi şeyler yapacak ve bu yolda ilerlerken kimin ne dediğini umursamayacaktım.

Melissa

Kızı ilk gördüğünde onu hafife almıştı. O zaman onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu, bugün bile çok fazla şey bilmez. Önce onun ağabeyi ile tanışmış, geceler boyu onunla içip sarhoş olmuş, onu tanıdıkça ne kadar berbat bir insan olduğunu fark etmişti. Kızın ağabeyi av peşinde koşan bir yılan, kampus ise onun avlağı gibiydi.

Fakat onu uzun süre gözlemledikten sonra bu yılanın zayıf bir noktası olduğunu gördü: Simsiyah saçları, yanık teni ve uzun boyuyla oldukça iştahamlı görünen kız kardeşi. Yılana nefreti büyürken, onun bu zaafının ne kadar hassas olduğunu, tabii ki kendi sinsiz arzularından sonra dünyadaki en önemli şeymiş gibi onun üzerine nasıl titrediğini fark etti. Bu yılanın kibirli bir veba gibi zehrini etrafa yaydığına ve durdurulması gerektiğine kendini ikna ederek bir plan yaptı.

Bu pisliğin yok edilmesi gerekiyordu; kız kardeşi ise yalnızca savaştın masum bir kurbanıydı.

Cuma gecesi olmasına rağmen ev fazla boştu. Babam hastanedeki terfisi için düzenlenen yemeğe gitmişti ve arkadaşlarımla hepsi başka bir partideydi. İki seçenek de cazip gelmiyordu.

Parti ağabeyimin sürekli takıldığı yurttan olmasaydı gidilebilirdi. Orada bana öylesine korumacı davranıyordu ki iyi vakit geçiremiyordum bile. Bu çok sinir bozucuydu.

Yemek daveti daha iyi bir seçenek olabilirdi fakat küçücük bir farkla. Bu şehirdeki en prestijli doktor olan babamın doktorluğu ebeveynliğinden daha iyiydi, yine de elinden geleni yapıyordu. Zamanı çok değerli ve pahalıydı, hastane masrafları şu an içinde bulunduğum ve şikâyet ettiğim bu devasa evin alınmasını sağlayan hasta insanlarla rekabet edemezdim.

Kendimi biraz suçlu hissederek her şeye rağmen gideceğimi haber vermek üzere mesaj çekmek için telefonumu aldım. Sonra saatın dokuzu geçtiğini fark ettim. Yemek sekizde başlayacaktı ve orada bulunmam yalnızca babamı meşgul edecek ve genç kız arkadaşına benden yakınması için daha fazla sebep vermiş olacaktı. Tasha benden yalnızca üç yaş büyüktü ve babamla bir yılı aşkın süredir birlikteydi. Onunla aynı liseye gitmemiş ve nasıl bir sür-tük olduğunu hatırlamıyor olsaydım ya da beni hatırlamıyormuş gibi davranmasaydı biraz daha anlayışlı davranabilirdim. Çünkü hatırladığını gayet iyi biliyordum.

Bana ne kadar kaba davranırsa davransın babama yakınmı-yordum. Babamı mutlu ediyordu. Babam ona baktığında gülüm-süyordu. Babamın bayat esprilerine gülüyordu. Babama gerektiği şekilde değer vermediğini biliyordum fakat o kırık parmağı ve dimdik göğüsleriyle babamın ofisine geldiğinden beri babam daha iyi biri olmuştu. Babamın boşanmayı kabullenmesi anneme göre çok daha zor olmuştu. Annem ise hemen, kendi ayakları üzerinde durana kadar büyükannesi ile büyükbabasının yanına, Meksika'ya döneceğini açıklamıştı.

Kimi kandırdığını sanıyordu bilmiyorum. Boşanma sırasında ona hayatı boyunca yetecek cam terlik alabilecek kadar büyük bir nafaka almıştı.

Tasha ve babamı rahatsız etmek yerine Dan'e mesaj çektim. Lisede birlikte okuduğum bir kızla çıkıyordu. Benim aksime o halâ *lisedeydi*. Ağabeyim aşırı derecede korumacı ve sadıktı fakat tam bir pislikti. Tekrar ediyorum: *Tam* bir pislik. Onun aşk

oyunlarından uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Arkadaşları ise genellikle ondan daha genç ve daha beter pisliklerdi. Etrafında kendisi kadar boktan insanların olmasından hoşlanıyordu çünkü böylece kendini daha iyi hissediyordu. Sanırım gösterinin merkezinde olmak istiyordu.

Dan çabucak karşılık verdi; yirmi dakikaya alırım seni.

Ona gülen bir yüz göndererek hazırlanmak için yataktan fırladım. Makyajsız yüzüm ve gri WCU tişörtümle gidemezdim. Bundan daha iyi görünmeliydim. Fakat tüm gece ağabeyimin dırdırını dinlemek istemiyorsam kıyafetim konusunda dikkatli olmalıyım.

Dolabımı karıştırıp bir dolu siyah ve pullu kıyafetin içinde giyecek bir şeyler aradım. Çok fazla elbisem vardı. Annem her zaman elbiselerini bir kez giydikten sonra bana verirdi. Babam, gösterişli elbiseler ve kırmızı, spor bir arabayla onu mutlu etmeyi severdi fakat nedense annem hiç mutlu olmazdı. Evden taşınırken bana onunla Meksika'ya gitmem konusunda bir seçenek sundu. Fakat kulağa komik gelse de yüzmeyi ve yüzme takımımı bırakmadım. Bunlar benim için Washington'daki her şeyden daha önemliydi. Babam ile Dan'i saymazsam özleyeceğim tek şey bu olurdu. Dan oraya geri dönmeyi düşündü fakat beni burada bırakmak istemedi. Ya da sürekli gözünün üzerimde olmasına bakılırsa *yapamadı* da denebilirdi.

İki elbise deneyerek onları yeniden dolabıma fırlattıktan sonra daha önce giymediğim bir tulum çıkardım. Askılarındaki ufak baskı dışında simsiyahtı. Kalçamı belli edecek kadar dar, bir partide giyilebilecek kadar rahattı ve bedenimin ağabeyimin çenesini kapalı tutmaya yetecek kadarlık kısmını örtüyordu.

Hazırlanmayı bitirdiğim anda dışarıdan Dan'in korkunç kornasının sesi geldi ve çabucak çantamı alıp aceleyle merdivenlerden aşağı koştum. Acele etmezsem komşular yine gürültüden şikâyet edeceklerdi. Güvenlik kodunu çabucak girerek kapıdan

dışarı fırladım ve Dan'ın Audi'sinin yanına vardığımda, o züppe arkadaşlarından birkaçını da beraberinde getirdiğini fark ettim.

“Logan, izin ver de öne geçsin,” dedi Dan.

Logan'la birkaç kez aynı ortamda bulunmuştum ve bana her zaman iyi davranırdı. Bir keresinde gittiğimiz bir partide bana asılmıştı. Oturduğum koltuktan kalktığımda ve Logan kendisinden en az on santim uzun olduğumu fark ettiğinde, çok iyi arkadaş olacağımızı söylemişti. Bana kibarca takılmasından etkilenmiş ve gülerek karşılık vermiştim. O zamandan beri Logan, ağabeyimin alımlar takımında en sevdiğim kişiydi.

“Sorun değil. Arkaya geçerim,” dedim, Logan emniyet kemerini çözerken. Arka koltuğa geçtiğimde, siyah dalgalı saçlı, yüzünü saklayan birinin oturduğunu gördüm. Saçları emo tarzında, tuhaf bir şekilde yana taranmıştı fakat kaşında ve dudağındaki pirsinglerle tam bir uyum içindeydi. Yanına oturup selam verdiğimde başını telefonundan kaldırmadı.

Dikiz aynasından bana bakan Dan, “Ona aldırma,” dedi.

Gözlerimi devirdim ve kendi telefonumu çıkardım. Yol boyunca kendi kendime oyalanabilirdim.

Yurtta park edecek hiçbir yer yoktu. Dan yürümek zorunda kalmamam için beni evin önünde indirmeyi önerdi. Arabadan indim fakat kapımı kapadıktan sonra diğer kapının da kapandığını duydum. Başımı kaldırdığımda, arka koltukta oturan çocuğun eve doğru yürüdüğünü gördüm.

“Adi herif!” diye bağırdı Dan.

Yabancı, elini kaldırdığında orta parmağı havadaydı. “Onlarla yürümeni tercih ettiğinden eminim,” dedim peşinden bahçeye doğru yürürken. Biz yürürken bir grup kız ona baktı; kızlardan biri diğerine bir şeyler fısıldadı ve sonra hepsi birden bana döndü.

“Bir sorunuz mu var?” diye sordum, süslü püslü, çaresiz yüzlerine bakarak. Üçü birden, onları ele vermeme beklemiyormuş gibi başlarını iki yana salladılar.

Ama yanılmışlardı. Kendilerini önemli hissetmek için diğer insanlar hakkında konuşan gösterişli sarışınlara tahammülüm yoktu.

“Büyük olasılıkla altlarına işemişlerdir,” dedi dalgalı saçlı çocuk bana. Sesi boğuk, hatta fena halde boğuktu ve İngiliz aksanını duyduğuma yemin edebilirdim. Yavaşladı fakat dönüp bana bakmadı. Kolları dövmelemlerle kaplıydı. Ne olduklarını anlayamamıştım ama hepsinin de siyah olduğunu görebiliyordum. Siyah kotu ve tişörtüyle uyum içindelerdi. Botları yumuşak çimenlerin üstünde hafif bir ses çıkarıyordu.

Ona ayak uydurmaya çalıştım fakat adımları fazla genişti. Uzun boyluydu; benden beş-on santim uzundu.

“Umarım öyledir,” dedim ve kızlara bir kez daha baktım. Artık başka bir konuya geçmişlerdi, yanlarından tökezleyerek geçen kısa elbiseli sarhoş bir kızı işaret ediyor ve ona bakıyorlardı.

Eve girerken çocuk bana başka bir şey söylemedi. Mutfağa girdiğinde de bir viski şişesi açıp bir yudum aldığında da bana bir kez bile bakmadı. Çocuk artık beni meraklandırmıştı ve Dan ile Logan içeri geldiklerinde bu dövmeleli yabancı hakkında bilgi almaya karar verdim. Tezgâhın üzerinde duran kovadan bir şarap soğutucusu aldım ve ağabeyimin yanına gittim. Daha şimdiden ot kokuyordu ve bana bakan gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Arka koltuktaki çocuk kimdi?” diye sordum. Yüz ifadesi değişti.

“Kim, Hardin mi?”

Sormam hoşuna gitmemişti. Peki ya *Hardin*? Bu nasıl bir isimdi böyle?

“Ondan uzak dur, Mel,” diye uyardı Dan. “Ciddiyim.”

Gözlerimi devirdim ve bunun ağabeyimle tartışmaya değmeyecek bir konu olduğuna karar verdim. Hiçbir erkek arkadaşımı beğenmezdi fakat en iyi arkadaşı ve arkadaşlarının en iğrençleri olan Jace’le aramı yapmaya çalışmıştı. Ağabeyimin standartlarının da ot ve alkol tüketiminin dengesizliği kadar değişken olduğu açıktı.

Ağabeyim yanındaki boş mindere hafifçe vurunca sessizce oturdum ve bir süre insanları izledim. Müziğin sesi gittikçe yükseliyor, kalabalık insan topluluğu da kendilerini içkilerine, ruh hallerine ve ortama kaptırıyordu.

Birkaç dakika sonra Logan ağabeyime yeniden ot içmek isteyip istemediğini sorduğunda, ben de etrafıma bakınarak Hardin'i aradım. Bu isme alılabileceğimi sanmıyordum.

Fakat işte orada, mutfakta tek başına tezgâha dayanmış duruyordu. Viski şişesi onu son gördüğümünden bu yana, yani yaklaşık on beş dakika öncesine göre önemli ölçüde azalmıştı.

Demek partilerin adamı. Güzel.

Koltuktan öyle hızlı kalktım ki Dan kolumu tutunca, odadan çıkmak için bir sebep göstermemin iyi olacağını fark ettim. Hardin'e bulacağımı söylersem, peşimden geleceğini biliyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Çişimi yapmaya," diye yalan söyledim. Beni sürekli olarak bu partilere davet etmesinden fakat yanından ayrılacağım zaman babam gibi davranmasından nefret ediyordum.

Yalan söylediğimi anlamış gibi yüzüme, gözlerime baktı fakat ben arkamı döndüm. Salonda yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum, o yüzden merdivene yöneldim. Bu koca evdeki tuvaletlerin hepsi yukarıdaydı ve tabii ki çok saçmaydı ama yuurtlarda mantık aramak zaten saçma olurdu.

Basamakları yavaşça çıktım ve üst kata geldiğimde yeniden ağabeyime baktım. Sonra döndüm ve karanlık bir duvara çarptım.

Oysa duvar değil, Hardin'in göğsüymüş.

"Kahretsin, affedersin!" diye bağırdım, elimdeki şarap soğutucudan tişörtüne sıçrayan ıslaklığı silerken. "En azından leke kalmayacak," diye takıldım.

Gözleri açık yeşildi ve öylesine dikkatli bakıyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Ha ha," dedi, donuk bir sesle.

Kaba. "Ağabeyim senden uzak durmamı söyledi," diye ağzımdan kaçırırverdim düşünmeden. Bakışları öyle yoğundu ki gözlerine bakmak beni çıldırtıyordu fakat geri adım atmak istemiyordum. İçimde buna alışkın olduğuna dair bir his vardı. İnsanın bu tipler karşısında hiç şansı olmadığına dair bir duyguya kapıldım.

Pirsingli kaşını kaldırdı. "Öyle mi söyledi?"

Evet, kesinlikle İngiliz aksanı. Bu konuda yorum yapmak istedim fakat insanların konuşma tarzı üzerine yorum yapmasının ne kadar itici olduğunu biliyordum. Bunu sürekli yaşıyordum.

Başımınla onayladım ve İngiliz yeniden konuşmak için ağzını açtı. "Peki, neden?"

Bilmiyordum... fakat öğrenmek istiyordum.

"Dan seni sevmiyorsa, hayli kötü biri olmalısın," diye takıldım. Gülmedi.

Artık omuzlarım gerilmişti; Hardin'in enerjisi beni şimdiden tutsak etmişti.

"İnsan sarraflığı ona kaldıysa boku yemişiz zaten," dedi.

İçgüdülerim beni onunla tartışmaya, ağabeyimin o kadar da kötü olmadığını, sadece yanlış anlaşıldığını söylemeye zorladı. Bu hakarete karşı onu savunmalıydım.

Fakat sonra Dan'ın en son kız arkadaşının tüm ailesinin kapıya geldiği, zavallı hamile kızın, öfkeli babasının arkasına saklandığı günü hatırladım. Babam bir çek yazmış ve tüm aile bir daha hiç haber alamayacağımız yeğenimle birlikte gözden kaybolmuştu. İçimde bir yerlerde, ağabeyimin içinde daha karanlık bir şeyler olduğunu biliyordum fakat kabullenmeyi reddediyordum.

Annem bu kadar uzakta ve babam Tasha'nın kızıdan ayrılmazken, Dan benim tek varlığımıydı.

Kahkaha attım. "Senin çok daha iyi olduğundan eminim."

Hardin dövmeli elini kaldırdı ve alına düşen saçını geriye itti. "Hayır, ben daha kötüyüm."

Kahverengi gözlerimin içine baktığında, nedense ciddi olduğunu biliyordum. Sözlerinde gizlenen uyarıyı hissedebiliyordum fakat yarısı boşalmış olan viski şişesini bana uzattığında bir yudum aldım.

Viski de bakışları kadar yakıcıydı...

Ve içimde Hardin'in benzinden oluştuğuna dair bir his vardı.

Steph

Kolları dövmelele kaplı, alev saçlı kızla ilk karşılaştığında, onda karanlık bir şeyler görmüştü. Saçları kendisinininkinden daha açık renk olan kıza bakışlarında hırslı bir hava sezmişti. Yaptıkları her şeyi karşılaştırıyordu ve çocuk onun ilgiye olan açlığını gördü. Bu kız ona çocukken okuduğu bir masaldaki Rousette soyadlı kıızı hatırlatmıştı. Kızıl saçlı prenses, bir amiralle evli olmasına rağmen, kız kardeşleri prenslerle evlendiklerinde onları kıskanıyordu. Fakat bu yeterli değildi; kocası onu kız kardeşlerinden daha iyi bir konuma getirmediği sürece yeterli değildi. Üzerinde hak iddia ettiği şeylerin kendisine ait olmamasına rağmen kız, bir şeyleri kaybetme düşüncesinden nefret ediyordu. İkinci en iyi olmayı kaldıramıyor, insanların ilgi odağı olmaya açlık duyuyordu. Hak ettiğini düşündüğü bir şeye başkasının sahip olması fikrini kaldıramıyordu ve dünyanın tüm varlığını hak ettiğine inanıyordu.

Babam yine işten geç döndü. Her gece geç geliyordu ve bu hafta balo kıyafetimi almak için arabasını kullanmama izin vermişti. Tüm arkadaşlarım kıyafetlerini bir ay önce almışlardı ve ben paniğe kapılmaya başlamıştım. Baloya gicecek kıyafetim olmazsa, lanet olası aklımı kaçıracaktım. Canım çok sıkındı ve babamın yine geç kalması ve annemin de haklı yakınmalarımı dinlemek yerine yeğenimle meşgul olması tam bir saçmalıktı.

Her şey ablam ve bebeğinin etrafında dönüyordu. İnsanlar her zaman en küçük bireyin ailenin bebeği olduğu konusunda saçmalardı. Kulağa hoş geliyordu fakat ben kullanılmış kıyafetler ve son dakikada planlanan ve ailemden başka kimsenin gelmediği doğum günü partileriyle büyümüştüm. Ben ailenin işe yaramazı, kendi evinde hayalet olan tuhaf bireydim. Ve bunun nedenini bile bilmiyordum.

Annem en son yukarıdaki lavaboyu ucuz, kırmızı saç boyasıyla kirlettiğimde benimle iki kelimedenden fazla konuşmuştu. Zamanlamam harika olduğu için çileden çıkmıştı çünkü olay ablam Olivia'nın doğum öncesi partisinden bir gece önce olmuştu. Yanlışlıkla banyo paspasına biraz boya dökmüş olabilirdim ve muhtemelen itfaiye kırmızısı boyanın saçlarıma nüfuz etmesini beklerken omuzlarımı ailemin işlemeli havlularıyla örtmüştüm.

Fakat Olivia'nın benim yaşımdayken giydiği tişörtü mahvetmeye cesaret edememiştim.

Duymaktan nefret ettiğim bir başka şey de buydu: *"Olivia on yedi yaşındayken öğrenci konseyi başkanıydı" veya "Olivia on yedi yaşındayken hep A alırdı ve liseden sonra evlendiği popüler bir erkek arkadaşı vardı."*

Ablamla karşılaştırılmaktan çok sıkılmışımdı; o altın çocuktu ve görünüşe göre gümüş madalya kazanmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Üniversiteye gitmek için evden ayrılmayı iple çekiyordum. Ailemin sürekli baskısıyla, Olivia'nın dereccyle mezun olduğu Washington Central'a gidecektim.

Ablam oraya gidene kadar o üniversite hiçbir zaman umurlarında olmamıştı ve onların beklentilerini hiçbir zaman karşılayamayacaktım fakat artık çabalamaktan bıkmıştım ve oraya gitmeyi kabul edip buradan ayrılmak daha kolaydı.

Babamın jipi evin önünde görüldüğü anda çantamı aldım, son bir kez aynaya baktım ve aceleyle merdivenden inmeye başladığımda neredeyse anneme çarpacaktım. Tabii fileli çorabımı

ve kırmızı deri bluzumu fark etmedi. Başını e-okuyucusundan kaldırmadan söylendi. Tek yaptığı buydu.

Ön kapı açıldı ve ablam babamla birlikte salona girdi. Bebek yeğenim Sierra ablamın kucağında uyuyordu.

“Çok yorgunum,” dedi Olivia odanın içine doğru yürüyerek.

Annem çabucak geldi, tabletinin kılıfını kapadı ve dalgın bir biçimde şöminenin üzerine bıraktı. Elbette Olivia için o değerli ekranına bakmaya ara verebilirdi.

“Stephanie seni evine bırakabilir, tatlım,” dedi babam benim adıma.

“Baba, gidip balo kıyafetimi almam gerek ve yarım saat içinde kapatacaklar!” Çantamı omzuma taktım ve babamın anahtarlarını almak için uzandım.

“Olivia ve Sierra da seninle gelebilir.”

Ablam araya girdi. “Benim için fark etmez. Sadece bir saniye banyoyu kullanmama izin verin yeter.”

Yürürken yumuşak, kahverengi saçları hareket etti. Üzerinde bej bir pantolon ve parlak çiçekleri olan kısa kollu bir gömlek vardı. Babam sanki büyük kızı dünyanın en düşünceli ve anlayışlı kızıymış gibi gülümsedi.

Bu *fazlasıyla* sinir bozucuydu.

“Pekâlâ,” dedim yüzümü asarak. “Fakat bugün elbiseyi benim için ayırdıkları son gün ve eğer baloya gidemezsem bu sizin hatanız olacak.” Ablama baktım. Olivia tamam der gibi başını salladı ve ben de dışarı çıkmak için babamın yanından geçtim. “Arabada bekliyorum.”

Arabayı çalıştırdım ve Olivia’yı beklemeye başladım. Beş dakika geçti. On dakika geçti. İki tane mesaj gönderdim fakat cevap vermedi. Telefonumdaki küçük işaret bana mesajları okuduğunu gösteriyordu. Fakat halâ evdeydi. Tahminime göre annemle dördüncü kez sarılıp vedalaşıyorlardı. Annem aynı şeyi anneanneme giderken de yapar, bize birkaç kez sarılarak şefkat

duygusunu tatmin ederdi. On iki dakika geçtikten sonra eve geri dönmek için arabadan çıktım.

Tam arabanın kapısını kapatırken ablam yüzünde dalgın bir gülümsemeyle aheste aheste evden çıktı. Hâlâ Sierra'yı araba kolluğuna yerleştirmesi gerekiyordu.

"Olivia, gitmemiz gerek," dedim acele etmesi için. İçini çekti ve gönülsüzce özür diledi.

Karanlık mağazanın önüne park ettiğimde saat 8:03'rü. Kapının üzerindeki işaret kapalı olarak değiştirilmiş ve ışıklar söndürülmüştü.

Artık elbisemi alamazdım. Bugün ikinci kez uzattığım sürenin son günüydü. Biraz daha zaman vermeleri için yalvarmışım fakat bugünün son gün olduğu defalarca tekrarlanmıştı. Durum çok can sıkıcıydı.

"Üzgünüm, Stephanie," dedi Olivia, ben başımı direksiyona yasladığımda.

Başımı çevirip onu azarladım. "Senin yüzünden."

"Benim yüzümden değil," dedi pişkin bir şekilde şaşırmış gibi yaparak. "Babam Sierra'ya yeni ayakkabı almak için beni alışverişe çıkarmak istedi. Çok hızlı büyüyor..."

Yeni bebek ayakkabısı mı? Sen ciddi misin? Bebeğinin ayakkabıya ihtiyacı olduğu için ben balo elbisemi kaçırmıştım; çocuk daha yürümüyordu bile!

"Babam neden seni doğrudan eve getirmedi ki? O zaman çok daha kısa sürede dönmüş olurdun," dedim başımı kaldırıp sesimi yükselterek.

"O zaman yorgun değildim... bilmiyorum." Benim vaktimin onun için hiçbir önemi yokmuş, bu büyütülecek bir durum değilmiş gibi omuz silkti.

"Bu tam bir saçmalık!" Başımı iki yana salladım ve ellerimle yüzümü kapadım.

"Bebegin önünde böyle konuşma!" dedi ablam yarı bağıırıp yarı fısıldayarak.

Söylene söylene park yerinden geri geri çıktım. Eve dönerken yol boyunca ikimiz de konuşmadık. Olivia yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu; ben ise o an onunla konuşamayacak kadar öfke-liydim. Benden her şeyi çalmasından bıkmıştım ve bu yetmezmiş gibi Sierra beynimi ikiye ayırmak istercesine ağlıyordu.

Hayatımdan nefret ediyordum.

Olivia'nın evine geldiğimizde, onu bıraktığım için teşekkür etti. Yeni evine ayak basmak bile istemiyordum, bu nedenle beni davet etmediğine memnun oldum. Ailemin, evi almaları için ona ve Roger'a yardım ettiğine emindim. Kocası sessiz biriydi ve ailemin önünde fazla konuşmazdı. Büyük olasılıkla bunu yapmasını Olivia söylüyordu. Eminim herkes benimle tanışmadan önce gereken uyarıyı alıyordu.

İçeri girmeyi hiç istemiyordum fakat çişimi yapmalıydım ve annemlerin evine dönüş yolu on beş dakika sürüyordu. Olivia'nın evine girdiğimde, ağır tarçın kokusunu hemen fark ettim. Olivia tüm odalarda o yağlı kandil zimbirtılarından yaklıyordu.

Roger bir elinde kumanda, kucağında ise dizüstü bilgisayarıyla koltukta oturuyordu. Odaya girdiğimi fark edince eşine gülümsedi, bana da kibarca nasıl olduğumu sordu. Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamasam da aynı olduğumu söyledim.

Birkaç dakikalık garip sohbetten sonra Olivia bebeği yatıracağını söyledi. Bir elinde pelüş bir oyuncak ayı diğerinde biberonla yukarı çıktı. Suni şöminenin üzerindeki tüm aptal aile fotoğraflarına bakarak yürüdüğümde Roger bana bakmadı bile. Ayağa kalktı ve şüphesiz benimle daha fazla konuşmamak için mutfağa gitti.

Küçük ahşap çerçeveli son fotoğrafta kusursuz, küçük ailelerindeki herkes birbirine uyumlu siyah beyaz kıyafetler içinde poz vermişti. Mutfaka doğru ilerleyince, koridorun duvarına asılı bü-

yük, metal çerçevede Olivia ile Roger'ın düğün günlerinde çekilen fotoğrafı gördüm. Olivia fotoğrafta kusursuzdu: Saçı ve makyajı mükemmel, elbisesi çok güzeldi. Yumuşak, ipeksi beyaz gelinliği asil bir şekilde yere kadar uzuyordu. O gelinlik için yaratılmış bir prenses gibi görünüyordu.

Gelinliği, alamadığım balo elbisesinin tam tersiydi. Bu gece alınam gereken elbise siyah pamuklu kumaştan ve tül den yapılmıştı. Üst kısmı bedene oturuyordu ve kenarlarında yıldız şeklindeki eteğine kadar uzanan dantelli tüller vardı. Olivia yüzünden hiçbir zaman sahip olamayacağım elbise. Keşke o aptal gelinliğini mahvedecek bir kova siyah boyam olsaydı diye düşündüğümü fark ettim. Duvardaki diğer fotoğrafa baktım ve Olivia'nın hamile karnına kollarını dolayan Roger'ı görünce durdum.

O benim balo elbisemi mahvetmişti. Ben de onun gelinliğini mahvedecektim. Mutfığa girdiğimde, Roger buzdolabının önünde durmuştu, yüzü dolabın içinde kaybolmuştu ve dolabın kapaklarının ardına gizlenmişti. Dikkatini çekmek için elimle hafifçe taş tezgâha vurdum. Arkasını döndüğü anda bluzumun alt kısmını çekiştirerek göğüs dekoltemi hatırı sayılır bir şekilde açtım. Nefesi kesildi ve sonra hafifçe öksürdü.

Gülümsedim. Ablamın, bebeğini doğurduğundan beri kocasını hıccermediğine bahse girebilirdim.

"Affedersin." Roger'ın gözleri bacaklarıma kayarak file çoraplarıma bakmamaya çalışırken saçımı parmağıma doladım.

"Selam," dedim ona yaklaşmaya devam ederek.

Kalbim hızla atıyordu ve ne halt ettiğimi bilmiyordum fakat ablama çok öfkeliydim ve her şeye sahip olmasından çok sıkılmışım. Olivia'nın yaptığı her şey mükemmeldi; benim yaptığım hiçbir şey ise mükemmel değildi ve onunkilerin de olmaması gerektiğini düşünüyordum. Özellikle de şirin, sadık bir köpeği andıran kocasının.

“N-ne yapıyorsun, Stephanie?” diye sordu Roger. Yüzü birkaç saniye önceki haline göre fazlasıyla solmuştu.

“Hiç. Sadece konuşuyorum.” Eteğimin belinden tuttum ve dantel iç çamaşırimi gösterecek şekilde karnımın ortalarına kadar yukarı çektim. Roger gerileyince sırtı ahşap dolaplara çarparak kapaklardan birinin hızla kapanmasına neden oldu.

“Ne oldu?” diye sordum kahkahayla gülerek. Midemde bir düğüm vardı ve her an bayılacak gibi hissediyordum fakat aynı zamanda kendimi müthiş ve güçlü hissediyordum. Demek adrenalin böyle bir şeydi. Buna bayılmışıtm. Daha fazlasını istiyordum. Bir adım daha attım ve elimi bluzumun önündeki fermuara götürdüm.

Roger elleriyle yüzünü kapadı. “Kes şunu, Stephanie.”

Boşversene, gerçekten de düşündüğüm gibi sadık bir köpekti. Bunu bilmek içimi yakan kıskançlığın artmasına neden oldu.

“Haydi, Roger, bu kadar...”

“Stephanie! Ne halt ediyorsun?” Olivia’nın sesi mutfağı doldurdu.

Kapıya baktığımda Olivia’nın kapının eşiğinde dikildiğini gördüm. Mavi çizgili pazen pijamalarını giymişti. Çok kızgındı.

Birkaç saniye sonra kocasına döndü. “Roger?”

“Bilmiyorum, bebeğim, öylece içeri girdi ve üzerindeki kileri çıkarmaya başladı.” Fahişe gibi davranan kardeşinin ne kadar çılgın olduğunu görmesi için yalvarırcasına ve panik içinde ellerini havaya kaldırdı.

Olivia bana döndü ve delici bakışlarını üzerime dikti. “Çık dışarı, Stephanie.”

“Doğru olup olmadığını bile sormadın,” dedim bu gerçek karşısında bir hayli öfkelenerek. Çantamı omzuma attım ve eteğimi yeniden aşağı çekip, açılan bacaklarımı örttüm.

“Seni tanıyorum,” dedi sakın bir şekilde.

Beni tanıyor muydu? Aslına bakılırsa beni hiç tanııymıyordu. Tanısaydı, bu kadar bencil bir kaltak olmaktan daha iyisini yapardı.

“Yani...” Roger’a baktım ve o da bir yılanmışım gibi geriledi. Beni yargılamaya hakkı varmış gibi! Yakalanmaktan korkmasa, beni o parlak granit tezgâha yatıracağından hiç kuşum yoktu.

“Pekâlâ, kocamı baştan çıkarmaya çalıştın mı çalışmadın mı?” Olivia’nın dudakları titriyordu ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu. İnkâr etmeli, ona kendi sorusuyla karşılık vermeli ve Roger’ı suçlamalıydım. Olivia bana inanır diye şimdiden acınası bir duruma girmişti. Ağlama numarası da yapabiliirdim ve eğer istersem Olivia’yı her konuda ikna edebilirdim.

Ah, lütfen.

“Çok şımarık bir sürtüksün!” diye bağırdı ve Roger kapıya gidip kolunu onun omuzlarına sardı.

Ben mi şımarık bir sürtüktüm? Ciddi miydi? İsteddiği her boka sahip oluyordu ve bu tam bir zırvalıktı. Onun yanında hep ikinci olmaktan bıkmıştım. Daha kötü bir şey yapmadığım için şanslıydı. Roger’ın veya onun canını çok daha ciddi bir şekilde yakabilirdim. Hatta şu an kafamdan geçen bazı düşünceler beni bile şaşırtıyordu... ve hoşuma gidiyordu.

“Çık dışarı, Stephanie.” Olivia başını iki yana sallarken kocası da onun titreyen ellerini okşuyordu.

Söylediğini yaptım. Yakın zamanda bu saçmalıklara bir daha katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Kısa süre sonra üniversiteye gidiyordum.

Ve oraya gittiğimde, o lanet kampusu ben *yönetecektim*.

2. Bölüm

0 SIRADA

Hardin

Yınlış bir yola girmişti ve hayatını kendinden mümkün olduğunca
nış şey bekleyerek yaşıyordu. Bu yabancı yerdeki yaşama fazla
alışmaya başlamıştı, hatta evden uzakta geçirdiği her geceyle
aksanının bile kaybolmaya başladığına inanıyordu. Hayatını aynı
şeyleri yaptığı, aynı tepkileri verdiği ve aynı sonuçları aldığı robotik
bir dğye sabitlemişti. Hayatındaki kadınlar birbirine karışıyor,
kimileri Sarah'lar, Laura'lar ve bilmem neler olarak sonu gel-
meyen bir dğ oluşturuyordu.

Hayatının her gününü bu şekilde nasıl geçireceğinden emin
değildi.

Ve bir sonraki yılın ilk haftası onunla tanıştı. Kendisinden
daha kudretli biri veya bir şey tarafından, onunla alay etmek üzere
planlı bir şekilde Washington Central'a yerleştirilmişti. O kişi
veya şey, onun kim olduğunu, nasıl tanındığını ve planlı olarak
hareket ettiğini biliyordu. Ona başka bir masumiyeti alma, başka
bir kızın hayatını mahvetme görevi verilmişti. *Bu kez o kadar da
kötü olmayacak*, diye düşündü. Daha nceki gibi her yola başvur-
mayacaktı. Bu seferki daha farklı, daha masumaneydi. Bu yalnızca
oğlence içindi.

Ve rüzgâr kızın saçlarını yüzüne savurana, gri gözleri rüya-
larına girene, pembe dudakları onu ıldirtana kadar yleydi. Ona
fena halde tutuluyordu. Başlarda yle hızlı gelişti ki bu duyguyu
hissediyor muydu yoksa hayal mi ediyordu, emin olamamıştı. Fakat
hissetmişti... bu duygunun bir aslanın kkreyişi gibi içine işlediğini
hissetmişti. Aldığı her nefes, zihninden geçen her düşünce artık
ona göre şekilleniyordu.

Karın beton zemini kapladığı bir gece yarısı, otoparkta tek başına oturuyordu. Elleriyle eski Ford Capri'sinin direksiyonunu sıkıca kavramıştı ve salim kafayla düşünmek bir yana, doğru düzgün göremiyordu bile.

Bunu nasıl yapmıştı? Bu kadar kısa zamanda nasıl bu kadar ileri gitmişti? Emin değildi fakat içinin derinliklerinde bunu yapmaması gerektiğini ve pişman olacağını biliyordu. Şimdiden pişman olmaya başlamıştı.

Onun kolay bir hedef olması gerekiyordu. Masum gülüşlü ve herhangi bir derinlik veya anlam taşımaması gereken tuhaf renkli gözlere sahip güzel bir kızdı. Ona âşık olmaması gerekiyordu ve Hardin'in insani tarafını ortaya çıkarmaması gerekiyordu.

Eski halinin zaten iyi olduğunu düşünüyordu.

Onu dünyasının merkezine koymak gibi güzel bir hata yapmadan önce her şey gayet iyiydi. Fakat onu sevmişti; onu o kadar çok seviyordu ki kaybetmekten ödü kopuyordu. Çünkü onu kaybetmesi kendini kaybetmesi demektir ve tüm hayatını, kaybedecek bir şeyi olmadan yaşadıktan sonra şimdi böyle bir kaybı kaldıramayacağını biliyordu.

Direksiyonu tutan parmaklarını biraz daha sıkıldığında eklemelerinden kan çekilirken düşünceleri biraz daha karıştı. Daha mantıksız ve çaresiz hissetti ve boş otoparkın sessizliği korkularını boğarken, o anda ona sonsuza dek sahip olabilmek için her şeyi, kesinlikle her şeyi yapabileceğini fark etti.

Takip eden aylar boyunca onu kazandı, kaybetti ve yeniden kazandı. Bir türlü anlamıyordu. Onu seviyordu. Ona olan aşkı tüm yıldızlardan daha parlaktı ve sevgisini ona göstermek için onun en sevdiği romanlardan on bin tane alıntı yapabilirdi. Kız da ona her şeyini vermişti ve kızın kendisine âşık oluşunu izlerken onu hayal kırıklığına uğratmaktan vazgeçmeyi dilemişti. Kızın ona olan inancı, onun da sevdiği kız için iyi biri olmak istemesine neden oluyordu. Onun haklı olduğunu ve diğer herkesin de haksız oldu-

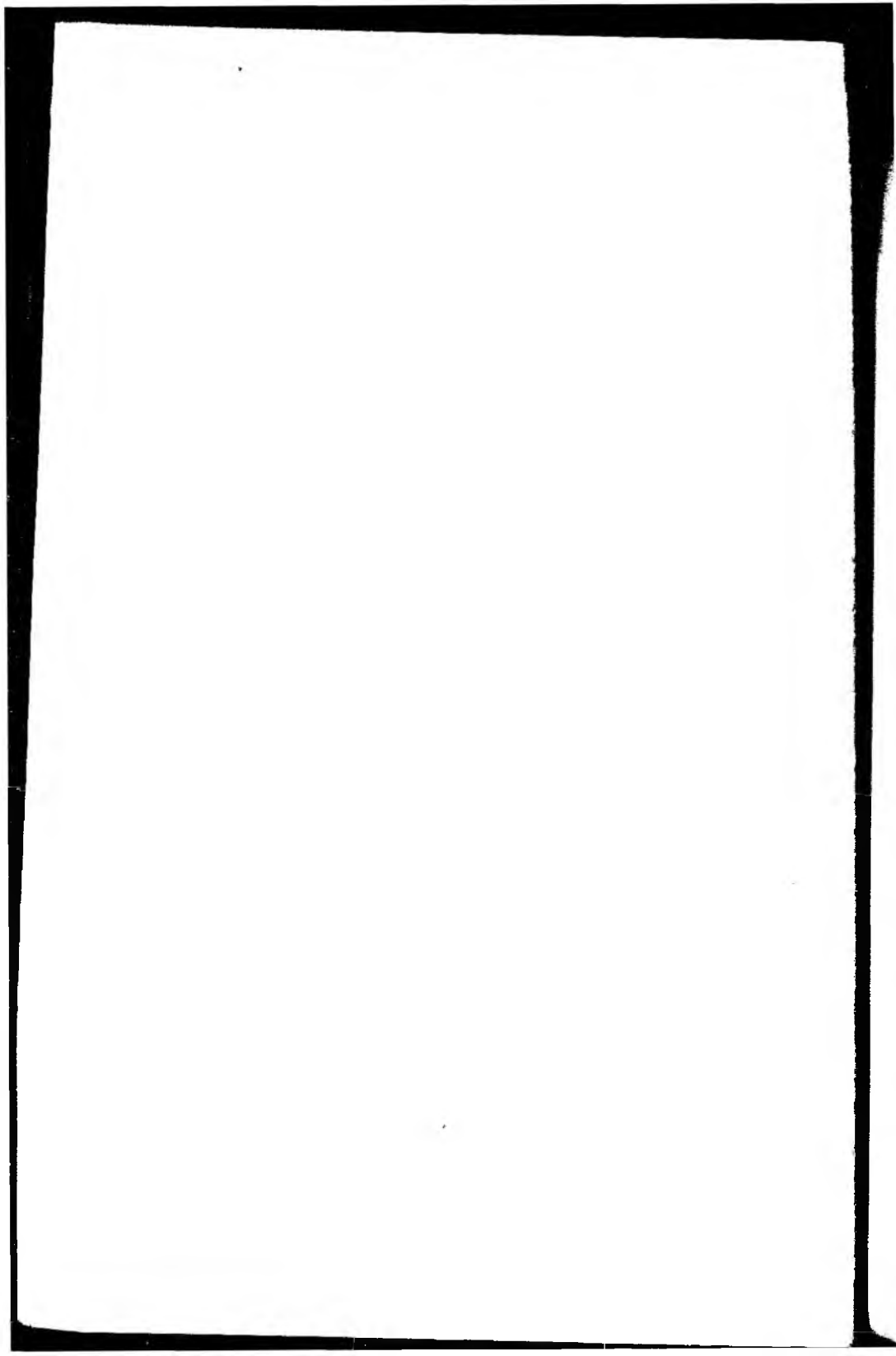
qunu kanıtlamak istiyordu. Daha önce hiç hissetmediği, varlığından haberi olduğu umudu hissetmesini sağlamıştı.

Onun varlığı huzurlu olmasını sağlıyordu; kalbindeki ateş sönmüştü ve onun müptelası olmaya başlıyordu. Ona sahip olmayı çok istemiş ve bir kez sahip olduktan sonra ikisi de kendilerini durduramamıştı. Bedeni sığınağı, zihni ise yuvası olmuştu. Onu sevdiğçe daha çok canını acıtiyordu. Ondan uzak duramıyordu ve yaşadıkları sıkıntılar ve olgunlaşmaları sırasında sevdiği kız, hayatı boyunca açlığını hissettiği normalliğe dönüştü.

Babasıyla arasındaki ilişki güçlenmeye devam ederek yakın denebilecek bir seviyeye geldi. Birkaç aile yemeğinden sonra babasına duyduğu nefret yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Kendini farklı görüyordu ve bu da babasının hatalarını farklı bir perspektiften görmesine yardımcı oluyordu. Ve hayatı ile ailesi bir kez daha değişirken, dayanak noktası olarak sevdiği kıza ihtiyaç duydu. Bir ev dolusu yabancıya sevgi duymaya başladı ve bir zamanlar bunu hiçbir şekilde yapmayacağına yemin edebilirdi.

Yirmi yıldır edindiği yıkıcı alışkanlıklar ve hayvani tepkilere karşı koymak onun için kolay değildi.

Onu cezbeden alkolle, nasıl becereceğini bilmediği halde içinden atmak istediği öfkesiyle her gün savaşmak zorundaydı. Onun için savaşacağına yemin etti ve bunu yaptı. Birkaç dövüşü kaybetse de savaşı kazanma ümidinden hiç vazgeçmedi. Kız ona kahkaha atmayı, sevmeyi öğretti ve o da bunu her seferinde gösterdi fakat hiç vazgeçmeyecekti.

Bir

Yaz tatilinin en güzel kısmı her zaman tatilin son günleri olurdu. Herkes çılgınlar gibi son dakika planlarını uygular ve istediklerini yapardı. Partiler daha kalabalık, kızlar daha çılgın olurdu. Fakat yine de dönemin başlaması için sabırsızlanıyordum. Bunun sebebi fevkalade üniversite dünyasının heyecanını yaşayan geri zekâlı bir birinci sınıf öğrencisi olmam değildi. Hayır, endişeliydim çünkü kartlarımı doğru oynarsam, baharda, yani tam bir sene erken mezun olacaktım. Bu durum, erken mezun olmak bir yana, kimsenin üniversite okuyacağını bile tahmin etmediği sorumsuz biri için fena sayılmazdı.

Annem geleceğim konusunda öyle çok korkmuştu ki babama yakın yaşamam için beni siktiğimin dünyanın bir ucuna, koca Washington eyaletine göndermişti. Saçma sapan bir bahaneyle babamla “bağlarımı yeniden kurmamı” istediğini söylese de buna inanmamıştım. Artık benim zırvalıklarına katlanamadığını ve katlanmak istemediğini biliyordum; işte bu yüzden eski sömürgeci bağınazlar gibi Amerika’ya gelmişim.

“Boşalmak üzere misin?” Pembe saçlı, dudakları şişmiş kız bacaklarımın arasından başını kaldırdı. Kızın burada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Evet." Ellerimle kızın omuzlarından tuttum ve gözlerimi kapayıp, kendimi bana verdiği fiziksel hazza bıraktım. O yalnızca kafamı dağıtmak için gelmişti. Tüm kızlar öyleydi.

Omurgamdaki baskı arttı ve kızın ılık ağzına boşalırken, bana verdiği cinsel haz dışında yanımda olmasından memnunmuş gibi yapma zahmetine bile girmedim.

Saniyeler sonra elinin tersiyle dudaklarını silerek ayağa kalktı.

"Baksana..." Molly çantasını aldı ve içinden koyu renkli bir ruj çıkardı. "En azından ilgileniyormuş gibi görünebilirsin, pislik." Dudaklarını büzdü ve üzerindeki fazla boyayı sildi.

"Öyle yapıyorum." Boğazımı temizledim. "Yani ilgileniyormuş gibi yapıyorum."

Gözlerini devirdi ve orta parmağını kaldırarak hareket çekti. İlgileniyordum. En azından cinsel açıdan. Becermesi zevkli biriydi ve bazen yanımda olması da sorun yaratmıyordu. Birbirimize çok benziyorduk. İkimiz de ailelerimizin işe yaramaz fertleriydik. Geçmiş hakkında fazla bilgim yoktu fakat Pensilvanya'daki zengin bir şehirden Washington'a kaçmasına neden olacak kadar fazla şey yaşadığını biliyordum.

"Şerefsiz," diye söylendi rujunun kapağını kapatırken. Aletimi ağzına aldığı için şişen dudaklarının doğal pembe rengi daha güzeldi.

Molly benim bir tanıdığım. Yani, sekse dayanan bir arkadaşlığımız vardı da denebilirdi. "Arkadaşlığımızın" en ufak bir bağlayıcılığı yoktu ve ikimiz de kimi veya neyi becereceğimiz konusunda tamamen özgürdük. Genellikle benden nefret ederdi fakat benim için sorun değildi. Duygularımız karşılıklıydı.

Diğer arkadaşlarımız bize bu konuda sorun çıkarıyorlardı fakat ilişkimiz yürüyordu. Canım sıkılıyordu ve o buradaydı. İyi sakso çekiordu ve sonrasında da uzun süre kalmıyordu. Benim için mükemmel bir durumdu. Görünüşe göre onun için de öyleydi.

"Bu gece burada, partide olacak mısın?" diye sordu.

Ben de ayağa kalktım ve baksırımla kotumu çektim. "Ben burada yaşıyorum, öyle değil mi?" Tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

Buradan nefret ediyordum ve her gün bu yurda nasıl geldiğimi düşünüyordum.

Pislik sperm donörüm. İşte bu yüzden buradaydım. Ken Scott bir numaralı pislikti, en kötüsünden. Tüm çocukluğumu mahveden ve sonra nasıl olduysa hayatını değiştirerek bir kadınla ve benden yalnızca iki yaş küçük olan ezik oğluyla birlikte yaşamaya başlayan alkolik herifin tekiydi.

Sanırım bu ikinci bir şansın eseri idi. Ken Scott'a lanet olası ikinci bir şans verilmişti, ben de onun başında olduğu üniversitede okuyordum ve kahrolası bir yurttaki kalıyordum. Bu da yetmezmiş gibi gerçekten de onun çatısı ve kontrolü altında yaşayışağıma inanıyormuş gibi yanına taşınmam için neredeyse yalvarmıştı. Onu reddettiğimde bana bir daire tutacağını düşünmüştüm fakat tabii ki bunu yapmamıştı. İşte o nedenle bu aptal yurttaydım. Onun temiz, düzenli evi yerine bu bok çukurunda yaşamayı seçmekle onu çok kızdırmıştım.

Sanırım bu aptal yurdun da kendi artıları vardı. Burası neredeyse her gece parti verilen, sonu gelmeyen seks kaynağına sahip olan devasa bir evdi. En iyi tarafı da kimsenin bana bulaşmamasıydı.

Beş para etmez yurt sakinlerinin hiçbirisi yurdu temsil etmek için bir şey yapmıyor olmamı umursamıyordu. Onların aptal svet-şörtlerini giymiyor ve aptal tampon etiketlerini arabama yapıştırıyordum. Gönüllü zırvalıklarının hiçbirine katılmıyordum ve tabii ki etrafta o zırvalıkların isimlerini haykırarak gezmıyordum. Bazen toplum için fena olmayan şeyler yapıyorlardı fakat aslında toplum umurlarında değildi ve yaptıklarının hiçbirinin de önemi yoktu.

Etrafıma bakındığımda yalnız olduğumu fark ettim. Molly, ben farkında olmadan gitmiş olmalıydı.

Ayağa kalktım ve odanın bu gece tekrar kullanılmadan önce havalandırması için camı açtım. İnsanların benim odama girmelerine tahammül edemediğim için yurttaki tüm bu boş odalar işime geliyordu. Kendi odam fazla özeldi ya da öyle bir şey işte, bilemiyordum fakat odama girilmesinden hoşlanmıyordum ve başkaları da buraya girmemeleri gerektiğini bir şekilde anlamıştı. Molly ve buraya gelen diğer kızlar benim odamın değil, bu boş odaların kullanılacağını biliyorlardı.

Odamın kapısına geldiğimde Logan'ın, kolunu kısa boylu, kıvrıkcık saçlı bir kıza dolamış, koridorda tökezleyerek yürüdüğünü gördüm. Kız ona yapmak istediklerini uluorta söylediği için ben de tiksintimi gizleyemedim.

"Kendinize oda bulun bel!" diye bağırdım.

Kız kıkırdadı ve Logan da hareket çekti. Kapıyı kapayıp kilitledim. Burada işler böyle yürüyordu. Herkes bir anlamda beni görmezden geliyor ya da bir şekilde defolup gitmemi söylüyordu. Bu durum beni rahatsız etmiyordu. Bir sonraki sahte keyif zamanının gelmesini burada, odamda oturup beklemeyi tercih ediyordum.

Parmaklarımı kitaplığın tozlu raflarında gezdirdim. Şu an hangi romanı yaşamak istediğime karar veremiyordum... Hemingway olabilir miydi? Bana yeterli dozda alaycılık verebilirdi. Brontë kardeşlerin ortancası olabilir miydi? Şu anda bir yere varmayan saçma bir aşk hikâyesi işimi görebilirdi. *Uğultulu Tepeler* kitabını aldım ve yatağıma uzanmadan önce botlarımı çıkardım.

Bu kitabı defalarca okumama neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum fakat her defasında kendimi bu karanlık hikâyenin sayfalarını karıştırırken buluyordum. Gerçekten berbat bir aşk hikâyesiydi; iki kişi bir araya geliyor ve yeniden ayrı düşüyorlardı. Kendilerini toparlayamayacak kadar bencil ve inatçı olduklarından hem kendilerini hem de etraflarındaki insanları mahvediyorlardı.

Fakat benim için bu en güzel hikâyeydi. Okurken bir şeyler hissetmek istiyordum ve neşeli, günlük gülistanlık romanlar,

uytalarına kusmak ve sonra da kanıtları yok etmek için onları yakmak istememe neden oluyordu.

"Tanrım, evet!" Kâğıt kadar ince duvarların ardından bir kızın uyluğunu duydum.

"Kes sesini!" Yumruğumu eski ahşap duvara vurdum, yastığımı alıp kulaklarıma bastırdım.

Kahrolası yıl daha. Saçma sapan dersler ve kolay sınavlarla geçecek bir yıl daha. İnsanların haklarında ne düşündüğünü çok fazla önemseyen kişilerle dolu sıkıcı partilerin olduğu bir yıl daha. İçime kapanacağım kahrolası bir yıl daha geçirecektim ve sonra ait olduğum yere, Londra'ya dönebilecektim.

İki

Onunla ilk kez yalnız kaldığında vanilya kokusunun küçük yurt odasının tamamını nasıl doldurduğunu bugün bile hatırlıyordu. Saçları sıırıksıklamdı; kıvrımlı vücuduna bir havlu sarmıştı ve öfkelenildiğinde göğsünün nasıl kızardığına ilk kez o gün dikkat etmişti. Onun öfkelenildiğini, öfkeden deliye döndüğünü sayamayacağı kadar çok defalar görecekti fakat onun ilk seferinde kendisine nasıl da kibar davranmaya çalıştığını asla unutmayacaktı. Bu kibarlığını gururuna bağlamıştı. *Bu da kadın gibi görünmeye çalışan inatçı bir kız*, diye düşünmüştü. Bu tuhaf kız elinden geldiğince sabırlı olmaya devam etti. Ortada hiçbir sebep yokken. Hardin'e hiçbir borcu yoktu, halâ da yoktu ve Hardin hayatı boyunca onu defalarca öfkeli görmeyi yalnızca umut edebiliyordu.

Şimdi kendi hatalarının kapanına kısılmış tek başına otururken o günlerin anılarına sığınıyordu. Hem kendisinin hem kızın öfkesini barındıran o anılar, terk edildikten sonra ona kalan birkaç şeyden biriydi.

Güz döneminin ilk günü insanları izlemek için kesinlikle en güzel gündü. Kafası kesilmiş tavuk gibi etrafta koşuşturan çok fazla aptal, ümitsiz bir çabayla erkeklerin dikkatini çekmek için en sevdikleri kıyafetleri giyen çok fazla kız vardı. Dünyanın tüm üniversitelerinde her sene aynı döngü yaşanırdı. Washington Central üniversitesi yalnızca benim gitmeye mahkûm edildiğim

yeni. Bu okulu biraz seviyordum; kolaydı ve hocalarım bana fazla yüklenmiyorlardı. Gerçekte umursamamama rağmen akademik olarak oldukça düzgün biriydim. "Kendimi daha fazla versem," daha da iyi olabilirdim fakat notlar, planlar veya kafayı yoracak bir ne varsa onlara takacak vaktim ve enerjim yoktu. Hocalarının her zaman düşündükleri kadar aptal değildim. Bir haftalık ders kaçırdıktan sonra bile sınavdan tam not alabilirdim. Bunu yapabildiğim sürece beni rahat bıraktıklarını öğrenmiştim.

Şovun yapıldığı başlıca mekân Öğrenci Topluluğu'nun önüydü. Burada oturup gözü yaşlı tüm o aileleri seyretmek en sevdiğim kısımdı. Bunu eğlenceli buluyordum çünkü annem benden kurtulmak için sabırsızlanırken buradaki bazı aileler, çocukları –ki bu çocukların *yetişkin* olduğunu hatırlatmak isterim– üniversiteye başladığı için kolları kesilmiş gibi davranıyorlardı. Çocukları hayalleri için bir adım attığı için sinir bozucu bebekler gibi ağlamak yerine mutlu olmaları gerekirdi. Eskiden yaşadığım mahallede bu yürüyüşe çıksalardı, çocuklarına bu dünyada bir şans verdiği için Washington Central'ın toprağını öperlerdi.

Koskocaman yapay göğüsleri olan boyalı, sarı saçlı bir kadın, cıltız, kareli gömlekle oğluna sarıldı ve çocuk, annesinin omzunda ağlamaya başladığında yüzümde büyük bir gülümseme belirdi. Sıkıştığının korkağı. Babası bu acınası sahneden uzakta, geride duruyor, pahalı saatine bakıyor ve karısıyla oğlunun ağlaşmalarının bitmesini bekliyordu.

Ailemin üzerime titremesinin nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyordum. Annem sabahlara kadar çalışıp pislik babamın aptallığını telafi etmeye uğraşmadığı zamanlarda bana yeterince ilgi gösterirdi. Babamın yaptıklarını elinden geldince telafi etmeye çalışıyordu fakat insan birçok şey kaybedildikten sonra ancak bir yere kadar yetebilirdi. Ben de sürekli yardımlarını geri çeviriyordum. Bana yardım etmesini o zaman da şimdi de kabul etmiyordum. Ne onun ne de bir başkasının.

"Hey, adamım." Nate piknik masasında karşıma geçip oturdu ve cebinden bir sigara çıkardı. "Bu geceki plan nedir?" diye sordu çakmağı çakarken.

Omuz silkerek saate bakmak için cebimden telefonumu çıkardım. "Bilmiyorum. Steph'le onun odasında buluşacağız."

Nate sigarasını içerken beni Öğrenci Topluluğu'ndan Steph'in yurduna yürümek için ikna etmeye çalışarak sinirlerimi kaldırdı. Uzun bir yol değildi; on beş dakika falandı fakat en güzel kıyafetlerini giymiş hevesli öğrenci kalabalığını ite kaka yürümektense arabayla gitmeyi tercih ederdim.

Yurtlara geldiğimizde, Nate bu hafta sonu verilecek bir partiden bahsediyordu. Her hafta sonu aynıydı.

Bu kadar heyecanlanacak ne vardı ki?

Benim için her şey her zaman aynıydı. Farklı bir gün, aynı eski dostlar, aynı miktarda seks, aynı partiler, hep aynı terane.

Odaya dalmak üzereydim ki Nate beni uyardı. "Kapıyı vurmaliyiz. En son ne kadar kızdığınızı hatırlamıyor musun?"

Kendi kendime güldüm. Evet, o günü hatırlıyordum. Geçen dönemdi ve Steph'in yurttaki odasına kapıyı vurmaktan girmiştim. Onu bir pisliğin önünde dizlerinin üzerine çökmüş halde bulmuştum. Ona pislik diyordum çünkü... şey, çünkü parmak arası terlik giymişti. Benim kitabımda parmak arası giyen bir ergen otomatik olarak pislik sınıfına girerdi. Çocuk çok utanmış, Steph ise çok kızmıştı. Çocuk dışarı sıvışırken, Steph de eline ne geçirdiyse kafama fırlatmıştı.

Onu öylesine dehşete düşmüş görmek o haftamı mutlu geçirmemi sağlamıştı. Bugün bile halâ o konuda Steph'e takılıyordum.

Seslenip içeri girmemizi söylediğinde nihayet kafamdaki anya gülmeyi bıraktım.

Ve içeri girdiğimde, Steph'in odasının orta yerinde duran hırkalı sarışın çocuk bana selam verdi. Steph, Nate ile benim aramda durmuş, gözlerinde eğlendiğini gösteren bir ifadeyle bize

bakıyordu. Bir dakika kadar sonra odada gergin görünen kadın ile genç kıızı fark ettim. Kadın oldukça seksiydi... gözlerim kadının bedenine yoğunlaştı. Uzun boylu, uzun sarı saçlı, düzgün yapılı biriydi.

"Hey, sen Steph'in oda arkadaşı mısın?" dedi Nate ve sonunda kızın gözüyle bakabildim.

Oldukça düzgündü: Dolgun dudaklar, uzun, sarı saçlar. Söylebileceğim tek şey buydu çünkü üzerinde üç beden büyük kıyafetler vardı. Eteğinin tam anlamıyla yerlere süründüğünü fark ederek içten içe irkildim. Üniversitenin bu kız için eğlenceli bir yer olmayacağını tek bakışta anlamıştım.

Tipik bir örnek: Yere bakıyordu ve fena halde gergindi. Bunun nedeni vardı böyle?

"Hımm...evet. İsmim Tessa," diye geveledi. Sesi rahatsız edici şekilde alçaktı.

Steph'e baktığımda bana kurnaz bir ifadeyle gülümsüyordu. Sonra gözlerini kızdan hiç ayırmadan yatağa oturdu.

Her zaman Steph'le ikimizden daha arkadaş canlısı olan Nate gülümseyerek karşılık verdi. "Ben Nate. O kadar gergin olma."

Özellikle bu küçük fareyle yaptığı bu sohbeti anlamsız buldum. Gözlerini kocaman açmış, Nate'e bakıyordu ve Nate uzanıp kızın omzuna dokundu.

"Buraya bayılacaksın," diye ekledi. Sürekli zıralıyordu.

Steph'in oda arkadaşı duvarda asılı müzik grubu posterlerine bakarken dehşete düşmüş görünüyordu. Steph için bu kızdan daha kötü bir oda arkadaşı düşünemiyordum. Sessiz, çekingen, besbelli dünyadan korkan biriydi. Bugün kendimi iyi hissettiğim için şanslıydı; yoksa kendini çok daha kötü hissetmesini sağlayabilirdim.

"Ben hazırım, çocuklar," dedi Steph yataktan kalkarak. Çantayı andıran zimbirtısını omzuna alıp kapıya yöneldi. Oda arkadaşının ağabeyi olması muhtemel sarışın çocuk bana bakıyordu, ben de gözlerimi ona diktim.

“Görüşürüz, Tessa.” Nate kıza elini sallayarak veda ettiği sırada kızın bana baktığını fark ettim. Gözleri kaşımdaki pirsingden dudağımdaki halkaya kaydı ve sonra da iki kolum arasında gidip geldi. Sonra kadının ve çocuğun da aynı şeyi yaptıklarını fark ettim.

Ne yani? Hiçbiriniz daha önce dövme görmediniz mi? diye sormak istedim fakat annesinin görüldüğü kadar iyi biri olmadığı hissine kapıldığım için şimdilik uslu durmalıyım.

Koridora çıkar çıkmaz kadının tiz çığlığını duyduk, “Yeni bir yurda geçiyorsun!”

Steph kahkahalara boğulunca Nate ve ben de koridorda ilerlerken ona katıldık.

Üç

Ertesi sabah canım ilk derse girmek istemediği için Steph'in odasına gittim. Muhtemelen hâlâ uyuyordu fakat sıkılmışım ve onun odası bir sonraki dersimin olduğu sınıfa, gruptaki diğer herkesinkinden daha yakındı. Ona mesaj gönderip yolda olduğumu söyledim fakat cevabını beklemedim.

Eski binanın koridoru neredeyse boştu; yalnızca kolları kitaplarla dolu birkaç öğrenci koşuşturuyordu. Bayan Kuralcı'yı korkutmamak için kapıyı tıklattım ve bir cevap alamayınca Steph'in bana verdiği anahtarla içeri girdim.

Steph'in boktan yatağında uyuyakalmamak için kablolu yayının belli başlı kanallarına göz attım. Eski kafalı bir "doktor" iki salağa evlilik konusunda tavsiyelerde bulunduğu sırada kapı açıldı ve Steph'in oda arkadaşı aceleyle içeri girdi. Üzerine ıslak bir havlu sarılıydı ve uzun, ıslak saçları neredeyse komik denecek bir şekilde yüzüne yapışmıştı. Gözleri şaşkınlıkla büyürken televizyonu kapadım ve karşımda duran tuhaf kıza baktım.

"Şey...Steph nerede?" Sesi neredeyse tiz bir çığlık gibi çıktı. Yere, sonra bana ve bir daha yere baktı.

Kızın bu utangaçlığı karşısında güldüm ve sesimi çıkarmadım.

"Beni duydun mu? Sana Steph'in nerede olduğunu sordum."

Sesi şimdi daha yumuşak ve kibardı.

Sırtışım büyüdü. "Bilmiyorum."

Acı çekiyordu ve havlusunun kenarlarını nasıl sıktığını görünce kumaşı parçalayacağını sandım. Yeniden televizyonu açtım ve doğruldum.

“Ee? Şey, dışarı falan çıkabilir misin, ben de giyineyim?”

Pekâlâ, hiçbir yere girmeyecektim. Yataktaki tek rahat pozisyonu bulmuştum ve şimdi gidemezdim.

Yan döndüm ve onunla dalga geçmek için ellerimle yüzümü kapadım. “Havalara girme; sana bakacak halim yok.”

Burada oturup onu izleyeceğimi düşenecek kadar kendini beğenmişti.

Pekâlâ... tamam, özellikle de havlunun bedenini ne kadar güzel sardığını fark ettiğim için muhtemelen bakardım.

Etrafta dolandığını, sutyenini taktığını ve hızlı bir şekilde soluk alıp verdiğini duydum. Hâlâ gergindi ve kıyafetlerini elinden geldiğince çabuk giymeye çalışırken yüzünü görmeyi çok istedim. Sırf onu sinir etmek için gözlerimi açabilirdim fakat şu an düzgün bir ruh halindeydim. Ayrıca bu kıızı yalnızca birkaç kez görecektim ve bu nedenle kibarlığımı elden bırakmasam iyi olurdu.

“Hâlâ giyinmedin mi?” Ellerimin altından gözlerimi devirdim.

“Bu kadar saygısız olmak zorunda mısın? Ben sana hiçbir şey yapmadım. *Sorunun ne senin?*” diye bağırırdı.

Ne oluyordu buna be? Böylesine masum görünen bir kızın bu kadar ukalaca konuşmasını beklemiyordum. Bana sabır göstermek için elinden geleni yapıyor ve ben de onu çileden çıkarmak için elimden geleni ardıma koymuyordum. Kendimi tutamadan kahkahalarla güldüm.

Steph’in öfkeden deliye dönen oda arkadaşına baktım; bu şekilde kahkahayı basmak tuhaftı ama yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Çok sinirliydi.

Kapı aniden açıldı ve Steph üzerinde dün gecedan kalma kıyafetlerle içeri girdi. “Üzgünüm, geciktim. Fena halde akşamdan kalmayım,” diye sızlandı.

Yeniden gözlerimi devirdim. Tabii ki akşamdan kalmaydı. Ne zaman değildi ki?

"Üzgünüm, Tess, Hardin'in uğrayacağını söylemeyi unuttum." Omuz silkti. Sanki umurundaydı.

"Erkek arkadaşın kaba biri," diye çıkıştı sarışın kız.

Bu yoruma dayanamayarak bir kahkaha daha attım. Steph bu kadar güldüğüm için tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Hardin Scott benim erkek arkadaşım *değil*!" diye haykırdı biraz fazla vurgulayarak ve benimle birlikte kahkahalara boğuldu.

Daha önce seks yapmıştık fakat asla çıkmamıştık. Ben kimseyle çıkmazdım.

"Ona ne söyledin?" Steph bana döndü ve beni haşlayacakmış gibi ellerini beline koydu fakat girişimi başarısız oldu. Sonra kıza döndü. "Hardin'in kendine özgü bir iletişim yöntemi vardır."

İletişim mi? Ben ikisiyle de konuşmaya çalışmıyordum. Omuz alkerek yeniden televizyona döndüm ve seyredecek hafif bir şey anlamaya koyuldum.

Steph'in, "Bu gece parti var; sen de bizimle gelmelisin, Tessa," dediğini duydum. Evet, tabii, sanki bu kız partiye gidecek bir tipti. Yeniden gülmek için dudağımdaki halkayı ısırdım. Doğrudan televizyona odaklandım.

"Partiler pek bana göre değil. Ayrıca gidip masam ve duvarlarım için bir şeyler almalıyım."

"Haydi ama sadece bir parti! Artık üniversitedesin, bir tane-
cik partiden bir zarar gelmez," Steph onu ikna etmeye çalışırken alketa yalvarıyordu. "Dur biraz, mağazaya nasıl gideceksin? Araban olmadığını sanıyordum?"

"Otobüse binecektim. Ayrıca partiye gidemem, kimseyi tanımıyorum," dedi. Yeniden güldüm. "Bir şeyler okuyup, Skype'tan Noah'yla konuşacaktım."

Çünkü mağazaya gitmek çok eğlenceliydi. Eminim lanet Target'tan alışveriş yapıyordu; öyle bir tipe benziyordu. Ve şu

Skype sevgilisi... Eminim o zavallı sevgilisine bileğinden başka yerini göstermezdi.

"Cumartesi günü otobüse binmek istemezsin! Fazla kalabalık olur. Hardin evine giderken seni bırakabilir, değil mi Hardin?" Steph bana baktı.

Kimseyi hiçbir yere bırakmayacaktım.

"Ayrıca partide beni tanıyor olacaksın," diye devam etti Steph. "Gel, lütfen?"

"Bilmiyorum ve hayır, Hardin'in beni mağazaya bırakmasını istemiyorum," diye sızlandı iğrenç kız.

Pozisyon değiştirerek ikisine de güldüm; ikisi de fena halde sinirlerimi bozduğundan yapabileceğim tek şey buydu.

"Ah, hayır! Seninle takılmayı gerçekten dört gözle bekliyordum," dedim. "Haydi, ama Steph, bu kızın partiye gelmeyeceğini biliyorsun." Bir an durup beyaz tişörtünün göğsünü ve kalçasını nasıl sardığına baktım. Bir gün önce giydiği o lanet uzun etek yerine böyle şeyler giymeliydi. Üzerindeki bej şort hâlâ fazla uzundu fakat o kadar kusur kadı kızında da olurdu.

"Aslında tamam, geleceğim," dedi kız; ismi Tessa'ydı sanırım. Evet, öyleydi. Ciyaklamalar ve çığlıklar duydum ve kızlar sarılmaya falan başladıklarında gitme vaktim gelmişti.

Kampusu gittim ve günün kalan derslerine girdim. Sonra Nate'ten onunla ve Tristan'la Kör Bob'un Yeri'nde buluşmamı söyleyen bir mesaj aldım ve oraya gitmek üzere yola çıktım. Arabada müziğin sesini açtım ve pencereyi indirdim. Ergenlik dönemlerimde, insanların pencereleri açıkken müzik çalmalarını çok züppece bulurdum fakat şimdi anlıyordum. Bazen etrafımdaki her şeyin sesini bastırmak istiyordum ve bunu yapmama olanak sağlayan tek şey müzik dinlemek ve kitap okumaktı. Herkesin sevdiği bir şey vardı, bunlar da benim sevdiğim şeylerdi.

Sessizliğe ihtiyacım olduğunda, gürültü yardımcı oluyordu.

Bir küçük Jack Daniels'tan daha iyiydi. Gecenin yarısı telefonla ağlayan annem olsa böyle söylerdi.

"Niye bu kadar geciktin?" Tristan hamburgerinden bir ısırık aldı; içindikilerin yarısı önündeki tabağa döküldü.

"Trafik vardı." Nate'in yanına oturdum. Her zamanki garsonumuz başını sallayarak selam verdi ve birkaç dakika sonra elinde bir bardak suyla masaya geldi.

"Hâlâ kendini tutuyorsun, öyle mi?" diye sordu Nate. Birasından bir yudum içerken benim bardağımı kasıtlı olarak görmezden geldi.

"Evet. Hâlâ tutuyorum." Buz gibi bir biranın dilimde bıraktığı tadı düşünmemeye çalışarak bardaktaki suyun yarısını içtim.

"Aferin sana, dostum. Herkesin bu konuda sana zor anlar yaşattığını biliyorum fakat bence bu otokontrolün muhteşem bir şey."

Nate'in bu övgüsünden sonra huzursuz bir şekilde kıpırdandım.

Tristan çenesini bir mendille silerken güldü. "Otokontrol mü? Daha dün gece Molly'nin, çılgık çılgıca ismini sayıkladığını duydum."

"Şey, içki konusunda kendini tutuyor. Hayır, hayır tabii ki kızlar konusunda değil." Nate de omzuyla beni dürterek onunla birlikte güldü, ses tonunun değişmesine sevinmiştim. Hoşuma gitmeyecek kadar özel olmaya başlamıştı.

Nate arabamı kullanmasına izin vermem konusunda beni ikna etti. Sadece bir bira içmişti ve aslına bakılırsa canım araba kullanmak istemiyordu, bu nedenle Steph ve oda arkadaşını almak şartıyla arabayı onun kullanmasına izin verdim.

"Sürekli beni arayarak onun telefonuna cevap vermediğini söylüyor," dedi Nate, park yerinden çıkarken.

Gözlerimi devirdim. "Bir saat önce onları partiye götüreceğimi söyledim." Steph hakikaten çok sinir bozucu olabiliyordu.

"Ona az önce yolda olduğumuzu söyledim. Tessa denen kızın da onunla birlikte geldiğine sevindim," dedi ve sürücü tarafındaki pencereyi açtı.

"Neden?"

"Çünkü iyi birine benziyor ve kesinlikle daha sık dışarı çıkması gerek. Steph, tek arkadaşının, sevgilisi olduğunu düşünüyormuş."

"Sevgilisi mi? Yani Rahibe Teresa'nın erkek arkadaşı olduğunu mu söylüyorsun?" Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. Bir dakika, yurttaki sarışın çocuk olabilir miydi? Onlar sevgili gibi değil, kardeş gibi görünüyorlardı. Skype'tan konuştuğu kişi o muydu? O zaman kesinlikle tamamen giyinik bir video görüşmesi olmayıdı, hatta korunmak için üzerine bir de ceket giymiş olabilirdi.

"Evet, o da yurttaydı; şu tıfil çocuk."

"Şu işe bak." Kahkahayla güldüm ve müziğin sesini açtım. Tessa ve Gap mankenlerini andıran kibirli erkek arkadaşı bu müzikten nefret ederlerdi. Sesi biraz daha açtım.

Steph'in yurdunun otoparkına girdiğimizde telefonum titreşti. Ekranda Molly'nin ismi olduğu için reddetme tuşuna bastım.

"Bayanlar." Nate arabaya doğru gelen kızları selamladı. Steph file bir elbise giymişti ve yanındaki kuyruğunun üzerindeki kıyafet ise bordo bir çuvalı andırıyordu. Anlayamıyordum. O havluya sarındığı zaman vücudunun şeklini görmüştüm; neden bu iğrenç şeyleri giyiyordu?

"Kiliseye değil, partiye gittiğimizi biliyorsun, değil mi Theresa?" dedim, kız arabaya binerken.

"Lütfen bana Theresa diye hitap etme. Tessa'yı tercih ederim," diye kestirip attı kibirli bir tavırla.

İsminin Theresa olduğunu biliyordum. O kadarını bir araya getirebilecek kadar kitap okumuşluğum vardı. Bu yaptığımın onun damarına basmışa benziyordum.

"Tabii, Theresa," diyerek üzerine gittim. Yol boyunca birkaç kez onu görmek için aynaya baktım. Ona baktığımın farkında

olmadığı zamanlarda o kadar öfkeli görünmüyordu. Ev yakındı; yalnızca birkaç dakikalık tuhaf sessizliğe katlanmak zorunda kaldıktan sonra eve vardık. Nate evin önünde sıralanan araçların arkasına park etti.

Theresa poflayarak gözlerini devirdi. "Bu ev çok büyük, burada kaç kişi yaşıyor?" diye sordu.

Koskocaman çimenlikten belli olmuyor muydu?

"Evi dolduracak kadar çok kişi. Acele et," dedim arabanın kapısını kapatırken. Sanırım şoke olduğu için arabanın içinde öylece oturdu, ben de bahçeye yöneldim.

Dört

Daha ilk karşılaşmalarında, kızın kendisiyle ilk kez o ukala tavırlarla konuştuğu andan beri, ona farklı hisler beslediğini biliyordu. Emin değildi... hayır, kızın içindeki ateşin zayıflayacağından, sonra da alışkanlık haline getireceği sonu gelmeyen hatalar yüzünden sönüp gideceğinden hiç haberi yoktu fakat bazen oturur, onun etrafı kasıp kavurduğu günleri yeniden yaşardı. Sesinin ve hareketlerinin tutku dolu olduğu ve ortamın âdeta dumanla dolduğu günleri. Bu kadar tutkunun yıkıma, ruhunun yanmasına neden olacağını ve ruhunun her bir zerresinin birbirinden ayrılarak sevdiği, o zaman da şimdi de onsuz nefes alamadığı o kızı elinden alacağını ve geride kalan birkaç gri duman bulutuyla yok oluşunu izlemek zorunda kalacağını önceden bilmesi gerekirdi.

Kalabalık partinin ortasına daldım ve bir yandan çaresizce uyum sağlamaya diğer yandan da zaman geçirmeye çalışan bir grup sarhoş pislğin arasından geçtim. Aralarından geçerken kan çanağına dönmüş gözleri ve yüzlerindeki aptal gülümseme midemi bulandırdı. Hepsi teker teker bana "Tam bir pislik" bakışı atarken bir yandan da bira dolu bardaklara plastik toplar atarak sanki aynı bardaklardan içtikleri ucuz biraya tamamen odaklandıkları için altın madalya kazanmış gibi yaygara koparıyordu.

Kalabalık koridora vardığımda Steph'i ve yanından ayrılmayan gölgesini gördüm. Sarışın kız etrafında akan kalabalığın arasında

neler olduğundan bihaber ve tamamen farklı görünüyordu. Birisi eline bir içki tutuşturunca, istemediği halde kibarca gülümsedi. Bunu yüzündeki bakıştan anlayabiliyordum. Yine de kırmızı bardağı aldı ve ağzına götürdü.

Bir takipçi daha. Sürpriiiiiz.

"Aloooo, dünyadan Hardin'e!" Molly'nin sesi gürültüyü bastırdı. Başımı indirip ona baktığımda ellerini beline koymuş, sinirli bir ifadeyle baktığını gördüm. Gözleri Tessa ile Steph'teydi.

"Neye bakıyordun?" diye sordu gergin bir sesle.

"Hiç. Sen kendi işine bak." Yürümeye devam ederek merdivenden çıktım ve odama gittim. Arkamda adi ve abartılı takıların tena halde sinir edici bir şekilde birbirine çarparak çıkardıkları sesi duydum. Arkama dönüp Molly'nin köpek yavrusunu andıran gözlerine baktım. "Beni takip etmenin bir sebebi var mı?"

Pembe saçlarını omzundan geriye itti. "Sıkıldım," diye yakındı.

"Yani?.." Onu dinlemek dışında herhangi bir şey yapıyormuş gibi görünmek için arka cebimden telefonumu çıkardım.

Molly elini kolumda gezdirdi. "Beni eğlendir, pislik." Onu tepeden tırnağa süzdüm; minicik elbisesinin ortaya çıkardığı her şeyi zaten görmüş olduğum düşüncesi hoşuma gitti. Tırnaklarını tenime batırdı ve yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Haydi, Hardin, en son ne zaman boşaldın?" Hiç utanması yoktu. Bu hoşuma gidiyordu.

"Şey, iki gün önce bana sakso çektiğini düşünürsek..."

Tek bir kelime daha söyleyemeden dudaklarını benimkilere bastırdı. Geri çekildim fakat o vazgeçmedi.

Ab, haydi ama. Hiç fena sayılmazdı ve onunla olmazsam zamanımı daha kötü şekilde geçirebilirdim. Mesela tüm gece İyilik Timsali Theresa'yla takılan Steph gibi. Bu insanı uyuturdu.

Molly beni sağ taraftaki en uzak yatak odasına götürdü; benim odama girmemesi gerektiğini zaten biliyordu. Kimse odama giremezdi. Kapı arkasından kapandı ve saniyeler içinde üzerime

atıldı. Ağzı tahrik ediciydi ve dudaklarını yapış yapış bir parlacılıkla boyamıştı.

Molly veya bir başkası fark etmiyordu; dokunmak beni zihnimdakilere uzaklaştırıyordu. Bana fazla mantıklı gelmesede zihnim bir süreliğine kapandığında her şey biraz daha kolay oluyordu. Bu bir anlık bir heyecan; birazcık bir şeyler hissettiğim tek andı.

Molly beni üzerinde çarşaf bile olmayan boş yatağa doğru çekti. Bu ufak ayrıntıların hiçbirini hissetmediğinizde, herhangi bir fark yaratmıyorlardı. Molly küçük bedeniyle üzerime çıktı ve bacağıma süründü. Elimi pembe saçlarının arasına geçirerek sıktım ve dudaklarını üzerimden çektim.

"Hayır" diye uyardım. Molly inledi ve beni öpmemesini hatırlattığım zamanlarda yaptığı gibi sızlandı.

"Sen tam bir pisliksin," diye yakındı fakat pozisyon değiştirerek bacaklarını açıp iki yanına koydu.

Kapı açılınca Molly kalçasını hareket ettirmeyi bırakarak kapiya döndü ve ben de dirseklerimin üzerinde doğruldum.

"Yardım edebilir miyim?" Molly'nin sesi hissettiği sabırsızlık ve arzu nedeniyle sertti.

Ve tabii ki... *tabii ki*... kapıda duran kişi Steph'in oda arkadaşı Tessa'ydı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Molly ve benden çok daha fazla utanmıştı.

"Ah... hayır. Affedersiniz," diye kekeledi. "Hayır, affedersiniz, ben lavabo arıyordum; biri üzerime içki döktü." Kanıt gösterir gibi başını eğdi ve saçlarını çatarak kirli elbisesine baktı. Görünüşe bakılırsa bu kız çoğu zamanını başı önünde geçiriyordu.

"Ee? Git bir lavabo bul o zaman," dedi Molly alaycı bir tavırla, eliyle gitmesini işaret ederek. "Git bir lavabo bul."

Tessa hemen odadan çıkıp kapıyı kapadı.

Fakat Molly boynumu öpmeye başladığında halâ kapının altından Tessa'nın ayaklarının gölgesini görebiliyordum. Bizi mi

İnliyordu? Ne kadar da tuhaf. Birkaç saniye sonra gitti ve Molly'ni bacaklarımın arasına götürdü.

"Tanrım, o kız beni sinir ediyor," diye yakındı.

Molly gibi fazla sevilmeyen birinin çok fazla kişiye "sinir olması" doğaldı.

"Bize katılmak isteyip istemediğini sormalı mıydım?" Omuz salladım, Molly yüzünü ekşitti.

"İyy. Asla. Bianca veya Steph olabilir fakat o fiyasko Tessa asla olmaz. Seksi bile değil; ayrıca neredeyse benim iki katım."

"Tam bir kaltaksın, biliyorsun değil mi?" Başımı iki yana salladım. Tessa sade falandı ama güzel bir vücudu vardı. Erkeklerin sevdiği türden, o davranışlarına hâkim olabilseydi bir saniyede yalayıp yutabileceğim bir vücudu vardı.

"Her neyse. Sen yalnızca göğüslerini beğeniyorsun." Molly ağzını boynuma yapıştırdı.

"Onu *beğenmiyorum*," dedim kendimi savunma ihtiyacı hissederek.

"Pekâlâ, görünüşe göre onu beğenmiyorsun." Molly geri çekilip gözlerime baktı. Sanki bir sırrımız falan varmış gibi gülümsedi. "Ama fırsatın olsa onu becermeyeceğin anlamına gelmez."

Ağzıyla çenemi yakalayarak hafifçe ısırdı. Bir eliyle aletimi kavradı ve o ufak bedeniyle üzerimde hareket etmeye devam etti.

"Artık konuşmak yok." Elimi iki yanıma açtığı bacaklarının arasına götürerek parmaklarımı onun üzerinde gezdirdim. Boyumda gezen dudaklarından bir inilti çıktı ve bana verdiği zevke odaklandım. Molly asla kabul etmese de bana benziyordu. O da günlerini sevimsiz ve sıkıcı bir şekilde geçirdiğini düşünüyordu. O da kendi zihninden uzaklaşabilmek için hisleri kullanıyordu. Onu gerçekten çok tanıımıyordum ve yaşadıklarını asla paylaşmayacak olmasına rağmen zor günler geçirdiğini anlayabiliyordum.

Onu çabucak rahatlatmanın yolunu artık biliyordum ve parmaklarımı içine itip çektikçe Molly'nin bedeni titremeye başladı.

Tam inlediği sırada ağzından "Lou," isminin çıktığını duydum fakat sonra çabucak kendine gelip benim ismimi söyledi.

Lou mu? Bu da ne demek oluyordu? Onu rahatlatmışım sırada Logan'dan söz ederek onun lakabını söylemesine gülmemeye çalıştım. Logan'ın ona yakınlık göstermeyeceğini iyi biliyordu.

Logan sırf iyi biri olduğu için Molly'ye düzgün davranıyordu fakat standartları olan biriydi.

Umurumda olsa, bu davranışı yüzünden onu azarlardım fakat hiç umurumda değildi. Onu kullanıyordum, o da beni kullanıyordu; bunu ikimiz de biliyorduk. Düşüncelerim aşağıdaki partiye kaydı. Steph'in oda arkadaşının şimdiye kadar kaç kez ağladığını merak ettim. Oldukça duygusal biriydi. Kırılğanlığını gizleyen kaba ve kibirli tavırları vardı.

Molly'nin elleri kotumu çekiştirerek düğmelerini açtı ve sıcak dudakları aletimi sardığında gözlerimi kapadım.

Sonrasında ikimiz de tek kelime bile etmedik, parmaklarıyla şişen dudaklarını sildi. Molly ayağa kalktı ve vücudunu örtmek için kısıcak elbisesini olabildiğince aşağı çekiştirdi ve odadan çıktı.

Orada, bana ait olmayan yatakta öylece yatarak birkaç dakika daha tavana baktıktan sonra koridora çıktım. Parti hâlâ devam ediyor, yerler her geçen dakika biraz daha kirleniyordu. Yanımdan el ele tutuşmuş üç sarhoş kız geçti.

"Siz benim iyi arkadaşlarımsınız," dedi en kısa boylu olanı. Birinin üzerinde mavi bir kazak vardı ve gözleri kan çanağına dönmüş bir halde koridorda tökezlerken neredeyse ayakları birbirine dolaşıp düşecekti. "İkinizi de seviyorum!" diye cevap verdi ve gözleri yaşlarla doldu.

Ortalıkta ağlayan ve herkesle en yakın dost olan sarhoş kızlar vardı...

Logan yüzünde yarım bir gülümseme ve iki elinde birer bardak içkiyle koridorun ucunda göründü. İçkilerden birini bana uzattı fakat ben başımı iki yana salladım.

"Senin su," dedi kırmızı bardağı bana uzatarak.

Bardağı aldım ve içindekini koklamak için burnuma götür-
düm. "Hımm, teşekkürler." Soğuk sudan bir yudum aldım ve su
hıçkım için beni sessizce yargılayan Logan'ı görmezden geldim.

"Ev tıklım tıklım, adamım," dedi yüzünü buruşturarak bo-
pazını temizledikten sonra. "Bu ucuz votka fena yakıyor."

Bir şey söylemedim, sadece merdivene doğru yürürken kori-
donda etrafıma bakındım.

"Ah, şey, Tessa denen şu kızın senin odana girdiğini gördüm,"
dedi arkamdan. Dönüp ona baktım.

"Ne?"

"Steph'le birlikte odana girdiler. Steph'in midesi bulanıyordu,
lavaboda kustu."

"Neden benim odama girsinler ki?" Sesimi yükselttim. Kapıyı
kilitlediğime yemin edebilirdim. Hasta bile olsa kimse odama
giremezdi. Özellikle de onlar eşyalarımın üzerine kusmak için
odama giremezlerdi. Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece uyarıyorum."

Logan kalabalığın içinde gözden kaybolurken ben de odama
doğru yürüdüm. Steph odama girmemesi gerektiğini bilirdi; neden
yanındaki gölgesini uyarlamıştı?

Öfke içinde odama girdim ve tabii ki kitaplığımın yanında
Tessa duruyordu. *Uğultulu Tepeler*'in en eski kopyası olan kitabımın
elinde olduğunu hemen fark ettim. Eski sayfalarından tanıdım.

"Neden odamdasın?" dedim. İrkilmedi bile. Elindeki kitabı
mazikçe kapattı.

"Sana odamda ne aradığımı sordum?" diye tekrar ettim ilki
kadar sert bir sesle. Yürüdüm, kitabı elinden aldım ve ait olduğu
yere, rafa koydum. Hâlâ bana cevap vermemişti; yatağımın yanında
gözlerini kocaman açmış, ağzını kapatmış duruyordu.

"Nate bana Steph'i buraya getirmemi söyledi..." diye fısıldadı.
Eliyle yatağımı işaret etti. Steph yatakta sızmıştı ve bundan hiç
hoşnut değildim. "Çok içti ve Nate dedi ki..."

Yeterince dinlemiştim.

"Seni duydum," diye sakince sözünü kestim.

"Sen de bu yurdun üyesi misin?" diye sordu meraklı ve biraz da yargılayıcı bir ses tonuyla. Tabii ki buna hiç şaşırmadım. Özellikle de burnu havada zengin çocukların etrafındayken yargılanmaya alışmışım. Üzerindeki elbise büyük bir mağazadan çok ikinci el dükkânından alınmış gibiydi ve bu da nedense beni şaşırttı.

"Evet, ne var?" Meraklı kıza yaklaştım, o da gerileyip kitaplığa çarptı. "Bu seni şaşırttı mı, Theresa?"

"Bana Theresa deyip durma," diye çıkıştı.

Cesur.

"Senin ismin bu, öyle değil mi?"

İç çekerek başka tarafa döndü. Odadan çıkmaya yeltendiği sırada yatağıma baktım.

"O burada kalamaz," dedim. Steph'in bütün gece yatağımda uyuması imkânsızdı.

"Neden? Arkadaş olduğunuzu sanıyordum?" Ne tatlı, ne saftı.

"Öyleyiz fakat kimse benim odamda kalamaz." Kollarımı göğsümde kavuşturup dikkatle ona baktım. Gözleri kollarımdaki dövmeleerde geziyordu. Bana bakışları, beni çözmeye çalışması hoşuma gidiyordu. Bu şekilde incelenmenin heyecan verici olduğunu bile söyleyebilirdim. Meraklandığı açıkça görülüyordu.

Beni incelerken girdiği transtan aniden çıktı.

"Ahh, anladım." Burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Demek sadece seninle birlikte olan kızlar odana girebilir, öyle mi?"

Kendimi tutamadım ve bu küçük, cesur birinci sınıf öğrencisine güldüm. Uzun sarı saçlar ve o korkunç kıyafetin altında gizlenen öldürücü kıvrımlar. Fakat bu kızda beni içten içe Steph'ten ve hatta Molly'den daha çok sinir eden bir şey vardı. Tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordum fakat beni çok çabuk kızdırıyordu ve buna bir son vermem gerekiyordu.

"Az önceki benim odam değildi fakat benimle birlikte olmak istediğini söylemeye çalışıyorsan, üzgünüm, tipim değilsin."

Güldüm ve yüzünde utanç ve öfke dolu bir ifadenin belirişini izledim.

"Sen . . . sen . . ."

O hakaret dolu sözcükleri bulmaya çalışırken rahatsız oldum. "Tekâlâ... o halde *sen* onu başka bir odaya götür ve ben de yurtlara dönmek için bir yolu bulayım."

Ben mi? Kendinden çok emindi ve bu da her geçen saniye beni biraz daha çileden çıkarıyordu.

Steph'i gerçekten de burada bırakmazdı. Bırakır mıydı? Kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Lanet olsun, sandığımdan daha cüretkârdı. Biraz etkilenmiştim. *Sinirlenmiş* fakat etkilenmiştim.

"İyi geceler, Theresa!" diye bağırardım, o odanın kapısını çarpınca.

Başka nerelere dokunulmuş olabileceğini görmek için odanın içine göz gezdirdim. Duvarımdaki ayna dikkatimi çekti çünkü karşımda duran adam neredeyse tanınmaz bir haldeydi. Son birkaç yılla nasıl birine dönüştüğümü bilmiyordum.

Fakat daha da şaşırtıcı olan, şu an yüzümdeki şapşal gülümsemenin nereden çıktığıydı.

Bu partilerde çekilmez insanlarla atışmaya alışkındım. Bu sefer neden her zamankinden daha fazla zevk almıştım? Bu yeni kız yüzünden miydi? Her zamanki avlarımdan farklı olmasına rağmen onunla uğraşmak eğlenceliydi.

Aşağıdan gelen gürültü odama doldu ve odamda Steph varken yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu buradan taşıması ve gerekirse koridora bırakması için Nate'i çağırmam gerekecekti. Eminim daha kötü yerlerde de uyumuştum. Kendimi Tessa'yı ve tavırlarını düşünürken buldum. İnatçı bir şekilde ellerini beline koymuş ve karşımda geri adım atmamıştı.

Koridora çıktım ve çaylak bir yurt üyesini Steph'i ilerideki boş bir odaya taşımaya için ikna ettim. Steph'le birlikte odada kalmadığından emin olmak için bir dakika kadar orada durdum ve çocuk içeriden çıktıktan sonra kendi odama yöneldim.

Lavabonun önünden geçerken kapının arkasından gelen öfkeli bir ses duydum. Bu Tessa denen kızın sesiydi; onun sesini hemen tanımıştım.

"Evet... hayır... oda arkadaşım ile aptal bir partiye geldim ve şimdi bir yurttan mahsur kaldım. Ne uyuyacak yerim var ne de kendi odama dönmemin bir yolu."

Şimdi hüngür hüngür ağlıyordu. Kapının yanından geçip gitmeliydim. Ağlayan ve aşırı hassas bir kızla uğraşacak ne enerjim ne de en ufak bir isteğim vardı.

"Fakat o..."

Hıçkırıkları arasında ne söylediğini çıkaramadım. Kulağımı kapıya bastırdım.

"Konu bu değil, Noah," dediğini duydum.

Kapıyı açmaya çalıştım. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum ve bu yüzden kapının kilitli olması sanırım iyi olmuştu.

"Bir dakika," dedi yüksek sesle. Sanrı gittikçe azalıyordu.

Kapıyı bir kez daha tıklattım.

"Bir dakika dedim!"

Kapıyı aniden açtı ve beni görünce gözleri kocaman oldu. Yanımdan rüzgâr gibi geçerken başka tarafa baktım. Kolundan tutup onu nazikçe durdurdum.

"Dokunma bana!" diye bağırarak geri çekildi.

"Sen ağlıyor muydun?" diye sordum cevabı bilmeme rağmen.

"Beni bırak, Hardin," dedi. Ses tonunda herhangi bir suçlama yoktu. Sesi çok bitkindi. *Telefonda kiminle konuşuyordu? Erkek arkadaşıyla mı?*

Onu kızdırmak için ağzımı açtım fakat o parmağını kaldırdı. "Hardin, lütfen. Sana yalvarıyorum, içinde biraz olsun iyilik varsa

beni yalnız bırak. Lütfen çirkin yorumlarını yarına sakla. Lütfen.” Giri mavi gözleri yaşlarla parlıyordu ve yapmayı düşündüğüm kaba yorum aniden cazibesini yitirdi.

“Koridorun ilerisinde yatabileceğin bir oda var. Steph’i de yanıma götürdüm,” dedim. Bana üç tane başım çıkmış gibi baktı.

Bir dakika sonra yalnızca, “Tamam,” dedi.

“Soldan üçüncü kapı.” Odama doğru yürüdüm. İçimde bu kızdan bir an önce uzaklaşmamı söyleyen yoğun bir his vardı.

“İyi geceler, Theresa,” dedim ve odama girdim. Kapıyı kapalıktan sonra arkasına dayandım.

Başım dönüyordu. İyi hissetmiyordum. Logan’ın beni kandırıp yanıma bir şey karıştırmadığını umuyordum. Kitaplığın yanına gidip *Uğultulu Tepeler*’i aldım ve orta sayfasını açtım. Catherine yandıye kadar okuduğum kitapların en sinir bozucu karakteriydi. Heathcliff’in onun saçmalıklarına nasıl katlandığını hiç anlamıyordum.

O da pisliğin tekiydi fakat Catherine en kötüsüydü.

Uykuya dalmam biraz zaman aldı fakat uyuduğumda rüyamda Catherine’i veya onun üniversiteye başlayan sarışın halini gördüm. Ne var ki annemin çığlıkları beni uyandırdı. Yatağın içinde aniden doğruldum. Tişörtüm terden sıırılsıklam olmuştu. Işığı açtım.

Bu saçmalık ne zaman bitecekti? Üstünden yıllar geçmesine rağmen hâlâ bitmiyordu.

Tavana ve duvarlara bakarak ve tüm bu zaman zarfında kendimi uyuduğuma ikna ederek geçirdiğim bölük börtük birkaç saatten sonra duş aldım ve mutfağa gittim. Bir çöp poşeti alıp bir kez olsun temizliğe yardım etmeye karar verdim. Belki insanlar için bir şey yaparsam, bir gün deliksiz bir gece geçirebilirdim.

Mutfakta Tessa’yı gördüm. Hâlâ buradaydı; tezgâha dayanmış gülüyordu.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordum tezgahın üzerinde duran bardakları poşetimin içine doğru iterek.

"Hiç... Nate de mi burada yaşıyor?" diye sordu.

Onu duymazdan geldim.

Yumuşak sesini biraz yükseltti: "Burada mı yaşıyor? Nate'in burada yaşayıp yaşamadığını bana ne kadar çabuk söylersen o kadar çabuk giderim."

"İşte şimdi ilgimi çektin." Tezgâhın üzerindeki birkaç ıslak kâğıt havluyu almak için ona bir adım yaklaştım. Sinir olan kıza gülümsedim. "Ama hayır, burada yaşamıyor. Sana bir yurt sakini gibi mi göründü?"

"Hayır ama sen de öyle görünmüyorsun," dedi yüzünü asarak.

Karşılık vermedim. Lanet olsun, bu ev lanet bir felakete dönmüştü.

"Buraya yakın bir yerden geçen bir otobüs var mı?" Ayağını çocuk gibi yere vurdu. Gözlerimi devirdim.

"Evet, yaklaşık bir blok ileride."

"Bana neresi olduğunu söyleyebilir misin?"

"Elbette, yaklaşık bir blok ileride."

Aniden sinirlenmesi nedense beni güldürdü.

Düz tabanlı ayakkabılarının üzerinde döndü ve aceleyle uzaklaştı. Kendi kendime bir kahkaha attım ve mutfağın karşı tarafından bana sırttan Logan'ı görmezden geldim. Ona doğru yürüdüm fakat Tessa'nın Steph'in yanına gittiğini görünce yönümü değiştirdim.

Steph'in, "Otobüse binmeyeceğiz. Bu pisliklerden biri bizi odamıza götürecek. Sırf seni sinirlendirmek için böyle yapıyor-dur," dediğini duydum. Mutfığa girdiğinde Katrina Kasırgası'nı andırıyordu. Koyu renk makyajı gözlerinin etrafına bulaşmıştı. Neredeyse hiç makyajı olmayan Tessa'ya baktım ve aradaki farkı gördüm. "Hardin, bizi geri götürmeye hazır mısın artık? Başım zonkluyor."

"Evet, tabii, bana yalnızca bir dakika ver." Çöp poşetini yere bıraktım ve Tessa'nın burnundan soluduğunu duyunca kendi kendime güldüm. Bu kıızı sinirlendirmek kolaydı.

Tessa ve Steph benimle arabada buluştular ve ben kampusa dönüş yolunda dinlemek üzere kendimi tutamayarak en sevdiğim metal parçalardan biri olan *War Pigs*'i seçtim. Tüm pencereleri indirip esintinin tadını çıkardım.

"Şu pencereleri kaldırır mısın?" diye sordu Tessa arka koltuktan.

Dikiz aynasından arkaya baktım ve sarı saçlarının uçuşarak yüzüne nasıl çarptığını görünce gülmek için dudağımdaki halkayı ısırdım. Onu duymazdan gelerek müziğin sesini açtım.

Araba yolculuğumuz sona erip arabadan indiklerinde, "Sonra uğrarım, Steph," dedim. Kıyafetinin altından külotunu görebiliyordum fakat file çorap giymesinin nedeninin de bu olduğundan fazlasıyla emindim.

"Hoşça kal, Theresa." Güldüm, o da gözlerini devirdi. Uzaklaşırken kahkaha attığımı fark ettim.

Beş

Onunla tanıştıktan aylar sonra bir gece uyandı. Yatakta döndü ve onu kendisine sokulmuş, bacaklarıyla onu sarmış vaziyette buldu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti; acısı çok hafiflemiş gibiydi fakat aynı zamanda kalbi ve zihni heyecan doluydu ve daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştı. Onu uyandırmak, o gece meleğine günahlarını itiraf etmek istemiş fakat af dileyeceği anda meleği uyanmıştı ve kendinde o gücü bulamamıştı.

Bir korkak ve yalancıydı ve bunu biliyordu. Yalnızca kızın ona merhamet etmesini umuyordu. Kız gözlerini kırptırarak onu aradı ve Hardin üzerinde ezici bir ağırlık hissetti. Kızın, olduğunu sandığı kişiyi mahvedemezdi fakat ikisinin geleceği için çok korkuyordu çünkü karanlıkta söylenen her yalanın gün ışığında şeytani bir gerçeğe dönüştüğünü çocukken öğrenmişti.

Kahkahalar ve köpek havlaması beni üç saatlik uykumdan uandırdı. Zaten hiçbir zaman fazla uyuyamazdım fakat koridorlarda biraz sessizlik olsa iyi olurdu çünkü bugün pazartesiydi ve dersim... telefonuma uzanıp saate baktım. 8:43.

Kahretsin.

Edebiyat dersime yetişmek için yarım saatten az vaktim vardı. Ayrıca evde neden bir köpek vardı ki?

Dün gece giydiğim siyah kotumu yerden aldım, hafifçe tökezleyerek gidyim ve dar kumaşa küfrettim. Bacaklarım öylesine

uzundu ki ne zaman bol kot giysem lanet olası Gumby¹ gibi görünüyordum. Dün gece anahtarlarımı yere attığımdan onları bulmak için yerdeki her şeyin altını üstüne getirme işkencesine katlanınam gerekecekti. Yerde bir dolu siyah tişört, kirli siyah kot ve pis çorap vardı.

Dün geceki partinin izlerini görmezden gelerek evin içinde dledim. Bana elini kaldırarak selam veren Logan'ın gözlerinin altı şişmişti ve elinde de bir enerji içeceği vardı.

"Korkunç hissediyorum, dostum," diye sızlandı gülümsemeye çalışarak. Her zaman gülümserdi; elimde olmadan bunun nasıl bir his olduğunu düşündüm. Onun gibi sürekli mutlu olmak nasıl bir şeydi? Bu akşamdan kalmışlık hissiyle bile hiçbir zaman baş edemiyordum.

"İçmeyerek doğrusunu yapıyorsun." Buzdolabına gitti. İki litrelik bir süt çıkarıp kutusundan içti.

"Güzel." Başımı iki yana salladım ve o da gülümsedikten sonra biraz daha süt içti. Mutfak yurdun diğer üyeleriyle dolmaya başladı ve ben onlarla aynı frekansta olmadığımından dün gece sabah dörtte verdiğimiz on adet pizza siparişinin arta kalanlarından bir dilim pizza aldım.

Mutfaktan çıkarken Neil'in herkese bu akşam partiden önce bir restorana gitmek isteyip istemediklerini sorduğunu duydum. Beni davet etmelerini beklemiyordum. Hiçbir zaman etmezlerdi. Zaten saçları fena halde jöleli bir grup ahmak yurt öğrencisiyle bir veya iki parti dışında asla görüşmezdim.

Annem her zaman "arkadaş edinme" konusunda başımı şişirirdi fakat anlamıyordu. Arkadaş edinmek ne kolay ne de eğlenceliydi. Sırf kendimi hayatta biraz daha önemli hissetmek için neden tahammül edemediğim insanların onayını almaya çalışacaktım

1 Art Clokey tarafından kilden tasarlanan bir animasyon karakteridir.

ki? Arkadaşa ihtiyacım yoktu. Bir nebze tahammül edebildiğim ufak bir grup arkadaşım vardı ve bu da bana yeter de artardı.

Kampusu geldiğimde otopark neredeyse dolmuştu ve BMW'li bir pisliğin önünü keserek yerini almak zorunda kaldım.

Sınıfa girdiğimde profesör boş boş konuşmaya başlamıştı bile. Etrafıma bakınıp boş bir yer aradım ve ön sırada oturan kızı fark ettim. Uzun sarı saçları onu *biraz* ele veriyordu fakat yerlere kadar uzanan eteği, Steph'in aşırı tutucu oda arkadaşı Tessa olduğunu doğruladı.

Landon Gibson'ın yanında oturuyordu. Tabii ki onunla oturuyordu. Bu eğlenceli olacaktı: Tessa benimle aynı sınıfta kapana sıkışmıştı ve yanındaki sıra boştu. Bu durumun günümü aydınlatması uzun sürmedi.

Ben yaklaşınca başını çevirip baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Hemen önüne döndü ve ben de yanına oturmak için hızla harekete geçtim. Tam da düşündüğüm gibi beni görmezden geldi. Üzerinde ona en az iki beden büyük gelen mavi, düğmeli bir gömlek vardı ve saçlarını arkadan toplamıştı.

Onların yanına yaklaştığım sırada cebimdeki telefonum titreşti.

Sperm donöründen mesaj geldi: *Karen güzel bir akşam yemeği hazırlıyor, bize uğra.*

Lanet olası aklını mı kaçırmıştı? Karen'in tertemiz polo tişört giymiş olan mükemmel oğluna, Landon'a baktım.

Ah, hayır. Gitmeyecektim. Kız arkadaşı ve Landon'la yaşadığı pahalı cvine asla gitmeyecektim. Mükemmel küçük Landon spor yapmayı çok sever ve dünyanın en iyi ve saygılı erkeği olmak adına herkesin kıcını öperdi.

Böyk.

Sevgili "kardeşim" Landon'ın bana bir şey söylemesini bekledim fakat söylemedi. Babamın verdiği "aileyi kaynaştırma" sözü bu kadardı işe. *Adi herif.*

"Sanırım bu en sevdiğim ders olacak," dedi Tessa, Landon'a, profesör dersi bitirdiğinde.

Tuhaftı ama sınıfta sırf eğlencesine oturmama rağmen bu benim de en sevdiğim ders olabilirdi. Daha önce bu dersi almama rağmen seçmeli kategorisine sokmamayı becermiştim.

Tessa onları takip ettiğimi anlayınca bana döndü. "Ne istiyorsun, Hardin?"

Daha şimdiden işe yaramaya başlamıştı.

Onu sinirlendirmeye çalışmıyordum gibi masum bir ifadeyle gülümsedim. "Hiç, hiç. Sadece birlikte bir dersimiz olduğu için çok sevindim." Ses tonum alaycıydı ve Tessa bu alaycılığı gözlerini devirerek ödüllendirdi. Ders boyunca bakmaya devam ettim ve Tessa her ofladığında veya huzursuzca kıpırdandığında heyecanlandım. Onu çileden çıkarmak kolaydı; buna bayılıyordum. Ders istemediğim kadar çabuk bitti ve Tessa, profesör bizi bırakmadan önce çantasını toplamaya başladı. Bu kadar çabuk kaçamayacaktı.

Onu ve Landon'ı binanın dışına kadar takip etmek üzere hemen ayağa kalktım. Eğlencenin sona ermesine henüz hazır değildim. Koridora çıktığımızda Landon, Tessa'ya döndü. İkimizi de karşısında görmekten gerilmiş benziyordu.

"Sonra görüşürüz, Tessa," dedi Landon, bana tek kelime bile etmeden.

"Arkadaş olmak için sınıftaki en salak kişiyi bulmana şaşırmadım," diye takıldım, Landon yönünü bulmaya çalışan birinci sınıfların oluşturduğu kalabalığın arasında gözden kaybolurken.

Landon'ın annesi ve babamı neşe içinde, "bakın birbirimizi ne kadar seviyoruz" dermiş gibi el ele tutuşurken hayal ettim. Annesinin benim babamın, Ken Scott'ın, nam-ı diğer Siktüğimin Yılın Babası'nın elini tuttuğunu düşününce yüzümü tiksintiyle buruşturdum. *Benim* annemin elini bir kez bile öyle tuttuğunu hatırlamıyordum.

“Onun hakkında böyle konuşma, o tatlı biri. Senin aksine,” diye çıkıştı.

Onun bu delicesine sadakati karşısında şaşkınlıkla yüzüne baktım. Onu önceden mi tanıyordu? Landon onu tanıyor muydu? Tessa ondan hoşlanıyor muydu?

Neden umursuyordum ki?

Bu soruları zihnimden uzaklaştırdım ve içimde onu biraz daha kızdırmak gibi kuvvetli bir arzu hissettim. “Her konuşmamızda biraz daha cüretkâr oluyorsun, Theresa.”

Benden uzaklaşmak için daha hızlı yürümeye başladığından, onun hızına ayak uydurayım diye hızlandım.

“Eğer bana bir kez daha Theresa dersen . . .” O dolgun dudaklarını büzdü ve bana dik dik bakmaya yeltendi. Fakat bana baktığı sırada gözlerindeki ifade yumuşadı ve gözleri griden açık maviye döndü, omuzlarımdaki gerginlik kayboldu. Omurgamdan yukarı çıkan bir hisle bedenimin rahatlamaya başladığını hissettim.

Bu tuhaf hissi üzerimden attım. Hâlâ bana bakıyordu. Fikrimi değiştirdim; daha önce beni çözmeye çalışır gibi baktığında hoşuma gittiğini düşünmüştüm oysa şimdi yüzündeki yargılama ifadesinin beni sinirlendirdiğini hissedebiliyordum. Şimdi dövme kollarıma büyükannem gibi bakıyordu; beni ve lanet seçimlerimi sorgulamasına ihtiyacım yoktu.

“Bana bakmayı kes!” dedim ve uzaklaştım. Köşeyi döndüğümde nefesimin kesildiğini hissettim. Bu his bana aşırı sigara içtiğim geceleri hatırlattı. Kendi kendime, *artık sigara içmiyorum, artık bunu yapmıyorum*, diye hatırlatmak zorunda kaldım ve tuğla duvara yaslanıp soluklandım.

Garip bir kızdı; o sarışın kızın fazla kibirli tavırları vardı.

Tüm hafta bok gibi geçti. Ardı ardına partiler ve acı verecek kadar gürültü patırtı oldu.

Geçen hafta toplam yirmi saat kadar uyumuştum ve bugün yorgunluktan ölüyordum. Zonklayan başımdan neredeyse doğru

duzgün göremiyordum ve bu sabah anahtarlarımı bulamıyordum. Fena halde sinirim bozulmuştu ve kavga etmek istiyordum.

Tam odamın altını üstüne getirirken biri kapıyı tıklattı. Duyumazdan gelmeyi düşündüğüm sırada kapı daha kuvvetli bir şekilde bir kez daha tıklatıldı.

Kapıyı açtığımda, eşikte WCU kazağı giymiş bir kız duruyordu; gözleri ve yanakları kızarmıştı.

"Girebilir miyim?" diye sordu. Elleri titriyordu.

"Hayır. Üzgünüm." Kapıyı kızın yüzüne kapadım. Birkaç saniye sonra kapı yine tıklatıldı. Lanet olsun. Bu kızın kim olduğunu bilmiyordum fakat çalacak başka bir kapı bulmalıydı. Kapımı çalmaya devam edince dayanamayıp açtım.

Karşımda kardeşlik topluluğundaki en pislik heriflerden biri olan Neil duruyordu. Sarı saçları karman çorman olmuştu; bira ve seks kokuyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum ve yeniden odama girip kotumu ona fırlattım.

"Cadý'yi g-gördün mü?" Sesi bir tuhaftı ve sözcükler güçlükle ağzından çıkıyordu.

"Kimi?"

"Dün gece birlikte olduğum kızı? Onu gördün mü?"

Kazaklı kızın kızarmış gözlerini, koridorda gezinişini düşündüm ve başımı iki yana salladım. Başta kafasının iyi olduğunu sanmıştım, belki de öyleydi fakat tahmin yürütmek hiç işe yaramazdı.

"Gitti. Bir daha da dönmez. Onu rahat bırak." Rafımdan bir kitap aldım ve Neil'e fırlattım.

Homurdanarak bana şerefsiz olduğumu söyledi ve gitti.

Arabayla kampusa dönerken hâlâ çok sinirliydim ve yeni keşsettiğim Steph'in oda arkadaşını kızdırma rutinime devam ettim.

Ben arkalarından yürürken, "Bu ders için heyecanlıyım. Hakkinda çok güzel şeyler duydum," diyordu Landon ona. Sandığımdan daha yakın arkadaş olmalıydılar. Tessa alçak sesle cevap verince

Landon ona gülümsedi. Gülümsemesi içtendi, o kadar içtendi ki bir an başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Birbirlerinden hoşlanıyorlar mıydı? Tessa'nın vitrin mankeni gibi bir erkek arkadaşı ve bildiğim kadarıyla Landon'ın da kız arkadaşı vardı. Tessa'ya bakışlarından, ayrılmış olabilecekleri anlaşıyordu.

Dersin yarısında Landon gitti ve Tessa sandalyesini çekip benimkinden uzaklaştırdı. "Pazartesi günü, Jane Austen'in *Aşk ve Gurur* hakkında bir hafta sürecek tartışmamıza başlayacağız," dedi Profesör Bilmemne, tüm sınıfa. Tessa'ya baktığımda gülümseyordu. Sadece gülümsemiyordu, ağzı kulaklarındaydı.

Tabii mutluydu. Kızlar *Aşk ve Gurur*'a bayılırdı. Darcy'ye ve gururunun yarattığı saçma cazibeye dayanamıyorlardı.

Tessa'nın eşyalarını toplamasını izledim: Koca bir ajandası ve kampusta kullanılan tüm kitaplar. Oyalanıyormuş gibi yapmaya çalışıyordum fakat her şeyini düzenli bir şekilde çantasına yerleştirmesinin aldığı zaman düşünüldüğünde bu bile zordu.

Sınıftan çıkarken peşine takılıp, "Dur tahmin edeyim: Bay Darcy'ye delicesine âşıksın," dedim.

Bu konuda ona takılmalıydım. Bunu yapmak *zorundaydım*.

"Kitabı okuyan her kadın ona âşık olur," diye karşılık verdi. Cümlesinin sonunda dili hafifçe dışarı çıktı ve bakışları benden başka her yöne kaydı. Peşinden gitmeye devam ettim ve yol ağzından karşıya geçmeden önce iki yöne de bakışını izledim.

"Tabii olur." Bir an duraksayıp güldüm ve sonra yolun büyük bir kısmını benden önce geçtiğini fark ettim. Kahretsin; hızlı yürüyordu.

"Bay Darcy'nin cazibesini anlayamayacağından eminim." Ben ona yetişmeye çalışırken bana hakaret etmeye çalıştı fakat ben yine güldüm.

"Kaba ve çekilmez bir adam, romantik bir kahramana mı dönüştü? Bu çok saçma. Elizabeth'in biraz akli olsa, ona en başından defolup gitmesini söylerdi."

Bayan Kibirli dönüp bana baktı ve yumuşak bir sesle kıkırdanmışımı duyunca şaşkına döndüm. Âdeta dünyada pek rastlanmayan musam ve istemsiz bir kıkırdamaydı. Sesi ağzından çıktığı anda eliyle ağzını kapadı fakat ben duymuştum. İçimi delip geçmişcesine iyi duymuştum.

"O zaman Elizabeth'in aptal olduğunu kabul ediyorsun, öyle mi?" diye üsteledim.

"Hayır, o şimdiye kadar yaratılan en güçlü ve karmaşık karakterlerden biridir."

Elizabeth Bennet'ı çoğu on sekiz yaşındaki gencin asla yapamayacağı şekilde savundu; üstüne üstlük bir de çekici kılmak için Tom Hanks filmi yapılmıştı. Elimde olmadan içten kahkahalar attığımda o da bana katıldı. Kahkahası pamuk kadar yumuşaktı.

Az önce ben ne...

Hemen sustum ve başka tarafa baktım. Bu fazla tuhaftı.

O tuhaftı. Ve çekilmezdi.

"Sonra görüşürüz, Theresa." Onu bırakıp diğer tarafa yürüdüm.

Pamuk kadar yumuşak mı? Kahkahası içimi mi delip geçti? Bu da ne demek oluyordu?

Bu saçmalıkları zihnimden uzaklaştırdım ve arabama doğru yürüdüm. Her zamanki gibi bu gece bir parti daha vardı kendimi bu saçmalıklardan uzaklaştırmak için sıkı, ıslak bir...

Cebimde titreşen telefonum beni sapıkça düşüncelerimden uzaklaştırdı. Telefonumu çıkardığımda, ekranda Jace'in ismini gördüm ve çabucak cevap verdim.

Uzun bir süredir burada değildi ve döndüğü zaman mutlu olacaktım. Herkesin kendisini daha iyi hissettiren bir arkadaşı vardır. Benim için o kişi Jace'ti. Pisliğin önde gideniydi fakat çölgünceliydi ve her zaman iyi vakit geçirmemi sağlardı.

Altı

Onunla yakınlaştıkça, onu daha fazla tanımak istiyordu. Sabahları uyandığında ne düşündüğünü veya ne kadar sürede hazırlandığını istemsizce merak ettiğinde, hayatından öylece geçip gidecek birinden daha fazlası olmaya başladığını biliyordu. Birdenbire, onunla oynadığı oyundan daha fazlasına dönüşmüştü. Kendi hastalıklı düşüncesine göre, bu oyunu onunla daha çok vakit geçirmek için bahane olarak kullanabildiğine seviniyordu. Arkadaşlarının şüphesini çekmeden onunla ilgili her şeyi öğrenmek için dayanağı ve sebebi vardı. Onunla elinden geldiğince fazla zaman geçirmek istemesinin geçerli bir nedeni vardı.

Bunları kazanmak için yapıyordu; yapmak zorundaydı, öyle değil mi?

“Neden gelmesi gerekiyor demiştiniz?” diye sordu Molly küçük topluluğa, sigarasından bir nefes çekerek.

“Çünkü o Steph’in oda arkadaşı. Steph onu en başından beri bilinmeyen bir sebeple seviyor ve bu yüzden onu da yanında getiriyor,” diye açıkladı Nate.

“Ama o tam bir cadı. Fena halde sinir bozucu biri,” diye sızlandım alnımı ovuşturarak. Yanımda değilken bile beni sinir ediyordu. Tepkim Molly’nin hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü bana yanaşmaya başladı. Henüz bana dokunamadan ne yapmak istediğini anlamamış gibi davranarak uzaklaştım.

Öpileden sonrayı onu becererek, aletimi içine sokarak ve baş-başını hayal ederek geçirmiştım. Kalçasının yumuşak hatlarını, dolgun göğüslerini hissedebilmiş, ismimi söyleyen sesini duyulmuşum. Ellerimi pembe saçlara dolarken sarı olduklarını hayal etmiş ve prezervatifin içine güzelce boşalmışım. Molly nihayet ağızımı kullanmadan boşalmamı sağladığı için kendisiyle gurur duymuştu.

Bir bilseydi.

"Ama seksi biri," diye ekledi Nate.

Tessa'nın ne kadar seksi olduğunu artık herkes fark etmiş miydi? "Seksi mi? Hayır, değil," diye yalan söyledim dişlerimi sıkarak.

Bronz bir el, düzgün bir şekilde jölenenmiş saçlarını sıvazladı. "Kesinlikle seksi bir kız, dostum," dedi Zed, şaşırtacak kadar kesin bir sesle. "Onu bir saniyede becerebilirim."

"Sen öyle zannet. Tam bir namus kurnuması olduğu belli. Yani üniversite çağında bakire olur mu hiç?" diye dalga geçti Molly, Tessa'yla.

Nate kahkaha attı. "Doğru; onunla ne zaman arkadaş oldun da sana bunu anlattı?"

Molly kaşlarını çatarak ona döndü. "Ben mi? Ben onunla konuşmam fakat Steph konuşmak zorunda ve görünüşe göre Prenses, erkek arkadaşıyla konuşurken duymuş."

"Belki de doğru düzgün becerilmediği için bu kadar cadalozdur," dedim ve yanına yaklaşmamasını umarak Molly'den biraz uzaklaştım.

"O halde bu söylediğini yapmam gerekebilir," dedi Zed, herkesi güldürmeye çalışarak. Fakat başaramadı.

"Evet, tabii. Uğraşsan bile yapamazsın," diyerek ona takıldım.

"Sen mi yapacaksın? Benim şansım senden fazla olurdu!" diye karşı çıktı.

Ciddi olamazdı. Kıymetli Samantha'sını hatırlamıyor muydu?

"Ne kaçırdım?" Jace beton zemine oturup cebinden otlı si-garasını çıkardı.

"Steph'in oda arkadaşı tam bir züppe ve Zed ile Hardin bu-rada onu ilk önce kimin becereceği konusunda tartışıyorlar," diye bilgi verdi Molly, homurdanarak.

Zed gerçekten de Tessa'nın onunla yatacağını mı düşünüyordu? Gruptaki herkesin onun hakkında bu şekilde düşünmesi sinirimi bozdu. Söyledikleri gibi Tessa'nın bedenine hiç el değmemişse, ufacık bir dokunuşun ona neler yapacağını yalnızca hayal edebilirdim. Altında kıvrınmasını, daha fazlası için yalvarmasını sağ-layabilirdim. Zed asla benim yapacağım gibi, onu mutlu edemezdi.

Peki, Tessa onun denemesine izin verir miydi? Şartlar tama-men eşit olsa, Tessa onu mu seçerdi?

"Bunu çok daha ilginç bir hale getirebiliriz, biliyorsun, değil mi? Var mısın?" Zed'e döndüm.

"Söyleyeceklerine bağlı."

"Hımm...Pekâlâ, önce onu ilk hangimizin ağına düşüreceğini bir görelim." *Bunun ne anlamı var?* diye sordum kendi kendime, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz.

Ve diğer yanım karşılık verdi, *Eğlenceli olabilir. En azından yapacak bir şeyler ve onu daha fazla sinir etmek için bir neden çıkar.*

"Bilmiyorum . . ." Zed'in sesi şüphe doluydu. Geçmişimizi, bana duyduğu ve dile getirmediği kini hesaba kattığımda, beni bir konuda yenme fırsatını hemen kabul edeceğini düşünmüştüm.

"Haydi ama korkaklık etme. Seni o kadar zorlamam. Steph'in onu bir sonraki partiye getirmesini sağlayacağız ve ona dostça davranacağız," diye açıkladım. "Genç ve saf biri olduğu için işimiz kolay."

Daha önce de böyle bir şey yapmıştım; farklı şeyler ve farklı bir av üzerine iddiaya girmiştim fakat oyun tamamen aynıydı.

Molly bozulmuş bir şekilde, "Bu çok aptalca. Sıradan bir kızın bekâretini bozmayı kim umursar ki?" diye her zamanki gibi sızlandı.

"Bunu yapabileceğinizden o kadar eminsen, sana bir hafta veriyorum." Jace ciğerlerince dolan duman nedeniyle öksürdü ve şarabı Molly'ye uzattı.

"Bir hafta mı? Dostum o kız tam bir cadı ve biz zaten anlamıyoruz. Sanırım bundan daha uzun bir zamana ihtiyacım olacak." Bu kızın ne kadar inatçı olduğunu bilmiyorlardı. Kaba ve fazlasıyla saldırgandı.

"Ne kadar? İki hafta mı? Bak, bir ay içinde başarırsan sana beş yüz veririm," dedi Zed, arkasındaki betona yaslanarak.

"Beş yüz dolar mı?" dedi Molly, şaşkın bir şekilde bakarak. Öfkelenmesi beni eğlendiriyordu. Tam bir ilgi manyağıydı ve spot ışıklarını ondan çaldığı için Tessa'dan nefret ediyordu.

"Ben de üç yüz ekliyorum. Sekiz yüz. Sence bunu yapabilir misin?" diye sordu Jace; gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Evet, tabii ki yapabilirim. Umarım psikopatlaşıp bana yapmaz," dedim daha önce oynadığımız buna benzer oyunlardaki başarımlarımla övünüp övünmemeye karar vermeye çalışarak. Yapmamaya karar verdim. Hampstead'den eski bir arkadaşım olan Mark'ın her zaman "mühür" olarak adlandırdığı o kendime özgü gülümsememin yüzüme bu kadar çabuk yerleşmesinden etkilenmiştim. Bu, bir şeyi veya birini elde edeceğimi bildiğim zaman yüzüme yerleşen bakıştı. Gruptakiler bana haddimi bildirecek birini beklerken ben burada Zed'e sırtarak plan yapıyordum.

"Şüpheliyim." Nate kahkahayla gülerken bir sigara daha yaktı.

"O kız senin tuzağına düşmeyecek. O kadar aptal birine benzemiyor." Zed gözlerini dikip bana baktı.

Jace doğrudan bana bakarak güldü. "Evet, o yüzden iddianı kazandığına dair kanıt ihtiyacımız olacak."

Kanıt mı? Bu çok zor olmazdı. Yaratıcı olabilirdim.

“Bir videoya ne dersiniz? Yeni bir malzeme hoşuma gider.” Jace gözlerini benden ayırmadan arkasına yaslandı.

“Hayır, hayır. Bu çok riskli olur,” diye karşı çıktım. O yola daha önce girmiştim ve şimdi o lanet yoldan uzak durmak istiyordum. “Güven bana, tüm bunlara gerek kalmadan kanıtını alacaksın.” Doğrudan Zed’e baktım ve yüzümde yeniden o gülümseme belirdi. “Daha önce hiç bâkire birini becermemiştim. Bu eğlenceli olacak.”

Sahte bir ifadeyle gülümsedim ve saklamak istercesine elimi dudağımdaki halkanın üzerine götürdüm.

Molly araya girdi, “Dur biraz, siz iki ahmak tam olarak bu işe nasıl başlayacaksınız? Bu çok mantıksız: Şimdi aniden ikiniz de onu becermeye mi çalışıyorsunuz yani?” Sinirli bir şekilde saçlarını geriye doğru attı. “En azından lanet olası aklınızı kullanın,” dedi ve elini uzatıp Nate’in çakmağını aldı.

“Güzel bir nokta,” dedi Jace. “Bir oyuna ne dersiniz?”

“Oyun mu?” Zed meraklanmış gibiydi.

“Mesela Doğruluk veya Cesaret gibi bir oyun. Ona seksle ilgili sorular sorarak bâkire olduğuna emin oluruz ve siz de zamanınızı boşa harcamamış olursunuz.” Jace, elini Zed’le benim aramda salladı.

“Doğruluk veya Cesaret mi? Benimle kafa mı buluyorsun?” diye homurdandım. O saçma şeyi artık kimse oynamıyordu.

“Saçma bir fikir.” Nate başını iki yana salladı. Yüzünde alaycı bir hayal kırıklığı ifadesi vardı.

Altıncı sınıf öğrencilerinden başka kimse Doğruluk veya Cesaret oynamak istemezdi.

“Aslında iyi fikir, fazla şüphe çekmez,” diye ekledi Steph. “Bu ortamdan öylesine bihaber ki bunun üniversite öğrencilerinin eğlenmek için oynadıkları bir oyun olduğunu düşünür. Ona tehlikeli görünecek kadar heyecanlı, anlayabileceği kadar da çocuksu bir oyun.”

Etrafıma bakınca, herkesin onaylarcasına başını salladığını ve kahkahalarla güldüğünü gördüm. Aptallar.

Bu fikirlerini kabullenerek omuz silktim fakat bunun tek sebebi daha iyi bir fikrimin olmamasıydı.

“O zaman Doğruluk veya Cesaret oynuyoruz,” diye son noktayı koydu Jace.

Parti geçen haftakinden bile kalabalıktı ve ben her zamanki gibi içki içmiyordum. Müziğin sesi yükselene kadar odamda kaldıktan sonra aşağı inmeye karar verdim.

Salonda Nate’i bulmak için dolanırken Tessa’nın koltukta oturduğunu görünce durdum. Yani en azından onun Tessa olduğunu düşündüm. Her zamankinden farklı giyinmişti. Çok farklıydı. O etkileyici, gri-mavi gözleri makyajla belirginleştirildiklerinde daha fazla ortaya çıkmışlardı ve kıyafetleri kıvrımlı bedenine oturuyordu.

Çok seksiydi. Bunu ona söyleyecek değildim ama kahrolası tene halde seksiydi.

“Farklı görünüyorsun.” Ayağa kalkarken gözlerimi ondan alamadım. Kalçaları... ah o lanet olası kalçalarının üzerinde parmak izlerimi bırakmalıydım.

“Kıyafetlerin bu gece gerçekten yakışmış.” Sesim kahkaha atıyormuşum gibi çıktı fakat yorumumu şaka olsun diye yapmamıştım.

Gözlerini devirdi ve o inanılmaz göğüs dekoltesini kapamak için bluzunu yukarı çekti.

“Seni burada gördüğüme şaşırdım,” dedim onu incelemeye devam ederek.

İçini çekti. “Yeniden burada olmam benim için de sürpriz oldu.” Hiçbir şey söylemeden uzaklaştı ve ben bir an duraksayarak onun peşinden gitmeyi düşündüm. Planı biliyordum ve böyle giyindiğini gördükten sonra kendimi oyunu başlatmaya daha hazır hissediyordum. Şimdilik peşinden gitmemeye karar verdim. Kalabalığın arasında kaybolmasını bekledim.

Birkaç dakika sonra Molly yanıma geldiğinde, mutfak tezgâhına dayanmış duruyordum. “Şu saçmalığa hazır mısın bakalım?” diye sordu.

Yeni ilgi odağına öfkeliydi ve onu kıskanıyordu. Bunu anlıyordum. Karşı cinsten ilgi görmeye alışkındı, istendiğini bu şekilde hissediyordu.

Herkesten daha iyi anlıyordum. “Sen?” Tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

Aşırı makyajlı gözlerini devirdi. “Senden bir hayır gelmeyeceği için Steph’e onu bulup salona getirmesini söyleyeceğim.”

Elimde su bardağıyla oturduğum sırada Tessa da gruba katılıyordu. Oyun başlarken huzursuz fakat bilmediğim bir nedenle heyecanlıydım. Natalie’yi, Melissa’yı veya diğerlerini düşünmemeye çalıştım. Ben dâhil, birçok serseriyle dolu bir toplumda doğmuş olmaları onların suçu değildi.

“Haydi, Doğruluk mu Cesaret mi oynayalım,” diye söze başladı Zed ve dövmeli arkadaşlarımızdan oluşan küçük grup koltuğun etrafında toplandı. Molly bir şişe votkayı elden ele dolaştırırken başka tarafa bakarak sanki o tanıdık hisle boğazımı yakıyormuşçasına suyumu içtim.

Steph; Nate; onun oda arkadaşı, Tristan; Zed ve Molly sırayla şişeden içtiler. Tessa onları izledi fakat içmedi. Onun da benim gibi bağımlı olduğunu düşünmüyordum. Belki de yalnızca içmekten hoşlanmıyordu. Üniversitede, bir partide bile olsa...

“Sen de oynamalısın, Tessa.” Molly ona gülümsedi. Bu gülümsemeyi tanıyordum. İyiye işaret değildi. Hâlâ bu saçma ve çocukça oyunu oynadığımıza inanamıyordum.

“Hayır, oynamamayı tercih ederim. Tessa tırnaklarıyla oynayınca ben de Zed’e baktım. Biraz endişeli görünüyordu. Muhtemelen Tessa’nın ona değil, sürekli bana bakması onu korkutmuştu.

“Gerçekten oynayabilmek için namus kumkumalığını beş dakikalığına bırakması gerek,” diye onu kışkırttım. İyi rol kesen

Steph hariç gruptaki herkes sözlerime güldü. Beni kandıramazdı, onu iyi tanıyordum.

Akran baskısı karşısında zor anlar yaşayan ve pes etmek üzere olan Tessa'ya baktım ve sonra Zed'e yaklaştım. "Bu iş kolay olacak. Bana şimdiden ödeme yapsan da olur," dedim.

Belki de bu oyun iyi bir fikirdi.

İlk birkaç turda Zed bir birayı kafasına dikti ve Molly meme uçlarındaki pirsingleri göstererek hava attı. Molly'yi izlerken Tessa'nın gözlerinin yuvalarından fırlayışı ve yanaklarının koyu kırmızı bir renk alması beni bir hayli eğlendirdi. Kendimi tutamadım ve Tessa'nın o dolgun, dik ve yumuşak göğüslerinin ucunda pirsing olduğunu hayal ettim.

"Doğruluk mu Cesaret mi, Theresa?" diye sordu Nate, oyunu başlatarak. Nihayet.

"Doğruluk?" Sesi tereddütlü geliyordu. Nate ona Theresa dediğinde onu düzeltmemesi dikkatimden kaçmadı; hâlbuki ben her söyleyişimde hayalarımı kesip o süs köpeği erkek arkadaşına yedirecekmiş gibi davranıyordu.

"Tabii ya," diye üzerine gittim. Tessa gözlerini dikip bana bakarken Nate de ne soracağını hep birlikte kararlaştırmamışız gibi ellerini birbirine sürttü.

"Pekâlâ. Sen... bâkire misin?" diye sordu Nate sonunda.

Tessa'nın gözleri her zamankinden de fazla büyüdü ve boğazından hafif bir öksürük sesi duyuldu. Bir yabancının ona bu kadar kişisel bir soru sormasından dolayı şoke olmuş, dehşete düşmüş ve bozulmuştu. Boynundan göğsüne kadar kızardı. Ellerini nereye koyacağını şaşırdı ve bana, ona küfür mü etse yoksa odadan kaçıp gitse mi karar veremiyor gibi geldi.

"Ee?" diye sordum, onu çırılçıplak altımda hayal ederken. Yumuşak, narin sesiyle daha önce hiçbir erkeğin duymadığı sesler çıkardığını düşündüm. Düşüncesi bile büyüleyiciydi fakat aynı

zamanda çok saçmaydı çünkü bu kızla, kibirli tavrının saldırısına uğramadan konuşamıyordum bile.

Sonunda aramızdaki masum kız, kısa ve sessiz bir şekilde başını sallayarak onayladı.

Her birimiz oyunumuzu ve bu tatlı, masum ve ezilip büzülen saf kızın az önce nasıl oyunun başlıca parçası haline geldiğini düşünüyorduk.

Tessa bâkireydi; bunu az önce hepimize itiraf etmişti. Bunun doğru olduğunu o kabul etmeden önce de biliyordum. Yalnızca konuşmalarımızı dinlerken bile titremesinden anlamıştım. Ona sahip olacak ve neler kaçırdığını gösterecek ilk kişi olmayı düşününce bile aletim hareketleniyordu. Kıyafetinin altında neler olduğunu hayal ettim. Yumuşak tenini, dokunuşumla sertleşen göğüs uçlarını düşündüm. Artık oyun başlamıştı ve kanım daha hızlı akıyordu. Onun içinde olmak için sabırsızlanıyordum.

Oluşturduğumuz dairenin karşı tarafında saçlarıyla oynadı ve o sarı saçları elime dolayarak onu kendime çektiğimi ve arkadan becerdiğimi hayal ettim. O yuvarlak kalçasında iz bırakmayı umarak onu tokatlardım. Şişen pembe dudaklarıyla inleyerek ismimi sayıklardı. İsmim onun dudaklarından ne kadar güzel dökülecekti. Pantolonumu düzelterek yeniden Tessa'yı izlemeye başladım.

Dudaklarını yaladı ve içimden âdeta inledim.

Kaç kişinin aletini ağzına aldığını merak ettim. Acaba bir erkeğin sperimini hiç tatmış mıydı? Konuşma devam ederken seks konusunda neredeyse hiçbir şey yapmamış olduğunu öğrendim ve kaçırdığı bütün kahrolası ayrıntıları göstermeye karar verdim.

Yedi

Hayata yapılabilecek çok fazla hata vardı ve o hepsini yapmıştı. Onu beslediği saygının her zerresi zihnindeki karmaşanın içinde kaybolmuş gibiydi. Onu kendi canından daha fazla sevmiş ve değer vermiş fakat bunu göstermek ve gerektiğinde hatırlamak konusunda sayısız kez başarısız olmuştu. Onu oyuncak etmiş, çocukça oyunlar oynamış ve içindeki gerçekleri ona göstermemişti. Bu gerçekleri bir yere güvenli bir şekilde kilitlemiş ve büyürken sakımlı korumuştu çünkü çocukken biriterinin ona kaç kez sarıldığını veya sevgi gösterdiğini hiç hatırlamıyordu. Bahane bulmaya çalışmıyordu, yalnızca bu şekilde davranmaya alışmıştı. Hiçbir zaman yaptıkları veya söyledikleri konusunda sorumluluk almaz, her zaman başkalarını suçlardı. Böylesi daha kolaydı.

Fakat sonunda dersini almıştı.

“**C**esaret” Bu çocukça oyun nedeniyle gözlerimi devirdim. Doğruluğu seçeceğimi düşünen olmazdı zaten.

Tessa'ya baktım ve Rahibe Teresa'nın cesaret gerektirecek sağlam bir soru bulmak konusunda sıkıntı çekişini izledim. “Senden... şey...” Sustu. Oyunumuza uyum sağlamıştı ve herkes onun sorusunu bekliyordu.

“Benden ne istiyorsun?” Acele etmesi için onu zorladım.

Bu çakallar grubunun içinde başının ne kadar belada olduğundan habersiz olan bu kız hâlâ sessizce oturuyor, heyecan ve

telaşla gruptakilere bakıyordu. Bu yalnızca bir parti oyunuydu fakat onun başarı odaklı olduğu anlaşılıyordu; böylesine aptal bir oyun söz konusu olsa bile... Bu kadar küçük bir şeyin bile onu telaşlandırdığını görmek eğlenceliydi. Onun da benim dudağımdaki halkayla oynamam gibi altdudağını ısırma alışkanlığı vardı. Bir an için onu dudağında bir halkayla hayal ettim. Çok seksi olurdu.

"Tişörtünü çıkar ve oyunun sonuna kadar da giyme," dedi Molly, Tessa'nın yerine.

Tessa'nın yanakları kızardı. Bu bir döngü haline gelmişti.

"Ne kadar çocukça." Siyah tişörtümü kaldırıp çıkardım ve Tessa'nın vücuduma baktığını gördüm. Steph dirseğiyle onu dürtünce gözlerini kaçırıp yere indirdi ve yanakları kızardı.

Bu oyunu resmen kazanıyordum. Zed'in şansı yoktu.

Oyun devam ederken ben de yarı çıplak bir halde Tessa'nın gözlerini benden kaçırmaya çalışmasını izliyordum. Onu okuyamıyordum; dövmelerimden tiksiniyor mu yoksa etkileniyor mu anlamıyordum. Çenesi titreyip duruyordu; kımıldamadan oturmak için elinden geleni yapıyordu.

İlginç bir durumdu.

"Tessa, doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Tristan.

Avuçlarımı yere koyup arkaya doğru yaslandım. "Neden soruyorsun ki? Doğruluk diyeceğini biliyoruz..."

"Cesaret," dedi inatçı kız, sesindeki meydan okumayla beni şaşırtarak. İsyankâr bir sest; yalnızca birkaç dakika önce bu sesi duyabileceğimi hiç düşünmezdim.

"Hımm... Tessa, senden... sek votka içmeni istiyorum." Tristan güldü.

"Ben içki içmem." Kabul etmediğini gösterircesine başını salladı.

O kadarını tahmin etmiştim fakat açığa çıktığına memnun oldum. Buradaki herkes kafalarının bir kez daha iyi olacağı anı beklerken buna bel bağlamayan birinin olduğunu bilmek içimi ferahlattı.

"Cesaretin amacı da bu zaten," diye itiraz etti Tristan.

"Bak, eğer yapmak istemiyorsan . . ." diye söze başladı Nate.

"Çok korkak," dedi Molly kulağıma.

Korkak mı? İçki içmek istemediği için mi?

"Pekâlâ, bir tek," dedi Tessa. Ve böylece Küçük Bayan Ah-
len X Y-veya-Z'yi-Yapmam yelkenleri kolayca indirdi.

Dürüst olmam gerekirse biraz hayal kırıklığına uğradım. Ne-
deninden emin değildim fakat onda farklı olan bir şeyler olduğunu
düşünmüştüm. Bizler gibi, arkadaşlarının dikkatini çekmeye ihtiyaç
dışını düşünmüştüm.

Belli ki onun hakkında yanılmıştım.

"Cesarete devam," dedi Zed, Tessa'ya ve votkayı vermeden
onun büyük bir yudum alırken. Aynı şişeden içmeleri beni sinir
ediyordu; gerçekten de çok iğrençti.

Oyun devam ederken ardı ardına içtiği içkiden sonra yüzünü
arkaya yakıcı sıvıyı dudaklarından siliyordu. Artık gözleri ve
yanakları kızarmıştı. Otururken bile kendinde değilmiş ve den-
geğini sağlayamıyormuş gibi görünüyordu.

Şişeyi yeniden dudaklarına götürünce, elimde olmadan şi-
şeyi tutup elinden çektim. Beni durdurmaya çalışmadı; yeterince
acığını mı hissetmişti?

Bunu özgürlüğü ilk tadışı olarak mı görüyordu? Bektan aileleri
yüzünden yaşadıkları sorunları unutmak için kendilerinden geçene
kadar içen insanların büyük, kötü dünyasındaki böylesine muha-
fazakâr bir kız... Belki onunki de benimki gibi ilgisizlikti. Bu kız
da mı ihmal edilmişti? Düzgünce ütülenmiş bluzunun yakasına
baktım. Hayır, kesinlikle ihmal edilmemişti. Öz güveninin eksik
olması yalnızca bir evre olabilirdi. Kontrolcü anne ve babasından
kurtulup çılgın bir kız olabileceğini göstermek istiyordu. Kesinlikle
kötü çocuklarla takılabilir ve midesi bulanana kadar içebilirdi.

Diğer bir olasılık ise şuydu; birçoğumuz insanları aşağı çek-
mekte iyiydik.

“Bence yeterince içtin,” dedim ve şişeyi Nate’e vermeye yel-tendim. Fakat Tessa son anda şişeyi elimden kaptı ve bir yudum daha aldı. Temizlemek için yaladığı dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. İsyankâr bir şekilde yutarken boğazına baktım, dudaklarını aralayıp içkiyi onun ağzından içmek istedim.

Bu düşüncemi zihnimden uzaklaştırdım. Molly bana bakıp eliyle deli olduğumu işaret etti.

Belki de deliydim.

“Daha önce hiç içmediğine inanamıyorum, Tessa. Eğlenceli, değil mi?” diye sordu Zed.

Tessa kıkırdayınca gözlerimi devirdim. “Hardin, doğruluk mu cesaret mi?” diye sordu Molly.

“Cesaret,” Sormak zorunda mıydı? Belki de sırf bir şeyleri ispatlamak için Tessa’nın yaptığını yapmalıyım.

“Senden Tessa’yı öpmeni istiyorum.” Molly’nin boyalı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Tessa’nın şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duydum.

Bir kelime bile edemedi Tessa lafa girdi. “Hayır, benim sevgilim var.”

“Ne olmuş? Bu yalnızca bir cesaret oyunu. Yap gitsin,” dedi Molly tırnaklarıyla oynayarak.

“Hayır.” Tessa’nın sesi yükseldi. “Kimseyi öpmüyorum.” Ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Suyumdan bir yudum aldım ve kapıdan çıkışını izledim. Tüm gece bana ve çıplak göğsüme bakmışken şimdi beni öpmek fikrinden bu kadar tiksiniş olay çıkararak kaçıyor muydu?

Yoksa bir öpücük onun için yalnızca bir cesaret oyununundan daha fazla şey mi ifade ediyordu?

“İşte gitti, hanımlar ve beyler!” Nate bana yaslanıp kahkaha attı. Elindeki bardağı sallayınca içindeki bira haliya sıçradı. Birayı temizleme zahmetine girmedim. Yerler daha kötüsüne de maruz kalmıştı.

Ben tişörtümü giyerken, "Peşinden gitseniz iyi olur, yoksa kaybedeceksin," dedi Steph alaycı bir ses tonuyla.

"Tanrım, son zamanlarda çok huysuzdu, derdinin ne olduğunu merak ediyordum.

"Pislikler, hanginiz onun peşine düşecek?" diye sordu Nate. Kalabalık odada etrafıma bakındım. Görünürde yoktu. Zed bana bakıyor, Tessa'nın çıkardığı bu küçük olaya vereceğim tepkiyi bekliyordu. Odayı bir kez daha kolaşan ederken yüzümde en ufak bir ilgi ifadesi olmayacak şekilde doğal bir ifade takındım. Ona ilk ulaşanın Zed olmasına asla izin vermeyecektim. Beni öğrenmesini istedikleri için kızmıştı. Zaten bu aptal oyunu oynamak benim fikrim değildi ve şimdi gerçekten de geri tepmişti. Kötü bu fikir olduğunu onlara söylemiştim. Logan, Zed'in dikkatini dağıtınca başımı uzatıp mutfağı kontrol ettim. Tessa'yı görünce yenilen kalkmak için harekete geçtim.

"Nereye gidiyorsun?" Ayağı kalkarken Molly kolumdan tuttu.

"Şey, su almaya." Yalanımı anlayıp anlamayacağını umursamadan yarısı dolu bardağıma baktım.

Kalabalığın arasından geçerken Tessa'nın sarı saçlarını görebilmek için etrafıma bakındım. Mutfaka girdiğimde, tezgâhın önünde duruyordu ve elinde bir şişe Jack Daniels vardı. Şişeyi kaldırdığında boğazımda o tanıdık arzuyu hissettim.

Bu kızın böylesine tehlikeli bir döngüye bu kadar çabuk girmesi beni şaşkına çevirmişti. Gözlerini sımsıkı kapaması ve bitirdiğinde çıkardığı öğürme sesleri... İçki yakıyor ve midesini biraz bulandırıyordu fakat o yine de bir yudum daha aldı. Canının daha fazlasını istemesine neden olacak mıydı? Bana yaptığı gibi ona zihnindekileri unutturacak, onları birer anıdan ibaret bırakacak mıydı? Bu kızın da unutmak istediği anıları *var mıydı*? Belki de vardı.

Musluğu açıp bardak ararken sessizce onu izledim. Dolaba açtı ve kapiya doğru baktı. Geri çekilip gözden kayboldum.

Burada ne yapıyordum? Onun peşinden gidiyor ve alkolün her şeyi unutturma özelliğine ani ilgisini mi izliyordum?

Hemen geri dönüp arkadaşlarımin yanına gittim. Molly, Logan'ı dün gece takıldığı kızla ilgili olarak kızdırıyor, ben yeniden pis yere otururken Nate de bir sigara yakıyordu.

"Haydi, buradan gidelim. Ben sıkıldım, senin de sıkıldığın belli oluyor." Molly kollarını omuzlarıma sararken sıcak nefesini boynumda hissettim. Onu üstümden itip başımı iki yana salladım. Fakat geri geldi.

"Ben yukarı çıkıyorum," dedim. Kolları beni çelik gibi aşağı çekti.

"İyi fikir." Dudaklarını boynuma bastırdı.

Fazla içtiği ve ben de hızlı hareket ettiğim için bir kez daha bana sarılmak istediğinde halının üstüne düşünce ben de ayağa kalktım.

"İyk. Bunu izlemek zordu," diye takıldı Logan ona. Molly dönüp bana baktı.

"Ciddi misin, Hardin?" diye homurdandı.

"Ciddiyim, Molly." Arkamı dönüp merdivenden çıkmaya başladım.

Yukarı çıktığımda, ön cebimde duran telefonum çaldı. Ekranda Ken'in ismi belirince reddet tuşuna bastım. Onunla uğraşacak havamda değildim. Genel de olmazdım da. Sadece yalnız kalmak ve tüm bu müzik ve gürültüden uzaklaşmak istiyordum. Babam olacak adamın benimle "bağ" kurmaya çalışmaktan vazgeçmesini istiyordum. Benimkilerden çok daha kötü sorunları olan karakterleriyle kendimi biraz olsun normal hissettirecek bir romanın içinde kaybolmak istiyordum.

Fakat odama yaklaştığımda kapının, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabilmeme yetecek kadar aralanmış olduğunu gördüm. Lanet kapımı her zaman kilitlerdim; bu kez unutmuş muydum?

Tessa elinde kitaplarımdan biriyle yatağımın üzerinde oturuyordu. Telefonum yine titreşti. Öfkem Ken'den Tessa'ya sıçradı. Onu ne isterse yapabileceğini mi düşünüyordu? İznim olmadan Odama sürekli girebileceğini mi sanıyordu?

Neden buradaydı? Onu daha önce uyarmıştım. Derdi neydi? Ona doğru yürüdüm. "Kimse Odama Giremez" cümlesinin tam olarak neresini anlamadın?"

Şaşkınlıkla doğruldu. "Ö-özür dilerim. Ben..." Sesi alçaldı ve gözlerini korkudan değil öfkeyle kocaman açtı. Yine aynı yolu deniyordu; bana sabırlı davranma taktiğini...

Kapıyı işaret ettim. "Çık dışarı."

"Bu kadar aşağılık olmana gerek yok!" diye bağırdı.

"Benim odamdasın." Yaptığım hatırlatmayla benim sesim de onununki gibi yükseldi. "Yine, girmemeni söylediğim halde. O yüzden dışarı çık!"

"Neden benden hoşlanmıyorsun?" dedi. Güçlü olmaya çalıştığını görebiliyordum fakat sesi alçaldı ve o kocaman gözleri nabızımın hızlanmasına neden oldu.

Sekiz

Böylesine açık ve doğrudan sorması onu şaşırtmış ve bir uçurum kenarında durduğunu hatırlatmıştı. Tek bir esintiyle aşağı yuvarlanabilirdi.

Neden böyle bir soru sormuştu ki? Onu neden sevmediğim açık değil miydi? Çok sinir bozucuydu. O...

Şey...

Peşin hükümlüydü. Sürekli beni yargılıyor ve onunla zıtlaştığım zamanlarda davranışlarımı eleştiriyordu. Ve...

O kadar da kötü değildi sanırım.

“Bana bunu neden soruyorsun?” diye sordum sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bu iyiliğini karşılıksız bırakmadım, ben de ona aynı şekilde baktım. Beni korkutabileceğini mi sanıyordu? Benim odamdaydı, aptalca sorular soruyordu ve bana o şekilde bakıyordu...

“Bilmem. Çünkü ben en başından beri sana iyi davranırken sen bana hep kaba davranıyorsun. Ayrıca bir noktada gerçekten de arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm.”

Kan çanağına dönmüş gözleri güçlüydü ve onun hakkında bilmediğim veya umursamadığım birçok şeyi gizliyordu.

Arkadaş mı? Gerçekten de ciddi miydi? Benim arkadaşım yoktu. Arkadaşa ihtiyacım da yoktu.

"Biz mi? Arkadaş mı?" Zoraki bir kahkaha attım. "Neden arkadaş olamayacağımız açık değil mi?"

"Benim için değil," demekle yetindi. Başta şaka yaptığını düşündüm. Fakat sesindeki kararlılık ciddi olduğunu söylüyordu. Bu kız kafayı yemişti. Benim gibi birinin onun gibi biriyle arkadaş olabileceğini mi düşünüyordu? Kendi "arkadaş" grubum bir yana insanlara güç bela katlandığımı bilmiyor muydu?

Böyle bir şeyin hiçbir zaman yürümeyeceğini anlatan sebepler listesine nasıl başlamalıyım?

"Pekâlâ, öncelikle fazla sıradansın; muhtemelen mahalledeki tüm evlerin birbirine benzediği, ufak, mükemmel bir evde büyüdün," diye söze başladım, küçükken odamın tavanındaki siyah küf lekelerini düşünerek. "Büyük ihtimalle ailen sana her istediğini aldı bu yüzden hiçbir şey istemen gerek yoktu. O aptal plili eteğinle..." Üstündeki kıyafete baktım ve kumaşın dolgun kalçalarına nasıl oturduğunu görmezden geldim. "Yani, kim on sekiz yaşında senin gibi giyinir ki?"

Ağzı açık kaldı ve bana bir adım yaklaştı. Hiç düşünmeden geriledim. İçinde fırtınalar kopan gri gözlerinc bakınca başıma gelecekleri anladım.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, kibirli pislik! Alkolik babam ben on yaşındayken bizi terk etti ve annem, üniversiteye gılebilmem için gece gündüz çalıştı. Faturalara yardım etmek için on altı yaşına basar basmaz çalışmaya başladım ve ayrıca kıyafetlerimi *seviyorum*..." Elleriyle kıyafetini işaret etti. Bağır-maya başlamıştı ve o kadar öfkeliydi ki küçük elleri titriyordu. "Etrafındaki kızların giydiği sürtük kıyafetlerini giymediğim için üzgünüm! Öne çıkmak ve farklı olmak için fazlasıyla çaba gösteren birine göre, *senden* farklı olan kişiler konusunda peşin hükümlü olduğun kesin!"

Sonra kapiya döndü.

Doğru mu söylüyordu? Bu kusursuz kız gerçekten hızlı büyümek zorunda kalan şanssız çocuklar döngüsüne mi hapsedilmişti? O halde neden onu her gördüğümde gülümsüyordu?

Peşin hükümlü mü? Belli bir tarzda giyinen kızlara sürtük dedikten sonra bana peşin hükümlü olduğumu mu söylüyordu? Şimdi bana bakıyor, tepkimi bekliyordu ama ben tepki vermedim. Bu öfkeli, ilginç ve *peşin hükümlü* kadın, dilimin tutulmasına neden olmuştu.

“Biliyor musun, zaten seninle arkadaş olmak istemiyorum,” dedi, beynim uyuşukluğundan sıyrılmadan önce.

Tessa kapının koluna uzandığı sırada hayatımdaki ilk arkadaşım olan Seth'i düşündüm. Onun ailesinin de hiç parası yoktu fakat hiç bilmediği büyükanne ve büyükbabasından biri ölünce fena halde zengin olmuştu. O eski püskü ayakkabıları, altında ışıklar yanan beyaz ayakkabılarla değişmişti. Çok havalı olduklarını düşünmüştüm. Bir doğum günümde annemden bana bir çift almasını istemiştım. Bana hüzünlü bir ifadeyle gülümsemiş ve doğum günümün sabahında bana bir ayakkabı kutusu vermişti. İçinden o lanet ışıklı ayakkabıların çıkacağını düşünerek çok heyecanlanmış, kutuyu yırtarcasına açmıştım. Evet, kutunun içinde bir çift ayakkabı vardı fakat o güzel, ışıklı ayakkabılardan çok farklıydı. Bu hediyenin onu üzdüğünü görmüş fakat nedenini tam olarak anlayamamıştım. Ta ki aylar geçtikçe Seth'i daha az görmeye ve bir gün her biri ışıklı ayakkabı giyen yeni arkadaş grubuyla evimin önünden geçtiğini görenceye kadar.

O benim ilk ve son arkadaşımdı ve arkadaşlarım olmadan hayatım çok daha basitti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum arkadaş olabileceğimizi düşünen kıza. Şaşkın bir şekilde duraksadı. Tıpkı benim gibi.

“Otobüs durağına. Odama dönecek ve bir daha asla buraya gelmeyeceğim. Sizinle arkadaş olmaya çalışmaktan bıktım.”

Kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Bir taraftan benden nefret etmesi uzun vadede iyi olacaktı fakat öte yandan... şey, benimle birlikte olacak kadar benden hoşlanmasını istiyordum.

İddiayı kazandıktan sonra benden nefret edebilirdi.

"Tek başına otobüse binmek için saat geç oldu," dedim. Nasıl bulunduğu ve tüm gece içmiş olduğu düşünülürse, otobüs durağına tek başına gitmesi gerçekten de berbat bir fikirdi.

Dönüp bana baktı ve ilk kez gözlerinde yaşlar olduğunu fark ettim. "Bana bir şey olmasından endişeleniyormuş gibi davranmayacaksın herhalde?" Tessa başını iki yana sallayarak güldü.

"Endişelendiğimi söylemedim... sadece seni uyarıyorum. Bu kötü bir fikir," dedim. Kitaplığıma baktım ve içeri girdiğimden beri tuttuğu kitabın başkarakteri olan Catherine'le onu karşılaştırdım. Ona çok benziyordu; değişken bir ruh hali ve kanıtlamak istediği çok fazla şeyi vardı. Elizabeth Bennet da aynıydı; ağzını her açtığında empatik bir yorum yapardı. Bundan hoşlanırdım. Ömürlerinde üniversitede okuyan kızlar içlerindeki ateşi kaybetmiş gibiydi. Kendilerini değil yalnızca erkekleri memnun etmek istiyorlardı; hiç eğlenceli değildi.

"Başka seçeneğim yok, Hardin. Ben dahil herkes sarhoş." Yeniden ağlamaya başladı.

Biraz yumuşadım. Neden ağlıyordu? Galiba sürekli ağlıyordu.

Tek bildiğim yolu, alaycılığımı kullanarak onu neşelendirmeye çalıştım. "Partilerde hep ağlar mısın?"

"Belli ki senin olduğun partilerde evet. Ayrıca katıldığım tek partiler bunlar olduğuna göre..."

Tessa kapımı açtı fakat dışarı çıkacağı sırada sendeleyerek gardırobunun kenarına tutundu.

"Theresa..." Sesim beklediğimden daha yumuşaktı. "İyi misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Kafası karışmış, öfkeli ve çok hoş görünüyordu; ama daha çok öfkeliydi.

İyi olup olmadığı umurumda mıydı? Midesi kötüydü, sarhoştu ve bu gece Zed'i yenmeye çalışmam söz konusu bile değildi. Bunu istemiyordum, zaten bu sahtekârlık olurdu; Tessa fena halde sarhoştu.

"Neden birkaç dakika oturmuyorsun? Sonra otobüs durağına gidersin," diye önerdim. Belki iyi bir adam olduğum için biraz puan kazanabilirdim.

"Kimsenin odana giremediğini sanıyordum." Yere otururken sesi yumuşak ve meraklıydı. Oturduğu yerde yaşanan şeyleri bilse, kesinlikle orada oturmazdı.

Farkında olmadan gülümsemişim ama ne yaptığımı fark eder etmez durdum. Ne demek istediğimi anlatmıştım. Başını sallayarak onayladı ve çıkırdı. Her an kusacakmış gibi görünüyordu. "Eğer odama kusarsan..." diye uyardım.

O pisliği temizleyeceği kesindi. "Sanırım yalnızca biraz suya ihtiyacım var," dedi Tessa. Ona kendi bardağımyı verdim. "Al."

Eliyle bardağı itip öfkeli bir ifadeyle gözlerini devirdi. "Su dedim, bira değil."

"Su zaten. Ben içki içmiyorum."

Burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Çok komik. Burada oturup bebek bakıcılığı yapmayacaksın herhalde."

Evet, kesinlikle yapacaktım. Eşyalarımı karıştırması ve kitaplarımın üzerine kusması için onu burada tek başına bırakmayacaktım.

"İçimdeki canavarı ortaya çıkarıyorsun." Bu yorumu beni şaşırtıp sessizliğimi bozdu.

"Bu ağır oldu," diye çıkıştım. İçindeki canavarı mı çıkarıyordum? Beni tanıımıyordu bile. Devam ettim: "Ve evet, burada oturup sana bakıcılık edeceğim. Hayatında ilk kez sarhoş oldun ve ben etrafta yokken eşyalarımı dokunmak gibi bir huyun var." Tessa dikkatli bir şekilde suyumdan içerken ben de yatağıma oturdum. Şaşırmamıştım. Oda büyük olasılıkla dönüyordu. Zavallı kız. Suyu yudumlarken merakla ona baktım. Gözlerini kapatışını, içtikten sonra dudaklarını yalayışını, hızlı hızlı soluk alışını... O

Baktıktan sonra onu izledim ve ona neden baktığımı düşünmemek için elimden geleni yaptım.

Onun hakkında bilmediğim ve öğrenmek istediğim çok fazla şey vardı.

Dışarıdan, çözülmesi kolay biri gibi görünüyordu. Sarışındı, güzel bir güzelliği vardı ve modası geçmiş konuşma tarzından anladığımı kadarıyla saatler boyunca bir kitaba gömülüp kalabiliirdi. Yine de öfkesi ve kavgacılığı, görüntüsünün altında neler gizlediğini öğrenmek istememe neden oluyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Düşünmeden konuştum. Ona gülümsemeye çalıştım fakat lanet bir ucube gibi görüldüğüm hissiye kapıldım.

Kaşları birbirine yaklaştı. "T-t-t-tabii," dedi güçlkle konuşarak.

Ona ne soracaktım ki? Bana cehenneme gitmemi falan söyleyeceğini düşünmüştüm.

Aklıma gelen en kolay soruyu sordum. "Üniversiteyi bitirdikten sonra ne yapmak istiyorsun?" Daha özel bir soru sormam gerektiğini biliyordum; Zed'le oynadığım oyunu kazanmama yardımcı olacak bir soru sormalıydim.

Tessa soruyu irdeliyor gibi cevap vermeden önce parmaklarını hafifçe çenesine vurdu. "Şey, yazar veya yayıncı olmak istiyorum; hangisi daha önce olursa."

Bunu anlamak hiç zor değildi.

Ona tam olarak aynı şeyi yapmak istediğimi söylemedim. Boş boş baktıktan sonra gözlerimi devirdim.

"Bunlar senin kitapların mı?" Eliyle kitaplığını işaret etti.

"Evet," diye geveledim.

"En sevdiğin hangisi?"

Kahretsin, fazla meraklıydı.

"En sevdiğim yok," diye yalan söyledim. Fazla özele girmeye başlamıştı ve uzun süredir odamdaydı. En sevdiğim kitabı öğrenmesi, istediğimi elde etmeme yardımcı olmayacaktı.

Bu konuşmayı kendimden uzaklaştırmalı, daha az kişisel bir yere çekmeliydim. Onu sinir etmeliydim. "Bay Rogers yine partide olduğunu biliyor mu?"

Yüzümdeki gülümseme onun çatık kaşlarıyla bir bütün oluşturdurdu. Görev tamamlanmıştı.

"Bay Rogers mı?"

"Erkek arkadaşın," dedim. "Onun kadar dangalağını *hiç görmedim*."

"Onun hakkında böyle konuşma. O... o... iyi biridir."

Mokasen ayakkabı giyen erkek arkadaşı için övgü dolu bir yakıştırmaya bulmakta zorlanması kendimi tutamayarak gülmeme neden oldu.

Bana bakarak parmağını salladı. "Onun kadar iyi olmayı rüyanda bile göremezsin."

"İyi mi? Erkek arkadaşınla ilgili konuşurken aklına ilk gelen sözcük bu mu? İyi sözcüğü sıkıcı olduğunu söylemenin kibar bir yolu." Güldüm.

"Onu tanı mıyorsun," diye üsteledi tabii ki etkileyici bir cüretkârlıkla.

"Pekâlâ, onun sıkıcı biri olduğunu biliyorum, hırkasından ve *mokasen* ayakkabılarından anlıyorum." Şimdi öyle çok gülüyordum ki karnım kasılıyordu. Kendimi tutamıyordum. Öfkeli yüzüne bakınca, Ken bebeğinin canlı halinin kaşmir kazasında oluşan bir delik yüzünden sızlandığını hayal ederek daha çok gülmeye başladım.

"Mokasen falan giymiyor." Tessa kahkaha atma isteğini gizlemek için elini ağzına kapadı. Anlıyordum. Ben de olsam gülerdim. Suyumdan bir yudum daha içti. Devam ettim.

"Baksana, iki yıldır seninle birlikte fakat seni halâ becermemişim. Bence eziğin teki."

Ağzımdan bu sözler çıkar çıkmaz, Tessa ağzındaki suyu bardağa tükürdü. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun, Theresa." Gülererek öfkesini körükledim.

"Sen bir pislisin, Hardin."

Tanrım bu kadar öfkелendiğinde... sonra soğuk su yüzüme çarptı.

Cesareti karşısında şaşkınlıktan nefesimi tuttum. Birbirimize kaba yorumlar yaparak eğlendiğimizi sanıyordum. Onu kasıtlı olarak sinirlendiriyordum ve benim onu sinirlendirmekten aldığım zevki o da sinirlendirilmekten alıyor gibiydi.

Yüzündeki tiksintiye bakılırsa galiba öyle değildi.

Neden erkek arkadaşından bahsetmiştim ki? Ben kahrolası bir aptaldım. Odamda oturmuş benimle birlikte gülüyordu ve ben tabii ki her şeyi mahvetmek zorundaydım.

Tessa çabucak odamdan çıktı. Yüzümdeki suyu silip kapının eşiğinden, basamakları ikişer ikişer inişini izledim.

Odama döndüğümde, bana eşlik eden tek şey tavandaki vantilatörün kısık sesiydi. Yatağıma oturdum ve buraya yerleştiğimden beri ilk kez bu odada yalnız kalmak istemedim.

Dokuz

Kızın dudakları onunkilere ilk kez dokunduğunda, bunu hissetti. İçinin derinliklerinde, gizli kalmış ve üzeri tozlanmış bir yerde bir kıpırtı hissetti. Kendini bildi bileli oraya dokunan olmamıştı. Bu kız onu uyandırmış, ona ışığı, kahkahayı, özlemi getirmişti ve dudakları kendisinininkilere dokunduğu andan itibaren bir daha asla aynı kişi olmayacağını biliyordu.

Tessa yalnızca yüzüme suyu fırlattı ve oflayıp poflayarak gözlerini devirip odamdan rüzgâr gibi çıkıp gitti. Fakat işte buradaydım ve odamda yalnızca birkaç dakika oturduktan sonra en sevdiği oyuncakçı kırıldığı için olay çıkaran bir çocuk gibi onun peşinden aşağı iniyordum.

Fakat Tessa benim en sevdiğim oyuncakçı değildi; kirli ellerimle oynayamayacağım kadar parlak ve yeniydi.

Yalnızca onun ruh halini düzeltmeye ve onu güldürmeye çalışıyordum fakat başaramadığımı ortadaydı. Dangalak sevgilisinden bahsetmenin öfkesini tetikleyeceğini bilmeliydim.

Çok sinir bozucu bir kızdı. Kendini haklı görüyordu ve dengelessiz bir ruh hali vardı. Fazla hassastı ve beni öfkeden delirtiyordu. Kim bir başkasının yüzüne o şekilde –su da olsa içecekti– atardı ki? Kendini bir şey sanan birine göre kesinlikle fevri bir çocuk gibi davranıyordu.

Merdivenden indiğimde Tessa mutfakta bir şişeden içki içiyordu. Etrafına bakınıyor, birini arıyordu ve onu izlerken telefonum tırtıltıyordu. Ken'den bir mesaj daha geldi: *Uğramak istersen Karen bu akşam için yemek yapıyor. Seninle konuşmak istediğim bir konu var. Mesajlarıma cevap vermediğin için saat üçte atacağım mesajı en geç saat dörtte atacağım.*

Benimle bir şey mi konuşmak istiyordu? Yapacak daha iyi bir şey vardı. Mesela Zed'e burada kralın kim olduğunu göstermek gibi. Başımı çevirip Tessa'nın olduğu yöne baktığımda Zed'in ona bakışlarını gördüm.

Tabii ki o ucube ben ortadan kaybolduğum anda Tessa'nın yan başında bitecekti.

Tessa hâlâ içiyordu; bu kadar içmemeliydi. Yarın kesinlikle berbat hissedecekti. Elbette Zed ona bu şekilde ulaşmayı planlıyordu.

Bir sesin, "Ne kadar tatlı göründüklerine baksana," dediğini duydum ve dönüp baktığımda Steph'in, elinde bir şarap soğutucusuyla yanımda durduğunu gördüm. Kırmızı saçları dağılmış, yüzüne dağılmıştı.

Yeniden Zed ve Tessa'ya döndüm ve bu kez daha dikkatli baktığımda Tessa'nın onun gözlerine bakarken nasıl iç geçirdiğini gördüm. Rahat görünüyordu; omuzları rahatlamış, gözlerindeki bakış yumuşamıştı. Benim yanımdaki halinden eser yoktu. Zed'i beni tanıdığından iyi tanımıyordu; peki bu farklılığın sebebi neydi? Nedeni Zed'in gözlerini ondan hiç ayırmadan tezgâha dayanmış olması mıydı? Göğüslerinin, dikkatini dağıtmasına izin vermiyordu. Tessa ona gülerken o da Tessa'ya yaklaştı. Anlaşılan benim kötü polis rolüme karşılık iyi polisi oynayacaktı.

Kahretsin, tahmin ettiğimden iyiydi.

Tessa kapıya bakınca Steph hızla kolumu tutup geri çekildi. Elinden kurtuldum.

Steph'in gözleri kan çanağına dönmüştü, göz bebekleri ise kırmızılar içinde iki küçük siyah nokta gibi görünüyordu. "Ona

burada olduğumu söyleme. Ona bakıcılık etmekten sıkıldım,” dedi ve gözlerini devirdi. Tessa ortalıkta yokken Steph kibar olmayı çalışmıyordu bile. O bir numaralı cadalozdu.

Elbisesi üzerine oturmuş, sarhoş bir sarışın bana göz kırparak yanımdan geçti. Onu hatırladım, sanırım...

“Onu buraya sen getirdin,” diye hatırlattım Steph’e, sesimi yükseltmeden. Bunların hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Bu konuyu neden gündeme getirdiğimden bile gerçekten emin değildim.

“Yani? Bu gecelik ondan sıkıldım ve ayrıca o ikinizin oyuncağı, unuttun mu?” Omuz silkip yanımdan ayrıldı.

Pekâlâ...

“Bir ucube gibi burada durmaya devam edersen mağlup olacaksın!” diye bağırdı Steph, ön kapıya ulaştığında ve daha geçen hafta şikâyet ettiği o tuhaf çocuğun elini tuttu.

Mağlup mu olacaktım? Lütfen. Böyle bir ihtimal yoktu.

Fakat kapının eşiğinde ucube gibi de durmayacaktım.

Yeniden salona dönüp koltukta bir yer buldum. Onun bana gelmesini bekleyecektim. Zed’den, dünyayı her seferinde bir çiçekle kurtarmayı amaç edinen bilim ve bitkilerle ilgili saçma sohbetinden sıkılacaktı. Sanırım buna inanıyordu fakat Zed söz konusu olduğunda emin olamıyordum. Muhtemelen bilinçaltında yalnızca bitkilerin onun yanında kalmaya dayanabildiğini biliyordu.

Zaman gelince, Tessa lanet bir kayıp köpek gibi kendisine yapışan Zed’le birlikte salona geldi. Yalnızca birkaç adım öteye, arkadaşlarımın yanında yere oturduğunda benim de aynı odada olduğumu fark etmedi bile.

Birinin kolumu sıktığını hissettim ve dönüp baktığımda, az önce gördüğüm sarışın kız kollarını karnıma dolayarak bana sıkıca sarıldı.

Öyle bir sarhoş edasıyla, “Hardinnnn . . .” dedi ki bana sarktığını mı ettiğini yoksa yalnızca odanın fırıl fırıl dönmesini engellemeye

Beni çalıştığını anlayamadım. "Seni yeniden görmek güzel. Hatta hırsörtmek daha da güzel..."

Elinden kurtulmak için onu hafifçe geriye ittim. Fakat alkol onu ısrarcı bir ahtapota çevirdiği için beni yeniden yakaladı. Bununla ismini asla hatırlayamadığım "kardeşlik" üyesiyle yer değiştirerek kızın kollarını onun omzuna doladım. Tabii ki kızın bedeninin geriye kalan kısmı da kollarına uyum sağladı ve dili açarak, "S-Steeve, görüşmeyeli uzun zaman oldu..." derken ben de oradan gizlice sıvıştım. Botlarımla kirli halıda attığım her adımda, bu geceye duyduğum öfke de artıyordu.

Tessa'nın, "Otobüsler bütün gece çalışıyor mu?" diye sorduğunu duydum. Artık çakırkeyif evresinden sarhoş aşamasına geçtiği açıkça görülüyordu. Sesi boğuklaşmıştı. Dudaklarına baktığımda alınlığının üstekine göre daha sık öne çıktığını gördüm. Yavaş konuşuyor, sözcükleri ağzında yuvarlama sınırının eşiğinde duruyordu.

Onu dinlememek için kendimi zorla mutfağa attım. O benim için bir sorunum değildi; sarhoş olup olmamasıyla ilgilenmek için bir sebebin yoktu. On saniyeden az bir süre sonra köşeyi dönüp yeniden salona girdim ve ayaklarım yerde oturan Tessa'nın önünde durdu.

Burnu havada kız beni görünce gözlerini devirdi. Anlaşılan bunu çok sık yapıyordu.

Fakat Zed'e yapmıyordu. Asla yapmıyordu.

"Demek sen ve Zed, ha?" Kaşımı kaldırıp ona baktım. Ayağa kalkarken tökezledi. Ne kadar içmişti? Gözlerimle buluşan gözleri odaklanabildiği için ne kadar içtiğini anlayamadım.

Yanımdan geçip giderken kolundan tuttum. "Bırak beni, Hardin!" Kollarını havaya kaldırınca ve bu abartılı hareketlerine gürlememeye çalıştım. Bana atmak için bir şey arar gibi etrafına bakındı. "Sadece otobüs saatleriyle ilgili bilgi almaya çalışıyorum."

Omzuyla benimkine çarparak yanımdan geçtiyse de onu durdurmak için nazikçe kolundan tuttum.

"Sakin ol. Saat sabahın üçü. Otobüs falan yok." Kolunu bıraktım ve durumu idrak etmesini bekledim. "Yeni edindiğin alkolik yaşam tarzın yine burada mahsur kalmaya neden oldu."

İçinde bulunduğu durumun gülünçlüğü yadsınamazdı. Bu manzaradan nefret etme konusunda çok kararlı olmasına rağmen yine geceyi burada geçirecekti.

Kocaman gözleri ve sarkıttığı dudaklarıyla boş boş bana bakınca bu anı, yaralı egosuna tuz basarak değerlendirdim.

"Tabii Zed'in evine gitmek istemezsen..." Başımın salonu işaret ettiğimde Tessa kaşlarını çatı.

Tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

Bunun amacı neydi? Neden onun peşinde dolaşip onu sinirlendiriyordum? Bunun bir amacı yoktu ve gerçekten de zamanımı boşa harcıyordum. Belli ki o da oyunu benim kadar iyi oynuyordu.

Odama dönünce kitaplıktan bir kitap aldım, tişörtümü çıkarıp yere attım ve yerdeki dağınıklığa bir de kotumu ekledim. Gelişigüzel bir sayfa açtım ve okumaya başladım:

Onun bu yersiz saflığı karşısındaki öfkemin ve itirazlarımın ne anlamı vardı? O gece dargın ayrıldık fakat ertesi gün inatçı küçük-hanımın tayının yanında Uğultulu Tepeler'e doğru yola çıktım. Onun hüznünü, rengi solan yüzünü ve şişen gözlerini görmeye dayanamamış ve belki Linton bizi ağırlar ve anlatılanların ne kadar asılsız olduğunu bize kendisi kanıtlar diye zayıf bir umuda bel bağlayarak kıza boyun eğmiştim.

Saçları damarlarında akan kanın rengi kadar kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış olan sarışın bir Catherine kırlarda oturuyordu. Düşünmüyordu; dalıp gitmişti. Adama döndü ve sesi aralarındaki mesafede cınladı. "Hardin?"

Catherine'in sesi yüksekti; o kadar yüksekti ki beni uykumdan uyandırdı. Rüya mı görüyordum?

"Hardin! Hardin, lütfen kapıyı aç!"

Kapımın kulpu zorlanırken zihnim bulanık ve panik olmuştu halde yatağımdan sıçradım. Kapım yumruklanıyordu.

"Hardin!" Ses bir çığlık daha attı. Bu?..

Kilidi çevirdim ve kapıyı ardına kadar açtım. Kapıdaki Tess'iydi; yüzü dehşet içinde kızarmış, gözleri korkudan fal taşı gibi kıldı. Ensemdeki tüyler diken diken olurken hemen savunmaya geçtim.

"Tess?" Zihnimdeki rüyadan kurtulup neler olduğuna odaklanmak için gözlerimi ovuşturdum.

"Hardin, lütfen, içeri girebilir miyim? Şu çocuk..." Tessa koridora bakınca, neden bu kadar korktuğunu görmek için koridora çıktım.

Neil bize doğru geliyordu. Gözleri kıpkırmızıydı ve gömleği lekeliydi. İğrenç görünüyordu. Tökezleyip duvara çarptığında ne kadar sarhoş olduğunu anladım.

Tessa neden ondan kaçıyor? Yoksa o...

Neil'la gözgöze geldiğimiz anda durdu. Kendi iyiliğini istiyorsa hemen dönüp giderdi. İstemiyorsa da Tessa ve belli ki koridorda bulunup ona yardım etmek istemeyen herkes bir gösteriye seyirci olacaklardı.

Polis geldiğinde cesedini saklamamı gerektirecek bir şey yapıp yapmadığından emin olmak için hemen dönüp Tessa'ya baktım.

"Onu tanıyor musun?" diye sorarken sesi çatladı. İki yanımda duran ellerimin titrediğini hissettim.

"Evet, içeri gir." Kızı içeri alıp yatağıma oturdum. Gri gözleri merakla bana bakınca gözlerimi bir kez daha ovuşturdum. "İyi misin?" diye sordum.

İyi görünüyordu; gergin olabilirdi fakat ağlamıyordu. Bu iyiye işaret, diye düşündüm.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Evet. Buraya gelip seni uyardırdığım için üzgünüm. Sadece ne yapacağımı..." Sözler ağzından hızla ve ürkek bir şekilde dökülüyordu.

Beni uyandırdığı için üzgün olduğunu mu söylüyordu?

Elimi saçlarımın arasından geçirip alnımdakileri geriye ittim. "Sorun değil." Ellerinin benimkiler gibi titrediğini fark ettim ve kapıyı açtığımdan beri beni rahatsız eden soruyu sordum. "Sana dokundu mu?"

Zihnimde tehlikeli düşünceler dönüp duruyordu. Kimsenin Neil'i özlemeyeceğı kesindi.

"Hayır," diye söze başladıktan sonra tereddüt etti. "Fakat denedi. Kendimi sarhoş bir yabancıyla aynı odaya kapatacak kadar aptallık ettim, bu yüzden hepsi benim hatamdı."

Onun hatası mıydı? Ne diyordu bu?

"Böyle yapması senin hatan değildi. Sen böyle durumlara alışık değilsin." Sesimi sakın tutmaya ve onu daha fazla korkutmamaya çalıştım. Daha önce bu olayın birçok kızın başına geldiğini görmüştüm. Kendi annemden partilerdeki sarhoş kızlara kadar... Geçen sene Molly'yi sarhoş Neil'in elinden kurtarmak zorunda kalmıştım. Burnunu kırıp omzunu çıkardıktan sonra dersini aldığını düşünmüştüm ama belli ki almamıştı. Anlaşılan, bir hatırlatmaya daha ihtiyacı vardı. Tıpkı son seferinde olduğu gibi bu kez de Logan bana yardım ederdi.

Tessa bana yanaşınca yanımdaki boş yere hafifçe vurdum. Oturup ellerini kucığına koydu. Korunmasız ifadesi ansızın üzerimde siyah baksırdan başka bir şey olmadığını hatırlattı. Üzerime bir şey giymek istedim fakat dikkatini bu konuya çekmek ve buraya Neil'den kaçmak ve huzur bulmak için geldiğinden, onu daha fazla huzursuz etmek istemiyordum.

"Buna alışmak gibi bir planım yok. Gerçekten buraya ya da herhangi bir partiye son gelişim. Neden denediğimi bile bilmiyorum. Ve o çocuk... o çok..." Ürperdi ve yanaklarından yaşlar akmaya başladı.

"Ağlama, Tess," diye fısıldadım ve elimi yanağına götürdüm. Akan yaşları parmağımla sildim. Tessa burnunu çekti. O kadar

hiçbirini ve kırılğan bir sesteki gözlerimi ondan kaçırmak istedim fakat yapamadım.

"Gözlerinin ne kadar gri olduğunu fark etmemiştim," diye itiraf ettim.

Şimdiye kadar göğüsleri ve oyunlarına verdiği tepki dışındaki ayrıntılara pek dikkat etmemiştim. Fazla meşgul, fazla sığıdım.

Fakat sonra kendimi durdurdum. Hayır, ben bir yalancıydım. Bu kez gördüğümden beri en ufak ayrıntıya bile dikkat ediyordum.

Elim halâ yanağındaydı ve o da dolgun dudaklarını aralamış, bana bakıyordu. Dudağımdaki metal halkayı dişlerimin arasına alırdım ve her zaman yaptığım gibi çektim. Gözleri dudaklarıma kilitlendi ve elimi çektiğim sırada bana yaklaşıp dudaklarını benimkilerle bastırdı.

Tamamen hazırlıksız yakalanarak ani bir nefes aldım. Ne yapıyordu? Ben ne halt ediyordum?

Fakat durmadım. Duramadım. Dilimi yumuşak dudaklarımla gezdiriyor; yüzünü ellerimin arasına alırken kesik nefeslenmi yutuyordum. Beni öptüğü için rahatlamış gibi ağzımın içine miledi. Teni sıcak, dudakları yumuşak ve gergindi ve ben ellerimi kalçasına götürdüm.

Dilindeki votka tadını aldığımda geri çekildim. "Tess..." Nefesimi ağzına verdim. İçini çekti ve ben dilimi dudaklarında gezdirerek onları bir kez daha araladım. Nefesimi tutup zihnimi odaklamaya çalıştım. Bu duruma nasıl gelmiştik?

İçimdeki yangına tezat bir serinlik hissettim. Güzel bir duyguydu. Bitmek bilmeyen yanma hissini rahatlattı. Daha önce hiç böyle bir dinginlik hissetmemiştim; bu tehlikeliydi.

Artık kontrol zihnimde değildi; dudaklarımdaki dudaklarının verdiği his tüm duyularımı ele geçirmişti. Kalçasındaki ellerimle onu kendime çekip yatağa uzandım. Üzerime çıkıp ellerini göğsüme koydu. Dudaklarını dudaklarımdan hiç çekmiyordu; diliyle

benimkini okşuyordu. Bu konuda çok başarılıydı. Tanrım, çok iyiydi.

Saçları tenime dökülünce dudaklarımı onunkilerden çektim. Bunu yaptığım anda dudaklarından çıkan inilti anında sertleşmemi neden oldu. Beni istiyordu. Şimdi göğsümdeki ellerini aşağı yukarı gezdiriyor, tahminimce sınırlarını deniyordu.

Bunun fazla ileri gitmesine izin vermeyecektim. Bu gece olmazdı. Uzun bir süredir içiyordu ve bu benim tarzım değildi. Onu istiyordum; lanet olsun, onu defalarca becermek istiyordum. Onu, her şeyini hissedecektim. Fakat bu gece değil. Kız bâkireydi ama erkek arkadaşıyla ne kadar ileri gitmişti? Üzerinde yalnızca baksırı varken bu şekilde üzerine oturmuş, kalçasını onunkinin üzerinde hareket ettirmiş miydi? Dışarıya yalnızca namuslu ve burnu havada görünürken erkek arkadaşıyla bu kadar yakın mıydı?

Dilini Tessa'nın yumuşak boynunda gezdirmiş miydi? Dilimin tenine dokunuşuyla hızlanan soluklarına bakılırsa, cevap hayırdı. İnledi, saçından tutup boynunu öptüm. Ağzımı aşağı kaydırdım, köprücükkemiklerini nazıkçe ısırdım, ismimi fısıldayarak inledi.

Dudaklarımı onunkilere bastırdığımda üzerimde hareket etmeye devam etti. Ne kadar sertleştiğimi, onu ne kadar istediğimi hissettiğini biliyordum.

"Hardin . . . dur," diye inledi, dilini hâlâ benimkinin üzerinde hafifçe gezdirerek. "Hardin!" diye tekrar etti. Geri çekilip yüzüne baktım. Dudakları şişmiş, insanı günaha sokan bir pembeye bürünmüştü ve gözlerinde vahşi bir ifade vardı.

"Yapamayız," dedi. Parmaklarını tenimden çektiğinde o cılız ateş buz kesti.

Uzun sürmeyeceğini biliyordum; bu yalnızca... anın ateşi türünde bir olaydı. Devam etmesini istediğim bir andı ve sonuç olarak her şey sonunda bitmeliydi. Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Üstümden inip yatağın diğer tarafına geçti.

“Üzgünüm, üzgünüm.” Sesi alçak ve çatallıydı ve dudaklarından hızla dökülen soluklara ve gözlerini dudaklarından alamamasına bakılırsa hiç de üzgün değildi.

Ona bakarken, daha önce okuduğum, kadınların günlük hayatlarında özür dilemeyi bıraktıkları bir kasabayı anlatan kitabı düşündüm. *Özür diledikleri* şeylerin yüzde 90'ından aslında sorumlu olmadıklarını fark etmelerini görmek oldukça ilginçti. Tessa o kasabada yaşasaydı oldukça iyi uyum sağlardı.

“Ne için üzgünsün?” dedim. Olabildiğince sakın bir şekilde ve ayah tişörtlerle dolu dağınık çekmeceyi karıştırmak üzere ayağa kalktım. Tişörtlerden birini giyerken, önce bana sonra baksırıma baktığını gördüm. Sonra kızardı.

“Seni öptüğüm için...”

Beni öptüğü için neden özür diliyordu ki? Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen biriyle ben de bir şey yapmak istemezdim fakat aynı şeyi istemediğime dair herhangi bir işaret de vermemiştim.

“Sadece bir öpücüktü; ben insanları hep öperim.” Kendini daha kötü hissetmesini istemediğim için sesimi kasıtlı olarak dogal bir tonda tuttum. Zaten şimdiden pişman olmuştu ve her an kaçabilirdi. Bunu biliyordum ve kaçarsa peşinden gitmem gerekecekti. Oyunun bu kadar başındayken ve ilerleme kaydetmişken vazgeçemezdim. Bana dokunmuştu ve dilini hissetmiştim. Daha şimdiden daha fazlasını istediği için soluk soluğa kalmıştı. Şimdi Zed'den öndeydim ve bu fırsatın kaçmasına izin veremezdim. Tessa bunu gereğinden fazla sorun ederd. Şimdi onu rahatlatırsam, muhtemelen bana güvenirdi ve bu güven de bana bir sonraki adımda biraz daha ileri gitme şansı verirdi.

Bir kez daha yere baktı. Bana bakamayacak kadar mı pişmandı? Bu his hoşuma gitmemişti.

Şimdiden pişman olmamalıydı; bunu atlatamazsa mahvolurdum ve oyunu Zed kazanırdı.

“O zaman büyütmeylem olur mu?” diye sordu Tessa.

"İnan bana ben de kimsenin bunu bilmesini istemiyorum. Artık bu konuda konuşmayı bırak."

Sözlerim karşısında yüzünü ekşittiğini görünce söylediklerimden pişman oldum. Bu konularda berbattım.

"Görüyorum ki eski haline döndün." Gözleri parlamaya başladı; savaşa hazırlanıyordu. Ona çıkışmak istedim fakat çenemi kapalı tuttum.

Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Beni yalnızca birkaç kez gördükten sonra kendini siktığimin Hardin Scott uzmanı olarak görmesi beni sinirlendiriyordu. Benden çok daha iyi olduğunu düşünüyordu ve insanların, beni öptüğünü öğrenmelerinden çok korkuyordu çünkü ben bendim ve o da Küçük Bayan Namuslu'ydu. Çenemi kapalı tutamadım.

"Hiçbir zaman başka biri olmadım," dedim. "Beni, aslında isteğim dışında öptüğün için artık aramızda bir bağ oluştuğunu falan düşünme."

Sözlerimin kahrolası bir koçbaşı gibi onu ezdiğini hissedebiliyordum. Ayağa kalktı. Öfkesi, kocaman açtığı gözlerinden anlaşıyordu. Modern zamanların Jan Dark'ı *beni* yakarak öldürmeye hazırlanıyordu.

"Beni durdurabilirdin," dedi öfkeden köpürerek. Ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Yumruklarının ateşten olduğunu sanıyordu herhalde.

Ne söyleyeceğimi düşünmeden ağzım tepki verdi: "Çok zordu."

Tessa iç geçirerek elleriyle yüzünü kapadı. Gözlerimi kaçırdım. Çok duygusaldı ve işin garip tarafı bu değildi bile. Duygusal olmak normaldi, sanırım, fakat bunu çok çabuk yansıtıyordu. Ben onun ailesinden biri veya arkadaşı değildim ve o burada sanki ezelden beri tanışıyormuşuz gibi tüm duygularını açığa vuruyordu. Hissettiklerini bana göstermekten korkmuyordu; bu şekilde savunmasız kalmayı umursuyor gibi görünmüyordu.

Theresa Young benim için böylesine çıldırtıcı bir gizemdi. Çok açık ve kırılğan olmasına rağmen aynı zamanda fazla dikkatli

ve cam kadar keskindi. Onu çözemiyordum. Bu çok tuhaftı. Onu böyle görmeme bu kadar kolay izin vermesi biraz sevimli olmakla birlikte garipti.

"Gidecek başka bir yerin olmadığı için bu gece burada kalabilirsin," dedim alçak sesle.

Tessa başını iki yana salladı. Elleri dolgun kalçalarındaydı ve kaşlarını çatıp bana baktı. Ona sert davrandığım için özür dilemek istedim, bazen söylememem gereken şeyleri söyleyebiliyordum fakat bir yabancı için neden enerjimi harcayacaktım ki? Beni tanı mıyordu ve hiçbir zaman da tanımayacaktı.

"Hayır, teşekkürler."

Koridorda gözden kaybolunca kapının çerçevesini kavradım ve ona sessizce iyi geceler diledim. Ben iyi bir gece geçiremeyeceğimi biliyordum.

"Tessa," diye alçak sesle arkasından seslendim ama gerçekten duymasını istediğimden emin değildim.

On

En başından beri inatçı davranmıştı. Kız onun sahip olduğunu bile bilmediği düğmelerine basmış ve dünyayı farklı şekilde görmesini sağlamıştı. Oynadığı bu oyundan hiçbir beklentisi olmamıştı ve ona her bakışının ve gülümseyişinin oğlanı değiştirdiğini bilemezdi. İlişkinin başlarında korumacı davranmaya başlamış, sonra bu korumacılık kontrole dönüşmüştü. Buna karşı koymaya çalışmıştı fakat iş işten geçinceye kadar ona karşı koyma gücünü kendinde bulamamıştı.

Öfke içinde çıkıp gittiğinden beri yirmi dakika geçmişti ve onu hiçbir yerde bulamıyordum. Neden o da Molly veya takıldığım diğer kızlar gibi koşarak geri gelmiyordu? Nasıl bu kadar inatçı olabiliyordu?

Onu tanıdıkça, kızlar konusundaki genel yargılarımın hepsini yıkacağına inanmaya başlamıştım.

Aman ne güzel. Bu eğlenceli olacaktı.

“Gitti, dostum.” Logan elinde bir şişe votkayla mutfağa girdi.

Gitmiş miydi? Gerçekten gitmiş olamazdı. Kampusa nasıl döneceğini bile bilmiyordu ve kaybolursa o eski telefonu hiçbir işe yaramazdı.

"Olamaz." Başımı iki yana salladım ve uzanıp boş bir bardak aldım. Musluğu açtığımda Nate kaşını kaldırmış, yüzünde aptal bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Ne var, pislik?" diye sordum suyu lıkır lıkır içerek.

"Hiç, ahbap." Kahkahayla güldü ve Logan'la pis pis bakiştılar.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" Elimi ikisinin arasında salladım.

"Hayır." Logan elini omzuma koyunca geriledim. "Onu tam olarak neden arıyorsun?"

"Sence neden?" dedim çabucak, onlara yalan mı söylüyordum yoksa iddia konusuna geri mi dönüyordum, emin olamadan. Evet, lalâ oyundaydım fakat şu anda sadece kızın hangi cehenneme gittiğini bilmek istiyordum.

"Doğru ya." İlkokulda arkadaşlarımla birbirimizi dürttüğümüz gibi Nate de Logan'ı dürttü. "Ama kız gitti. Ön kapıdan çıkarken gördüm."

"Ve gitmesine öylece izin mi verdin?"

"İzin vermek mi? Kızın çıkıp gitmesinden bana ne? Senin de umursamadığını düşündüm," dedi Nate, Logan'la göz göze gelerek.

"Zed nerede?" diye sordum. Bu sorunun Zed'in bir adım önüme geçmesinden daha çok endişelendiğimi düşünmelerine neden olacağını umuyordum.

İkisi de başlarını iki yana sallayıp omuz silktiler sonra da bu konuya olan ilgilerini tamamen kaybetmiş gibi yeniden laklak etmeye başladılar.

Yanlarından ayrılırken ellerimi sıkıp yumruk yaptım. Belki de gelip onu alması için bir arkadaşını aramıştı? O kızın arkadaşı var mıydı ki? Kimsenin arkadaşlık etmek istemeyeceği peşin hükümlü birine benziyordu. O açıdan bana benziyordu. Ama o biraz daha sevimliydi. Birazcık.

Yurda dönmek için beş kilometre yürüyecek kadar aptal olmadığını umuyordum.

Aptal mıydı? Hayır.

İnatçı mıydı? Ah, evet kesinlikle.

Evden çıktığından emin olmak için yukarıdaki koridorları bir kez daha dolaştım. Odam boştu; yine sinir bozucu bir şekilde odama girmişti diye düşünmek istedim. Kitaplarımdan biriyle yatağımın üzerinde oturduğunu hayal etmek istedim.

Ama hayır, tabii ki gülünç şekilde güçlük çıkarmak için evden gitmesi gerekiyordu. Tek başına.

Tek başına.

Lanet olsun, o kahrolası yollarda tek başına yürüyordu.

Nasıl bir... Kahretsin, beni çok sinirlendiriyordu. İddia için daha zor bir kız seçemezdik sanki! Bu imkânsızdı.

"Nate!" Merdivenden hızla inerken müziği bastırmak için bağırdım.

"Ne? Acelen mi var?" dedi yüzünde yavaş yavaş beliren gülümsemeyle. Aşağı inerken yavaşladım.

"Hayır, yalnızca..." Saçıma geriye attım. "Siyah bluzlu, iri memeli şu esmeri arıyorum." Ellerimi göğsümün biraz önünde tutarak o yapay kadının vücudunu taklit ettim.

Nate gözlerini indirip gülümsedi. "Ah, anladım," derken alt dudağının içine yazdırdığı sözcükleri güçlkle görebildim.

Göz kırpinca Logan kahkahayla güldü.

"Pekâlâ, gidip onu bulacağım . . ." Hızla yanlarından ayrıldım. Uzaklaşırken alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordum. Arkama bakmadan evden çıktım ve arabama bindim. Sokaklar boştu. Tamamen boştu ve o görünürde yoktu.

Binanın etrafında birkaç tur daha attıktan sonra doğrudan yurda gitmeye karar verdim. Şimdiye kadar oraya varmış olmalıydı. Gitmiş olmalıydı.

Yurda vardığımda, evden çıkalkı iki saat olduğunu fark ettim. Odasına geldiğimde kapı kolayca açıldı ve Steph ile Tristan'ın onun yatağında yatarken buldum. Steph bluzunu çıkarmıştı, elleri Tris-

tarının çıplak göğsünde dolaşıyordu. Dudaklarını Tristan'inkilerden ayırarak doğruldu.

"Yardım edebilir miyim?" Steph dudaklarını yalayarak üzerinde kalan azıcık rujun da çenesine bulaşmasına neden oldu.

"Theresa nerede?" diye sordum ikisine. Tristan gömleğine uzanınca Steph gömleği onun elinden alıp yere attı. "Ee?" diye mteleddim.

"Burada değil. Yolda yanından geçtik." Steph dudaklarını Tristan'ın boynuna yapıştırdıncı öğürdüm.

"Yanından mı geçtiniz? Yürüdüğünü gördünüz ve onu almadınız, öyle mi?" Eğildim ve Tristan'ın gömleğini alıp ikisinin de yüzüne fırlattım. Tristan yataktan kalınca kapıya doğru gçriledim.

"Steph durmamamı söyledi," dedi giyinirken.

"Bu da ne demek oluyor?" Steph'e döndüm.

Kıkırdadı. "Merak etme. Biraz yürüyüş ona iyi gelir."

"Hey." Tristan yüzünde kınayan bir bakışla onu dürttü. Steph gözlerini devirdi.

"İkiniz de giyinin ve buradan gidin. Birazdan burada olur," dedim.

"Burası benim odam. Bir yere gitmiyorum," dedi Steph.

"Haydi." Gitmesi için bir neden bulmaya çalıştım. "Onunla yalnız kalmam gerek."

Kahkaha attı. "Niye? Onu becermek için mi?"

"O konuda çalışmak için, evet."

"Benim eve gidelim, Nate büyük ihtimalle orada değildir," dedi Tristan ve Steph'in saçlarını kulağının arkasına itti. Steph gülümsedi ve başını sallayarak kabul etti.

Oda boşaldıktan sonra Tessa'nın yatağına oturdum. Merakım nedeniyle eşyalarını karıştırıp karıştırmamak konusunda karar vermeye çalışırken kapı açıldı. Kapının eşiğinde dururken birkaç santim uzamış görünüyordu ve ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Göz-

leri kocaman açıldı; itinayla tuttuğu öfkesi nedeniyle patlamak üzereydi. Ben ona gülümseyince de sabrı taşıtı.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın!” Ellerini havaya kaldırırken ses tonu yüksekti.

“Neredeydin?” diye sakince sordum. Ses tonum, onun içinde hızla büyüyen yangınla ters düştü. “Neredeyse iki saat arabayla dolaşıp seni bulmaya çalıştım.”

“Ne? Neden?” diye sordu yüzünde öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle. Yanakları serin sonbahar havasından kızarmıştı ve saçları rüzgârdan dağılmıştı. Görmeye alıştığım düzgünce kıvrılmış saçlarından eser yoktu.

Her şeyi açıklayacak bir şeyler söylemeye çalıştım fakat yalnızca, “Gecenin bu saatinde tek başına sokakta gezmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diyebildim.

Kahkahalara boğuldu. Hem de ne kahkaha. Bu kızın nesi vardı böyle? Kahkahaları oldukça şiddetliydi; o kontrollü gülümsemeleri ve sahte kahkahalarının tamamen tersiydi. Yarı deli gibi görünüyordu.

“Dışarı çık, Hardin, dışarı çık!” dedi kahkahalarının tonu alçalırken.

“Theresa ben...”

Fakat kapı şiddetli bir şekilde vurulunca sözlerim yarım kaldı.

“Theresa! Theresa Young, hemen kapıyı aç!” diye ciyakladı bir kadın sesi.

“Aman Tanrım, Hardin, dolaba gir,” diye fısıldadı Tessa, kolumdan tutup beni yataktan kaldırmak için çekiştirerek.

“Dolaba falan saklanmayacağım. Sen *on sekiz* yaşındasın,” diye itiraz ettim. Tessa aynaya koştu ve dikkatlice yüzüne baktıktan sonra dağınık saçlarını düzeltti. Elinde diş macunu tüpüyle odanın diğer tarafına koşuşturdu, macunu biraz sıktı ve dilini ovaladı. Ergenlik çağında bir kızın, annesinin evinden kaçarken

yakalandığı sahneyi izliyordum sanki. Panik içinde kapıya gitti. Püncü kulpu çevirirken eli titriyordu.

"Hey. Siz burada ne arıyorsunuz?" diye sordu Tessa, kapıdan geçen annesine. Annesi odayı bir an kolağan ettikten sonra biri daha geldi.

Bu daha önce gelen çocuktü. Noah.

Tessa'nın annesinin doğrudan üzerime geldiğini görebiliyordum fakat çocuğa odaklanmış durumdaydım. Tessa'nın erkek arkadaş, meşhur Noah... Sarı saçları Tessa'ninkinden birkaç ton açıktı ve düzgün hırkası, güzelce ütölmüş bej pantolonunun üzerine sarkıyordu. Sabahın bu erken saatinde yeni üretilmiş ve halâ paketinden çıkarılmamış gıcır gıcır bir aksiyon figürüne benzemesi inanılmazdı.

İyi ama neden buradaydı? İlişkileri o kadar ciddi miydi?

Tessa'nın annesi bir ahlak zabıtası gibi o mu aramıştı?

Annesi derin bir nefes aldıktan sonra bıraktı. "Telefonuna cevap vermemenin nedeni bu muydu? Bu..." O da kızı gibi ellerini başa sola doğru savurdu, "...*dövmeli*, baş belasını sabahın altısında odana aldığın için mi!"

Dövmeli baş belası mı? Bu kadınların ve ilkökul tarzı hakaretlerinin olayı neydi?

Tessa'nın omuzlarını ve sırtını dikleştirip kavgaya hazırlanışını izledim.

Pekâlâ, artık Tessa'nın peşin hükümlü olma huyunu kimden aldığını biliyordum. Ayrıca vücut tipinin, kıvrımlarının ve içindeki ateşin nereden geldiği de anlaşılıyordu. Tessa annesine ters ters bakıyordu fakat kadın, kızının tırnaklarını nasıl avcuna geçirdiğini fark etmiş benzemiyordu. Ya da ensesinin hafiften pembeleştiğini... Fark etmiş gibi değildi. Bay Rogers da fark etmemişti.

Tessa'nın sıradan bir üniversite birinci sınıf öğrencisi gibi davrandığı için azar işitmesi beni sinirlendirdi. Tam tersine, ta-

nıdığım herkesten çok daha usluymuştu. Annesinin onunla gurur duyması gerekiyordu.

“Üniversitede bunları mı yapıyorsun, küçük hanım? Tüm gece uyumuyor ve odana erkek mi alıyorsun?” dedi kadın öfkeden köpürerek. “Zavallı Noah senin için ne kadar endişelendi! Bu kadar yolu geldik ve seni bu yabancılarla takılırken bulduk.”

Yabancılarla mı? Kadın sesini yükselttikçe Noah’nın farkında olmadan kapıya doğru gerilemesine bakılırsa, beyninin sevgili Tessa’nınkinden çok daha fazla yıkanmış olduğu anlaşılıyordu.

Kendimi tutamadım; Tessa’nın cevap vermesine fırsat bırakmadan söze başladım. “Aslında ben buraya yeni geldim. Ve o yanlış bir şey yapıyordu.”

Tessa, annesine karşı geldiğim için delirdiğimi düşünen bir ifadeyle bana baktı. Bana kalırsa, annesi de buna inanamamıştı. Bu şaşkınlıkları içimden gülmeme neden oldu; bu insanların neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Affedersin ama seninle konuşmuyordum. Senin gibi birinin neden kızımınla takıldığını da bilmiyorum.”

Köşede duran dangalak, yapması gerekeni yaparak sessiz kaldı. “Anne...” dedi Tessa mümkün olduğunca tehditkâr görünmeye çalışarak. Bir anlığına bana baktığında gözlerinde her zamankinden daha büyük bir nefret vardı. İçinden çıkan ateşin nedeni utancı mıydı yoksa öfkesi mi, ayırt edemiyordum.

Annesi geri adım atmadı. “Theresa, kontrolden çıktın.” Dişlerini sıkarak konuşuyordu. “Ağzındaki içki kokusunu buradan alabiliyorum ve bunu o muhteşem oda arkadaşın ve onun etkisiyle yaptığını tahmin ediyorum,” dedi doğrudan bana bakıp eliyle beni *işaret ederek*.

Beni tanısaydı o parmağını hemen indirirdi. “Ben on sekiz yaşındayım, anne,” diye söze başladı Tessa fakat sesi daha şimdiden yenilgiye uğramış gibiydi. “Daha önce hiç içmemiştim ve yanlış bir şey yapmadım. Ben sadece tüm üniversite öğrencilerinin

yaptığımı yapıyorum. Telefonumun şarjı bittiği ve buraya kadar gelmek zorunda kaldığınız için üzgünüm ama ben iyiyim.”

Tessa sandalyesinin ucunda oturuyordu. Onu bu kadar huzursuz etmeleri hoşuma gitmemiştii. Çekingeni bir şekilde orada oturup cadalozun bir sonraki darbesini bekleyişini izlerken bir yabancıya bakar gibiydim.

Hareket etmedim. Kadın gözlerindeki fırtınayı yeniden bana çevirdiğinde bile kımıldamadım.

“Genç adam, bizi bir dakika yalnız bırakabilir misin?”

Gerçekten sormuyordu. Ve “genç adam” sözü kulağa kibar geliyor olabilirdi fakat aslında mantıklı görünerek beni aşağıladığı o cadaloz taktiğini deniyordu. Zengin çocukların arasında büyümüşüm ve bu hamleyi biliyordum.

Annesi ve erkek arkadaşıyla tek başına göğüsleyebileceğinden emin olana kadar onu yalnız bırakmayacağımı göstermek için Theresa’ya baktım. Başıyla onayladı fakat gri gözlerindeki başknlığı görebiliyordum.

Benden isteneni yaptım ve göğsümün yandığını hissederek oradan ayrıldım.

On Bir

Onu rüyalarında görmeye başladığında çok korkmuştu. Şimdi onu tek parça halinde yutuyor, her bir zerresini içine alıp kaçıyordu. İçine girdiğinde onun kendisine yapabileceklerinden korkmuştu. Buna izin vermek istememişti fakat buna karşı koyacak gücü yoktu. Her zaman güçlü olduğunu düşünmüştü. Her şeyi yönetiyordu ta ki o gelip tacını elinden alana kadar.

Tessa'nın odasının önünde, kapının açılmasını, annesinin ve onun yalakasının çıkıp gitmelerini bekledim durdum. Dakikalar geçti ve akli dengemi sorgulamaya başladım.

Neden onu bekliyordum? Ziyaretçileri gittiğinde ona ne söyleyecektim ki? Benimle konuşmak isteyecek miydi? Belki beni öpmesine izin verdiğim için özür dilersem konuşurdu. O zaman buradaki tüm sorunlar çözülmüş olurdu.

Sonunda kapı açılıp annesi dışarı çıktığında yandaki kapıya dayanmış bekliyordum. Bana aşağılayıcı bir ifadeyle baktı. Hemen arkasında Tessa vardı ve Noah'nın elini sıkıca tutuyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemeden ayağa kalktım fakat *bir şey* söylemek veya yapmak ihtiyacı hissediyordum.

Tessa bana, "Şehir merkezine gidiyoruz," dediğinde başımla onaylayıp gitmelerine izin vermekten başka çarem var mıydı?

Tessa'nın, erkek arkadaşının elini tutan elinden gözlerimi ayırmadım. Annesi bana o ana kadar gördüğüm en sahte gülmemeyle baktığında Tessa kızarak elini çekti. Bay Rogers'in "O çocuktan hoşlanmadım," dediğini duydum. Tessa alçak sesle karşılık verdi, "Ben de." Olması gereken de buydu çünkü ben de ondan hoşlanmıyordum.

Arabama gittiğimde, bardak tutacağıının içindeki telefonum titreyordu. Ekranda Molly'nin ismini görünce telefonu alıp cevap verdim. Sadece tek iki kelime söyledi -saçımı çek- ve telefonu kapadı.

Beş dakika sonra kapıyı çalmadan Molly'nin dairesine girdiğimde oda arkadaşı ağzından dumanlar çıkararak bana baktı. Gözlerinin akı, sürdüğü ağır maskara yüzünden parlıyordu, sığarasından bir nefes daha çekti. "Odasında."

Molly yatağında yatıyordu. Başını yastıklardan oluşan bir tepeciğin üzerine koyup bacaklarını açmıştı. Odası küçüktü ve açık mavi duvarları moda dergilerinden alınan sayfalarla kaplıydı. Bunların çoğu Molly'nin kesip duvarlara bantladığı siyah beyaz resimlerdi. Yatağı kapıya en uzak olan duvara dayalıydı ve odasında pencere yoktu. Penceresi olmayan bir odada kalmak istemezdim. Odasına hiç uğramamasına şaşmamalıydı.

Yatakta ona katılmamı işaret etti. Pembe saçları dağınık bir şekilde başının üzerinde toplanmıştı. "Bak, bak kim gelmiş," diye takıldı yanına oturduğumda. Eteğini biraz daha yukarı çektiğinde siyah iç çamaşırı göründü. Ellerini bacaklarında gezdirdi ve parmaklarıyla dantel iç çamaşırının kenarlarında daireler çizdi.

"Beni aradın," diye hatırlattım.

"Sen de geldin," dedi alaycı ve gururlu bir sesle.

"Fazla heyecanlanma. Canım sıkılmıştı ve sen de müsait olduğunu ima ettin." Omuzlarımı silkip ona baktım. Kaşlarını çatı ve bozulmuş gibi davrandı.

"Doğru." Gülünce, bu utanmaz tavrı karşısında başımı ikiye yana salladım.

Molly'nin kolumu tutup beni kendine çeken eli soğuktu. Bileğindeki yara izi, komodinin üzerindeki lambadan yansıyan loş ışıkla aydınlandı.

Molly dudaklarını boynuma bastırduğunda Tessa'nın dolgun dudaklarını hayal etmemeye çalıştım. Molly aşağı indi ve ellerini kotumun düğmelerine götürdü. Düğmelerimi çabucak açıktan sonra pantolonumu ve baksırımı indirdi. Kalçamı kaldırarak beni soymasına yardım ederken kendimi bunu istediğime ikna etmeye çalıştım. Bu eğlenceliydi. Benim gibi insanlar eğlenmek için bunu yaparlardı. Ben ve Molly gibi perişan insanlar. Benim sorunlarım vardı, onun da neyse ki şimdiye kadar bana anlatmaya kalkışmadığı kendi sorunları vardı. Ben de bu sorunlarının ne olduğunu soracak kadar umursamamıştım. Benim gibi olduğunu biliyordum. Bilmem gereken tek şey de buydu.

Diliyle aletimin başını yalayarak beni okşadı. Okşamayla işim olmazdı bu nedenle pembe saçlarından tutup onu aletimin tümünü ağzına almaya zorladım. Hafifçe öğürdüğünde onu bıraktım. Sert davranılmaktan hoşlandığını biliyordum, hatta ona hiç davranmak istemeyeceğim kadar sert...

Tessa'nın avcumdaki saçlarını biraz daha sıkı tuttum. Ağzı çok ıslak ve çok sıcaktı. Dilini üzerimde aklıma gelmeyecek kadar saldırgan bir şekilde gezdiriyordu. Elleri bacaklarımdan aşağı kayarken tırnaklarının hatırladığımdan daha uzun olduğunu fark ettim.

"Hardin," diye inledi ve beni bir kez daha yalayarak ağzına aldı. Sesi tiz ve tuhaf gibiydi.

"Lanet olsun, Tessa."

Sözcükler ağzımdan çıktığı anda Tessa'nın dolgun dudakları söndü. Molly anında sinirlenip geri çekildi. "Ciddi olamazsın?"

Boğazımı temizledim. "Ne?"

Gözlerini devirdi. "Seni duydum."

"Hiçbir şey duymadın ve duysan bile bana hiç Log..."

"Kes sesini." Elini kaldırıp abartılı bir şekilde savurdu. "Bittimemi istiyor musun?" Hiçbir şey olmamış gibi sesi yeniden alveli bir tona büründü ve sanki bana acıması gerekiyormuş gibi tuluat, sempatik bir ifadeyle baktığını fark ettim.

Bu düşünce beni sinirlendirdi. O da benim kadar yalnız ve perişandı... Kim oluyordu da bana acıyordu?

"Hayır." Pantolonumu yukarı çekip ayağa kalktım. Telefonumu cebime koyarken yüzünde hâlâ aynı ifade vardı. Öfkemin onun için hiçbir anlamı yoktu.

"Seni yolcu etmeyeceğim," dedi gülüp bir anlığına her zamanki lükkün haline geri dönerek. Fakat sonra ekledi, "Bu saçmalığa dikkat et. Onun gibi kızlar senin gibi boş adamlarla birlikte olmazlar."

Bana daha fazla acıyormuş gibi baktığında yerdeki siyah kilimine kusacağımı hissettim. Bana hakaret etmeye çalışmadığını, içten ve dürüst olduğunu biliyordum fakat onun fikrine ihtiyacım yoktu.

Tessa'yla "birlikte olmak" istemiyordum. Onu becermek ve ikdiayı kazanmak istiyordum. Hepsi bu kadardı.

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktım ve evime döndüm.

On İki

*K*apım sürekli vuruluyordu. Kapının arkasındaki adam ismimi söyledi ve ben dolabın kapağını açıp içine saklanırken olabildiğince sessiz davranmaya çalıştım. Kapıdaki ses artarken dolabın kapağını çektim ve kulaklarımı kapayıp bekledim.

“Çabuk buraya gel!” diye cınladı sesi.

Babam yine sarhoştı; artık her akşam sarhoş oluyordu.

Son bir vuruşla yumruğu ahşap kapıyı kırdı ve ahşabın çatırtısı sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Ondan korkmaktan nefret ediyordum, korkmamalıydım. On iki yaşındaydım ve yaşıma göre oldukça uzun boyluydum. Kendimi korumam gerekirdi.

Neden bu kadar korkuyordum? Çünkü fena halde acınacak durumdaydım.

Sesi başka adamların seslerine karıştı. Yine mi gelmişlerdi? Emin değildim. Gelmiş olamazlardı çünkü o buradaydı ama muhtemelen bizi korumayacaktı.

Dolabın kapağı açıldı ve ben saklanacak yerim kalmayınca ya kadar duvara doğru geriledim.

Boş, kimsesiz boşluğun içine bağırarak, haykırarak uyandım. Bu odadan çıkmayalı üç gün olmuştu ve kimse ne aramış ne de kapımı çalmıştı. Fakat bir sürü iş halletmiştim. Ona rastlamak istemiyordum. Zed'i veya diğerlerini görmek istemiyordum. Onlar da beni aramamışlardı.

İşte, görünmez olduğunuzda olan buydu: Kimse sizi umursamıyordu ve sizin de umursayacak kimseniz olmuyordu.

Yatağımın yanındaki kirli siyah tişörtlü uzandım ve ter içinde kalan yüzümü sildim. Saçlarım nemliydi ve görüşüm net değildi. Gözlerim geçmişimi ve şimdimi birbirine karıştırıyor, olmayan geleceğimi şimdilik bu karmaşanın dışında tutuyordu.

Sanırım geleceğim hakkında "olmayan" diye konuşmazdım. Aşırı çalışan ve her gece boş bir eve gelen adamlardan biri olacaktım. Finansal açıdan başarılı olacak ve Ken'inkinden bile büyük bir ev alacak ve tıpkı Don Draper gibi onu asla davet etmeyecektim. Sırf bir şeyi kanıtlamak için.

O şeyin ne olacağından emin değildim fakat o şey içimde bir yerlerdeydi. Bir yerlerde...

Bugün bu yataktan çıkacaktım.

Kampusu gittiğimde hiç vakit kaybetmeden Tessa'ya bakındım. Onu gördüğümde bu yana biraz vakit geçmişti. Acaba Zed onu görmüş müydü? Yalnız başıma geçirdiğim süre içinde Zed birkaç puan kazanmış mıydı? Henüz öğlen olmadığına göre Tessa edebiyat dersinde olmalıydı. Tabii dersi asmadıysa...

Sanki böyle bir şey yapacak biriydi de... Tam dersin çıkış saatinde ve Tessa'yı sınıftan çıkarken yakalayabileceğim bir zamanda binaya vardım. Saçlarına farklı bir şey yapmıştı. Sanırım sadece kesmişti. Güzeldi ve eskisi gibi görünüyordu; fark etmeme yetecek kadar ufak bir değişiklikti. Acaba başka fark eden olmuş muydu? Fakat kader arkadaşı Landon'ı onun hemen arkasından çıkarken gördüğümde elbette ki onun fark etmiş olacağını düşündüm.

Onların arkalarından yürüyerek, "Saçını kesmişsin, Theresa," dedim.

Onu şaşırtmıştım fakat arkasını dönüp beni çabucak selamladı. "Selam, Hardin." Sonra da hızlanarak yürümeye devam etti. Düz tabanlı ayakkabıları yer karolarına bastıkça gıcırıyordu. Neden bu kadar acele ediyordu?

Fakat sonra anladım: Yanındaki melek arkadaşının, beni öptüğünü, üstüme atladığını bilmesini istemiyordu.

Rahatsızlığı, görmezden gelemeyeceğim bir meydan okuma gibiydi. "Hafta sonun nasıldı?" diye sordum yüzümde büyük bir gülümsemeyle.

Karşılık olarak Landon'ın kolundan tutup onu biraz daha kendine çekti ve benden uzaklaşmak için daha hızlı yürümeye başladı. "Güzel. Pekâlâ, sonra görüşürüz!" diye bağırdı Tessa omzunun üzerinden.

Landon'ı çekiştirerek ana kapıdan dışarı çıktı ve onu görme isteğim biraz köreldiğinden gitmelerine izin verdim.

Kampustaki yollarda gezine gezine, yavaşça arabama yürüdüm. Aslına bakılırsa şu an derslere girmek çok zor geliyordu.

Birkaç dakika sonra, ağzında bir sigarayla fen fakültesi binasının önündeki bankta oturan Zed'i gördüm.

Ağzından duman tüttürerek bana baktı. "Selam."

"Selam." Oturmalı mıydım yoksa yürüp gitmeli miydim, bilmiyordum.

"Kız konusunda bir ilerleme kaydettin mi?" diye sordu.

"Evet, biraz," diye yalan söyledim. "Sen?"

Sigarasından bir nefes daha çekerken sabırsızlıkla bekledim. "Yok. Bu konuda biraz tuhaf hissediyorum. Sen hissetmiyor musun?"

"Yok," dedim çok sık kullandığı bu sözcüğü tekrarlayarak. Sanki hiçbir şey onun ilgisini çekecek kadar iyi değilmiş ve her şey gerçek bir sözcük kullanmasını gerektirmeyecek kadar önemsizmiş gibi her konuda "yok" diyordu.

Zed omuz silkti ve o hazır burada korkaklık edip bol bol sigara içerken, Tessa'yı bulmaya karar verdim. Sigara kokusundan nefret ederdim; bana annemin evini hatırlatırdı. Küçükken yoğun dumanın içinde güçlkle nefes alır ve katranın yapışkan sarı damarlar şeklinde salonun rengi solmuş duvar kâğıtlarını kapladığını hissederdim.

Biraz zaman öldürmek için durup kahve aldım fakat sonunda kahveyi iki dakikadan az bir sürede içip bitirdim. Boğazım kahvenin sıcaklığından yanarken neden bu kadar huzursuz olduğumu merak ettim.

Oradan kalktığımda belli bir amacım olmadığı için Steph'in binasına gitmeye karar verdim fakat oraya giderken oyalandım ve kampusta gezinen insanları izledim. Çiftler birlikte yürüyor, aşırı zeki tipler toplanmış, heyecanlı bir şekilde tartışıyor, bir grup havalı sporcu birbirlerine top atıyordu. Bu kadarı çok fazlaydı.

Yurdun koridorunda yürürken Steph'in kızıl saçlarını fark ettim.

"Hardin! Beni mi arıyorsun?" diye sordu elini kaldırarak.

"Pek sayılmaz." Koridora, Steph'in odasının kapısının olduğu yöne baktım.

"Haaa, anladım." Gülererek göğüs dekoltesini düzeltti. "Pekâlâ, onunla biraz yalnız vakit geçirmen için ben gidip yapacak bir şeyler bulayım." Yeniden çıkışa doğru yürümeye başladı ve koridorun sonuna geldiğinde, "Rica ederim, pislik herif!" diye bağırdı.

"Sana teşekkür etmeyeceğim," diye alçak sesle mırıldandım ve Tessa'nın kapısını tıklattım.

İçeriden kâğıt hışırtıları ve bir kitabın kapandığını duydum. Tessa kapıya yaklaşınca nefesimi kontrol etmek için tişörtümün içine derin bir nefes verdim.

Gerçekten de az önce ben...

"Steph henüz dönmedi," dedi Tessa kapıyı açar açmaz. Şaşırtıcı bir şekilde bana bir kez daha bakmadan yatağına gitti ve kapıyı yüzüme kapamadı. Düzgün bir başlangıç olmuştu.

"Bekleyebilirim." Steph'in yatağına oturdum ve odanın Tessa'ya ait olan kısmına baktım.

"Sən bilirsin," diye homurdandı ve örtüyü çocuk gibi başına çekti. Güldüm ve hareketsiz bedenine bakarak aklından neler

geçirdiğini düşündüm. Benim yok olmama falan neden olacak tersine döndürülmüş bir ce-e oyunu gibi bir şey miydi?

Tessa'yı benimle konuşacak kadar sinir etmeyi umarak parmaklarımı Steph'in yatağının başucuna hafifçe vurmaya başladım. İşe yaramamıştı fakat birkaç dakika sonra bir alarm çalmaya başlayınca elini örtünün altından çıkarıp alarmı kapattı.

Bir yere mi gidecekti? Kiminle gidecekti?

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Hayır." Yatağın içinde oturduğunda üzerindeki örtü düşerek astığı yüzünü ortaya çıkardı. "Yirmi dakika kestiriyordum."

"Yirmi dakikadan fazla uyumamak için saatini mi kurdun?" Kahkahayla gülerken içimden arada bir daha çok uyuyabilmek istediğimi geçirdim.

"Evet. Peki, bundan sana ne?"

Ders kitaplarını, programına uygun olarak tek tek çıkarışını izledim. Bunu yaptığı gerçeğine takılmamam gerekirdi fakat elimde değildi. Anlaşılan onunla ilgili çok şey biliyordum. Küçük bir klasör aldı ve düzgünce dizdiği kitapların yanına koydu. Fena halde takıntılıydı.

"Sen de OKB falan mı var?" diye sordum şaşkına dönmüş bir halde.

"Hayır, eşyalarını belli bir düzende görmek isteyen herkes deli değildir. Düzenli olmakta yanlış bir şey yoktur."

Fena halde aşağılayıcı bir tavrı vardı. Ne kadar tatlı görünse de aslına bakılırsa çok sevimsiz bir kızdı. Çok mükemmel ve gösterişli olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bu düşünceyle güldüm çünkü aslında şimdiye kadar gördüğüm en kaba kişilerden biriydi ve sanki insanları yargılamayı görev edinmişti.

Onu sinirlendirecek yeni bir yol bulmaya çalışarak yanına gittim. Ciddi bir şey bulmam gerekmiyordu çünkü çok çabuk sinirlenebiliyordu. Derli toplu odayı çabucak kolaçan ettim; üzeri

duzgün kâğıt desteleri ve kitaplarla kaplı, kusursuz bir şekilde düzeltilmiş yatağa baktım. Buldum.

Benimle göz göze geldiği anda yataktaki kâğıt destelerinden birini aldım. Benimle anlaşıp bir yol bulmaya çalışarak gözlerini indirdi. Kâğıtları almak için uzandı fakat ben onu kızdırmak için uzanamayacağı kadar yükseğe kaldırdım. Bu konuda ne kadar ileri gidebileceğimi tartarken, sık soluk alıp verişine, göğsünün nasıl inip kalktığına ve dudaklarının öfkeyle kıvrılışına odaklandım. Bu beni bir şekilde tahrik ediyordu ve birazcık daha ileri gitmek istiyordum. Onu gerçekten çileden çıkaracak kadar değil ama kur yaparak kendimi ona affettirmek zorunda kalacağım kadar öfkeliysem yeterdi. Kâğıtları havaya fırlattım ve beyaz sayfaların odanın içinde süzülerek darmadağın bir şekilde yere dökülmelerini izledim. Ağız açıldı ve yanakları öfkeden kızardı.

“Topla onları!” diye çıkıştı.

Emrine gerçekten boyun eğeceğimi düşünüp düşünmediğini merak ederek sııttım. Belki aletimi ağzına almayı kabul etseydi olabilirdi. Bahsi artırarak bir deste daha kâğıt aldım ve yerlere saçtım.

“Hardin, dur!” Çatlayan sesi havayı yarararak beni tehdit etti.

Bir kez daha aynı şeyi yaptım ve Tessa beni şaşırtarak öne fırladı ve beni yataktan uzaklaştırmak için itti.

“Demek istediğin, eşyalarıyla oynanmasından hoşlanmayan kişilerdi herhalde?” diye takıldım gülerek. Artık çok sinirlenmişti; bu kadar saçma bir şeye normal bir insanın öfkeleneneğinden çok daha fazla sinirliydi.

“Hayır, değildi!” diye bağırıldı ve beni bir kez daha itti.

Onun öfkesiyle besleniyordum. Enerjisi bana hayat veriyordu. Ben de onun kadar öfkeliydim ve ona sahip olmaya ihtiyacım vardı. Şimdi.

Hızla ona yaklaştım ve bileklerinden tutup onu duvarla arama kısırdım. Hiç de geri çekilmeyecek gibi bir ifadeyle yüzüme bak-

tığında, gözlerindeki bakışın öfkeden bana olan açlığa döndüğünü gördüm. Kadınlar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da ne zaman tahrik olduklarıydı ve Tessa kesinlikle tahrik olmuştu. O da benim gibi bu tutku dolu öfkeyle besleniyordu. Gözlerime baktıktan sonra bakışları çabucak dudaklarıma kaydı ve o zaman bunu istediğinden emin oldum. Beni istiyordu. Benden hoşlanmıyor olabilirdi fakat etkileniyordu. Ona bunun karşılıklı olduğunu söylemek istedim. Ben de ona baktım ve ondan hoşlanmadığımı ve aramızdaki bu şeyin yalnızca şehvetten kaynaklandığını, aynı düşüncelere sahip olduğumuzu, bunun yalnızca hayvansı bir açlık olduğunu, yüksek seviyede olsa da yalnızca şehvetten ibaret olduğunu söylemek istedim.

“Hardin, lütfen,” diye fısıldadı.

Sesi alçaktı; gitmemi fakat aynı zamanda onu öpmemi istiyordu. Bunu biliyordum çünkü bu kızdan elimden geldiğince hızla kaçmak istiyordum fakat işte ben de gözlerim onun dudaklarında, burada duruyordum. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Sadece ona dokunma ihtiyacıyla elimi uzattım ve parmaklarım tenine dokunduğu anda içini çekti. Bana bakıyor, bekliyordu. Bileğini bıraktım fakat diğer elimi kullanarak ikisini birden yakaladım. Dilini çıkarıp altdudağını yaladığında kendimi kaybettim. O kadar belli belirsiz ve cılız bir ses çıkarmıştı ki fark ettiğinden bile emin değildim. Ama ben duymuştum. Duymuş ve perişan olmuştum.

Bedenimi onunkine bastırarak onu yumuşak bir şekilde duvara yasladım. Ağzımın içine doğru inledi ve kollarını kaldırıp omuzlarıma sardı. Dili benimkini izliyordu; onu sahiplenircesine hareket eden dudaklarımla mükemmel bir uyum içindeydi. Kalçasının tam altından kavrayarak onu kendime doğru kaldırdım. Onu bedenime bastırdığımda, kalbim öyle hızlı atıyordu ve öyle çok tahrik olmuşum gibi buna nasıl son vereceğimi bilmiyordum. Onunla birlikte yatağına doğru yürürken Tessa kınıldamadan bekledi ve beni open dudaklarını ağızımdan çekmedi.

Tessa saçlarımı çekip beni kontrolden çıkardı. Bedenimin her bir zerresinin bu ufak odaya saçıldığını hissediyordum ve inlerken nefesi ağzından hızlı ve kontrolü dışında çıkıyordu. Onu bırakmadan yatağına oturdum. Ellerimi dolgun kalçasından ayırmadan onu kucığıma oturtacak şekilde yerleştirdim. Parmaklarımı tenine bastırdığımı biliyordum ve bu bedenimin neler olduğunu kavramaya çalıştığını gösteriyordu. Bunu daha önce birçok defa yapmıştım; peki neden bu kez kontrol edemiyordum? Ona ayak uyduramıyordum.

“Kahretsin,” diye homurdandım aletimin kotumun altında gerildiğini hissederek. Belinde duran ellerimi hareket ettirerek tişörtünün alt kısmını çekiştirdiğimde inleyince tişörtünü çıkarmak için dudaklarımı onunkilerden ayırdım. Gözlerimi onunkilerden ayırdım ve bakışlarımı dolgun, şişmiş dudaklarına ve göğsüne indirdim. Göğüsleri siyah bir sutyenle örtülmüştü; ne danteli, ne süsü ne de özel bir şeyi vardı. O kadar masum, sade ve normaldi ki garip bir şekilde çekici buldum. Kendimi kontrol etmek ve sutyeni o yumuşak bedeninden yırtıp çıkarmamak için dudağıma ısırdım. Dolgun ve şişkin göğüsleri sutyeninden taşıyordu. Hemen boynunun bittiği yerde bir ben vardı ve onu öpmek istedim. Tüm bedenini ağzımla örtmek ve onu zevkin doruğuna ulaştırırken boşaldığını dilimle tatmak istedim.

“Çok seksisin, Tess,” dedim ağzının içine fısıldarcasına. Nefesini tuttu ve o inanılmaz sesi yuttu.

Bedenimin üzerindeki hareketleri hızlandıkça kontrolüm de azalıyordu. Onu biraz daha kendime çekmek için kollarımı beline doladım...

Tessa kucığımdan atlayarak tişörtüne uzandı. Tişörtünü başından geçirip bedenini örtmek için çekerken girdiğimiz trans hali de bozuldu. Ve kapının açılma sesini ancak o zaman duyabildim.

Bunu nasıl duymuştu? Kendini benim kadar kaptırmamış mıydı? O kapıdan öğretmen edalı annesi ve Bay Rogers bile girseydi duramazdım.

Fakat gelen Steph'ti ve yüzünde sahte bir şok ifadesiyle orada dikiyordu. O bakışı daha önce de görmüştüm. Bu yüzden hemen Zed'in ona bizi rahatsız etmesi için para vermiş olabileceğini düşündüm.

Tessa'nın onu gerçekten sevmediğini veya arkadaşı olduğuna inanmadığını umuyordum. Steph'in kişiliği kıpkırmızı boyadığı saçlarından daha sahteydi.

"Ne kaçırdım?" diye sordu ellerini beline koyarak.

"Fazla bir şey kaçırmadın," diye karşılık verdim ayağa kalkarak. Tessa göz teması kurmamak için duvara bakarken Steph de bana göz kırptı. Arkama bakmadan odadan çıktım.

Hiçbir şey söyleyemezdim yoksa patlayacaktım.

Göğsüm beni mahvediyordu; kalbim gürültüyle atıyordu ve kendimi manyak gibi hissediyordum.

Trans halinde eve döndüm ve odama girdim ve bu tuhaf, içine kapanık kızın bana hissettirdiklerini unutmaya çalışmak için hemen hayatımın en uzun düşünü almaya karar verdim. Bu iş gittikçe sarpa sarıyordu. Böyle olmaması gerekiyordu. Hem dudaklarını hem de zihnini arzulamamalıydım. O yumuşak bedenine girip çıkarken, aletimin etrafını sımsıkı saracağını düşünmemeliydim. Elimin onun eli olduğunu hayal ederek kendimi tatmin etmemeliydim.

İstediyimi almalı, iddiayı kazanmalı ve lanet hayatıma devam etmeliydim.

Uzunca bir süre geçtikten ve su soğumaya başladıktan sonra banyodan çıkıp yerdeki soğuk taşa bastım. Havlu almak için dolabı açtığımda, kimin oraya sakladığını bilmediğim kahverengi içki şişesi gülümseyerek üzerimdeki gücünü hatırlattı. Bu dolap onca zamandır beni çekmemişti, şimdi neden ona odaklanıyordum ki? Evdeki erkeklerden birinin şimdiye kadar onu içip bitirmesini

hıçklemiş fakat aynı zamanda içten içe kimsenin içmemesini istemiştim.

Hayatımdaki her şeyi kontrol etmek gibi pis bir arzum vardı. Şimdiye dek, içkiyi bıraktığımdan beri, düşüncelerimin ve hareketlerimin tamamen farkında olmak konusunda gayet iyi iş çıkarıyordum; fakat Tessa gri gözleriyle bana bakmaktan vazgeçmedi ve o zehir gibi aklı sırlarının daha fazlasını keşfetmem için bana yalvarmayı bırakmadı.

Şişe beni çağırıyordu ve dolabın kapağını hızla kapattım. Halâ kendimi kontrol edebiliyordum.

Tessa'nın veya o lanet şişenin beni kontrol etmesine izin vermeyecektim. Vermeyecektim.

Nihayet yatağa gittiğimde gözlerimi tavana diktim ve nedense bunun uzun bir gece olacağını biliyordum.

Bu dolabın içi karanlık, çok karanlıktı. Burada saklanmaktan yorulmuştum fakat gidecek hiçbir yer yoktu. Annemin çığlıkları azalmıyordu ve aşağıda onu kaç kez aradıysam da bulamıyordum. Onu duyuyor fakat görmüyordum. Ama onları, o adamları görmüştüm. Onları görmüş ve bu küçük evin duvarlarında yankılanarak kafamın içine giren seslerini duymuştum.

Dolabın kapağı açıldı ve kimsenin beni bulmamasını umarak geriye doğru büzüldüm fakat biraz da annemin çığlıklarını susturmalarını istiyordum.

Bir el küçük dolabın içine uzandı ve etrafıma bakınarak kendimi sarmak için palto askısından başka bir şey aradım.

"Hardin?" diye seslendi karanlıkta, yumuşak bir ses.

Dolapta asılı kıyafetler ortadan ayrıldı ve o doğrudan bana bakarak içeri girdi.

Tessa.

O burada mıydı? Nasıl?

"Korkma, Hardin."

Yanıma oturduğunda bedeni çok sıcak ve korkusuzdu. Kulağının arkasına bir çiçek takmıştı ve ellerimi tutmak için ellerini uzattı. Küçük tırnakları toprak içindeydi ve kendisi de bir çiçekçi ya da bir sera gibi kokuyordu.

Annemin çılgınlıkları durmuştu ve o küçük elini elime sardığında, kalp atışlarım o korku halinden çıkıp sakın bir ritme ulaştı.

Kampusa vardığımda kafein bedenimde dolaşp görüşümü netleştiren, gördüğüm lanet rüyayı unutmama yardım ediyordu.

Tessa neden oradaydı? Onu neden rüyamda görmüştüm? Her zamanki Tessa bile değildi; Tessa'nın daha genç haliydi, yanakları yuvarlak ve gözleri de henüz yeni yerleşmeye başlayan kadınsı ifadesiyle huzur vericiydi. Bu çok tuhaftı; fena halde garipti ve hiç hoşuma gitmemişti.

Ama uyumak çok hoşuma gitmişti. Kahrolası hayatım boyunca bir kez olsun uyuyabilmek çok hoşuma gitmişti ve bugün kendimi... şey ...hissediyordum... Dinlenmiş denebilir miydi? En azından daha sakın denebilirdi.

Edebiyat sınıfında ön sırada bir yere, iki boş sıranın yanına oturdum. Sınıfın ön tarafına gözlerimi dikerek dersin başlamasını bekledim. Kapıya bakma ve onu bekleme dürtüsüyle savaşıyordum.

Biraç dakika sonunda nihayet arkama baktığımda Tessa ile Landon'ın içeri girdiklerini gördüm. Tessa gülüyordu ve yalnızca Landon'la ilgileniyordu. O çocukla hiç de aklıma gelmeyecek seviyede bir arkadaşlık kurmuştu.

İyi geçinmelerine şaşırmamıştım. Fakat Landon'ın arkadaşlığının getirdiği tehdidin, Zed'in iddia konusundaki tehdidinden daha büyük olacağını düşünmemiştim.

On Üç

“Bugün *Aşk ve Gurur*’u işlediğimiz son gün olacak,” dedi profesör. “Umarım hepiniz zevk almışsınızdır ve hepiniz kitabın sonunu okuduğunuza göre, bugünün tartışma konusunu Austin’in öneme kullanımına ayırmamız uygun olacaktır. Şöyle sorayım: Bir okuyucu olarak Elizabeth ile Darcy’nin sonunda bir çift olacağını bekliyor muydunuz?”

Tessa hemen elini kaldırıncaya kadar yaslandım. Çokbilmişlik konusunda hiç geri durmazdı. Tıpkı Landon gibi. Mükemmel küçük Amerikalı bir çift.

“Bayan Young.” Profesör ismini söylediğinde Tessa’nın yüzünün aydınlandığını gördüm. Gerçekten de diğer insanları mutlu etmek ve memnun bırakmak onun yaşam enerjisini oluşturuyordu. Bunu tabii ki kendi lehine kullanabilirdim.

İçimdeki sesi susturup o eski güzel insanlar hakkında atıp tutmasını beklemeye başladım. Düşündüğüm kadar zekiye, bu ilginç olacaktı.

“Kitabı ilk okuyuşumda, sonunda birlikte olup olmayacakları konusunda çok heyecanlanmıştım.”

Evet, ben birlikte olacaklarına iddiaya girebilirdim, tıpkı Tessa ile kusursuz Landon’ın mükemmel bir ilişkileri olacağı konusunda olduğu gibi.

"Şimdi bile --ki romanı en az on kez okudum-- ilişkilerinin başında hâlâ huzursuz oluyorum. Bay Darcy o kadar zalim ve Elizabeth ile ailesine o kadar nefret dolu sözler sarf ediyor ki onu sevmek şöyle dursun Elizabeth'in onu nasıl affedeceğini bile bilmiyorum." Sözlerini bitirdiğinde Tessa'nın yüzüne neşeli bir gülümseme yerleşti ve ellerini düzgünce birbirine kenetleyerek kitabının üzerine yerleştirdi. Merakla profesörün başını okşamasını ve ne kadar muhteşem bir öğrenci olduğunu söylemesini bekledi. Landon onun bir gökkuşağı gibi parlayarak parmak uçlarından parlak renkler çıkarmasını bekleyerek ona baktı.

Bu manzarayı bozacaktım.

Konuş, Hardin.

Sesim çıkmak içim boğazımı zorluyordu. Yalnızca birkaç sözcüğe ihtiyacım vardı. Annemin hatırlattığı gibi: "Sadece nefes al, Hardin. Başkalarının önünde konuşabilirsin." Bana her zaman endişelenmememi söylerdi. "Birçok insanın sosyal kaygıları vardır, Hardin. Bunda utanılacak bir şey yok."

Fakat benim sosyal kaygım yoktu. Ben sadece insanlardan hoşlanmıyordum. "Bu tam bir saçmalık." Sesim yüksek çıkmış ve sessiz sınıfı doldurmuştu.

"Bay Scott? Bir şey mi eklemek istiyorsunuz?" diye sordu profesör. Derse katılmama şaşırdığı belli oluyordu.

"Elbette." Oturduğum yerden öne doğru eğildim. Tessa'nın yüzünde boş bir ifade vardı; şoka girmişti fakat bunu iyi saklıyordu. "Bunun tam bir saçmalık olduğunu söyledim. Kadınlar sahip olamadıklarını isterler. Elizabeth'i ona çeken, Bay Darcy'nin ona karşı takındığı kaba tavırlardı, bu nedenle sonunda birlikte olacakları belliydi."

Bunları söyledikten sonra başımı eğdim ve tırnaklarımın üzerindeki parçalanmış pembe deriyi yolmaya başladım.

"Kadınların elde edemedikleri şeyleri istedikleri doğru değil," diye atladı Tessa. Ona elimden geldiğince yumuşak bir şekilde

baktım. "Bay Darcy yalnızca Elizabeth'e karşı kabaydı çünkü onun etkilendiğini kabullenemeyecek kadar gururluydu. Nefret dolu davranışlarına son verdiğinde, Elizabeth onun kendisini gerçekten sevdiğini gördü." Ve bu tutku dolu sözlerini süslemek için türeyen ellerinden birini sert bir şekilde sırasına vurdu.

Sınıfta bizi izleyen gözlere baktım. Arkadaşım Dan'ın kız kardeşi ön sırada oturmuş, bana gülümsüyordu.

Sınıftaki öğrencilerin delici bakışlarını hissedebiliyordum. Bir karşılık vermem gerekiyordu. Konuşmam gerekiyordu. "Genellikle nasıl erkeklerle birlikte olduğunu bilmiyorum fakat bence Darcy onu sevseydi, ona kaba davranmazdı," dedim. Tıpkı yanında oturan, şimdiki ve gelecekteki erkek arkadaşın Landon'ın sana kaba davranmadığı gibi. Onlar Tessa'ya meydan okumazlardı. "Sonunda ona evlenme teklif etmesinin tek sebebi Elizabeth'in kendini onun kollarına atıp durmasıydı."

Elizabeth kendini Darcy'nin kollarına atmış mıydı? Hayır, tam tersi olmuştu. Fakat Tessa'nın kazanmasına izin veremezdim.

"Kendini onun kollarına falan atmadı! Darcy onu kandırarak kibar olduğuna inandırdı ve onun zayıflığından istifade etti!"

"Onu 'kandırdı' mı? Bir daha dene, Elizabeth..." duraksadım çünkü karmaşık düşüncelerim konuşmamı bozdu. "Yani, Elizabeth o sıkıcı hayatından öylesine bunalmıştı ki bir yerlerde heyecanı bulması gerekiyordu, bu yüzden de kendini kesinlikle onun kollarına attı!"

Bu sözleri ona *bağırarak* söylediğim ve morarmış ellerimle eski sıranın kenarlarından kavradığım için çok olarak duraksadım.

"Pekâlâ, belki de öylesine fahişe ruhlu bir adam olmasaydı, onun odasına gelmek yerine ilk seferinden sonra ilişkisini keserdi!" Sözlerini bitirdiğinde, sınıfta kıs kıs gülme sesleri, şaşkın bakışlar ve kahkahalar, sınıftaki herkesin bu küçük gösterimizi kesinlikle fark ettiğini gösteriyordu. Bir tabelaya CANLI OKUMA yazılarak sınıfın dışındaki koridora asılmalıydı.

Fabişe ruhlu mu?

Bu kampusta yatıp kalkmış, onun yaptıklarından daha fazla hata yapmış ve bunların yarısını unutmuş olabilirdim fakat en azından onun gibi bağınaz ve önyargılı bir ukala değildim. Bana söylediği şeyi bir kadın olarak ona söylediğimi bir düşünün! "Pekâlâ, heyecanlı bir tartışmaydı," dedi profesör paniklemiş görünerek. Muhtemelen insan duygularının kusursuzca hazırladığı dersini mahvetmesinden endişeleniyordu. "Sanırım bu konuda bu kadar tartışmak bugünlük yeterli..."

Tessa çantasını kaptı, göğsüne bastırdı ve aceleyle kapiya doğru ilerledi. Landon her zamanki gibi böyle stresli durumlarda ne yapacağını bilemediği için yerinde kaldı. Belki de nedeni hayatının çok mükemmel olmasıydı. Muhtemelen annesi ona her sabah okula gelmeden önce taze kekler pişiriyor ve üzerlerine sevgi serpiştiriyordu.

Bayat Cheerios ile karnımı doyurdum ve sütün tarihinin geçip geçmediğini anlamak için kutunun içini koklamak zorunda kaldım. Tessa ile yaptığımız şeyin bir programı veya menüsü yoktu.

Sınıftan fırlayıp çıktım. Tessa yarattığı her kargaşadan böyle kaçıp gidemezdi. Her zaman kendi bildiğini yapmaya alışık olduğu belli oluyordu.

"Bu kez kaçamazsın, Theresa!" diye seslendim arkasından. Koridordaki herkes bana baktı fakat Tessa yürümeye devam etti ve ben ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım. Dışarı çıkmak için döndüğü sırada onu durdurmak için kolundan yakaladım. Hızla geri çekilince, hafifçe tuttuğum kolunu bıraktım.

"Neden her zaman bana bu şekilde dokunuyorsun? *Bir kez daha kolumdan tutarsan tokadı yersin!*" Ses tonu çok yüksekti ve öfkeden kudurmuştu.

Yeniden koluna uzandım. Hiç kımıldamadı.

"Ne istiyorsun, Hardin? Ne kadar çaresiz olduğumu söylemek mi? Bir kez daha beni kızdırmana izin verdiğim için bana gülmek

“Bu oyundan artık çok sıkıldım...” Bu sözleri söylerken bir yandan da ayağını yere vuruyordu ve elleri her zamanki gibi havada donup duruyordu. Elleriyle konuşma şekli beni eğlendiriyordu.

İlâlâ susmadan devam ediyordu. Dürüst olmak gerekirse ne söylediğini size söyleyemezdim. O kadar sinirliydi, bana o kadar etkelenmişti ki lanet aklını yitirmişti. Landon’ın yanındayken sürekli rahattı ve gülümserdi. Benimleyken bir elektrik akımı gibi öfkeliydi. Gözleri öfke veya üzüntüyle parlıyordu, hangisi okluğundan emin değildim fakat en azından ondan yine de duygu dolu bir tepki almıştım.

“Ben gerçekten de içindeki canavarı ortaya çıkarıyorum, öyle değil mi?” Parmaklarımla, siyah tişörtümün alt kenarında bir vanığın oluşturduğu küçük delikle oynuyordum. “Seninle oyun oynamaya çalışmıyorum.”

İnsanların toplanmaya başladıklarını görünce ellerimi saçlarımin arasından geçirdim. Neden Tessa’yla her şey bu kadar *dramatik* oluyordu?

Tessa parmak uçlarıyla şakaklarını ovdu. “O halde ne yapıyorsun? Çünkü sürekli değişen ruh hallerin başımı ağrıtıyor.”

Dikkatini çekmek için kollarını nazikçe tuttum. Karşı koymayınca, onu iki binanın arasındaki küçük geçide doğru götürürken bir yandan da geri çekilmeleri için insanlara sert bakışlar attım. Kimsenin konuşmamızı duymasını, onu “kusursuz kız” yüzünü takınmaya zorlamasını istemiyordum.

Ona baktığımda sessizliğine hayranlık duydum. Bedenlerimizizin yakınlığına rağmen çok sakın ve tepkisiz görünüyordu. Göz göze geldiğimizde, zırhının zayıfladığını gördüm; yutkundu ve dudakları titredi.

“Tess, ben . . . ben ne yaptığımı bilmiyorum. Önce sen beni öptün, unuttun mu?” dedim. O günden beri her gün dudaklarının benimkilerin üzerinde bıraktığı tadı düşünüyor olmam bir şey fark

ettirmezdi. İlk hamleyi o yapmıştı ve bu benim için her zaman tartışmayı kazanma nedeni olacaktı.

"Evet . . . Sarhoştum, unuttun mu?" Utanarak gözlerini indirdi. "Ve dün beni ilk sen öptün." Beni istediğini hiçbir zaman kabul etmeyecekti. Her zaman bir bahanesi olacaktı. Bu inkârı beni gittikçe daha fazla sinirlendiriyordu. Öpücüğümle birlikte nasıl da açıldığını hissetmiştim. Benden nefret ediyor olabilirdi fakat bedeni etmiyordu.

"Evet . . . beni durdurmadın." Bir an duraksız gözlerinde beliren merakı izledim. "Çok yorucu olmalı."

"Ne çok yorucu olmalı?" diye sordu meydan okur gibi başını kaldırarak.

"Beni istediğin halde istemiyormuş gibi davranmak. İsteddiğini biliyorum." Kasıtlı olarak bir adım attım ve sırtının duvara değmesine neden oldum.

Çok sakindi; sanki bedeni istediği şeyi yeni fark etmiş gibiydi.

Fakat sonra zihni yine onu ele geçirdi ve karşılık verdi. "Ne? Seni istemiyorum. Benim erkek arkadaşım var." Sakin bir sesle konuşuyormuş gibi görünmek için çabalıyordu.

Hafifçe gülümsedim. "Sıkıldığın bir erkek arkadaş. Kabul et, Tess. Bana değil ama kendine itiraf et. Ondan sıkıldın." Her bir sözcüğü olabildiğince yavaş söylerken bir yandan da yüzümü onunkine iyice yaklaştırdım. Gözleri tabii ki dudaklarıma kaydı. Seçeneklerini tartıyordu. Onu nasıl öptüğümü hatırlıyor olmalıydı çünkü hafifçe dudaklarına dokundu. Burada benimle mahsur kalmıştı. Arzuları ve yoğun bir şekilde hissettiği cinsel merak bu kez kaçmasına izin vermeyecekti.

"Daha önce sana hiç benim hissettirdiğim gibi hissettirdi mi?" Son cümlemi vurgulayarak söyledim çünkü cevabı gerçekten merak ediyordum.

"N-ne? Elbette hissettirdi," diye üste çıkmaya çalıştı.

Buna inanmayacaktım. Klasik bir romandan söz ederken, titrek arkadaşının onu mutlu etme yeteneğinden söz ettiğinden çok daha içtendi.

"Hayır... Etmedi. Daha önce sana kimsenin dokunmadığını, *gerçek* anlamda dokunmadığını görebiliyorum."

Dudaklarını araladı. Kalbinin göğsünden çıkacak gibi attığını neredeyse duyabiliyordum. Onun gözlerinden nasıl görüldüğümü merak ettim. Aldığı titrek nefeslerin ve dolgun dudaklarının beni çıldırma çevirdiğini görebiliyor muydu? Gözlerimde ona, saçlarını elimle dolayarak başını kaldırmak ve onu öpmek istediğimi söyleyen bir şey var mıydı?

Vücudu biliyordu, vücudu biliyordu. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Bunu söyleyememesi normaldi. Onun kadar uzun süre maskeyle gezen birinin maskesini çıkarması neredeyse imkânsızdı. Ya da kendini görünmez hissedene oydu.

"Sana ne kadar güzel şeyler hissettirebileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." Bir adım daha yaklaştım. *Bırak seni ikna edeyim, bırak sana göstereyim*, diye yalvarmak istiyordum.

Sırtı yine duvara değdi ve benden uzaklaşmanın bir yolunu bulmak için etrafına bakındı. Şimdi sık nefes alıyordu ve benden etkilendiği açıktı. Nihayet.

"Gerçekten de itiraf etmene gerek yok. Bunu görebiliyorum."

Şaşkınlıkla nefesini tuttu. Görünürde çok masum bir ses çıkarmış olsa da ben gerçeği biliyordum. Daha fazlasını istediğini, zihninin ve bedeninin bunu arzuladığını biliyordum.

"Nabızın hızlandı, öyle değil mi? Ağzın kurudu, aşağıda... orada bir şeyler hissettin. Değil mi, Theresa?" Çırılçıplak bedeniyle önümde sere serpe yattığını, parmağımı bacaklarının arasından sızan ıslaklıkta gezdirdiğimi hayal ettim.

Aniden nefesini tuttu ve gözlerini benden kaçırmaya çalıştı fakat fena halde başarısız oldu. "Yanılıyorsun." Haklı olduğumu biliyordu.

"Ben asla yanılmam." Gülümsedim. Duraksayarak önüne gelen bir tutam saç kulağının arkasına itti. "Bu konuda yanılmam."

Tessa nefes aldığı anda amacıma ulaştığımı anladım. "Şu an beni köşeye sıkıştıran senken neden sürekli üzerine atıldığımı söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü ilk adımı sen attın. Beni yanlış anlama." Güldüm. "Ben de senin kadar şaşırmıştım."

"İçkiliydim ve bildiğin gibi uzun bir gece geçirmiştım. Bana iyi davrandığın... yani senin gibi biri için iyi sayılabilecek bir şekilde davrandığın için şaşırmıştım."

Benim gibi biri için mi? Ben ona genellikle iyi davranıyordum. Hatta artık bir nedenim olduğu için her zamankinden de daha iyiydim. İddia fikri zihnimin köşelerinde belirdi ve normalde yapacağımdan biraz daha yumuşak konuşmam gerektiğini hatırladım.

Tessa yanımdan geçip beton kaldırımın kenarına oturdu. Birinin bizi izleyip izlemediğini anlamak için etrafıma bakındım fakat kimse bizi fark etmişe benzemiyordu.

"Sana o kadar da kaba davranmıyorum," dedim fakat gerçekten böyle düşünüp düşünmediğini merak etmeye başlamıştım.

"Evet, davranıyorsun. Bana kaba davranmak için kendini aştın. Sadece bana da değil, herkese. Fakat bana bayağı kötü davrandığın söylenebilir."

Kaba mı? Ona bir kedi yavrusuna davrandığımdan daha kötü davranmıyordum. Ona iyi davranıyordum.

"Bu doğru değil. Sana, nüfusun geri kalanına davrandığımdan daha kaba davranmıyorum," diye şaka yaptım. Bunu hiç de komik bulmadı. Elinde olsa, beni bileğinin bir hareketiyle havaya uçururdu.

Tessa aniden ayağa kalktı. "Neden zamanımı boşa harcayıp durduğumu bilmiyorum!"

Gidecekti. Gitmesini istemiyordum, değil mi?

Hayır, istemiyordum. Özür dilemek konusunda, özellikle de gerekli olduğunu düşünmediğimde, pek iyi değildim fakat bu konuda gıcıklık etmeyi bırakmak ve üzgün olduğumu söylemek zorundaydım. Bir özürle kolayca sakinleştirilebildiğini çabuk öğrenmiştim.

"Bak, üzgünüm. Buraya gel," dedim kızların sevdiğini bildiğim o ikna edici ses tonuyla. Ayağa kalktı ve ben de kaldırım kenarına, onun az önce oturduğu yere yakın oturdum.

"Otur." Yanımdaki boş yere hafifçe vurdum. Oflayarak oturdu. Bacak bacak üstüne attı ve iç geçirdi. Beni affetme nezaketini gösterdiği için hissettiğim huzura şaşırmıştım.

"Fena halde uzağımda oturuyorsun," diye takıldım. Gözlerini devirdi. "Bana güvenmiyor musun?" Cevabını biliyordum.

Elbette güvenmiyordu fakat güvenmek istiyordu. Ben de güvenmesini itiraf etmeyeceğim kadar çok istiyordum.

"Hayır, tabii ki güvenmiyorum. Neden güveneyim?" Sözleri beklenmedik ve kırıcıydı. İrkildim. Ben de ona güvenmiyordum fakat bu kadar hazırcı cevap olması gerekmiyordu. Bana bir tür çekim hissettiği açıktı; yoksa bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Biraz da olsa bir çekim duyuyordu ki buradaydı.

"Sadece birbirimizden uzak durmak veya arkadaş olmak konusunda anlaşabilir miyiz, lütfen? Seninle kavga edip durmak istemiyorum." Çok kavga ediyormuşuz gibi hissetmiyordum; sadece ikimizin de beklemediği kadar sık konuşuyorduk. Onunla Ken'le ettiğimden daha az kavga ediyor, daha fazla konuşuyordum. Bunun bir anlamı vardı.

İkimiz de buna alışmıştık. Bir daha Tessa'yı görmeyeceğimi düşünmek tuhaf olurdu. Onun arsız sözlerine ve gözlerinin bana ne kadar öfkeli olduğunu ele vermesine alışmıştım. İçindeki ateş bulaşıcıydı. Sanki daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi, benim için gittikçe bir bağımlılık haline geliyordu.

"Senden uzak durmak istemiyorum," diye itiraf ettim. Onunlayken hareketlerime çok dikkat etmek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Dilim birazcık sürçse kaçıp gidiyordu. Bugün birbirimize biraz daha yakınlaştığımızı ve artık o kadar çabuk kaçıp gitmeyeceğini düşünmek hoşuma giderdi. Ona nasıl hissettiğini söylemek ve rahat hissetmeyeceğim kadar açık olmak zorundaydım ve karşılığında neredeyse hiçbir şey alamıyordum. Sanki evliydim fakat geceleri seks ve akşam yemeği gibi güzelliklerden faydalanamıyordum.

"Demek istediğim... En iyi arkadaşlarımdan biri senin oda arkadaşınken, birbirimizden uzak durabileceğimizi sanmıyorum." Burada kazanmam gereken bir oyun vardı ve Tessa kolay lokma değildi.

"Pekâlâ, o zaman arkadaş kalacağız, öyle mi?" diye sordu iş anlaşması yapan birininkini andıran bir sesle. Kazancımı onunla bölüşmeyi teklif edebilirdim. Gelecek vaat eden bir arkadaşlık için güzel bir başlangıç olurdu.

Arkadaş mı? Belki birbirini beceren arkadaşlar olabilirdik. Lanet arkadaşlar. "Arkadaş." Sıkması için elimi uzattım.

Yüzümde kurnaz ve etkileyici bir gülümseme belirdi. Bunu fark edince başını iki yana salladı. Tehlikeli olduğumu hissediyordu fakat benden uzaklaşacak kadarını değil.

"Cinsel ilişkileri olan arkadaşlar *değil*," diye üsteledi fakat yanaklarının kızarmasıyla kendini ele verdi. Masumiyetinin ne kadar çekici olabileceğini gerçekten de hiç fark etmemiştim.

Elimi kaşımdaki metal halkaya götürdüm. "Bunu neden söyledin?"

"Sanki bilmiyorsun. Steph bana anlattı."

"Ne, benden ve ondan mı bahsetti?" Fena biri değildi; yanında olmak ilginçti. Hepimiz gibi onun da sorunları vardı fakat ben ve Molly'nin aksine, Steph sorunlarını sırtında taşır ve dünyadan gizlerdi. Kızıl kafanın Tessa'ya ilişkimiz hakkında neler anlattı-

gını merak ettim. Küçük kaçamaklarımızın hikâyesini anlatırken alırtmış olabileceğini hissediyordum. Steph her zaman ona verilebileceğinden fazlasını ister, rekabetten ve hayır sözcüğünü ne zaman kabullenmesi gerektiğini bilmemekten beslenirdi.

“İkinizden ve ayrıca sen ve diğer tüm kızlardan,” dedi güçlkle.

“Şey, ben ve Steph... eğlenceliydi.” Tessa’ya gülümsediğimde başımı çevirdi.

“Ve evet, becerdiğim kızlar var. Fakat bu seni neden rahatsız ettin ki, arkadaşım?”

İtiraf etmem gerekirse, Tessa’yı da diğer kızlar gibi altımda yere serpe yatmış, zevkten ağzı açık bir şekilde hayal ediyordum. Hayalimde gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyordu. Parmaklarım ve ağzımla onu orgazma ulaştırırken nefesini kestiğimi hayal ettim. Eminim ki daha önce kimse diliyle onun klitorisini okşarken parmağını yavaşça...

“Rahatsız etmiyor,” dedi Tessa düşüncelerimi yarıda keserek. “Sadece benim o kızlardan biri olduğumu düşünmeni istemiyorum.” Beni itti fakat bu zihnimdeki fantaziye ateşlemekten başka bir işe yaramadı.

“Ayy... Kiskandın mı, Theresa?”

Beni bir kez daha itti. “Hayır, kesinlikle kiskanmadım. O kızlara acıyorum.” Tessa başını iki yana sallayınca kahkaha attım. Benimle olsaydı kimseye acımaması gerektiğini, yalnızca hayal bile edemeyeceği yoğunlukta bir zevk duyacağını bilirdi.

“Ah, onlara acımamalısın.” Çıplak vücudunu düşünmeden edemiyordum. O geniş kıyafetlerin altında ne sakladığını görmeliydim. Onu elime bir geçirseydim, feleği şaşardı.

“İnan bana bundan zevk alıyorlar.”

“Tamam, tamam. Anladım. Konuyu değiştirebilir miyiz, lütfen?” Tessa bir kez daha gözlerini kapayıp başını geriye attı. İç çektikten sonra, “Pekâlâ, bana iyi davranmayı deneyecek misin?”

"Elbette. Sen sürekli gergin ve cadaloz biri olmamayı deneyecek misin?" diye takıldım.

"Ben cadaloz değilim, sen gıcıksın."

Cümlesini bitirdiğinde ikimiz de güldük. Yumuşak kahkahamı adeta etrafımda süzüldü. Kendimi kuş gibi kabarmış hissettim; tuhaf ama güzel bir histi.

Kabarmış mı? Ciddi misin, Hardin?

Kendimi toplamalı ve bu Arkadaşlık Trenini'ni rayına sokmalıydım.

Yeni arkadaşşıma biraz daha sokuldum. "Halimize bak, arkadaş olduk."

Tessa geri çekilip ayağa kalktı. Ellerini eteğine sildi ve ben o eteği çıkardığımı düşününce yine aynı noktaya döndüm. "O etek gerçekten de çok korkunç, Tess. Arkadaş olacaksak artık o eteği giymemelisin." O kadar da kötü değildi fakat kesinlikle iyi de değildi.

Tessa'nın gözleri utanç içinde parlayınca onu rahatlatmak için gülümsedim. Hakaret amaçlı söylememiştim. Yalnızca onu kızdırmaya çalışıyordum. Gerçekten, kötü giyinmek istiyorsa, kendi bilirdi. Ben de hep aynı siyah kotları ve kirli tişörtleri giyiyordum.

Tessa titremeye başlayan telefonunu çantasından çıkardı. "Geri dönüp çalışmam gerekiyor," dedi.

Elindeki modası geçmiş plastik telefona baktım. Nokia mıydı?

"Çalışmak için alarm mı kurdun?" diye sordum. Bir yandan da dünyada kalan son kapaklı telefonun onda olduğunu düşünüyordum. Sanki özellikle çağın gerisinde kalmaya çalışıyordu.

Omuz silkti. "Birçok şey için alarm kurarım; bu benim alışkanlığım."

Bu davranışı, böyle bir şey yapmaması gerekiyormuş gibi çekinmesine neden oldu. Neden böyle düşünmüştü ki? Hayatında birileri, bu garip davranışını haklı çıkarması gerektiğini

İnseletirmiş olmalıydı. Eminim bunu yapan annesiydi. Pekâlâ, ben de şu anda aynı şeyi yapıyor sayılırdım fakat o kadın fena hâlde inatçıydı. Tessa'nın annesinin ne kadar kontrolcü bir kadın olduğu düşünülürse, Tessa'nın tuvalete gitmesi için bile alarm kuruyor olabilirdi.

"Pekâlâ, alarımını kur da yarın dersten sonra eğlenceli bir şeyler yapalım," dedim.

Onunla zaman geçirmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Benim eğlence anlayışımın seninkiyle aynı olduğunu sanmıyorum."

Yanılmıyordu. Benim eğlence anlayışım onunkinden kesinlikle farklıydı. Onun eğlence anlayışı birlikte ders çalışmak olurdu; yatağın üzerinde aramıza yayılan not desteleri ve ağır ders kitapları gibi... Seksi akademik açıdan engelleyen bir aktivite.

Benim eğlence anlayışım çok daha farklıydı. Benimkinde, bir yatağın üzerine oturup başucuna yaslanırdım ve Tessa da aletimi ağzına alırdı. Buna bir de Tessa beni tam olarak ağzına alırken soğuk bir kadeh viski ve koyu renk sıvının içinde yüzen bir buz küpü eklense pek güzel olurdu.

Fakat içki içmemeliydim; bu nedenle viski olmadan oral seks tercih ederdim. Tüm bunları ona anlatmak yerine, "Yalnızca birkaç kedi kurban edip *birkaç* bina yakacağız..."

Tessa kıkırdayınca ben de kendimi tutamayıp ona güldüm. Fakat el ele tutuşmuş, adamın yaptığı bayat espriye gülen bir çift yanımdan geçince biraz dikkatim dağıldı. Ne konuştuklarını tam olarak duyamadım fakat bayat olduğunu biliyordum çünkü birbiriyle uyumlu, çizgili çoraplar giymişlerdi. İlişkilerini, yanlarından geçenlerin yüzüne sinsice çarpıyorlardı. Gerçekten de çok saçmaydı. Anlaşılan, Tessa onları fark etmemişti bile; kaldırımı bakıyordu.

“Ama gerçekten biraz eğlenmeye ihtiyacın var ve artık arkadaş olduğumuza göre eğlenceli bir şeyler yapmalıyız.”

Tessa beni reddedemeden arkamı dönüp yürümeye başladı. “Güzel, geleceğine sevindim. Yarın görüşürüz.”

Yolun karşısına geçtiğimde dönüp arkama baktım ve hâlâ kaldırımda oturduğunu gördüm. Beni reddetmeye kalkmamış, yarın beni görmeyi kabul etmişti ve şimdi ne halt edeceğimi bilmiyordum çünkü daha önce birkaç kez beni reddedeceğini düşündüğüm için onunla gerçek anlamda bir randevu planı yapmamıştım.

Alabama bindiğimde, Tessa’yla ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. Başka insanların evindeki partiler dışında hiç dışarı çıkmazdım. Onun dışında kalan zamanlarda ya tek başıma kampusta ya da okulda oluyordum.

Arabayı çalıştırdım ve yapacak bir şeyler bulmaya çalıştım. Sinema olur muydu? Tessa ne tür filmlerden hoşlanırdı? Nicholas Sparks kitaplarından uyarlanan filmlerden hoşlanacağından emin dim. Kolumu çaktırmadan omzuna atabilirdim. Onu etkilemek için mısır veya pahalı bir çikolata alabilirdim. Sinemaya gitmenin kötü yanı film sırasında konuşamayacak olmaktı. Birileri sesimizden rahatsız olur ve ben de başımı belaya sokardım.

Randevular eskiden hiç bu kadar karmaşık olmazdı. Bir Austen romanında yaşıyor olsaydık, ona kur yapar ve yanında ona eşlik eden korumasıyla birlikte onunla randevuya çıkardım. Birlikte ormanda yürürdük ve ben cesaretimi toplayıp eldivenli eline hafifçe dokunurdum. O kızarır, parmağını o dolgun dudaklarına götürür ve o gri gözlerinde beni uyaran bir ifadeyle yanıımızdaki eşlikçisine bakardı.

Modern randevular çok daha farklıydı ve şimdi cesaretimi toplarsam elimi uzatıp bluzunun üzerinden göğüs uçlarına dokunurdum ve o da elimi bacaklarının arasındaki sıcak yere götürürdü. Ne eşlikçi vardı ne de kurallar.

Randevu planım telefonumun çalmasıyla bölündü.

'Tessa'da benim numaram var mıydı? Konu açılmışken, Steph'ten onun numarasını almalıydım.

'Telefonumun ekranında Ken'in ismi belirince yüzümü buruşturdum fakat bu kez cevap verdim. Sanırım bu inadını ödüllendirmeliydim.

"Evet?" dedim otoyola dönerek. Telefonu yanağım ile omzumun arasına sıkıştırdım. 1970 model, güzeller güzeli Ford Capri'min tek sorunu kızılötesine bağlanamıyor olmasıydı.

"Şey, Hardin, selam," diye kekeledi.

Cevap vermem onu şaşırtmıştı. Beni bazen arardı ve bunu kendli açısından iyi niyetli bir hareket olarak gördüğüne ikna olmuşum. "Beni kontrol etmek" için arardı çünkü cevap vermeyeceğimi bilirdi ve asi oğluyla görüşmek için çaba göstermesi onu iyi biri yapardı. Muhtemelen yeni kız arkadaşı onu övüyordu, ona sınıksız sarılıyor ve onu avutuyordu. "Bir gün gelecek," diyordu büyük olasılıkla. "Şu an yalnızca öfkeli."

Baba müsveddesi Ken, onun babası olsaydı, o da öfkeli olurdu.

"Selam." Hoparlör tuşuna basıp telefonumu bardak tutacağına koydum.

"Nasılsın, evlat?" diye sorup anında sinirlerimi kaldırdı.

"İyi."

Boğazını temizledi. "Bunu duyduğuma sevindim. Yarın akşam seni yemeğe davet etmek istiyorum. Karen tavuk pişirecek ve seni ağırlamayı çok isteriz."

Onlara yemeğe gitmemi mi istiyordu? Yeni ailesiyle tavuk yemek ve hepimizin birlikte olmayı ne kadar çok sevdiğini konuşmak için evine gideceğimi nereden çıkarmıştı? Hayır, teşekkürler.

"Yarın için programım var," dedim. Bu kez yalan söylemiyordum. "Ah. Pekâlâ, yemekten sonra da gelebilirsin. Karen tatlı da yapacak."

"Programım tüm gece sürecektir," dedim. Yarın havanın nasıl olacağını merak ettim. Bu boktan eyalette bulutlar her zaman

griydi. Güneş buradan nefret ediyor olmalıydı; bu yüzden hava her zaman yağmurlu ve kasvetliydi.

“Yarın yağmur yağacak mı?” diye sordum Ken’e. Hava durumuna bakmaktan daha kolaydı.

“Hayır, hava bir gecelik ısınacak ve önümüzdeki haftaya kadar yağmur yağmayacak,” dedi.

Hayata gelmeme yardımcı olan adamla normal bir ilişkim olsaydı, ona randevumla ilgili önerilerini sorabilirdim. Ama sormuyordum. Soramazdım.

Bu adama sormayı bildiğim tek şey üniversite için hangi formların ne zaman doldurulacağıydı. Ortak hiçbir şeyimiz yoktu ve randevu tavsiyeleri alamayacağım kadar uzaktık.

Belki Vance biraz tavsiye verirdi. Sanırım ona sormayı tercih ederdim.

“Kapamam gerek,” dedikten sonra Ken’in yüzüne kapadım ve telefonumda Vance’in numarasını aradım.

İlk çalışta cevap verdi. “Hardin, n’aber?”

“Birini götürebileceğim yerler konusunda bir tavsiyen var mı?” diye sordum. Sözcükleri aceleyle söylerken sesim kulağa tuhaf geldi.

“Yani ölü birini mi?” Telefonda kahkaha attı. Gülümsedim. Budalanın biriydi.

“Hayır, bu kez değil.” Tessa’dan bahsetmeden ondan yardım istemenin bir yolunu aradım. “Yani biriyle takılmak için.”

“Yani bir randevu için, öyle mi?” diye tahminde bulundu.

“Hayır, tam olarak değil. Fakat onun gibi bir şey.”

Tessa’yla bu buluşmamıza ne isim vereceğimi biliyordum. Randevu değildi. Biz arkadaştık.

Ben onu becerene kadar arkadaşız, diye hatırlattım kendime.

Çok tutucu biriydi. Üzerine bol gelen kıyafetler giyiyor ve neredeyse hiç küfredmiyordu. Onu rahatlatmak için nereye götürebilirdim? Washington’a taşındığımdan beri yaşadığım en güzel anıyı hatırlamaya çalıştım.

75. Otoyol'dan nehre atlamak eğlenceliydi. Hava güzel olursa belki işe yarardı. Su çok sığdı ve altındaki kayalar görülebiliyordu. Teneke yarı temiz nehirde yüzebilir miydi? Muhtemelen yüzmezdi ama deneyebilirdim.

"Pekâlâ, ben doğa yürüyüşlerinin her zaman garanti olduğunu düşünürüm," dedi Vance.

Ve böylece iddia birkaç saatten beri aklıma ilk kez geldi.

On Dört

Onunla ilk kez yalnız kaldığında içinde bir kıpırtı olduğunu biliyordu. Buna karşı koyabileceğini düşünmüştü. Yalnızca ona değil herkese biraz yumuşamış olabilirdi, bundan emindi. Tüm hayatını yalnız geçirmişti ve seks dışında herhangi bir yakınlığa girmeme konusunda ustalaşmıştı. Arkadaşa ihtiyacı olmamıştı ve insanlarla nasıl ilişki kurabileceğini öğretecek bir ailesi de olmamıştı. Bu güçlü yanını seviyordu; hayatını kolaylaştırıyordu. Onunla ilk karşılaşmasında boğulduğunu hissetmişti fakat zaman geçtikçe daha fazlasını hissetmeye başlamıştı. Her şeyi değiştirebilecek bir şeyler hissetmişti ve mevcut durumunu korumaya yemin etmişti.

Düzenli yalnızlığa alışmıştı ve o bunu mahvediyordu.

Sabah olmuştu ve dün gece neredeyse hiç uyumamıştım. Uyumama engel olan şey o boktan kâbuslar değildi; Tessa'ydı. Gözlerimi kapadığımda oradaydı ama onu görmek istediğim şekilde değildi. Ne çıplaktı ne de ben içine girip çıkarken hafifçe inliyordu; öfkeliydi ve onu götürmeye karar verdiğim nehir yolculuğundan sıkılmıştı. Uykusuz, hastalıklı zihnimin uydurduğu tüyler ürpertici bir filmi andıran bir sahnede Tessa ayak parmağını incitip tüm öğleden sonra sızlandı. Diğer bir sahnede ise çok sıkılıp o dandik erkek arkadaşını kendisini kampustan alması için onca yoldan çağırdı. Erkek arkadaşı geldiğinde sanki *baştan*

ıppıttı hırkaydı. Hem korkunç hem de dandik görünümlü dev bir lüka canavarıydı.

Bu kızı düşünmeye bu kadar zaman ayırmak sinir bozucuydu. Bu ay gibi bir süre sonra bunların hiçbirinin bir önemi kalmayacaktı. Şayet bu "randevu"da her şey yolunda giderse, iki haftadan az sürede iddiayı kazanmayı umuyordum... Tanrım, onu yeterince etkileyebilirim, belki nehirde...

Odanın karşı tarafındaki telefonumun alarmı çalınca kapatmak için yataktan çıktım.

Bugün o gündü. Başım şimdiden zonkluyordu ve onunla geçireceğim zamanın lehime işlemesi için uğraşmaktan hissettiğim baskı beni geriye itiyordu. Duş alsam iyi olurdu. Giyinirken, şu anda ne yaptığını merak ettim. O da benim kadar gergin miydi? Öyle olduğunu tahmin ediyordum; sürekli gergindi ve muhtemelen bu arkadaşlık zırvasını ortaya attığım dakikada beni programına eklemişti.

Duş aldıktan sonra temiz, siyah bir tişört bulmak için çekmeceyi karıştırdım. Bulduğum tişört kırıktı fakat işimi görürdü. Dışarı çıkıp arabamı çalıştırdığımda ayağımın altında bir şeyin ezildiğini duyunca gaz pedalının altında boş bir su şişesi buldum. Yarı uykuluydum ve ses öyle rahatsız ediciydi ki şişeyi atacak bir yer bulmak için yeniden arabadan indim.

Keşke daha iyi bir uyku çekseydim.

Kampusu biraz erken geldim ve ders kitaplarımı, bazı notlarımı ve siyah kazağımı yanlışlıkla arka koltukta unuttum. Sınıfa giderken yolun yarısına kadar bunu fark etmedim fakat tüm o yolu geri dönmeme imkân yoktu.

Edebiyat dersine girip yerime oturduğumda, Tessa ile Landon'ın sıraları boştu ve bir yanımda bu konuda fena halde böbürlendi. Benden geç gelecekti ve bunun onu kızdıracığını bir şekilde biliyordum. Basit şeylerden mutluluklar çıkarabilmeliydik.

Sürekli dönüp kapıya, telefonumdaki cevapsız aramalara ve Molly'den, Jace'ten ve ismini unuttuğum şu garip kızdan gelen mesajlara bakarak vakit geçirdim. Tessa ve Hardin nihayet kapıdan içeri girdiklerinde çene çalışıyorlardı. Tessa mutlu ve dinlenmiş görünüyordu. Gözlerinin altında mor gölgeler ve uykusuz bir gece geçirdiğine dair herhangi bir işaret yoktu.

"Bugünkü randevumuza hazır mısınız?" diye sordum Tessa'nın kalçası sırama hafifçe sürtünürken. O kıvrımlı kalçası bir hayli davetkâr görünüyordu. Uyluklarının önden ve kalçanın yandan kıvrımlı görüntüsü kadın vücudunun en sevdiğim yerleriydi. Çok seksiydi.

"Bu bir randevu değil," dedi Tessa bana, sonra Landon'a dönerek ekledi, "biz arkadaşça takılıyoruz."

"Aynı şey." Ona baktım ve kıyafet seçimine dikkat ettim. Bacaklarının ve kalçasının şeklini anlamama imkân sağlayacak kadar dar bir kot giymişti. *Lanet olsun.*

Tessa ders boyunca beni görmezden geldi. Ben de onun olduğu tarafa bakmadım.

Dersten sonra Landon'ın ona ne söylediğini duyamadım çünkü o pislik çok alçak sesle konuşuyordu fakat Tessa'nın ona cevap verdiğini duydum. "Ah, yalnızca iyi geçinmeye çalışıyoruz çünkü oda arkadaşım onun yakın arkadaşı."

Yalnızca iyi geçinmeye çalışıyoruz demek, ha?

Gerzekula ile demode ve seksi kız arkadaşına birkaç adım daha yaklaştım. Landon lanet polo tişörtünü gri kumaş pantolonunun içine sokmuştu. Bu adamın beş parasız bir üniversite öğrencisi olması gerektiğinden haberi var mıydı acaba? Ah, durun biraz; o beş parasız değildi. Teknik açıdan babam olan bir adamla birlikte, buradan pek de uzak olmayan güzel, büyük bir evde yaşıyordu. Annem ise İngiltere'de bir bok çukurunda yaşıyordu. Ve benim evim olarak adlandırdığım yer ise bu muhteşem topluma gösterdiklerinin aksine yardım etmek namına hiçbir şey yapmayan kaba

babası, özenti, havalı çocuklarla dolu eski bir kardeşlik evinden oluşan yarıttı. Tessa'nın erkek arkadaşı da muhtemelen kardeşlik evinin bir üyesi olurdu. Sarı saçlar, mavi gözler, mokasen ayakkabılar ve hırkalar... Gerçekten de çok iyi uyum sağlardı.

"Tabii çok daha fazla içki içmeyi öğrenirse..."

Landon benimle göz göze geldi ve sesini alçaltmaya çalışmadı. "Benim çok iyi bir arkadaş olduğumu biliyorum. Sadece Hardin'in benim iyi niyetini hak ettiğinden emin değilim."

Gerçekten mi? Peki, ne hak ediyorum, Landon? İçkiyi tek öz öğlünden daha fazla sevmeyen iyi, yepyeni bir baba mı?

"Arkamdan konuşmaktan başka yapacak işin yok mu? Kaybol, dostum," dedim elimden geldiğince kibar davranmaya çalışarak. Gerçekten düşündüklerimi söyleseydim, Tessa randevuyu kesinlikle iptal ederdi.

Landon bana cevap vermedi; yalnızca kaşlarını çatıp Tessa'ya baktı ve yine duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi. Landon uzaklaşırken Tessa bana döndü.

"Hey, ona kötü davranman gerekmiyor; siz kardeş sayılırsınız." Ağzından ateş saçıyordu sanki.

Kardeş mi sayılırız? Bu kız nasıl bir dünyada yaşıyordu da Landon ile benim kardeş kadar yakın bir ilişkimiz olduğunu sanıyordu? Biz üçüncü bir ortak yabancıya sahip iki yabancıydık.

"Ne dedin sen?" diye sordum dişlerimi göstererek.

Beş para etmez babam sırf Landon ile annesini çikolatalı kurabiyelerle dolu bir malikâneye taşıdı diye... bir dakika ... Tessa bunu nereden biliyordu?

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

"Bilirsin işte senin baban ve onun annesi..." diye karşılık verdi fena halde şaşırmış gibi. Kendi kendine onaylar gibi başını salladı ve ağzından bir sır kaçırmış gibi kaşlarını çatı.

Kıçına tekme basabilir miyim Landon'un gözden kaybolduğu yöne baktım. "Bu seni ilgilendirmez."

Landon hangi hakla aile meselelerimi konuşabiliyordu? "Çıplığın bunu sana neden anlattığını bile bilmiyorum. Anlaşılan çenesini kapatmak zorunda kalacağım."

Parmaklarımı sürekli bir yerlere vurduğum için yırtılan derimin acısını önemsemeden parmaklarımı çıtlattım.

Bana baktı. "Onu rahat bırak, Hardin." Bu kız gerçekten ikna yeteneği kuvvetli bir Savaşçı Kraliçe'ydi. "Bana söylemek istemedi. Ben ağzından zorla laf aldım."

Şimdi ailem hakkında bir şeyler mi biliyordu yani? Bu adil miydi? Benim hakkımda bir şey bilmesi gerekmiyordu. Bu iş rayından çıkıyordu. Her şey.

"Pekâlâ, bugün nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Bana fazla yakınlaşmaya başlamıştı; merakı kişisel boyutlara ulaşmıştı ve buna izin vermeyecektim. Muhtemelen benim hakkımda başka cevaplar vermesi için de Landon'ı zorlamıştı. Neden Ken ve ailesiyle yaşamadığımı, neden hiç babamla konuşmadığımı, muhtemelen küçükken nasıl biri olduğumu bile sormuştu ve Landon da büyük olasılıkla hakkımda bildiklerinin hepsini yumurtlamıştı. Daha şimdiden beni yargıladığını görebiliyordum.

"Hiçbir yere gitmiyoruz; kötü bir fikirdi," dedim ve onu öylece bırakıp gittim.

Bana daha fazla yakınlaşması gerekmiyordu. Fazla meraklı ve fazla peşin hükümlüydü. Artık bu saçmalıklarla bir ilgim olmasını istemiyordum. Bu kızdan uzak durmalıyım.

Arabama gittiğimde başım zonkluyor, ellerim terliyordu. Landon bunu neden yapmıştı? Neden ona ailemden bahsetmişti? Bu Tessa'nın her şeyi bildiği anlamına geliyordu. Ya da Landon'ın ona söyleyebileceği olumlu şeyleri biliyordu; mesela babamın üniversitenin rektörü olduğunu, üniversitedeyken sınıfının üçüncüsü olduğunu ve spor yapmaya bayıldığını.

Tessa'nın bilmediğiye eskiden kahrolası bir alkolik olduğuydu çünkü kıymetli Landon onun bu yönünü bilmiyordu.

Hatta o adamla ilgili gerçek olan herhangi bir şey bilip bilmediğinden emin değildim. Yoksa sevgili eski babam Landon'ın tamamen tufaya mı getirmişti?

Bu haberi ona annesinin Hindistan cevizli pastası eşliğinde vermek çok hoşuma giderdi.

Birden bunaldığımı hissederek hava almak için arabanın camını indirdim. Metal kol sıkışınca bu güzel arabanın bu kadar eski olmasına öfkelenerek kolu hızla çektim. Yaklaşık otuz saniye kadar sonra nefesim normale döndü ve nihayet otoparktan çıktım. Tessa peşimden gelseydi yaparım bilmiyordum.

On dakika geçmeden odamdaydım ve Molly'den bir mesaj aldım: Zed yurttaki Bâkire Barbie'yle birlikte. Acele etsen iyi olur, aşık çocuk.

Nasıl yani? Nereden biliyorsun? diye yazdım, en olmayacak kişi Molly'den neden Tessa konusunda yardım istediğimi merak ederek.

Bu kız benimle kafu mı buluyor?

Ser veririm sır vermem.

Yeniden siyah botlarımı ayağıma geçirirken Molly'nin alaycı tonunu ekrandan duyar gibiydim. Botlarımin içi o kadar eskimişti ki sokakta yürürken her an patlayabilirlerdi fakat yıllardır bunları giyiyordum ve aynı rahatlıkta başka bot bulamıyordum.

Molly'den alabileceğim her türlü bilgiyi aldığımı bildiğim için yola çıkmadan önce Steph'e mesaj gönderdim. Tessa, Zed'le birlikte mi?

Hemen cevap verdi. *Hayır, burada değiller ☺*

Yalan söylediğini hemen anladım ve gazı kökledim.

On Beş

Kapıyı açtığımda Tessa, Zed'le birlikte Steph'in yatağındaydı ve kendi yatağı boştu. Zed'le birlikte küçük bir yatağın üzerindeydi. Steph'le Tristan da vardı ve Tessa yalnızca oturuyor, başka bir şey yapmıyordu ama yine de...

Zed'le birlikteydi. Bir yatağın üzerinde...

Bu şimdiye kadar yazılmış en berbat Dr. Seuss² tekerlemesini andırıyordu. Gözüm kararmıştı.

"Tanrım, dostum, bir kez olsun kapıyı çalabilirsin," dedi Steph, salağa yatarak. Doğrudan buraya geleceğimi çok iyi biliyordu. Gelmemi istemişti; nerede olduklarını Molly'ye bu yüzden söylediğine emindim. Ama Molly'nin bana söylediğine şaşırmışım. Steph bana baktı ve güldü. "Çıplak olabilirdim!"

Olabilirmiş! O vahşi gözleri bana çoktan soyunup giyindiğini söylüyordu. Evet, daha önce onu cırılçıplak görmüştüm ve göğüslerinin, o dolgulu sutyenlerin gösterdiğinin yarısı kadar bile olmadığını biliyordum. Yine de şimdiye kadar dokunduğum en güzel kalçalardan birine sahipti...

Odanın içine doğru yürüyerek cevap verdim, "Daha önce görmediğim bir şey değil."

Tessa ile Tristan, biri kahvaltılarına işemiş gibi baktılar.

2 Yazdığı çocuk kitaplarıyla tanınan ABD'li yazar, şair ve karikatürist.

"Ah, kes sesini." Steph kahkahalarla güldü. Her zaman ihtiyaç duyduğu ilgiyi gördüğüne çok memnundu.

"N'apıyorsunuz?" diye sordum onların karşısına, Tessa'nın yatağına oturarak. En azından Zed *onun* yatağında değildi. En azından hiç yoktan bir avuntu olabilirdi benim için.

Zed minik odanın karşı tarafından gülümsedi. *Ne demeye* gülüyordu bu?

"Aslına bakarsan sinemaya gidecektik," dedi. "Tessa sen de gelmelisin."

Tessa önce bana sonra ona baktı. Gergin görünüyordu. Evet diyecekti!

"Aslında," diye araya girdim onlar bir karara varmadan, "Tessa'yla programımız var."

Uyaran gözlerle doğrudan Zed'e baktım. Göz kırpıp bana usulca meydan okudu. Tristan'a baktım ama o oyunumuza buluşmak istemediği için sessiz kaldı. Aslında çok kötü biri değildi ama bu kadar cadı biriyle birlikteydi.

"Ne?" dediler Zed ve Steph aynı anda. "Evet, ben de onu almaya geldim."

Fakat Tessa sessizce oturuyordu ve benimle gelmek için herhangi bir girişimde bulunmadı.

"Hazır mısın, değil misin?" dedim umursamaz bir tavırla.

Steph kendiyle savaşıyor gibi epey şaşkın görünüyordu. Tam onu ikna etmeye hazırlanırken, Tessa başıyla onaylayarak yataktan kalktı.

"Pekâlâ, sonra görüşürüz!" Sesim fazla yüksekti ve acelem varmışçasına Tessa'yı hızla kapıdan dışarı ittim.

Dışarı çıktığımızda Tessa bana yetişmek için hızlı adımlarla peşimden geldi. Bacakları oldukça uzundu. Bacaklarının üst kısımları biraz kalındı. O, arabamın kaputuna eğilip durduğunda ona sahip olduğum sırada o bacaklarını sıkıca tuttuğumu hayal etmeden duramadım. Bu kadar yakınımdayken onu hayal etme-

meye çalıştım. Aletimin zonkladığını, onun ne kadar yumuşak olduğunu, onu sıkıştırmaktan ne kadar zevk alacağını düşünmem için bana yalvardığını hissettim.

Arabaya geldiğimizi fark ettiğimde düşüncelerimden uzaklaştım ve içgüdüsel bir hareketle Tessa'ya yolcu koltuğunun kapısını açtım. Fakat ona baktığımda nedense arabaya binmek için bir girişimde bulunmadığını gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve bu hareketi göğüslerini yukarı kaldırıyordu.

Öfkesini göstermeye çalıştığından emindim fakat şu anki pozisyonu yalnızca seksiydi.

"Pekâlâ, bir daha sana kapı açmamam gerektiğini unutmam..." dedim alaycı bir ifadeyle bakarak.

Başını iki yana salladığında patlamak üzere olduğunu anladım. "Ne halt ettiğini sanıyorsun? Beni almaya gelmediğini çok iyi biliyorum. Benimle takılmak istemediğini daha yeni söyledin!"

Artık bağırmaya başlamıştı. Otoparkta etrafıma bakınca boş olmadığını gördüm. Çevredeki insanları fark etmişe benzermiyordu. Şimdiye kadar insan içinde iki kez kavga etmiş olsak da Tessa bana ortalık yerde kavga eden bir tip gibi gelmiyordu.

Beni çıldırtıyordu.

"Evet, seni almaya geldim. Şimdi arabaya bin." Ona binmesini işaret ettim. Arabayı temizletmiş, hazırlamıştım, binse iyi olurdu.

"Hayır! Buraya beni görmeye gelmediğini itiraf etmezsen odaya dönüp Zed'le sinemaya gideceğim," dedi asi bir tavırla.

Bunun sorunu neydi? *Kaba* olduğumu söyleyene de bakın! Peşin hükümlü ve ikiyüzlüydü.

Ne cevap vereceğim şimdi ben?

Molly'nin haber verdiğini söylemeli miydim? Tanrım, hayır... Pembiş bir daha bana bir halt söylemezdi. Ayrıca Tessa neden beni Zed'le takılmakla tehdit ediyordu? İddiayı öğrenmiş olabilir miydi? O da Steph'le birlikte bu işin içinde miydi?

Onun hakkında bir şey bilmiyordum ve onda ters bir şeyler olduğunu görebiliyordum. Steph'in ona söylediğinden emindim.

"İtiraf et, Hardin, yoksa gidiyorum," dedi.

Benimle alay edip etmediğini anlayamıyordum. Gerçekten kızgın görünüyordu ve burun delikleri açıp duruyordu. Çok korkunçtu. Bu cesareti değerlendirecektim.

"Pekâlâ, tamam. İtiraf ediyorum. Şimdi bin şu lanet arabaya. Bir daha söylemeyeceğim." İddiayı kazanmak istiyordum ama o işi zorlaştırıyordu ve böyle giderse daha fazla uğraşmayıp yerimi sınıf arkadaşlarımdan birine devredecektim. Binmek isterse diye yolcu kapısını açık bırakıp arabamın sürücü tarafına doğru yürüdüm.

Tabii ki bindi.

Otoparktan çıkarken fena öfkeliydim. Bu randevudan vazgeçmiş, bu işten sıyrılmıştım ama şimdi burada onunlaydım. Başım ağrıyor ve zihnim kendi içinde savaşıyor gibiydi. Bir tarafım çığlık atmak ve kendi nefesimde boğulmak için tüm pencereleri indirmek istiyordu. Fakat diğer tarafım ise içime sinsice yerleşmeye başlayan bir dinginlik hissediyordu; yavaşça yerleşiyordu ama sessizlikle dolu bir dinginlikti. Kafamın içindekileri susturmak için müziğin sesini açtım; nakaratları defalarca ve çığlık çığlığa tekrarlayarak ölümü ve kendi bunalımlarını anlatan birkaç adam ile bu öfkeye ek olarak gürleyen davul soloları bu sorunumu genellikle çözerdi.

Tessa, Slipknot'la aynı fikirde değildi ve radyonun düğmesine uzandı ki bu biraz fazla cesaret isteyen bir hareketti.

"Radyoma dokunma."

"Birlikte olduğumuz sürece bir pislik gibi davranacaksan seninle takılmak istemiyorum," diye tehdit etti Tessa. Sözlerini abartılı bir şekilde vurgulamak için sırtını deri koltuğa yasladı.

"Pislik gibi davranmıyorum. Radyoma dokunma yeter."

Çok zor nefes alıyordum ve müziğin sesi paniğimi bastırıyordu. Ona baktığımda, yüzünde yoğun bir öfkeyle radyoya baktığını

gördüm. Bu manzara ruh halimi değiştirip gülmek istememe neden oldu ama sanırım hiç yeri değildi.

"Zed'le sinemaya gitmem neden seni bu kadar ilgilendiriyor ki? Steph ve Tristan da gidiyorlar," dedi Tessa sözlerini vurgulamak için başını kaldırarak.

Ah, yani dörtlü randevu gibi mi? Merhaba...

"Yalnızca Zed'in pek iyi niyetli olduğunu düşünmüyorum." Başka ne söyleyeceğimi bilmediğim için yola baktım.

Ağır geçen sessiz bir dakikadan sonra Tessa gülmeye başladı. *Nesi vardı bunun?*

"Ah, seninki iyi mi? En azından Zed bana kibar davranıyor." Hâlâ gülüyordu. Zed ona kibar mı davranıyordu? *Kibar mı?*

Ama, senin bekâretin üzerine iddiaya girdi, tatlım, diyemezdim. Çünkü sanırım bunu ben de yapmıştım.

Sessiz kaldım. Tessa da kalkanını indirmede. "*Lütfen* sesini kısar mısın?" diye bağırdı müziğin gürültüsünde sesini duyurabilmek için.

Başım la onayladım. Biraz moralini düzeltsem fena olmazdı. "Korkunç bir müzik," diye yakındı. Beğenmeyeceğini biliyordum; yalnızca ona bakarak bile belli bir tür müzik dinlediğini anlayabiliyordum. Benim dinlediğime zıt bir tür.

Parmaklarımı hafifçe direksiyona vururken farkında olmadan aynı hareketi bacaklarına yapan Tessa'yı izledim.

"Hayır, değil. Ama neyin iyi müzik olarak nitelendirilebileceği konusundaki fikrini almayı çok isterim."

Ergenlik çağındayken CD oynatıcısının nasıl olabileceğini düşününce gülümsedim: 'N Sync, Jessica Simpson ve şüphesiz İngiltere'de hortlayan bazı korkunç kız gruplarıyla dolu olmalıydı.

"Pekâlâ, ben Bon Iver ve Fray severim," dedi biraz düşündükten sonra.

"Tabii seversin." Hristiyan müziği yapan bir grup ile fazla hippî bir grup. Hiç şaşırmadım.

Pekâlâ, tamam, iki grup da iyi müzik yapıyordu; yalnızca benim tutumum değildi. Parçaları benim için yeterince acı içermiyordu.

"Niye öyle diyorsun? Fena halde yetenekliler ve müzikleri de harika." Verdiği cevap tutkuluydu. Onunla göz göze geldiğimde başımı çevirip pencereden dışarı baktı.

"Evet, yetenekliler. İnsanları uyutma konusunda."

Tessa elini uzatıp muzip bir tavırla koluma vurdu. Sık sık çiftlerin birbirlerine böyle yaptıklarını görürdüm ama bu garip hareketi daha önce kimse bana yapmamıştı.

"Ama ben onlara bayılıyorum." Gururla gülümsedi. İyi vakit geçiriyordu galiba. "Nereye gidiyoruz?"

"En sevdiğim yerlerden birine." Tam olarak nereye gideceğinizi söylemedim. Fazla meraklıydı.

"Yani?" Tahmin ettiğim gibi üstelemeye devam etti. Tersini yapmayacak kadar inatçıydı.

"Her şeyi önceden bilmek zorundasın, değil mi?" dedim komuyu ona getirerek.

"Evet... ben..." diye açıklamaya girişti.

"Her şey senin kontrolünde olsun istersin, değil mi?"

Cevap vermedi.

Şimdilik konuyu kapatmaya karar verdim. Onu fazla zorlamak istemiyordum. "Oraya gidene kadar söylemeyeceğim. Zaten beş dakika kaldı."

Yola devam ederken Tessa şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Bana bir kez daha sormamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Rahatlamaya çalışıyordu ve bu da işimi kolaylaştırıyordu. Birkaç dakika sonra arka koltuğa baktığını gördüm.

"Arkada hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye takıldım. Uzun saçlarının bir buklesi omzuna düşünce onu arkaya itti. Saçları yumuşacık görünüyordu. Doğal sarışın olup olmadığını merak ettim ve annesini hatırlayınca kesinlikle öyle olduğuna karar verdim.

"Bu ne tür bir araba?" diye sordu bez ayakkabılarına bakarak.

"Ford Capri, klasik bir araba," dedim. Arabamı kendimden çok severdim ve ona sahip olmaktan fena halde gurur duyardım. Yenilenen motorundan ve kısa süre önce susturulan egzosundan söz ederken Tessa da konuşmaya ara ara katıldı. Ben anlatırken dinlediğini göstermek için gülümseyerek başını sallıyordu ama bir şey anlamadığını fark etsem de gerçek bir insanla konuşmanın tuhaf bir güzelliği vardı.

Birkaç dakika sonra yeniden ona baktığımda bana bakıyordu. Ensemden sırtıma doğru inen bir baskı hissettim.

Çok yakın... fazla yakındı. *Bu bir oyun, Hardin. Ona oyunun bir parçasıymış gibi davran.*

"Bana bakılmasından hoşlanmam." Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Çok meraklıydı ama bu huyunun gereğinden fazla hoşuma gittiğini fark ettim.

On Altı

Son bir dar yoldan geçtikten sonra birkaç büyük ağacın arasındaki ufak, çakıllı alanın bitimine yakın bir yere park ettim. Buraya bayılırdım; kimse buraya gelmezdi ve benim için kusursuz bir yerdi. Özellikle de bugün gibi Olimpik Yarımada'ya yağmur yağmayan nadir, güzel günlerde... Hampstead'de büyüdüğüm için gri gökyüzüne alışkındım; sonbaharda güneş yüzünü nadiren gösterirdi.

Tessa etrafına bakındıktan sonra kaşları çatıldı.

"Merak etme, seni buraya öldürmek için getirmediğim," dedim arabadan inerken onu güldürmeye çalışarak.

Sarı kır çiçeklerinin bulunduğu tarafa bakınca gevşeyip omuzlarını indirdi. *Ne düşünüyordun?*

"Burada ne yapacağız?" diye sordu.

"Önce biraz yürüyüş yapacağız."

Tessa içini çekti ve eskiden çimenlik olan toprak alanda beni takip etti. Şimdiden perişan görünüyordu. *Ben ne düşünüyordum?* "Fazla yürümeyeceğiz."

Bana güvenmiyordu ve bugün keyifsizdi. Şu işe bakın. Ne zaman değildi ki? Botlarımın kuru toprak yolda çıkardığı toz bulutuna odaklandım. Tessa'nın adımları oldukça sessiz ve inatmayacak kadar ağır.

"Acele edersek, güneş batmadan gidebiliriz," diye takıldım eskiden terk edilmiş bir bisikletin bağlı olduğu ağacın yanına geldiğimizde. Yol yaklaşık bir buçuk kilometreydi ve bu ağaç, yolu yarılacağımızı gösteriyordu. Çok da kötü değildi. Tessa yavaşladı fakat suyun yanına vardığımızda yüzünde oluşan ifade, ziyan olan her ana değerdii. Ormanın ortasındaki bu sıradan nehir sihirliymiş gibi şaşkınlıkla nefesini tuttu. Dudakları aralandı ve gözleri büyüdü.

Yüzmeyi seviyor muydu acaba? Belki daha önce sormalıydim. Ona bir şey sormadan önce etrafını incelemesi için bekledim. Artık yalnız kaldığımız için konuşacak bir bok bulamıyordum. Belki de bir şey söylemeden suya girmeliydim. Tessa hâlâ ona son baktığımda durduğu noktadaydı. Bana bakmamak için ayağıyla toprağı eşeliyordu. Bu tuhaf durumdan sıkılmışımdı. Suya girecektim.

Tişörtümü çıkardım ve Tessa'dan gelecek o kaçınılmaz sızlanmaları bekledim. Fazla konuşmazdı fakat ifadelerine ses efektleri uydurma konusunda oldukça yetenekliydi. Gülümserken genellikle iğini çeker, öfkesiyle birlikte oflar, tahrik olduğunda hızlı ve sesli soluk alıp verirdi. "Bir dakika, neden soyunuyorsun?" diye sordu. Çıplak göğsüme nasıl baktığının farkında olduğunu sanmıyordum. Boğazını temizleyerek sordu; "Yüzecek misin? Orada mı?"

Yüzünde bir tiksinti ifadesiyle suyu işaret etti. Elbette Küçük Bayan Namuslu kıyafetlerini ve saçlarını ıslatmak istemiyordu.

"Evet ve sen de yüzeceksin. Bunu hep yaparım." Ben kotumun düğmesini açarken Tessa sızlanmaya devam etti.

Fakat bunu yaparken bile hâlâ beni izliyordu. "Ben o şeyin içinde yüzmem."

Aslında bu su şimdiye dek gördüğüm çoğu gölden temizdi. İşte tam olarak bu nedenle manikürlü tırnaklarına toprak bulaştırmaya korkan burnu havada kızlara dayanamıyordum.

"Nedenmiş o? Su, dibini görebileceğin kadar temiz." Işıldayan suyun hareket ettim. Şu halinden daha fazla etkileneceğini düşünmüştüm. Ne düşündüğünü hiçbir zaman bilememek beni geriyordu.

"Çünkü... muhtemelen içinde balıklar ve Tanrı bilir başka ne var!" diye ciyakladı.

Balık mı? Ciddi miydi? Bu tuhaf kız bunun için mi endişeleniyordu? "Ayrıca bana yüzeceğimizi söylemediğin için yüzerken pırpıracak bir şey almadım."

"Ne yani, yoksa sen de mi iç çamaşırı giymeyen kızlardan mısın?" Onu mayoyla görmeyi her şeyden çok isteyerek gülümsedim. "Evet, sutyen ve külotunla gir yani." Bunu hayatta yapmazdı. O gri gözlerde biriken öfkeyi görüyor ve cevabını duymak için sabırsızlanıyordum.

"İç çamaşırlarımla yüzmeyeceğim, pislik." Tessa kıyının biraz yukarısında çimenlere oturdu. "Ben sadece izlerim."

Gülümsedi ve bacak bacak üstüne attı.

Yine vücuduma bakmaya başlamıştı. Bu kez baksırımın altındaki aletime bakıyordu. Yanakları kızardı. Başka tarafa bakmak ve elindeki çimenlere odaklanmak için çok çabalıyordu.

"Hiç eğlenceli değilsin. *Ve* çok şey kaçırıyorsun," diye seslendim soğuk suya atlarken.

Laaaaanet olsun, su sandığımdan da soğuktu. Güneşin gün boyunca vurduğu ve sıcaklığın fazlasıyla fark ettiği karşı kıyıya doğru yüzdüm.

"Su sıcak, Tess!" diye seslendim.

Dikkatini dağıtmak için çimenleri yolarak yaptığı küçük yığından gözlerini ayırarak başını kaldırdı. Fena halde sıkılıyordu ve bunu değiştirmek için aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Benimle suya bile girmiyordu; ne yapacaktım?

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en sıkıcı ötesi arkadaşlık..." Tessa gözlerini devirdi ve başını yeniden güneşe çevirdi.

“En azından ayakkabılarını çıkar da ayaklarını suya sok. Su inanılmaz ve birazdan yüzemeyeceğin kadar soğuyacak.”

Tessa kabul ederek ayakkabılarını çıkardı ve düzgün bir şekilde kilde yanına koydu. Ayakkabıları garipti; bir kartonun üzerine yapıştırılmış kumaş parçaları gibi görünüyordu. Rahat olma ihtimalleri yoktu. Kotunun paçalarını kıvırdı ve ayaklarını suya sokarken altdudağını ısırdı.

Şikâyet etmesini bekledim fakat yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. “Güzel, değil mi?” diye sordum.

Gözlerini kaçırarak başını güneşe doğru biraz daha kaldırdı.

“Girsene o zaman.” Başımı arkaya yatırıp onu ikna etmek için saçlarımı ıslattım.

Başımı kaldırdığımda Tessa başını iki yana sallıyordu. Yine de suya girmeyecekti. Tanrım, ne zor bir kadındı. Ben ona su sıçratınca o da çılgık atarak yeniden çimenlere doğru geriledi. Daha önce buraya kimseyi getirmemiştim; burada biriyle olmak biraz tuhaftı.

Onu suya girmeye nasıl ikna edebilirdim? Suyu girmezse, koca günü boşa harcamış olacaktık. Onunla uzlaşmam gerekiyordu. Peki, karşılığında ne isterdi?

Uzlaşmacı birine benzemiyordu...

“Suya girersen, o meraklı sorularından birini cevaplarım. Hangi soruyu istersen onu cevaplarım ama bir tane olacak.” Bu fikir aklıma gelmez ağzımdan çıkıvermişti. Bu kadar meraklı olduğu için heyecanlanacaktı.

“Teklifim bir dakika için geçerli.” Ona bir zaman aralığı vermeliydim yoksa kesinlikle siktiğimin gün boyu düşünür dururdu. Suyun dibine daldım ve nefesimi tutarak altı metre kadar yüzdüm. Tessa muhtemelen kıyıda kaşlarını çatmış oturuyordu. Bu düşünce beni güldürünce az kalsın boğuluyordum.

“Tessa,” keşke bu kadar düşünmeseydi, “her şeyi uzun uzun düşünmeyi kes ve atla.”

Kıyafetine baktı. "Giyecek bir şeyim yok. Kıyafetlerimle giymeyi, arabayla sınısıklam dönmek zorunda kalırım."

"Benim tişörtümü giyersin." Teklifimi duyunca kaşlarını çattı ve az ileride, çimenlerin üzerinde duran tişörte baktı. "Haydi, tişörtümü giy. Suyun içinde giyebileceğin kadar uzun. Ayrıca pantyeni ve külotunu da çıkarmazsın... istersen," diye ekledim. Pantyeni veya külotunu *giymese* çok daha memnun olurdum ama bu onun kararıydı elbette.

Tessa bir kez daha etrafına bakınarak suyu ve benim yarı çıplak vücudumu inceledikten sonra uzanıp tişörtümü yerden aldı. Kazanmıştım.

"Tamam." Ne kadar da şımarık, küçük bir şeydi. Elini beline koyup pazarlığa devam etti. "Ama arkamı dön ve üzerimi değiştirirken bana bakma. Ciddiyim!"

Kükreyen minik kedi geri dönmüştü. Kahkaha attım, o da kalçasını tuhaf bir hareketle ileri geri hareket ettirerek tişörtümü bacaklarının arasına sıkıştırıp kendisinininkini çıkarmaya koyuldu. Hemen arkamı döndüm. Ben bir beyefendiydim, gerçekten de öyleydim.

"Çabuk ol yoksa arkamı dönerim," dedim içimden otuza kadar saydıktan sonra sabırsız bir şekilde. Tessa kotunu gayet düzgün bir şekilde ayakkabılarının yanına yerleştirmek için eğildiğinde gizlice ona baktım.

Ayakkabıları o kadar düzgün bir şekilde yerleştirdiği için tam bir psikopat olduğunu düşündüm. Bir an, o ayakkabılarını durgun suya atsaydım nasıl tepki vereceğini düşündüm. Çok sinirlenirdi. Gülmemek için dudağımı ısırardım ve nihayet vücuduna baktım. Fark ettiğim ilk şey bacaklarının bronzlaşmış olduğuydu. Tişörtüm bedenine kusursuz bir şekilde uymuştu. Tanrım, göğüslerinin boyutu nedeniyle tişört güç bela kalçalarına kadar iniyordu. Dudağımdaki halkayı dişlerimin arasına aldım ve karşımdaki manzaranın tadını çıkardım.

"Şey . . . suya gireceksin, değil mi?" Boğazımı temizlemeye ve bacaklarının kalçalarına bakmamaya çalıştım. "Haydi atla!"

"Tamam! Tamam!"

"Koşabilirsin."

"Tamam."

Tessa derin bir nefes aldıktan sonra tuhaf ve zoraki bir şekilde suya doğru koşmaya başladı. Kenara kadar geldiğinde orayı aşamadan ciyaklayarak yüzünü kapadı.

"Ah, haydi ama! Çok iyi başlamıştın!" Attığım kahkaha aramızdaki boşlukta çınlayınca yeniden Tessa'ya baktım. Güneşin altında bana bakıyor, gülüyor ve kahkaha atıyordu. Şaşırdım. Burada ne yapıyorduk? Bir nehrin içinde birbirimize gülüyorduk. Neydi bu böyle? Çiftin kavgası çok şeker olduğu için fragmanının internette bir orman yangını gibi yayıldığı bir Nicholas Sparks filmi miydi? Sıkılan kadınlar, edebi bir kahramanın gelip kendilerini kurtaracağını düşünürlerdi. Bu bir saçmalıktı ve o kadınlar her zaman ama her zaman onları ve ailelerini kendisinden fazla önemsemeyen boktan kocalarla evlenirlerdi.

"Yapamam!"

Panîşe kapılmış görünüyordu. Gerçekten de sudan korkuyor muydu? Tanrım. "Korkuyor musun?" diye sordum.

"Hayır... bilmiyorum. Biraz."

Ona yaklaşmak için suyun içinde yürüdüm. Parmagımı nehrin dibindeki büyük bir kayaya çarptım.

"Kenara otur da girmene yardım edeyim," diye önerdim. Kenara yaklaşırken ona uzandım. Bacaklarını birbirine bastırarak külotunu saklamaya çalışınca bu çabasını takdir ettim. Çünkü istediğim son şey dikkatimin dağılmasıydı.

Ellerimle bacaklarının üst kısmından kavradığımda aletim anında tepki verdi.

Lanet olsun ki öylesine yumuşak ve davetkâr bacakları vardı ki yüzümü bacaklarının arasına sokmak için ölüyordum.

"Hazır mısın?" Derin bir nefes aldım ve ellerimi beline kay-
 Hıdım. Kalçası ellerimin altında ezildi ve kontrolümü yitirmemek
 için kendimi fena halde zorladım. Ellerim kalçasını sıkmak için
 mleta kaşınıyordu ve onu yatırıp oracıkta becermek istiyordum.

Sorunum neydi? Ben hiçbir zaman bu kadar azgın bir kardeşlik
 uyca değildim. Sebebi masumiyeti ve günaha davet eden vücudu
 mıydı yoksa bedenine sahip olup Zed'i yenmek için hissettiğim
 rekabet ruhu muydu?

Sıcak teniyle suya girdiğinde onu bıraktım. Su göğüsleri-
 nin tam altında kalıyordu. Ellerini öne doğru uzatıp açarak suyu
 hıretti. Güneşin aydınlatığı teni minik kabartılarla ürpermişti.

"Orada öyle dikilip durma." *Burada dikilip gün boyunca sana
 bakmamam için hareket etmen gerekiyor.*

Beni duymazdan gelse de nehrin içinde ilerlemeye devam
 etti. Temiz suyun içinde ilerlerken tişört uçmak istencesine yukarı
 kalktı. Başımı çevirmeme fırsat kalmadan Tessa ıslak kumaşı aşağı
 indirip elinden geldiğince düzeltti.

"Çıkarıp kurtulabilirsin," dedim. Bundan kesinlikle şikâyet
 etmezdim.

Tessa burnunu buruşturup eliyle suyu itti. Bana su mu sıç-
 rutmuştu? Bunun bana bu kadar komik gelmesi sinir bozucuydu.

"Bana su mu sıçrattın sen?"

Tessa kıkırdadı ve elleriyle yeniden durgunlaşan olan suya
 vurdu. Saçımdaki suyu silkeledim ve onun üzerine atladım. Belin-
 den tutup onu suyun altına çektim. Küçük elini kaldırıp burnunu
 tıkadı. Hâlâ burnunu kapatarak mı yüzüyordu?

Kahkahalarla güldüm. "Gerçekten de iyi vakit geçirmen mi
 yoksa suya girerken burnunu kapatmak zorunda olman mı daha
 komik karar veremiyorum." Gülmekten konuşamıyordum.

Tessa, bir şeyin peşinde olduğu gözlerinden anlaşılan bir
 kadın ifadesiyle bana yaklaştı. Kolunu havaya kaldırıp başını
 suyun altına bastırmaya çalıştı. Çok komikti. Elinden bu kadarı

geliyordu. Tişörtümün vücudun etrafında havalandığını görmezden gelmeye çalışırken hiç kımıldamadım. Tessa kahkaha atınca da onunla birlikte gülmekten karnıma kramplar girdi. Yumuşak bir kahkahası vardı; randevu benzeri buluşmamızın başında gördüğüm sarı kır çiçeklerini hatırlattı bana.

“Sanırım bana bir cevap borçlusun,” dedi.

Unutmayacağını biliyordum fakat sormadan önce biraz bekler diye düşünmüştüm.

“Evet, ama yalnızca bir tane.”

Muhtemelen, “Dövmelerini yaptıırken acıdı mı?” gibi saçma sapan bir soru sorardı. Nehrin çimenle kaplı kıyısına bakarak neye burnunu sokacağını bekledim.

Sesi sessizliği bozdu. “Dünyada en çok kimi seviyorsun?”

Bu neydi şimdi?

Nasıl bir soruydu bu? Ne kadar tuhaftı. Buna cevap vermek istemiyordum. Buna bir *cevabım* bile yoktu. Şimdi o ve Landon’ın benim hakkımda ne konuştuklarından daha fazla şüphelenmeye başlıyordum. *Sevmek mi?* Dünyada en çok kimi mi seviyordum?

Kimi seviyordum? Sanırım annemi seviyordum. Senelerdir ona söylemiyordum ama o halâ benim annemdi. Kendimden başka bir tek onu severdim. En çok kendimi severdim. Fakat “En çok kendimi severim,” bir cevap sayılmazdı.

Yine de gerçekçi olarak, “Kendimi,” diye cevap verdim. Ergenlik dönemlerimde kız arkadaşım olmadığı için, yalandan da olsa kimseye *seni seviyorum* demem gerekmemişti çünkü o zamanlar ben ve yaşıtlarım bu sözlerin gerçek anlamını henüz öğrenmemiş-tik. Tessa’nın beyni benimle ilgili varsayımlarını duyduklarıyla eşleştirirken birkaç saniyeliğine suyun altına dalıp kayboldum.

“Bu doğru olamaz,” dedi temiz havayı tenimde hissettiğim anda. “Ya ailen?” İşte bu sözleriyle çizgiyi aştı. Konu özel hayata tecavüz eden kişisel sorular olduğunda Tessa Young’ın sınırı yoktu. Gözlerinde yumuşak bir ifade, dudakları aralanmış bir

hâlde karşılık vermemi bekledi. Gözlerindeki şefkat ifadesinden mutlu ediyordum.

Kes şunu, Theresa.

“Bir daha ailemle ilgili konuşma. Anladın mı?”

“Üzgünüm, sadece merak ettim. Bir sorumu cevaplayacağını söyledin.” Sesi alçaktı. “Gerçekten üzgünüm, Hardin. Bir daha onlardan söz etmem,” diyerek özür diledi.

Ona inanıp inanmadığımdan emin değildim. Bir şeyin peşinde olduğumu hissedebiliyordum. Hem sezgileri çok güçlüydü hem de ısrarla ısrarcıydı. Onu tanıımıyordum bile. O ise beni hiç tanıımıyordu. Hangi hakla bu kadar özel şeyler sorabileceğini düşünüyordu?

Bu öğleden sonra iki şeyden biri olacaktı: Tessa ve ben kavga edecektik ve o öfke ve panik içinde yurttaki odasına dalacaktı; ya da ben onun aklına girip benimle birlikte olmak istemesini sağlayacaktım.

Kibar olmaya karar verdim. Geri dönüş yolunun garip bir sessizlik içinde geçmemesini tercih ederdim. Ellerimi uzatıp kollarımı beline sardım. Onu havaya kaldırdığımda bedeni suyun içinde hafıftı; sonra onu ters tarafa fırlattım. Çığlık attı ve ellerini havada kuş gibi salladı. Suyun içinden çıktığında saçları sırlıslıklamdı ve gözlerinde de asi bir ifade vardı.

Mutluydu.

Bu buluşma iki türlü bitebilirdi ve ben onu bir şekilde mutlu etmiştim.

“Bunu ödeyeceksin!” diye bağırdı gülerek bana yaklaşırken. Öcünü alma şansı olduğuna gerçekten de inanıyor gibiydi. Tessa, yüzünden sular damlayarak bana biraz daha yaklaştı. Teni ıslaktı ve parlıyordu, peki neden hâlâ bana yaklaşmaya devam ediyordu?

Tessa’nın bacakları belime dolandığında ve bedenini benimkiyle aynı hizaya kaldırdığında nefesimi tuttum. Burada kontrolün bende olması gerekiyordu.

Gerilerek bacaklarını gevşetti. “Üzgünüm.”

Hayır, hayır.

Bacaklarını tutup yeniden belime sarması için zorladım. Bedenini benimkine bastırması çok güzel bir histi, çok sıcaktı. Küçük kollarını boynuma doladığında sırtımda bir panik hissi belirdi. Ona bakıp aklından geçenleri okumaya çalıştım. İmkânsızdı.

“Bana ne yapıyorsun, Tess?” diye sordum başparmağınla titreyen altdudağını yavaşça okşarken. Sıcak nefesi hafif sesler çıkarıyordu ve hızlanmıştı. Dudaklarının tadını hâlâ iyi hatırlıyordum. Bir kez daha tatmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

“Bilmiyorum...”

Bilmiyordu. Ben de bilmiyordum. Olanlar ikimizin de kontrolünde değildi ve ortalık hızla kızışabiliyordu.

Öyle olmasını istiyordum.

Bu kızın ne kadar seksi olduğundan haberi var mıydı? Yalnızca dudaklarının şeklinin bile onunla ilgili çok ama çok ahlaksız şeyler düşünmeme neden olduğunu biliyor muydu?

Tessa'nın karşımda dizlerinin üzerinde, ağzını açmış, ıslak diliyle beni ağzına almak, mutlu etmek için beklediğini hayal ettim. Aletimi dudaklarına bastırmak ve onu tahrik etmek istiyordum. Onun bana yaptığı gibi ben de onun bedenini deliye döndürebilirdim. Dudakları açık pembeydi ve altdudağının kıvrımı elle çizilmiş bir çizgi film karakterininki kadar belirgindi. Ama Jessica Rabbit gibi seksi bir karakter gibiydi.

Kahretsin, onu düşünmekten kahrolası aklımı kaçıırıyordum. Bu iyiye işaret olamazdı.

Sanırım kötü olmaktan çekinmediğim için şanslıyım. “Bu dudaklar... onlarla yapabileceklerin...” Hem benim odamda hem kendi odasında dudaklarımı nasıl emdiğini hatırlayarak duraksadım. “Durmamı istiyor musun?” Herhangi bir gerginlik ifadesi olup olmadığını anlamak için ona baktım. Bedenime sardığı bacaklarını sıktığında bunu hayır olarak kabul ettim fakat hamlemi yapmadan önce tepki vermesi için ona biraz zaman tanıdım.

Bana biraz daha sokularak suyun altındaki bedenini benim-
kime bastırdı.

"Sadece arkadaş olamayız, bunu biliyorsun, değil mi?"

Sözlerimi duyunca derin bir nefes aldı. Eğilip dudaklarımı
göğsünün kıvrımına hafifçe bastırdım. Gözlerini kapadı. Dudak-
larımı çene kıvrımı boyunca ıslak teninde şefkatle gezdirdim.
Dudaklarım boynundaki o noktaya, kulağının hemen altına do-
kumluluğunda dudaklarından bir inilti dökülerek beni şaşırttı. "Ah,
Hardin."

Bu sözler içimden bir şok dalgası gibi geçti. Sesi çok boğuk,
arzu doluydu. Beni istiyordu. Kendini kollarıma bırakınca ben
içindeyken alacağı zevki düşünmek kalbimin hızla çarpmasına
neden oldu. Daha önce kimse onu becermemişti fakat en azından
kendini tatmin ettiğinden emindim.

Tıpkı dudaklarını yeniden tatmak istediğim gibi, inlerken bir
kez daha ismimi söylediğini duymak da istiyordum.

"Sana zevkten inlerken defalarca ismimi söyletmek istiyorum,
Tessa. Lütfen izin ver." Ona yalvarırken kendi sesim yabancı geldi.

Tessa'nın sık nefesi ve bedenlerimizin etrafında sakın kıpır-
tılarla hareket eden suyun hafif sesinden başka ses yoktu. Başını
sallayarak onayladı.

"Söyle, Tessa," diye devam ettim. Kulak memesini dişlerimin
arasına alıp hafifçe ısırdım. Ürperdi ve bedenime sürtünürken
başını da onay verircesine heyecanlı bir şekilde salladı.

*Başını sallaman yetmez, Theresa. Bunu istiyorsun; o zaman söyle
buna.* "Söylemeni istiyorum bebeğim, yüksek sesle çünkü o za-
man bunu gerçekten yapmamı istediğini anlarım." Elim karnına,
bedenini örten tişörtümün altına götürdüm.

"İstiyorum..." Tessa'nın kararı aceleyle ve çaresizlikle ağzından
çıkıyordu. Boynundaki sıcak teninde gezdirdiğim dudaklarım bir
gülümsemeyle kıvrıldığında Tessa içini çekti. Bu sözcük benim
için yeterli bir davetti. Ona sıkıca sarıldığımda gerildi; belki de

onu düşüreceğimden korktu. Tessa'yı bırakmadan kıyıya doğru yürümeye başladım. Bacaklarını belime sardığından, attığım her adımda, sertleşmekte olan aletime baskı yapıyordu.

Kıyıya ulaştığımızda onu bıraktım ve Tessa inledi, gerçek anlamda inledi. Bu ses kanımın doğrudan aletime hücum etmesinin nedeni oldu. Kıyıya tırmandım ve sudan çıkmasına yardım etmek için döndüm. Gözlerini çıplak göğsüme dikip bana uzandı. Gözlerinin karnımdaki dövme, tenime işlenen ölü ağaca kaydığını gördüm. Tutucu, küçük bir kasabadan geldiği için muhtemelen dövmelerini hiç sevmiyordu. Tanrı'dan korkan annesi herhalde dövmeli insanların şeytan oldukları ve onun ruhunu yiyecekleri gibi saçmalıklar anlatmıştır ona.

Tessa muhtemelen tertemiz ve bakımlı erkek arkadaşının çıplak göğsünü görmeye alışkındı. Bana bakmaya devam ederek dövmemin anlamını çözmeye çalışmasını dikkatle izledim. Erkek arkadaşının dövmesi olmadığından emindim. Muhtemelen teninde veya zihninde tek bir iz bile yoktu.

Tessa'dan uzaklaştım, o da kımıldamadan talimat bekledi.

Onunla ne yapacağım konusunda kararsız olduğumu fark ettim. Tenime bakıyordu... Neden hâlâ tenime bakıyordu? Daha da önemlisi bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu? Dövmelerimi kendim için yaptırmıştım, peşin hükümlü bir kız için değil.

Neden şu anda kendimi savunuyordum? Kadınların hakkımda ne düşündüklerini hiçbir zaman umursamazdım; yalnızca onları becermeyi ve dokunuşumla iki tarafın da dikkatini dağıtacak şekilde nasıl da eriyip gittiklerini düşünürdüm.

Düşünmeyi bırak, Hardin. Ben de tıpkı onun gibi her şeyi fazla düşünüyordum. Bu kız bana ne yapıyordu böyle?

Doğrudan konuya girdim: "Burada mı yapmak istersin? Yoksa benim odamda mı?"

Onu burada mı becermeliydim? Onu çimenlerin üstüne yattırırdım, o bacaklarını açıp dilimle klitorisinin üzerinde daireler çizerken ismimi haykırmasını sağlayabilirdim.

Bakışımı düzeltirken Tessa omuz silkti. "Burada," diye karar verirdi.

"Sabırsız mıyız?" diye sordum. Bedeninin benimkine çeşitliliğini hissedebiliyor, onun da hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Onu tahrik ettiğimi biliyordum, bu açıktı fakat o da benim hissettiğim gibi bana dokunmak için karşı konulmaz bir baskı duyuyor muydu?

"Buraya gel," diye emrettim. Yanakları kızarak ve küçük adımlarla bana yaklaşarak dediğimi yaptı. *Daba hızlı...* Acele etmesini istiyordum.

Şu anda tahrik edici oyunlar oynayacak sabrım yoktu, onu hissetmek istiyordum. Beni hissetmesini istiyordum. Onu burada, çimenlerin üzerinde becerecektim. Onu yatıracak ve o günaha çağırarak kadar güzel bedeninin her noktasına dokunacaktım. Siyah tişörtüm ıslanmış, lateks bir eldiven gibi bedenine tamamen yapışmıştı. Üzerinden çıkması gerekiyordu.

Tişörtün altından tuttum ve başının üzerinden çıkardım. Islak kumaşı çıkarmak kolay olmadı, o da benim gibi Tessa'nın üzerinde kalmak istiyordu.

Günümüzün ilk bölümü onun istediği şekilde, güzel bir gün geçirmesini sağlayacak şekilde sona ermişti. İkinci bölümüyse benim istediğim şekilde gelişecekti. Sohbet etmeye veya dünyada en çok kimi sevdiğim sorusunu cevaplamaya alışık değildim. Bana haz verecek yumuşak bir bedeni kullanmaya alıştım.

On Yedi

Kazanmak üzereydi. Kazanmaya hazırды.

Ve sonra onun için henüz hazır olmadığını fark etti.

Üzerine yatması için ıslak tişörtü bir yatak örtüsü gibi çimenlerin üstüne serdim. Parmaklarım titriyordu.

“Uzan,” dedim ve benimle birlikte uzanmasına yardım ettim.

Onun yanına yan yattım ve ona iyice bakabilmek için dirseğimden destek aldım. Bedeni gözlerimin önündeydi; dolgun göğüsleri çıplaktı; hafif bronzlaşmış teni güneşin altında gerçek anlamda parlıyordu. Onu ısırmamı bekleyen sulu, kırmızı bir elma gibiydi. Birçok kadını çırlıçıplak görmüştüm fakat Tessa ayrı bir kulvardaydı. Kalçalarının kıvrımına ve dimdik göğüslerine bakarken iki küçük el, görsel turumu yarıda kesme girişiminde bulundu. Doğrudum; altımdaki çimenler yumuşaktı. Buradaki lanet yağmurun tek iyi yanı buydu.

Bileklerini tutup iki yanına bastırdım. “Sakın kendini gizleme,” dedim. Gözlerime bakınca ekledim: “Kendini benden gizleme.”

“Yalnızca...” Yanakları kıpkırmızı oldu, bakışlarını kaçırdı. Komik cümlesini bitirmesine izin vermedim.

“Hayır, kendini gizlemeyeceksin, utanacak hiçbir şeyin yok, Tess.” İkna olmuş gibi görünmüyordu. Bu kızın özgüvenini kim bu hale getirmişti? “Yani, kendine bir baksana.”

"Çok fazla kızla birlikte olmuşsun..." Bu konuyu açacağından emindim. Başkalarıyla olmam neden umurundaydı ki? Biz bu ilişki yaşamıyorduk ve hiçbir zaman da yaşamayacaktık. Birlikte olduğum kızların hiçbiri Tessa gibi değildi; birkaç tanesi benziyordu fakat normalde masum, daha önce hiç becerilmemiş kızların peşine düşmezdim. Kadınlarımın, sevişirken ne yaptıklarını bilecek kadar tecrübeli olmalarını isterdim. Ben kimsenin öğretmeni değildim; özellikle de seks sanatı konusunda.

Natalie hariç, diye hatırlattı zihnimdeki o rahatsız edici alçak ses. Natalie'nin poposu herkesi hayran bırakacak kadar büyük, saçları petrol kadar karaydı. O kadar tecrübesizdi ki prezervatifi aletime takamamıştı bile. Doğduğundan beri pazar okuluna gitmesinin bu konuyu öğrenmesine katkısı olmamıştı.

"Hiçbiri senin gibi değildi," dedim yeniden Tessa'ya bakarak. Gergin ve enfes bir şekilde taze görünüyordu. İçine gömülme istiyordum.

"Prezervatifin var mı?" Tessa'nın sesi "prezervatif" derken alçaldı. Daha önce hiç prezervatif görmüş müydü acaba? Natalie yalnızca karanlıkta görmüştü.

Ne demeye şimdi Natalie'yi düşünüyordum ki?

Şu an Tessa'yı becerebilir ve bu oyunu kazanabilirdim. Masum bedenine dalabilir ve istediğimi alabilirdim. Şimdi beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Kızları becermek için buraya, ormana getiren biri olduğumu düşünüyordu. Özellikle de daha önce hiç seks yapmamış olanları.

"Prezervatif mi?" O anda burada kimsenin kimseyi becermeyeceğine karar vererek güldüm. "Seninle seks yapmayacağım," dedim, bunu istediğim halde.

"Ah," dedi Tessa, utanmış bir sesle. "Nereye..."

Neden onu becermeyeceğim için buradan ayrılmamız gerektiğini düşünmüştü? "Ah... Hayır, Tess, öyle demek istemedim. Yani, daha önce bir şey yapmadın... yani hiçbir şey. Bu yüzden de

seninle seks yapmayacağım.” Bana inanıp inanmadığını anlamayı çalıştıktan sonra ekledim, “Bugün.”

Kızaran yanaklarındaki kırmızılık biraz dağıldı.

“Önce sana yapmak istediğim bir sürü şey var.” Gerçekten de vardı. Onu yalvartacaktım. Bedenini dokunuşuma teslim etmesini istiyordum. Bedeninin her santimi şu anda bana ait olacaktı. Burada çıplak ve hazır bir vaziyette yatıyordu ve bunu onun için en iyi şekilde değerlendirecektim.

Üstüne çıktım ve saçımdaki su damlaları yüzüne düştüğünde hafifçe ürperdi. Daha fazla su damlasının gelmesini bekleyerek gözlerini kapadığını görünce güldüm.

“Daha önce kimsenin seni becermediğine inanamıyorum.” Her kelimemde ciddiydim. Kıyafetlerimi çıkarmadan bedenimi onunkine bastırmak ve onu bugün becersem bunun nasıl bir his olacağını biraz da olsa anlamasını istiyordum. Dirseğime dayanarak hafifçe kalktım, elimi Tessa’nın boynuna koydum ve parmaklarımı yavaşça iri göğüslerinin arasına indirdim. Çok yumuşak, becerebileceğim kadar büyük, elimle kavrayabileceğimden biraz daha irilerdi fakat kendilerini arsızca dimdik duruyorlardı. Göğüs uçları sertleşmiş, onları ağzıma alıp eminemi bekliyorlardı. Burada durup onlara dokunarak bakmaya devam edersem, aletimi asla pantolonumun içinde tutamayacaktım. Neyse ki sutyeni vardı.

Parmaklarımı karnının o yumuşak sade kıvrımına doğru indirdim. Teni ürperdi, içini çekti. İç çamaşırının içine kayarak başparmağımı hafifçe külotunun kenarında gezdirdim. Parmaklarımı vajinasının üzerine kaydırarak klitorisini bulmak için oradaki ıslaklığı aradım.

“Güzel mi?” diye sordum ve o küçük tomurcuğu başparmağım ile işaretparmağımın arasına aldım.

Karşılık vermedi. Islak ve hazır; vücudu yalnızca bir dokunuşla kendini bana teslim ediyordu. Ona yaşatabileceklerimi

muhtemelen yeni başlamıştım. Başımı eğdim ve dudaklarımla mumukilere dokundum.

"Kendin yaparken hissettiğinden daha mı iyi?" diye sordum. Klitorisini bırakıp tek parmağımı aşağı kaydırdım. Tek başınayken nasıl boşaldığını merak ettim. Klitorisine mi dokunuyordu yoksa parmağını içine mi sokuyordu? Daha çok amaca yönelik olarak klitorisini okşadığını tahmin ediyordum.

"Daha mı güzel?" diye bir kez daha sordum.

"N-ne?"

"Kendine dokunduğunda böyle mi hissediyorsun?"

İlâ cevap vermiyordu... Neden söylemiyordu ki? Yurttaki yatağında, bacaklarını açmış, küçük parmaklarıyla kendine dokunurken hayal etmek fena halde tahrik ediciydi. Oda arkadaşı uyuduğu için sessiz olmak zorundaydı fakat boşalana kadar kendine dokunarak bir eliyle ağzını kapıyordu. Bazen şiddetli bir şekilde boşaldığında o dolgun dudağını ısırma zorunda bile kalıyor, perçek dünyaya dönerken kendi soluklarını yutması gerekiyordu. Bunu nasıl yaptığını bilmem gerekiyordu fakat o hâlâ bana sanki bir başım daha çıkmış gibi şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. Tek yaptığım nasıl mastürbasyon yaptığını sormaktı.

Ab.

Birden Küçük Bayan Namuslu'nun kendini hiç tatmin etmediğini anladım.

"Dur biraz... onu da hiç yapmadın, öyle mi?" diye sordum. Onu okşamaya devam ederken parmağımı kaplayan ıslaklığının tadını çıkardım. "Bana karşı çok hassassın, sıırıslıklımsın."

İnledi. Çıkardığı ses muhteşemdi. Yeniden klitorisine odaklandım ve ıslak parmaklarımla arasında yuvarlamadan önce nazikçe sıktım.

"Ne? O... neydi?" Tessa'nın sesi sıcak bir fısıltıdan ibaretti. Tüm direnci dokunuşumla kaybıldı. Zevk veren sıkma ve yuvarlama hareketini tekrarlarken başparmağımla da küçük daireler

çizdim. Tessa artık soluk soluğa kalmıştı; bacakları kasılıyordu ve yaklaştığını biliyordum. Çok yaklaşmıştı. Benim için kendinden geçtiğini görmeye can atıyordum. Seksle gelen o katıksız mutluluğu hiç yaşamadığına inanamıyordum. Tanrım, neler kaçırmıştı,

Sırtını çimenlerin üstünden hafifçe kaldırdı ve göğüslerini yüzüme yaklaştırdı. Bir kez yalamaktan zarar gelmezdi.

Evet, gelirdi. Dikkatim dağılılabildi. Onu bir kez daha fakat bu kez gerçek anlamda sahiplenircesine, tam ihtiyaç duyduğu şekilde öptüm. Daha önce hiç hissetmediği şeyler hissettiriyordum ona.

Sıradan gerçeklikten uzaklaşıyordu ve bunun nedeni bendim. Dokunuşumdu. Bendim.

Elimi sutyeninin içine sokup o kusursuz göğsünü kavradım. Aynı anda birkaç şey hissetmesi için göğsünü hafifçe sıktım. Şimdi bacakları titriyordu.

"Evet, Tess, benim için boşal," diyerek onu cesaretlendirdim. Çimenlerde uzanışı, dişlerini alt dudağına batırışı, kızaran yanakları ve o gözleri... gözleri o kadar vahşi bakıyordu ki.

"Bana bak, bebeğim," diye yalvardım sutyeninden taşan etini hafifçe ısıtarak.

"Hardin," diye inledi, gözlerini kaçırmamı engelleyecek kadar boğuk bir sesle. Çok seksi, çok erotikti ve öyle olmak için en ufak bir çaba göstermiyordu.

"Hardin..." İsmimi söylerken beni kendine çekti. Çok sık soluk alıp veriyor, kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Kendine gelmen için sana bir dakika vereceğim," dedim elimi külotunun içinden çekerken. Elim karnına koyduğum yerde doruğa ulaştığı anın göstergesi olan hafif bir ıslaklık vardı. İçini çekince, ben de elimi baksırıma silip temizledim.

Şu an o kadar sertleşmişim ki baktığım yeri göremiyordum. Hâlâ burada yatıyordu ve yüzünde az önce hayatının en güzel anını yaşamış gibi bir ifade vardı. Daha fazlasını isteyecekti, bunu biliyordum. Tanrı biliyordu ya fazlasını istediği anda verirdim.

Her parçamla onun içine girmek istiyordum. Tuttuğu nefesleri
aletimi sımsıkı sardığını hissetmek istiyordum.

Bugün olmazdı. Bugün yapamazdım. Ayağa kalktım ve kıydan
kotumu ve ayakkabılarımı aldım. Yeniden giyinirken Tessa'nın
gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Hemen mi gidiyoruz?"
Hesap alacak ve biraz tereddütlüydü.

Bir kez daha mı orgazm olmak istiyordu? Artık vücudunun ne
kadar inanılmaz şeyler hissedebileceğini öğrendiği için doymuyordu.

"Evet... biraz daha mı kalmak istiyordun?"

"Sadece düşündüm de... bilmem. Belki sen de bir şey istersin
diye düşündüm..."

Utanmış görünüyordu. Neden utanıyordu ki? Bana izin verdiği
nı hemen pişman mı olmuştu?

Pişman olacağını tahmin etmeliydim.

Tessa kıpırdandı ve çıplaklığını benden gizlemeye çalıştı.
Daha şimdiden benden kaçmaya çalışıyordu. Bir dakika, benim
bir şey isteyebileceğimi düşündüğünü söylemişti...

"Ah, hayır. Ben iyiyim."

*Şu an o sıcak dilinin aletimin başını yalaması çok hoşuma giderdi
fakat planda bu yok.*

Fakat onun yerine, "Şimdi değil," diye ekledim, gerçekleş-
tiğinde fazlasıyla zevk alacağımı anladığından emin olmak için.
Tessa başını onaylar gibi salladıktan sonra kotunu kotunu ve ti-
şörtünü üstüne geçirdi.

Onu giyinirken izlemek zihnimin karışmasına neden oldu.
Yeniden yanına gidip onu soymak istedim. Bacaklarının arasında
onu rahatsız eden bir şey varmış gibi üzerine bastığı ayağı değiştirdi.
Canı yanıyor olamazdı, içine girmemiştım. Muhtemelen kendi
orgazmının neden olduğu ıslaklığa alışık değildi. Bu düşünce beni
güldürürken aynı zamanda fena halde tahrik etti.

"Ters bir şey mi var?" diye sordum arabada, çakıllı yola çıkarken. Güneş biraz alçalmıştı ve hava nemlenmeye başlıyordu. Birazdan yağmur yağacaktı.

"Bilmiyorum. Neden şimdi bu kadar garip davranıyorsun?"

Garip mi? Nasıl?

"Ben garip davranmıyorum, sen davranıyorsun."

"Hayır, şeyden... biliyorsun işte, ondan beri tek kelime etmedin." Açık açık söyleyemeyecek kadar utangaçtı.

Onun için ben söyledim. "Sana ilk orgazmını yaşattığımdan beri mi?"

"Şey, evet. Ondan beri hiçbir şey söylemedin. Yalnızca giyindin ve oradan ayrıldık. Bu beni kullanıyormuşsun gibi hissettiriyor."

Kullanmak mı? Ne konuda?

Ah, *evet*, onu kullanıyordum. Kahretsin.

Fakat o bunu bilmiyordu. Böyle düşünmesinin sebebi yalnızca kendine olan güvensizliğiydi.

"Ne? Tabii ki seni kullanmıyorum. Birini kullanmak için karşılığında bir şey almam gerek." Hafifçe güldüm.

Ona baktığımda gülmüyordu. Gözleri kırmızıydı ve yanığından bir damla yaş aktı. Kahretsin.

Ağlıyor muydu?

"Ağlıyor musun? Ne dedim ki?" Onu anlamıyordum. Neden bu kadar duygusaldı ve bu durum neden bu kadar suçlu hissetmeme neden oluyordu? Söylediğim her şeyden kaba bir anlam çıkarıyordu. Benim hakkımda çok kötü düşünceleri vardı ve onu suçlayamazdım. Çok hassastı.

"Öyle demek istemedim, üzgünüm. Biriyle takıldıktan sonra ne olması gerektiğini bilmiyorum ve ayrıca seni odana bırakıp ayrılmayı düşünmüyordum. Belki akşam yemeği falan yeriz diye düşünmüştüm. Açlıktan öldüğüne eminim." Elimle bacağına sıktım. Bana gülümseyince göğsümdeki ağrı büyük oranda azaldı.

"Pekâlâ, hangi yemekleri seversin?" diye sordum. Onu nereye gideceğimi bilmiyordum. Daha önce bir kadınla baş başa yemek çıkamamıştım. Üzücüydü, biliyordum fakat kadınlarla kaynaşmanın çoğunu başka yerlerde geçirirdim.

Tessa dağınık saçlarını eliyle düzeltti. Şimdi yüzünü daha rahat görebiliyordum. "Şey, her şeyi yerim, gerçekten, ne olduğunu bilmiyorum ve içinde ketçap olmadığı sürece."

"Ketçap sevmez misin? Amerikalılar ketçaba bayılmıyor muydu?" Ne garip kızdı.

"Bilmiyorum ama ketçap iğrenç bir şey."

Ketçaba duyduğu nefret konusunda çok emin, gururlu ve tereddütsüzdü. Bu komikti.

Benimle birlikte güldü. "O zaman sade bir yemek yiyelim, ne dersin?" Arabanın sesi kesildiğinde, "Üniversiteden sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

Kahretsin, bunu daha önce zaten sormuştum. Sohbet etmeyi hiç beceremiyordum.

"Hiç vakit kaybetmeden Seattle'a taşınacağım ve bir yayınevinde çalışmayı veya yazar olmayı umuyorum. Saçma olduğunu biliyorum." Başını eğip ellerine baktı. Saçma değildi; benim hayalim de aynıydı. "Daha önce de sormuştun, unuttun mu?"

"Hayır, saçma değil. Vance Yayınevi'nden birini tanıyorum; biraz uzak fakat stajyerlik için oraya başvurabilirsin. Müdürle konuşabilirim." Vance orada Tessa kadar zeki birinin çalışmasını çok isterdi.

"Ne? Benim için bunu yapar mısın?" Çok şaşırmıştı. Sesinden anlayabiliyordum.

"Evet, sorun değil." Omuzlarımı silktim. Şu an üzerimdeki ilgiden hiç hoşlanmıyordum. Yan koltukta oturan Tessa'nın coşkusunu hissedebiliyordum. Vance'te birine stajyerlik ayarlamak sorun olmazdı. Herkese yardımcı olabilirdim. Bunu gerçekten yapardım.

“Vay canına, teşekkür ederim. Gerçekten. Zaten yakında bir iş veya stajyerlik bulmam gerekecek ve bir yayınevinde çalışmam rüyalarımın gerçek olması demek olur!” Ellerini birbirine vurdu. Bir fuarda kocaman bir ayı kazanan bir çocuk gibi ellerini gerçekten çırpınca içimden gülmek geldi.

Arabayı park ederken, Tessa akşam yemeği konusunda biraz tereddütlü gibiydi ve eski püskü mekânı süzüşünü izledim.

“Burada yemekler harikadır,” dedim ve arabadan indim. Oturduğumuzda lokanta boş sayılırdı. Tıknaz, yaşlıca bir kadın menülerimizi getirdi ve ben Tessa’dan başka her yere baktım.

Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra benimle sohbete başladı. Çocukluğuma burnunu sokmaya çalıştı fakat izin vermedim.

“Babam çok içerdi ve ben küçükken bizi terk etti,” deyiverdi ansızın.

Bir şey söylemedim; yalnızca tabağıma baktım ve küçük bir kızken, kahrolası babamın onun ailesindeki versiyonundan saklandığını hayal etmemeye çalıştım.

Dönüş yolunda kendi zihnimin içinde kalıp dikkatimi Tessa’nın bacağına parmaklarımla küçük daireler çizmek için harcadım.

“İyi zaman geçirdin mi?” diye sordu Tessa, kampusa geldiğimizde. Sorusu beklentilerle doluydu.

Kesinlikle iyi zaman geçirmiştik. Onunla başka bir *iyi zaman* daha geçirmeyi, onu parmağımla defalarca becerirken ismini sayıklatmayı çok isterdim.

Fakat tüm bunlar yercine, “Evet, aslına bakarsan geçirdim... Dinle, seni odana götürürdüm fakat Steph’in sorularına katlanamayacağım...” dedim.

Koltuğumda dönüp ona baktım. Yüzündeki sahte tebessümü bozmamaya çalışsa da hayal kırıklığına uğramıştı.

“Sorun değil, yarın görüşürüz,” dedi pişman bir tavırla.

Gitmek istemediğini anlayabiliyordum ve bu düşünce beni mutlu ediyordu. Bana bakıp bir şey söylememi bekledi. Konuş-

Benim fakat elimi uzatıp yüzüne düşen bir tutam saç kulağının altına ittim. Söyleyecek çok fazla şeyim yoktu fakat onu bir kez daha hissetmek istiyordum. Dokunuşuyla birlikte getirdiği o hafif sakinliği hissetmek istiyordum. Yanağını çevirip avcuma yasladım. Sanki daha genç görünüyordu ve davetkâr bir şekilde beni bekliyordu. Kollarından çekip bana yaklaşmasını işaret ettim. Yakınında olmasını istiyordum. Söylediğimi yaptı ve orta konsolun üzerinden geçip kucağıma oturdu. Öğleden sonra güneşi bedenimi ısıtıyordu ve Tessa elleriyle ince tişörtümün üstünden arzulu dokunuşlarla karnımdaki dövmenin üzerinden geçiyordu. Parmak uçlarının her dokunuşu içimde yeni bir titreşim yaratıyordu.

Dilimle onun kine dokunarak bana verebileceği her şeyi aldım. Kollarımı beline dolayıp onu olabildiğince kendime çektim. Yine de yetmiyordu. Daha fazlasını istiyordum. Bu kıza doyamıyordum. Sanki karnında gezdirdiğim ellerimi yukarı çıkardım ve bu anımız duyduğum en berbat zil sesiyle bozuldu.

"Yine mi alarm?" diye sordum Tessa çantasını karıştırırken. Eski telefonunun ekranı küçüktü fakat ekranda yanıp sönen ismi görmeme yetmişti: Noah.

O kıymetli, küçük, liseli erkek arkadaşı onu benim arabamda dilini boğazıma kadar soktuğu sırada arıyordu. Tessa reddetme tuşuna bastı ve bana gülümsedi. Gerçekten mi? Sanırım sandığım kadar masum değildi. İyi bir orgazmın her iniltisi belli ki ahlaki değerlerini bir bir alıp götürmüştü.

Erkek arkadaşına bugün olanlardan hiçbir zaman bahsetmeyeceğini fark ettim. Tek kelime etmeyecekti. Beni öpecek, arabamdan incek ve odasına girdiği dakikada o tıfıl, minik erkek arkadaşını arayacaktı. Onu sevdiğini söyleyecekti. O da Tessa'yı sevdiğini söyleyecek ve Tessa da onu öptüğümde yaptığı gibi gülümseyecekti.

Dudaklarını yaladı ve beni bir kez daha öpmek için uzandı.

Hayır, hayır.

“Gitsem iyi olacak.” İçimi çekip ön camdan dışarı baktım. “Hardin, aramayı reddettim,” dedi savunmaya geçerek. “Onunla konuşacağım. Sadece nasıl ve ne zaman yapacağımı bilmiyorum ama söz veriyorum, yakın zamanda konuşacağım.”

Pekâlâ, ahlaki değerlerinin yok olduğu konusunda yanılmıştım fakat bu düşündüğümde de kötüydü. Benimle yalnızca bir öğleden sonra geçirmişti ve şimdi onun yerini tutabileceğim umuduyla çocukluk aşkımdan mı ayrılacaktı?

Hayır, hayır. Hayır.

Tessa cevabımı beklerken arabanın içindeki hava yoğunlaşarak boğazımı tıkamaya başladı.

“Ne konuda konuşacaksın ki?” diye sordum. Bu eniği daha fazla beslememem gerektiğini biliyordum.

“Tüm bunları.” Elini arabanın içinde sallayarak içerideki yoğun havayı bulandırdığında boğulacağıma ikna oldum. Onunla tüm bu saçmalıkları yaparken ne düşünüyordum? Onu yalnızca becermeliydim; ketçap hakkında tatlı bir öğle yemeği sohbeti yapmamalı ve gelecek planlarımızdan konuşmamalıyım. Kadınların her zaman yaptığı gibi şimdi o da hayatımın bir parçası olmak istiyordu. Böyle bir şeyin gerçekten de mümkün olduğunu sanıyorsa, aklını kaçırmış demekti. “Bizi,” diye ekledi.

“Biz” falan gibi sözcükler kullanması fena halde korkutucuydu. “*Bizi mi? Bana ondan... benim için... ayrılacağını söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?*” Şimdi kucığımda adeta biraz daha ağırlaşmış, neden bâkirelerle takılmadığımı bana fazlasıyla hatırlatıyordu. Natalie bile bâkire değildi; “deneyim” kazanırken bekâretini kilisedeki bir çocuğa vermişti.

“Ondan . . . ayrılmamı istemiyor musun?” Tessa şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Tanrım, bu ilişki hızla düşüşe geçiyordu.

“Hayır, bunu neden yapasın ki? Yani, evet, onu terk etmek istiyorsan et ama benim için yapma.”

"Ben... şey..."

"Sana kimseyle çıkmadığımı söylemiştim, Theresa."

Sözlerimden incinerek yüzünü buruşturdu. Bu sandığımdan bu kötü olacaktı. Bir tarafım ona bir pislik olmak istemediğimi ama bunun iliklerime işlediğini ve benim hatam veya onun hatası olmadığını söylemek istiyordu. Ama *benim* hatamdı. İnsanların yaşlamak, kır çiçeklerinin arasında neşeyle koşuşturarak mutlu yaşamak istemelerini sağlayan o şeyin bende olmaması benim hatamdı. Benim böyle bir yeteneğim yoktu.

"İğrençsin." Kucağımdan indi ve çabucak telefonunu ve çantasını topladı. Kucağımdaki boşluğu beni rahatsız etti. Gözlerinde toplanmaya başlayan o gri, derin fırtına da öyle. "Bundan sonra benden uzak dur; bu konuda ciddiylim!" diye bağırarak içini boşalttı.

Gözleri yaşlarla dolu Natalie'nin tam olarak aynı sözcükleri söyleyen sesi zihnimdeki hoparlörlerden yankılandı. Tessa'nın gözleri doluydu fakat gururundan gözyaşlarını tutuyordu. Bu açıdan birbirimize benziyorduk; ikimizin de sahip olduğu aşırı, anlamsızca fazla gururumuz tehlikeli olabilirdi.

Tessa arabanın kapısını açtı ve bir kez bile dönüp bana bakmadan dışarı çıktı. Kapıyı çarpmak ve otoparkta aceleyle uzaklaşmak konusunda elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Hiç vakit kaybetmeden park yerinden çıktım ve radyomu açtım. Zihnimde toplanmaya başlayan kasırgayı susturmak için gürültüye ihtiyacım vardı. Ellerim kaşınıyor, zihnimde bir sürü düşünce koşturuyordu.

Natalie, Theresa, Natalie, Theresa.

Natalie göğsüne bastırduğu çiçekli kitap çantasıyla, gözleri yaşlardan kan çanağına dönmüş bir vaziyette annemin Hampstead'deki verandasında duruyordu.

"Lütfen, Hardin," diye ağladı. "Gidecek hiçbir yerim yok." Yalvarıyordu. Konuşurken soğuk hava nedeniyle ağzından buhar çıkıyordu. Onu içeri almaya yeltenmedim. Yapamadım. Ailesinin ve kilisenin, hayatı boyunca sığınağı olan bu iki yerden onu kov-

duklarını duymuştum. Fikrimi değiştirim umuduyla karanlıkta parlayan mavi gözleriyle beklerken o anda gözüme çok küçük görünmüştü.

Ama fikrimi değiştirmeyecektim, bunu yapamadım. Evimde kalmasına izin veremedim. Annem eve neredeyse hiç gelmiyordum ve bu durumda o hep benimle olacaktı. Onun için ne yapabiliirdim? Onunla bir ilgim olmasını istemiyordum, olsaydı bile ona yardım etmek için elimden hiçbir halt gelmezdi. Babam bir ayyaştı ve döşemeli mobilyaların üzerine kalıcı bir şekilde sinen sigaranın dumanından lekelenmiş duvarları olan rutubetli evimize girerken onu uyandırırđı. Babam ansızın eve dönse, Natalie nerede yatacaktı? Babam birkaç yıldır yoktu fakat çocuksu zihnim geri dönebileceğine inanıyordu. Lanet bir aptaldım.

Şimdi gerçekten *dönmüştü* ve büyük bir evde küçük, güzel bir ailesi vardı ve bu düşüncenin bu kadar sık aklıma gelmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Ona yakın yaşamak için zaten başka bir ülkeye taşınmıştım ve şimdi boyunca zihnimdeydi.

Bir korna sesi beni kendime getirdi ve direksiyonu çabucak çevirince minivanın bana bir kez daha korna çalmasına neden oldum. Gözlerim odaklanamıyordu; pencerenin dışındaki dünya bulanıktı.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdıktan sonra radyonun ses düşmesine uzandım. Yol kenarına çekmeliydim. Göğsüm ağrıyor, içimde durmadan güm güm atan kası hissediyordum. Kuvvetinden kemiklerim zangırdıyordu. Tenimi ıslatan teri, belki de gözyaşı damlalarını hissedebiliyordum. Utanç içinde onları sildim.

"Kahretsin!" diye bağırdım ağır havaya. Hava almam gerekiyordu. Kapıyı hızla açarken boğazım tıkanıyordu sanki. Serin sonbahar havası içeri süzülerek nefesimi normale döndürdü.

Natalie'nin yüzü zihnimde çok tazeydi. Tessa da ona katılınca kızlar bana gülüp benimle alay ettiler. Üzerimde sahip oldukları güce güldüler. Tessa'nın o bilmiş gülümsemesi büyüdü ve Natalie

yavaş yavaş yok oldu. Ne oluyordu bana böyle? Aptalca bir iddiaya girmem de Zed kazanırsa ne kadar aptal durumuna düşsem de Tessa'dan uzak durmalıydım.

Zed.

O her zaman bir etkendi. Tessa'ya sahip olacağı düşüncesine dayanamıyordum. Üzerinde ter damlacıkları biriken bedenini Tessa'ninkine bastırırken hayal edemiyordum.

Gözlerimi kapadım ve ateş gibi yanan yanağımı serin direksiyona yasladım. Kendimi ne lanet bir pisliğe bulaştırmıştım.

Bir sonraki derse gittiğimde, Tessa yerinde oturmuyordu. Landon'ın sırası da onunki de boştu. Oturdum ve telefonumu çıkardım. Logan'dan mesaj gelmişti; beni öğle saatinde bir şeyler içmeye davet ediyordu. Onu reddettim ve telefonumu yeniden sırtıma kotumun cebime soktum. Biraz dardı fakat işimi görüyordu. Bacaklarım çok uzun olduğundan bol pantolon giyemiyordum çünkü o zaman palyaçoya benziyordum. Beyaz tişörtümün kolunda bir kalem veya belki de çıkmayan bir makyaj lekesi vardı. Çamaşır yıkamak istememiştin ve kadınların yüzlerine sürdüğü zımbırtıların en fazla biyolojik tehlikesi olabilirdi.

Tessa kapıdan girdiğinde, temizliğimle ilgili iğrenç gerçek nedeniyle dikkatim dağılmıştı. Ön sıraya yürürken göz göze gelmeyi umarak doğrudan ona baktım. Oturmak için yeni bir yer seçmediğine şaşırılmıştım. O anda bana duyduğu nefretin o kadar kuvvetli olduğuna inanıyordum.

"Tess?" diye fısıldadım sıralarımızın arasındaki kısa mesafeden. Beni duymazdan geldi fakat ismini söylediğinde irkilip omuzlarını kastığını fark ettim.

"Tess?" Yutkundü; göğsü olağandışı denebilecek kadar yavaş hareket ediyordu. Aramızdaki gerginlik gayet açıktı; ikimizden de adeta bir uğultu gibi etrafa yayıldığını hissedebiliyordum.

"Benimle konuşma, Hardin." Ciddi olduğunu anlamam için omuzlarını dikleştirdi.

"Ah, haydi ama." Gülümseyerek onu ikna etmeye çalıştı fakat ikna olacak gibi değildi.

Dudaklarını yaladı. "Ben ciddiyim, Hardin, beni rahat bırak," dedi.

"Pekâlâ, sen bilirsin." Gıcıklık yapmak istiyorsa, ben de gıcık olabilirdim. Ah, gıcıklık yapmakta üstüme yoktu.

"Evet, iyiyim." Başını sallayarak onayladı ve hafifçe kıpırdanıp bana biraz daha arkasını döndü.

O hafta uykusuz geceler ve lavabonun altındaki tozlu şişelerden gelen karşı konulmaz çağrılarla geçti. Şişelerin cezbedici çağrısını duymazdan gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Cuma geldiğinde fena halde bitkindim. Berbat görünüyor ve öyle hissediyordum. Edebiyat dersine girdiğimde, Landon sırasında oturuyordu ve hemen bana döndü.

"Seninle konuşmam gerek," dedi ısrarcı bir tavırla. Kiminle konuştuğunu görmek için etrafıma bakındım. Benimle konuşması imkansızdı fakat Tessa sınıfa şu anda giriyordu. O halde benimle mi konuşuyordu?

"Evet, seninle," dedi az öncekinden daha kızgın bir sesle.

Onu görmezden gelip sırama oturdum. Sıranın altında ayak ayak üstüne attım ve sırtımı sert, plastik sandalyeye yasladım.

"Seni birkaç gün sonrası için yemeğe davet etmek istemiştin. Ailemizin sana söylemek istediği bir şey var." Kendi salaklığını fark etmiş olmalıydı çünkü söylediğini düzeltti: "Benim annem ve senin babanın."

Ailemiz mi? Lanet aklını mı oynatmıştı?

"Bir daha asla böyle saçma sapan şeyler söyleme, şerefsiz herif."

Landon ayağa kalmaya yeltenerек elleriyle sırasının üst kısmını itekledi. Aynı şeyi yaparak ona meydan okudum.

"Onu rahat bırak, Hardin!" diye bağırdı Tessa ve Landon'ın üstüne atılmama için kollarımdan tuttu. Gerçekten kendi sikti-

...kandan işine bakmalıydı. Kollarımı indirdim. *Ha siktir*. Neden
...arımıza girmek zorundaydı ki?

"Kendi işine baksan iyi olur, Theresa."

Tessa kankasına yaklaşıp bir şeyler fısıldadı. *Kanka* çok aptal
...özcüktü fakat bu iki embesilin o sözcüğü kullandıklarından
...mıydım.

"O pisliğin teki. Bu sözcük onu özetliyor işte," dedi Landon,
...çkici tebessümüyle.

Tessa'nın kıkırdaması beni fena halde kızdırdı.

Landon'a döndü. "İyi haberlerim var!" *Iyy*. Bana gösteriş ya-
pıyordu. Herhalde o çocuksu, eski taktiklerine kanacak kadar saf
...bulupumu sanıyordu.

"Öyle mi? Neymiş?"

"Bugün Noah beni ziyarete geliyor ve tüm hafta sonu burada
kalacak!"

İçime yavaş yavaş dolmaya başlayan kıskançlık duygusu, geçtiği
yandeki her şeyi aşındırarak ilerliyordu. Tessa ellerini çırpıkça,
ateş gibi bakışlarımın tenini ısıtıyor ve gülüşündeki her ısıltıyla,
ellerim sıramın üzerinde daha şiddetli bir şekilde titriyordu.

"Gerçekten mi? Bu harika bir haber!" diyerek Tessa'ya yalakalık
yapınca, ben öğürüyormuş gibi yaptığımda ikisi de ilgilenmedi.

On Sekiz

Kızı tanıdıkça korkuları da artmaya başladı. Konu kadınların ilgisi olduğunda, daha önce kimseyle fazla rekabete girmemişti. Kısa süreli randevuları başka erkekler yüzünden hiç tehlikeye girmemişti.

Ta ki elinde onun sırlarıyla dolu bir kitapla neşe içinde gelen o altın saçlı çocukla tanışana kadar. O çocuğun kızın küçüklüğünü bildiğinin, çoğu zaman onun yanında olduğunun ve muhtemelen kızı herkesten iyi tanıdığının farkındaydı. Nefret edilesi biriydi fakat sonunda onun rekabet edeceği kişi olmadığını fark etti.

Tessa'nın yurdundaki koridorda yürürken kafamdaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Tessa'nın çıplak vücudunu o erkek arkadaş müsveddesinin altında düşünmekten kendimi alamıyordum. Hırkasını omuzlarına bağlamış, Tessa'yı beceriyordu.

Bu düşünce midemi bulandırmasaydı, bu görüntüyü komik bulabilirdim.

Kapının kolunu indirip içeri girmeden önce kapıyı bir kez tıklattım. Kapının kilitli olmaması Tessa ve erkek arkadaşının fazla vahşi planları olmadığını gösteriyordu. O ve Noah karanlıkta yatağın üstüne oturmuşlardı ve Tessa beni görünce hafifçe sıçrayıp aralarına biraz mesafe koydu.

"Burada ne işin var?" Kapıdan girenin kim olduğunu fark

ettiğinde sesini yükseltti. "Buraya öylece giremezsin!"

Sevinçli çifte gülümsedim.

"Steph'le buluşacağım." Yalan söylediğimi farkındaydım; hem de kuyruklu bir yalandı. Steph'in yatağının kenarına oturdum. Noah'nın öfkesini körüklemek için ona döndüm. Geçimli biri miydi yoksa Tessa gibi gergin miydi? İsmi söylediğim anda Tessa muhtemelen altına edecekti. "Selam, Noah. Seni yeniden görmek güzel." Elini sıkmayı düşündüm. Eminim el sıkışmaya, olduğu olduğu golf kulübünden alışkındı.

"Steph, Tristan'la birlikte ve şimdi muhtemelen senin evinde-
diler." Sözcükleri, gitmemi ima etmek istercesine gibi bastırarak söylemişti.

Henüz değil, Sarışın.

"Öyle mi?" Tessa'nın sinirleriyle oynuyordum. "Siz de partiye geliyor musunuz?" Bu çok daha eğlenceli olurdu. Noah'nın kardeşlik evine iyi uyum sağlayacağını tahmin edebiliyordum. Onun gibi sarışın olan kardeşlik üyeleri, Noah partiye geldikten birkaç dakika sonra eminim ona fıçıdan tepetaklak bira içirebilirlerdi. O tertemiz ruhu kirlenir ve Theresa da kendine başka bir sarışın Abercrombie mankeni bulmak zorunda kalırdı. Hayat zordu.

"Hayır... gelmiyoruz. Film seyretmeye çalışıyoruz," diye cevap verdi Tessa. Noah karanlıkta elini kıpırdattı, Tessa'nın elinin üstüne koyduğunu görünce yüzümü ekşittim. Karanlıkta bile Tessa'nın huzursuzlandığını görebiliyordum.

"Bu çok kötü. Gitsem iyi olur..." Gitmek üzere döndüm ve göğsümdeki baskının bir kısmı hafifledi. "Ah... Noah." İki sözcüğün arasında duraksadım ve Tessa'nın kıvranışını izledim. "Hırkan güzelmiş."

Tessa olay çıkarmayacağımı anlayınca rahatladı.

“Teşekkürler. Gap’ten aldım,” diye cevap verdi onunla dalgı geçtiğimi fark etmeden.

“Bunu görebiliyorum. Size iyi eğlenceler,” dedim odadan çıkarken. Kapıyı kapadığımda göğsüm yanıyordu. Noah tam bir dangalaklı.

On Dokuz

Onun hayatı biraz anlam kazanmışken, yeniden altüst olmuştu. Kendini, kızı ve her şeyi tamamen kontrolü altında tuttuğunu sanmıştı. Arı alkolün tatlı çekiciliğine karşı koyuyordu. Alkolü daha önce hiç şimdiki kadar istememişti çünkü kendini babasıyla telefonda konuşurken ve onun yeni ve daha iyi olan hayatının ayrıntılarını dinlerken bulmuştu.

Telefonu kapadığında başka seçeneği kalmamıştı.

Tek arkadaşıyla yapayalnızdı. Viski şişesi neredeyse boştu ve bu açıdan onu yansıtıyordu.

Scott'ların evine gittiğimde, evin önündeki yolun tam ortasına park ettim. Bu kahrolası güzel evden nefret ediyordum. Kuruşursuz yeşillikteki çimenlerin üstünde tüm ihtişamıyla yükseliyordu. Ken ve Karen bahçe bakımına çok fazla para harcıyorlardı, bu yüzden kendi bakımları için de o kadar para harcamalarına şaşmamalıydı. Eminim Ken'in müstakbel eşi burada yaşamaya bayılıyordu. Muhtemelen kendi bakımı ve güzelliği için onun parasını harcamayı da çok seviyordu.

Çok öfkeliydim.

Bu tür saçmalıklarla uğraşmak için fazla öfkeliydim ve yeterince sarhoş değildim. Hangi lanet olası bana tam onu yeni tanımaya başlamışken başka bir kadınla evleneceğini söylerdi ki?

İşte onunla ilişki kurmak istemememin nedeni tam olarak buydu. Dolabımda yalnızca çeyrek şişe içkim kaldığı için öfkeliydim. Benim zonkluymuştu, boğazım kurumuştu ve viskinin o yakıcı tadını hissetmeyi çok istiyordum. Ken Scott'ın, yelekli meslektaşlarımı İskoçya'daki tatilinden dönerken hediye ettiği kaliteli viski vardı. Beş para etmez babam yeniden evleniyordu ve bunu şu şekilde açıklıyordu: "Karen ve ben nikâh masasına oturuyoruz. Yakında, çok yakında."

Nikâh masasına oturmak mı? Bu ne kadar yapmacık bir ifadeydi böyle. Hem telefonda söylenecek şey miydi?

"Nikâh masasına oturuyoruz," diye tekrarladım, verandasının basamaklarını iki büyük adımda çıkarak. Adamın ağaç budama sanatına öyle büyük ilgisi vardı ki kendimi lanet bir Wonka Ormanı'nda ya da Wonka Fabrikası'nda falan hissettim. Tanrımı, her neyse çok korkunçtu.

Her şeyden önce daha fazla viskiye ihtiyacım vardı.

"Canımı dişime takıyorum!" diye bağırdım ve sesim karanlıkta çınladı.

Burada zor durumdaydım. Sarhoştum fakat istediğim kadar sarhoş değildim. Daha fazla viskiye ihtiyacım vardı. Ken'in daha fazla viskisi vardı. Her zaman olurdu.

Kapıyı tıklattım fakat kimse açmadı. Adamın evi çok büyüktü. Aptal, tuğladan gösterişli bir evi vardı.

"Merhaba?" diye bağırdım karanlık bahçenin boşluğuna doğru ve cırcır böcekleri yüksek sesle bana karşılık verdiler. Komşu evlerin hepsinin veranda ışıkları yanıyordu ve her evin önünde bir SUV park etmişti, çamurlukları ise WCU çıkartmalarıyla doluydu. Tüm dolgun maaşlı, kültürlü biliminsanları bu sokakta oturuyordu.

3 *Willy Wonka* İngiliz yazar Roald Dahl'ın *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* ve *Charlie'nin Büyük Cam Asansörü* adlı kitaplarında adı geçen kurgusal bir karakterdir ve fabrikanın sahibidir. (ç.n.)

İmpulslara normalden daha tehlikeli görünürüm umuduyla gri
mümkünümü başıma iyice geçirdim.

Yımrığumu ahşap kapıya vurduğumu fark etmeme fırsat
bulmadan Landon kapıyı açtı. Eklem yerlerim neredeyse hiç iyileş-
memişti; derim iyileşmeye fırsat bulamadan yeniden parçalıyordum.

"Hardin?" Onu uyandırmışım gibi alçak sesle konuştu.

"Hayır," dedim yanında geçip içeri girerek. Doğrudan mutfığa
girdim ve peşimden gelirken beni duyması için sesimi yükselt-
tim. Çözüm bir an koltuklarına takıldı; üzerindeki fırfırlı, çiçekli,
kırmızı döşemesi beni rahatsız etti. "Ona çok benzeyen biri ama
bu kişi senin daha da aşağılık bir pislik olduğunu düşünüyor."

Mutfaktaki dolabı açıp arayışına başladım. Sperm donörüm,
namı diğer Ken, içkiyi bıraktığından beri evindeki alkolün çoğunu
atmıştı fakat en azından nadir bulunan bir şişe viski sakladığını
bilirdim. Belki hatırlamak, belki baştan çıkmak amaçlı yapmıştı
fakat değer verdiği bir şeydi, hatta el üzerinde tutardı. Buraya
gelişimden beri o şişeden, kendi oğlundan bahsettiğinden daha
çok ve daha büyük bir zevkle bahsettiğini duymuştum. Şişeyi her
zaman farklı bir yerde saklardı; kendinden mi saklıyordu yoksa
içkiyi bıraktığını sürekli hatırlamak için miydi bilmiyordum. Her
halükârda şişe artık benimdi.

"Evde değiller. Annem ve Ken hafta sonunu şehir dışında
geçirecekler," diye açıkladı Landon, zaten bildiğim şeyi.

Yakında üvey kardeşim olacak çocukla konuşmak istemediğim-
den bir şey söylemedim. Bu düşünce öğürmemeneden oluyordu.
Benim ailem ya da bana göz kulak olacak veya benim onlara göz
kulak olacağım kardeşlerim olmamalıydı. Ben tek başıma olmalı
ve kendime bakmalıydım.

Aramaya devam ederken Ken ile Karen'in yatak odalarına
girdim. Oda devasa boyuttaydı; odanın ortasındaki sayvanlı ya-
taktan üç tane alacak kadar büyüktü. Şifoniyer, komodinler ve

yatak, hepsi de koyu renkli kiraz kerestesinden, Ken'in ofisinde çalışma masasıyla aynı malzemedendi.

Aşırı detaycı, takıntılı aşağılık herifin tekiydi.

Oda iğrençti ve berbat görünüyordu, o yüzden Ken ile Karen burada, birbirine uyan mobilyaları ve yeni hayatlarında mutluluk olmalarını umdum. Işığı yakmak için dolabın içindeki ipi çektim ve elimi raflarda gezdirdim. Biraz toza ve bir kutuya dokunduktan sonra parmaklarım cama değdi. Bingo.

Şişeyi dikkatli bir şekilde indirdim ve Ken'in son gösterişinden beri üzerinde biriken ince toz tabakasını sildim. Hiç vakit kaybetmeden kapağı çevirdim ve üzerindeki kâğıt yırtılıp kusursuz ambalajı mahvolduğunda derin bir mutluluk hissettim.

Viski dilimi yaktı ve yanağımın iç kısmındaki küçük kesğin sızlamasına neden oldu. Kadifemsi alkolün yoğun, yakıcı tadının keyfine vardım. Ken Scott viskisini her zaman çok sevmişti ve bu içkiye gerçekten çok düşküdü. Tadı inanılmazdı; çok hoş fakat aynı zamanda zengin bir aroması vardı. Ben İskoç viskisinin biraz gösteriş yapmak için alındığını düşünüyordum ve İskoçya'dan gelen tek viskinin bu olduğunu öğrendiğimde hayal kırıklığına uğramıştım. Gösteriş meraklısı pislikler. Yine de tadı çok hoşuma gitti. Bu viski Ken'in varlığına olan katkısını oluşturan kısa listedeki tek güzel şeydi.

Şişenin yarısı bitmişti; başım dönüyordu ve hepsini bitirmem gerektiğini düşünüyordum. Neden bitirmeyecekmişim? Babam bunu hak etmiyordu; artık içmiyordu zaten. Şeytanın elini bırakmaya karar verdiğinde, bu kadar enfes bir içkiye sahip olma şansını yitirmişti.

Hem zaten kusursuz ve değerli bir sürü şeye sahipti. Mesela şu anda yeni babasını, en az kendim kadar kötü hissettirme görevimden beni alıkoyacağını düşünen yeni oğlu gibi. Ken'in, mutfaklarını ve midesini dolu tutan kusursuz bir müstakbel eşi vardı. O sekiz saat çalıştıktan sonra eve gelip bir başka işe gitmek üzere

mutlak dışarı çıkmak zorunda değildi. Faturaları bir ayağı eksik mutlak masasının üzerine dizip aralarından bu ay ödeyemeyeceği mutlak seçmek zorunda değildi. Ken'le konuştuğum zamanlar, Manhattan'da iyi olduğumuzu düşünen bir hali olurdu ve bu yalanlamasının sorumlularından birinin de gururu beyninden büyük bir anımsam olduğunu düşünürdüm.

Ken'in evi hatta buzdolabı bile temizdi. Çelik dolabın üstünde hiçbir parmak izi yoktu. Parmaklarımı yaladım ve metale sürdüm.

Arkamda duran Landon burnundan garip bir ses çıkararak kütledi. "Bütün şişeyi içtin mi?" diye sordu. Elimde salladığım şişeye bakarken gözleri büyüdü.

"Hayır, hâlâ yarısı duruyor. İster misin?" diye sordum.

Ellerini kaldırıp yemek odasına doğru geriledi, ben de peşinden gittim. "Hayır."

İçki içmeyen mükemmel bir evlat. Ne kadar da tatlı.

"Artık içmediğini sanıyordum," dedi. Düşmemek için içi pahalı, veriyeni tabak çanak takımlarıyla dolu büyük büfeye tutunarak ona baktım. Benim içki içip içmememle ilgili ne halt biliyordu ki?

Parmaklarımı ahşap dolaba bastırdım. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Zavallı, mahvolmuş çocuğun önünde böyle bir şey söylememesi gerektiğini fark edince gözlerini fal taşı gibi açtı. "Demek söyledim..." Beni kandırmaya çalıştı.

"Sus." Şişeyi tuttuğum elimi kaldırıncaya gerileyerek yemek odasından salona geçti. Lanet çenesini kapatmayacaktı. Zorlayıp duracaktı. Onu kontrol edemiyordum; şu anda olan hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Pislik babam evleniyordu. Sarhoş ve öfkeliydim ve bu aşağılık herif ne zaman sınırları zorlamaması gerektiğini biliyordu.

Parmakları yanımda duran porselen dolabını kavradı.

Ne zaman susması gerektiğini bilmiyordu. "Baban dedi ki..."

Ve şimdi *sınırları zorlama* sırası bendeydi: Cümlesini b remeden dolabı ittim. Fazla güç kullandığım için o sırada şı düşürdüm. Landon bağırarak bir şey söyledi fakat kırılan por lenlerin sesinden bir şey duymadım.

“Git buradan! Buradan gitmen gerek!” diye bağırdı Landon. Eğildim ve yerdeki kırık camların, parçalanmış ahşabın ve beyaz lı-mavili tabak parçalarının arasından şişeyi aldım. Parmagımı ucunu kestim ve kanı yalarken viski şişesinin düzgün bir şekilde kapanıp kapanmadığını kontrol ettim.

“Tessa bu yaptığından çok etkilenecek!” dediğini duydum arka kapıyı açarken.

Tessa mı? Ona Tessa’nın bütün bunlarla ne alakası olduğunu sormak istedim fakat Tessa’yı bana karşı bir koz olarak kullanma mutluluğunu ona yaşatmak istemedim. Nedense onun ismini söylemesinin beni sakinleştireceğini, bunu umursayacağımı düşünüyordu ve haklı çıkmasına izin vermeyecektim. Gönülsüzce onu duymazdan geldim ve arka verandaya çıktım.

Hava sıcak fakat sakindi; sonbahar gelmek üzereydi ve yakında yaz geceleri serinleyecek ve sonra o serinlik dondurucu soğuğa dönüşecekti. Bir daha işleri yüzüme gözüme bulaştırdığımda, sıcak bir yere taşınacaktım.

“Tessa çok etkilenecek,” dedim yüksek sesle Landon’ın sesini taklit ederek. Tessa’nın, ortalığı karıştırmamı ve öfke nöbetine girmemi onaylamayacağını söyleyerek akıllılık etmeye çalışıyordu.

“Tessa, Tessa, Tessa!” diye bağırdım karanlığın içine.

Bu bahçe bile kusursuzdu. Neredeyse bir Amerikan futbol sahası kadar büyüktü; etrafını çevreleyen yüksek ağaçlar evi ve çevreyi gün boyunca yeterli şekilde gölgeliyor, gece ise kapkaranlık olmasını sağlıyordu.

Başım dönüyordu ve bu sessizlik bana hiç yardımcı olmuyordu. Bir yudum daha aldım.

Birkaç dakika sonra gıcırdayan sineklik ayağa fırlamama neden Tessa kapının eşiğinde, Landon'ın önünde duruyordu. Bana her adım attığı her adımla elimdeki şişe biraz daha ağırlaştı. Gri kilit bana kilitlenmişti.

Gençek miydi? Sarı saçları, verandanın parlak ışıklarının altında gül ışıldı. Parlıyordu. Kaşlarını çatmıştı ama ışık saçıyordu.

Gençekten burada mıydı? Sanırım... bu şişede halüsinojendi, burada burada olamazdı.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum. Bakışlarını Landon'a çevirince donup kaldım. O pislik...

"Landon, o..." diye söz başladı.

"Sen mi aradın?"

Landon beni duymazdan gelerek içeri girdi ve arkasından sinekliği kapadı.

Tessa parmağını bana doğrulttu. "Onu rahat bırak, Hardin. Senin için endişeleniyor," diyerek arkadaşını savundu.

Kusursuz kardeşin kusursuz bir arkadaşı vardı.

Genellikle tatlı dilliydi kızdığı zamanlarda öyle olmuyordu. Gözleri çok tatlı, böylesine yumuşak bir yüz için fazla kusursuzdu. Gözlerimi ondan alamıyordum; başımı ağrıtıyordu. Ne düşündüğünü tahmin etmem gerekiyordu ve yeterince uzun bir süre yaşamıştım. Verandadaki masaya oturdum ve karşıma oturmasını işaret ettim.

Oturduğunda içkimden bir yudum daha içtim ve o da gözlerindeki katıksız önyargıyla bana baktı. Ağır şişeyi cam masaya vurduğumda yerinden sıçradı. Gitmeliydi; burada olmamalıydı. Landon onu hiç aramamalı ve buraya çağırmamalıydı. Hem neden gelmişti ki? Erkek arkadaşı bu hafta sonu buradaydı ve biraz sarmaş dolaş vakit geçirmeyi planladığından emindim.

Bu düşünce yüzümü ekşitmeme neden oldu. Landon'ın onu buraya çağırmaya hakkı yoktu. "Ayy, siz ikiniz yok musunuz. Ne yapacağınız her zaman belli. Zavallı Hardin sinirliydi, bu yüz-

den ikiniz birleşip boktan birkaç porselen kırdığım için kendim kötü hissettirmeye çalışıyorsunuz.” Bu gece kötü adam rolündü olduğumu açık ederek ona gülümsedim.

“İçmediğini sanıyordum,” dedi.

Cümlesi daha çok soru niteliğindeydi. Kim olduğumu anlamayı çalışıyordu. Kafasını karıştırıyordum ve bundan nefret ediyordu.

“İçmiyorum. Şimdiye kadar içmiyordum, sanırım. Bana bilmişlik taslamaya kalkma; senin de benden aşağı kalır yanın yok.” Daha önce onun beni azarladığı gibi parmağımı ona doğrulttum.

Haraketimden korkmuş görünmüyordu. Bir yudum daha içtim.

“Senden daha iyi olduğumu söylemedim. Yalnızca şu anda içmene neden olan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Bu kıza insanlara aklına eseni sorabileceğini düşündürenin ne olduğunu hiç anlayamayacaktım. Sınırlar neredeydi? Bu kızın hiç sınırı yoktu.

“Sana ne? Erkek arkadaşın nerede?” Soruyu adeta onu dağlayarak sordum. Bakışlarına karşılık veremeyerek gözlerini kaçırdı.

“Odamda kaldı. Sadece sana yardım etmek istiyorum, Haradin.” Tessa ellerini benimkilere uzattığında bana dokunamadan geri çekildim.

Ne yapıyordu bu? Bu iğrenç bir şaka olmalıydı. Landon ona buraya gelmesini, nazik davranmasını ve aslanı yatıştırmasını söylemiş olmalıydı. Yoksa Tessa sebepsiz yere bana dokunmazdı.

“Bana yardım et.” Kahkahayla güldüm. “Bana yardım etmek istiyorsan, git.” Şişeyi ve elimi kapıya doğru salladım.

“Ne olduğunu anlatmaya ne dersin?” diye üsteledi. Bunu yapacağını biliyordum. Saçları açıktı ve dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde spor giysiler vardı ve her zamankinden küçük görünüyordu. Gözlerini benimkilere ayırıp kucağında tuttuğu ellerine baktı.

Aalışkanlıkla başımdaki şapkayı çıkardım ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. Gözeneklerimden yayılan viskinin kokusunu

Alıyor ve Tessa'nın derin nefeslerini uzun uzun içine çektiğini duyabiliyordum. Kendi nefesimi onunkine uydurdum ve sonra uykuya daldığımı düşündüm.

Buradaki gergin sessizlikte oturmasındansa onu konuşturmayı tercih ederdim. "Babam Karen'la evleneceğini bana şimdi söylemeye karar verdi ve düğün önümüzdeki ay olacak. Bunu uzun zaman önce ve yüz yüze söylemeliydi, telefonda değil. Kusursuz, küçük London'un bunu uzun süredir bildiğine eminim."

Tessa gözlerini bana çevirdi. Onunla bu kadar samimi konuştuğum için biraz şaşırmış gibiydi. Bu kadar ayrıntı vermeyi planlamıyordum. Bunun sorumlusu kesinlikle viskiydi.

"Eminim sana söylememesinin nedenleri vardır," dedi onu savunarak. Elbette onu savunacaktı. Ken Scott da onun gibiydi: parlak, hoş ve her zaman iyi olardı.

"Onu tanıyorsun; ben onun umurunda değilim. Geçen sene onunla kaç kez konuştuğumu biliyor musun? Belki on kez! Tek umursadığı büyük evi; yeni, müstakbel karısı; yeni, kusursuz oğlu." Şişeden bir yudum daha içtim ve elimin tersiyle dudaklarımı sildim. "İngiltere'de annemin yaşadığı çöplüğü görmelisin. Orayı sevdiğini söylüyor ama sevmediğini biliyorum. Orası babamın buradaki yatak odasından küçük! Annem buraya gelmemi üniversiteye gitmem ve ona yakın olmam için istedi ve bunun ne işe yaradığını hepimiz görüyoruz!"

"Baban gittiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordu Tessa. Hayatıma burnunu sokmak için mi bana acıdığından mı yoksa sadece merakından mı soruyordu, emin değildim.

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. "On. Fakat gitmeden önce bile hiç piyasada yoktu. Her gece başka bir bardaydı. Şimdi Bay Mükemmel oldu ve tüm bu ıvır zıvıra sahip..." derken evi işaret ettim. Parlak renkli çiçekleri olan saksılar verandayı çevreliyor ve manzarayı daha da güzelleştiriyorlardı.

"Sizi terk ettiğine üzüldüm ama..."

"Hayır, bana acımana ihtiyacım yok." Onu susturdum. Rafındaki herkes için sürekli bahane ürettiyordu. Bu çok sinirli zucuydu. Babamı tanııyordu, onun saçmalıklarına dayanarak yacağı raddeye gelene kadar katlanması fakat sonra o gittiğini yaptıklarını özlemesi gerekmemiştir.

"Bu acımak değil. Ben yalnızca..."

Beni yargılamak mı?

"Sen ne?" diyerek onu cevap vermeye zorladım.

"Yardım etmeye çalışıyorum. Senin yanında olmaya çalışıyorum."

Bunu söylemesi kulağa hoş geliyordu. Ne yazık ki hakkımda bir şey bilmiyordu. Kime yardım etmeye çalıştığından haberi yoktu. Benim düzelmeyeceğimi ve burada zamanını boşa harcadığını anlaması gerekiyordu. Buradan gitmeli ve bir daha asla benimle konuşmamalıydı.

"Çok zavallısın. Seni burada istemediğimi anlamıyor musun? Benim için burada olmanı istemiyorum. Seninle vakit geçirmem, seninle bir ilişkim olmasını istediğim anlamına gelmiyor. Ama sen yine de yanında olmaya gerçekten katlanabilen erkek arkadaşını bırakıp buraya geliyor ve bana 'yardım' etmeye çalışıyorsun. Bu, Theresa, zavallılığın tanımıdır," dedim gri gözlerinin taşa dönüşmesini izlerken.

"Bunu söylerken ciddi değildin." Beni tanımamasına rağmen anlıyordu.

Son darbeyi de vurdum. "Ama ciddiydim. Evine git." Zafer kazanmışçasına şişeyi kaldırdım ve ağzımı açtım. Bir anda şişeyi elimden alıp bahçeye fırlattı.

"Ne oluyor be?" diye bağırdım. Delirmiş miydi bu? Değerli bir şişe viskiyi nasıl öylece çimenlerin üstüne atıveriyordu? Hızlı adımlarla verandanın kapısına doğru yürüyen Tessa'ya, sonra da şişeye baktım ve şişeyi çabucak alıp verandanın kenarına bıraktıktan sonra onun peşinden gittim. Dengemi sağlamam gerekse de önüne geçmeyi başardım.

"Ne yapıyorsun?" Ona baktım ve eve girmesini engelledim. Landon'ın ışığı kirpiklerine öyle bir açıyla vuruyordu ki sanki duvarın dokunuyorlardı. Ben ona bakınca o da ayakta durmaya baktı.

"Yaptığını temizlemesi için Landon'a yardım edeceğim ve sonra da eve gideceğim." Sesi kararlıydı ve tartışmaya yer bırakmıyordu. Fakat ben, ne kadar ufak olursa olsun, tartışmak için o büyük çatlağı bulmak konusunda uzmandım.

"Ne diye ona yardım edecekmişsin?" Zaten onu arayarak bana yardım etmişti ve şimdi de Tessa ona yardım etmek için beni yalnız mı bırakıyordu?

"Çünkü o, senin aksine," sesi alçak, kararlı ve güçlüydü, "yardım hak ediyor," dedi.

Gözlerime bakarak bana meydan okurken, sözlerinin göğsüme bir ağırlık gibi oturduğunu hissettim.

Haklıydı. Landon, herkesin yanında olmak istediği kişiydi. Kötü haber aldığı anda hiçbir boku kırmaz, sinir krizi geçirmezdi. Tessa'nın zamanını ve ilgisini hak ediyordu. Tıpkı o büyük eve gitmeyi, sıcak bir şekilde karşılanmayı ve kendi odasına gitmeyi hak ettiği gibi... Ev yemeğini hak ediyordu; içten içe ondan nefret eden yabancılarla dolu bir evde, boş bir odada restorandan alıp getirdiği yemeği yememeliydi.

Tessa bu konuda haklıydı, bu yüzden tek kelime etmeden yanımdan geçip eve girmesine izin verdim.

Yanımdan geçerken bana bakışı zihnimi dağlıyor, kafamda sürekli başa dönüp duruyordu. Telefonumu çıkardım ve Tessa'nın çektiğim birkaç fotoğrafına baktım. Bir tanesini nehre yürürken çekmiştim, saçları güneş ışığında sapsarı görünüyordu ve teni parlıyordu. Sessizdi, belki de gergindi fakat fotoğrafta huzurlu görünüyordu. Gerçekten çok güzeldi. Neden bana yardım etmek istiyordu ki? Landon içki içmem konusunda ona ne anlatmıştı?

Şapkamı yeniden taktım ve birkaç dakika sonra kendimi tamayarak içeri girdim. Kapıyı açarken gözlerim yanıyor, burnum zonkluyordu.

"Tessa, seninle konuşabilir miyim, lütfen?" diye sordum hemen. Landon çömelmiş, kırık porselen parçalarını plastik bir çukur kovasına dolduruyordu. Tessa onaylarcasına başını sallayınca yüzüne baktım. Sonra gözlerim bedenine kaydı ve musluğun altına tuttuğu kanlı parmağına takıldı.

Hızla mutfağa girdim. "İyi misin? N'oldu?"

"Hiç, sadece küçük bir cam parçası," dedi. Kesik küçük gördüğümü biliyordum fakat dikkatli bir şekilde bakamıyordum. Uzandım ve elini suyun altından çektim. Yaklaşık bir buçuk santim uzunluğunda ve yarım santim derinliğinde bir kesikti. Önemli bir şey değildi, yalnızca sarılması gerekiyordu. Elimde tuttuğum eli çok hafif ve sıcacıktı ve elini tutarken nefes alış verişimin yavaşladığını hissediyordum. Elini bıraktığımda tuttuğu nefesi verdi.

"Yara bandı nerede?" diye sordum Landon'a.

"Banyoda." Bana kızgındı. Sesinden anlayabiliyordum. Dolaptaki bant kutusunu kolayca buldum. Alttaki raftan antibakteriyel kremi aldım ve mutfağa döndüm.

Tessa'nın elini ikinci kez tuttum, kremi parmağının ucuna sürdüm. Dikkatle beni izliyordu... Belki de ne düşüneceğinden emin olamıyordu. Yara bantları bana annemi ve uzun süre önce yaşanan o lanet geceyi hatırlattı ve bu anıyı zihnimden atıp bandı Tessa'nın parmağına sardım.

"Seninle konuşabilir miyim, lütfen?" diye sordum Tessa'ya ikinci kez. Başını evet anlamında sallayınca elinden tutup onu tekrar verandaya götürdüm. Burada daha rahat ederdik; Landon bizi dinleyemezdi.

Masanın yanına geldiğimizde, Tessa'nın elini bıraktım ve oturması için sandalyeyi çektim. Sanırım elimden bir tek bu geli-

Ellerim soğuktu ve artık kulaklarımın arkasına kan hücum ediyordu. Sakin ve serinlemiş hissediyordum.

Bu sandalye daha aldım ve verandanın beton zemininde süttüm. Tessa'nın karşısına oturduğumda, dizlerim az kalsın kırılmaya degecekti.

"Tam olarak ne konuşmak istiyorsun, Hardin?" diye sordu Tessa. Sesi tamamen ilgisizdi.

Başımdaki şapkayı çıkarıp aramızdaki masaya attım. Parmaklarımı saçlarıma götürdüm. Biraz önce tam bir pislik gibi davranışım için kendimi aşağılık hissediyordum. Yardıma muhtaç, onun küçük, kırık bebeği olmadığımı bilmesini istiyordum fakat şimdi bedenimdeki adrenalin seviyesi düştüğü için ne kadar güçsüz biri olduğumu görmeye başlamıştım.

"Üzgünüm," dedim alçak sesle. Sözlerim aramızdaki elektrige yayıldı ve Tessa sessiz kaldı. "Beni duydun mu?"

"Evet, seni duydum!" diye kükredi. Meydan okurcasına başını kaldırdı. Çok öfkeliydi. O mu öfkeliydi? Asıl ben öfkeliydim. Buraya gelmiş, aile sorunlarımın içine dalmıştı ve şimdi de özümünü kabul etmiyordu, öyle mi?

Şişeye uzanıp kapağını açtım. Viski boğazımdan kayarak merken gözlerini bana dikti. "Çok zor birisin."

"Ben mi zorum? Dalga geçiyorsun! Ne yapmamı bekliyorsun, Hardin? Bana karşı zalimsin; çok zalimsin." Dudakları titredi ve gözleri dolmaya başladı. Omuzlarını dikleştirmeye çalıştı fakat aşağı sarktı; bu konuda üzgün olduğunu söylemek yetersiz kalırdı.

Fısıldayarak karşılık verdim. "Kasten yapmıyorum."

"Evet, yapıyorsun ve bunu biliyorsun. Kasten yapıyorsun. Hayatımda kimse bana bu kadar kötü davranmadı." Bu doğru olamazdı. Ona o kadar kötü davranmıyordum bile; ona kötü davranan biri olmadıysa, hayatta hiçbir zorlukla uğraşmamış demektir.

“O zaman neden yanıma gelip duruyorsun? Neden vazgeçmiyorsun?” diye sordum. O kadar kötü biriysen neden benim olmaya çalışmaktan vazgeçmiyordu?

Beynimin, Tessa uğraşmaktan vazgeçerse nasıl hissedeceğini sorgulayan kısmını dinlemedim. “Eğer... bilmiyorum. Fakat emin ol, bu geceden sonra bir daha uğraşmayacağım. Edebiyat dersini bırakıp önümüzdeki dönem alacağım,” dedi. Ellerini kucagında kenetlemişti ve rüzgâr saçlarını arkaya savuruyordu. Üşüyüp üşümediğini merak ettim. Dersi bırakmasını istemiyordum; yalnızca bu derste onunla olabiliyordum.

“Hayır, lütfen bunu yapma.”

“Neden umursuyorsun ki? Benim kadar zavallı biriyle aynı sınıfta olmaya mecbur değilsin, değil mi?” Sözlerinin ardındaki acıyı hissettim fakat içten olup olmadığını anlayacak kadar tanı-mıyordum onu. Keşke tanısaydım. Acaba kaç kişi onu gerçekten tanıyordu? Gülmeden önce kaşları kırışan ve belki de annesinin zannettiği gibi her şeyi planlamayan o kıزدan bahsediyordum.

“O konuda ciddi değildim... Acınası durumda olan benim.” İçimi çekerek arkama yaslandım.

Gözleri adeta beni delip geçti. “Buna itirazım yok,” dedi dudaklarını ince bir çizgi olacak kadar sıkarak. Şişeye uzandı ama bu kez ben daha hızlı davrandım.

“Bir tek sen mi sarhoş olabilirsin yani?” Bana bakarken gözleri kaşımdaki halkaya odaklandı.

“Yine fırlatacağını sandım.” Şişeyi ona verdim. Onun içmesinden hoşlanmıyordum fakat bu konuda kavga etmeye hazırdı; bense değildim. Yalnızca burada kalmasını istiyordum. O yanımda olduğunda etrafın bu kadar sessiz olması hoşuma gidiyordu.

Viskinin tadını alır almaz öğürdü. “Ne sıklıkta içiyorsun? Daha önce hiç içmediğini ima etmiştin.” Beni sorguluyordu.

“Bu geceden önce bırakalı altı ay olmuştu.” Boşa giden bir altı aydı. Aferin sana, Hardin.

"Hiç içmemelisin. Seni daha da kötü biri yapıyor," dedi şaka gibi ama ciddi olduğunu biliyordum.

"Kötü bir insan olduğumu mu düşünüyorsun?" Cevabını verirken gözlerimi yerden kaldırmadım. Herkes gibi o da evet diyordu.

"Evet."

Cevabı beni şaşırtmamıştı ama içten içe hayır demesini isterdim.

"Değilim. Şey, belki de kötüyüm. Ben sadece..." diye sözlerimi keşfettim. O kadar kötü biri değildim, değil mi? Eğer isterse benim için daha iyi biri olabilirdim. Ona baktım ve dudaklarının nasıl titrediğine, cümleleri tamamlayıp karmaşık düşüncemi dile getirmemi nasıl beklediğine dikkat ettim. İyi olmak istiyordum, iyi olmağımı düşünmesini istiyordum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu sabırsızlanarak. Şişeyi masaya tutuşturunca içmeden masanın üstüne koydum.

Bu soruyu zavallı gibi görünmeden nasıl cevaplayacaktım? İçmeyi bırakabilir, insanlara ya da yalnızca ona daha nazik davranabilirdim.

"Hiç." Onun için doğru sözcükleri bulamadım.

"Gitmeliyim." Ayağa kalkıp kaçarcasına benden uzaklaştı. Çok hızlı hareket ediyordu; gitmesini istemiyordum. Daha çok çabalayacaktım.

"Gitme." Peşinden gittim. Durduğunda yüzü benimkine öyle yakındı ki neredeyse nefesindeki hafif viski kokusunu bile alabiliyordum.

"Neden? Yüzüme çarpacağın başka hakaretlerin mi var?" diye bağırdığında sözleri her zamankinden daha sert vurdu. Yine arkasını dönünce ona yaklaştım. Kolunu tutup onu geri çektim.

"Bana arkamı dönme!" diye bağırdım. Buraya gelerek ortalığı karıştırıp sonra da çekip gidemezdi. Bu saçmalığı bana yapan insanlardan bıkmıştım.

"Sana uzun zaman önce arkamı dönmeliydim!" Tessa gösümünden itti. "Neden burada olduğumu bile bilmiyorum. Landi beni arar aramaz onca yolu tepip buraya geldim!"

Artık bağırıyordu. Yüzü kızarmıştı ve dudakları titriyordu. Ofke dolu konuşmasını bitirmek için dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. "Söylediğin gibi, benim yanımda durmaya katlanabilen tek kişiyi, erkek arkadaşımı bırakıp sana geldim!"

Sözleri tek tek içime oturdu. Buraya gelmek için erkek arkadaşını bırakmıştı. Burada olmak için benden başka sebebi yoktu. Belki de düşündüğüm kadar kötü biri değildim, belki o bunu görüyordu.

"Biliyor musun, haklısın, Hardin, *ben* bir zavallıyım. Buraya geldiğim için bir zavallıyım ve yalnızca denediğim..."

Hiçbir şey düşünmeden aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bana karşı koyarak göğsünden itti fakat bedeninin kollarında rahatladığını hissedebiliyordum.

"Öp beni, Tessa," diye yalvardım. Ona ihtiyacım vardı.

"Lütfen, öp beni. Sana ihtiyacım var." Beni öpmesi için son bir kez daha çabaladım. Dilim kapalı dudaklarına dokunduğunda aralandılar. Bir anda ve isteyerek kendini tamamen bana bıraktı. Bana yaslandı ve nefesime karşılık iç çekti. Bense iki elimle yüzünü tutup onun tadına vardım.

Dilimi altdudağında gezdirdiğimde ürperdi. Kollarımı bedenine sarıp kendimi sapasağlam duran bedenine bıraktım. Evden bir ses geldiğini duydum ve Tessa geri çekildi. Onu yeniden öpmedim fakat kollarımı bedeninden çekmedim.

"Hardin, gerçekten gitmem gerekiyor. Bunu yapmaya devam edemeyiz; bu ikimiz için de iyi olmaz," dedi. Kendine bile yalan söylüyordu. Bunu yürütebilirdik.

"Evet, devam edebiliriz," dedim. Bu beklenmedik umudun nereden geldiğini bilmiyordum fakat göğsüme yerleşmişti ve bana iyi hissettiriyordu.

"İlâhı, edemeyiz. Benden nefret ediyorsun ve ben artık hırsını
kişi olmak istemiyorum. Kafamı karıştırıyorsun. Bir an
kafamı karılamadığını söylüyorsun veya beni en özel deneyimimden
küçük düşürüyorsun..."

Evet, bunu yapmıştım. Her şeyi mahvetmiştim. Ne olduğunu
bazen işleri kasten mahvettiğimi açıklamam gerekiyordu. Büyümek, ben on iki yaşındayken benim için bir doğum günü
parti vermek istemişti. İnsanlara davetiye göndermiş ve özel bir
parti siparişi vermişti. Parti günü geldiğinde herkese partinin
olduğunu söylemiş ve bütün gün odamda surat asmıştım.
Partiye dokunmadım. Bazen her şeyi mahvediyordum. Ama bunu
yapmaktan vazgeçmenin bir yolunu bulabilirdim. Bu, Tessa'yı öpe-
lirliğim ve kollarımda kendini kaybettiğini hissedebileceğim
anlamına geliyorsa, her şeyi yapardım.

Sözünü kesmeye çalıştım fakat o işaretparmağını dudaklarıma
basıp beni durdurdu. Üstünde yara bandı olmasa, parmağındaki
kesiği öperdim. "Sonra da beni öpüp bana ihtiyacın olduğunu
söylüyorsun. Seninleyken dönüştüğüm kişiden hoşlanmıyorum
ve bana o korkunç şeyleri söyledikten sonraki hislerimden nefret
ediyorum."

"Benimleyken kim oluyorsun?" diye sordum. Dönüştüğü kişiyi
seviyordum. Çoğu kişiden daha iyi biriydi. "Olmak istemediğim
biri; erkek arkadaşını aldatan ve sürekli ağlayan biri oluyorum."
Sesi kısıldı. Benimleyken dönüştüğü kişiden utanıyordu. Bu ken-
dimi bok gibi hissetmeme neden oldu. Benimle vakit geçirdiğinde
mutlu olmasını istiyordum. Ben nasıl umarsızca onu istiyorsam
onun da aynı şekilde beni arzulamasını istiyordum.

"Benimleyken kim olduğunu düşünüyorum biliyor musun?"
diye sordum. Başparmağımı çenesinde gezdirdim ve ona dokun-
duğumda gözlerini kapadı.

"Kim?" diye fısıldadı dudaklarını neredeyse hiç kıpırdanmadan. Cevabımı beklerken aramızdaki gerginlik gitmiş, ortam sakinleşmişti.

Dürüstçe cevap verdim. "Kendin. Bence gerçek sen bu fakat insanların senin hakkında ne düşündüklerini öyle çok önemsiyorsun ki bunu fark etmiyorsun.

"Ve parmağımle seni rahatlattıktan sonra sana ne yaptığımı biliyorum..." Alelade sözcükler seçtiğim için yüzünü ekşitti. "Affedersin... yaşadığımız deneyimden sonra. Yaptığımı yanlış olduğunu biliyorum. Sen arabadan indikten sonra kendimi berbat hissettim."

"Bundan şüpheliyim." Gözlerini devirip sözlerimi duymazdan geldi.

"Doğru söylüyorum, yemin ederim. Kötü biri olduğumu düşündüğünü biliyorum... fakat sen beni..." Cümlemi bitiremedim. Gittikçe daha derinlerime giriyordu ve bu çok korkutucuydu. "Boşver."

"O cümleyi bitir, Hardin, yoksa hemen gidiyorum." Ciddi olduğunu görebiliyordum. Elleri belinde ve gözlerinde buz gibi bir ifadeyle bekledi.

"Sen... senin için iyi biri olmak istememi sağlıyorsun... senin için iyi olmak istiyorum, Tess," dedim ve o şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Yirmi

Kız, bağıtlıklarına isim koyması veya kanıt göstermesi için ona hırki yaptığında panikledi. Köşeye sıkışmış ve kafese konmuş vahşi bir hayvan gibi hissetti. Kafesi dürüstlüktü ve kız onu anahtarı olmayan bu kafese kilitlemekle tehdit etti. Onu kaybedemezdi fakat her geçen gün onu elinde tutması daha da zorlaşıyordu. Kız durumu tersine çevirmiş, fark edeceğini hiç düşünmediği şeyleri engeller olmuştu. Daha fazlasını istediğinde bunu adeta buyuyor ve evetten başka cevap kabul etmiyordu fakat Hardin daha fazlasını istediğinde bahane üstüne bahane buluyordu.

“Bu asla yürümez, Hardin; biz çok farklıyız. Öncelikle sen kimseyle çıkmazsın, unuttun mu?” diye atağa geçti. Benden bir adım uzaklaşınca babamın evinden ayrılmaya kalkışmamasını diledim. Sanki artık tek konuştuğumuz şey gelecekti. Evlilik, birlikte yaşamak, ayrılmak, ayrılmamak... Tessa tüm hayatını planlamak konusunda üstünde baskı hissediyordu ama benim öyle bir derdim yoktu. Bu noktada, benim baskıya iyi tepki vermediğim bilinen bir gerçektir. Hiçbir şeye aldırmandan onun için daha iyi biri olmam konusunda beni zorlayıp duruyordu.

“Biz o kadar da farklı değiliz. Aynı şeylerden hoşlanıyoruz; ikimiz de kitapları çok seviyoruz mesela,” dedim.

Ona karşı her zaman kendimi savunmak zorunda kalıyordum. "Sen kimseyle çıkmazsın," diye benimle alay etti.

"Biliyorum ama biz... arkadaş olamaz mıyız?"

Arkadaş mı? Ciddi misin, Hardin?

Gözleri öfkeyle parladı. "Arkadaş olamayacağımızı söylememi miydin? Ayrıca ben seninle arkadaş olmam; bununla ne kastettiğini biliyorum. Gerçek anlamda bağlanmadan bir erkek arkadaşın sahip olabileceği tüm ayrıcalıkları istiyorsun."

Onu bırakınca dengemi kaybettim. Sonra çabucak toparlandım. "Bu o kadar kötü mü? Neden buna bir isim koyma ihtiyacı hissediyorsun?" Aramıza mesafe koyduğum ve viski kokmayan temiz havayı soluyabildiğim için memnundum.

"Çünkü, Hardin, son zamanlarda çok fazla sınıırım olmasa da kendime saygım var. Senin oyuncağın olmayacağım, hele de bana pislik gibi davranmaya devam edersen."

Ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Hem zaten benim bir sevgilim var, Hardin."

O herifi mi bahane ediyordu şimdi de? Ah, Haydi ama! Kimi kandırmaya çalışıyordu?

"Ama bak şu an neredesin," dedim duygusuz bir sesle.

Erkek arkadaşıyla beni kandırmaya çalışıyor, onu kullanarak benimle alay ediyor ve ben Molly'yle aynı şeyi yaptığımda şikâyet ediyordu. Bu konuda bir çifte standart görmüyordu ve içki bu gece durumu daha da kötü görmeme neden oluyordu. Bunu bilecek kadar zekiydim fakat bir pislik gibi davranmayı bırakacak kadar aptaldım. Aynı zamanda hiçbir şeyi fazla takmayacak kadar sarhoştum. Babamın oturma odasını paramparça etmiştim.

Kaşlarını tehditkâr bir tavırla çattı ve gülümsedi. "Onu seviyorum, o da beni seviyor."

Sözleri göğsümü parçaladı. Son sözleri isc kemiğime dayandı. Gerileyerek ondan uzaklaştım ve arkamdaki sandalyeye çarptım. Dengesizliğimin canı cehennemeydi.

"Bana bunu söyleme." Kendimi sözlerinden koruyabilecek-
gibi elimi kaldırdım.

Geri adım atmadı çünkü tam anlamıyla öfkeden kuduruyordu.
doğru olan öldürücü darbeyi vurmaya hazırlanıyordu. "Bunu
yalnızca sarhoş olduğun için söylüyorsun; yarın yine benden nefret
edersin."

Nefret mi? *Nefret mi?* Ondan nefret etmem mümkünmüş gibi!

Okeyle geri çekildim ve buradaki ağaçların yağmur nede-
niyle ne kadar yeşil olduklarına odaklanmaya çalıştım. "Senden
nefret etmiyorum," dedim sonunda. "Gözlerimin içine bakıp seni
rahat bırakmamı ve bir daha asla benimle konuşmak istemediğini
anlarsan seni rahat bırakırım." Bu sözleri söylediğini duymak
istemiyordum; o sözler beni öldürürdü fakat öyle hissediyorsa,
ondan uzaklaşmamı istiyorsa, uzaklaştırdım. "Bundan sonra asla
yanına gelmeyeceğime yemin ederim. Sadece bunu istediğini
söylemen yeterli."

Beni terk ederse hayatımın nasıl olacağını hayal etmeye ça-
lıştım. Hayatıma katmak için çabaladığım tüm renkleri de be-
naberinde götürürdü.

Cevap vermesine fırsat bırakmadan devam ettim: "Söyle,
Tessa, beni bir daha asla görmek istemediğini söyle." Bunu hayal
bile edemiyordum. Biraz daha yaklaştım ve parmaklarımı çıplak
kollarında gezdirdim. Teni ürperdi ve dudaklarını araladı.

Biraz daha yaklaşıp fısıldadım. "Sana bir daha dokunmamı
istemediğini söyle." Parmaklarımla boynuna dokundum ve par-
mak uçlarımı aşağı kaydırarak köprücük kemiğine kadar indim.
Şimdi iyice soluk soluğa kalmıştı ve konuşamıyordu. Biraz daha
yaklaştım, artık yüzümle onunki arasında en fazla iki santim
mesafe vardı. Teninin altındaki elektriği hissedebiliyordum; belli
belirsiz uğultu ikimizin de dikkatini dağıtıyordu. "Bir daha asla
seni öpmemi istemediğini söyle..." Sesimi alçalttığımda titredi.

"Söyle, Theresa." Dudaklarının arasından çıkmasını istemediğim sözleri söylemeye zorladım onu.

İsmimi söylediğinde onu güçlkle duydum fakat nefesini dudaklarıma dokunduğunu hissettim.

"Bana karşı koyamıyorsun, Tessa, tıpkı benim sana karşı koyamadığım gibi." Tereddütlü görünse de söylediğim şey onu dehşetlendürmedi. "Bu gece benimle kalsan?" dedim dudaklarına doğru.

Tessa geri çekilirken gözlerini benden kaçırıp eve çevirdi. Neden huzursuzlandığını anlamak için döndüm. Bir şey görmedim. Gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Hayır, gidemezdi. Bu evde yalnız kalmaya henüz hazır değildim. Burada kalacağıma inanamıyordum.

"Lanet olsun," diye homurdandım parmaklarımı saçlarımdan geçirerek. "Lütfen, lütfen kal. Bu gece benimle kal ve sabah uyandığında beni görmek istemediğini söylemeye karar verirsen..." Böyle bir seçenek olmasını istemiyordum fakat ne yazık ki vardı. "Yalnızca kal, lütfen. Sana yalvarıyorum ve ben yalvarmam, Theresa."

Hayatımda hiç yalvarmamıştım. Beni bu kadar deliye döndüren içki miydi yoksa o muydu? Bilmiyordum.

Tessa başıyla kabul ederken gözleri ışıkla parlıyordu. "Peki, Noah'ya ne söyleyeceğim?" Erkek arkadaşının ismi Tessa'nın yalnızca geçici olarak benim olduğunu hatırlatarak keyfimi kaçırdı. Onunla daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacım vardı. "Beni bekliyor ve arabası da bende," diye açıkladı.

Onu odasında mı bırakmıştı? Bunu benim için mi yapmıştı?

Bu durumdan ne anlam çıkaracağımı bilemedim. Ayrılmışlar mıydı? Tessa'nın burada benimle olduğunu biliyor muydu? O çocuğun adımı bildiğinden bile şüpheliydim. Tessa'nın duygusal açıdan benimle ne kadar ilgilendiğini bilmemek beni deli ediyordu. Steph bana bir bok anlatmıyordu ve Tessa ondan daha ketumdu.

Erkek arkadaşının ne düşündüğünü gerçekten bu kadar önemsiyor muydu? Evin arka tarafına baktım. Yeşil sarmaşık-

tuğla duvarın çoğunu örtüyordu. Işıklar çok parlaktı. Yaptığı yini gerçekliğini anlamaya başladığından şüphelendim. "Ona buraya kalman gerektiğini söyle... bilmiyorum. Ona bir şey söyleme. En kötü ne yapabilir ki?"

Neden Noah'nın onun üzerinde bu kadar gücü olduğunu merak ediyordum. İç geçirdi; altdudağını büktü. Gerçekten en- dipli görünüyordu. Bu kadar kötü ne olabilirdi... onu annesine ni söylerdi? Artık on sekiz yaşındaydı; bunu bilmiyor muydu?

"Zaten uyumuştur," dedim. Bu doğruydı; hâlâ lise döneminde kılıydı.

Tessa başını iki yana salladı. Verandanın çıkıntısına dayandım. "Hayır, oteline dönemez."

Otel mi? Bu çocuk lanet bir *otelde* mi kalıyordu? Kendi başına ulla tutacak kadar büyümüş müydü? "Otel mi? Dur biraz, seninle kalmıyor mu?" Şok içindeydim.

"Hayır, yakında bir otelde oda tuttu." Tessa gözlerini veran- danın ahşap zeminine indirdi ve ayaklarını kıpırdattı. Huzursuz olmuştı.

"Sen de orada onunla mı kalıyorsun?"

"Hayır, o orada kalıyor," diye alçak sesle yanıtlarken utanmış görünüyordu. Gözlerini yerden kaldırmadan devam etti, "Ben kendi odamda kalıyorum."

Yok artık. Tessa'dan hoşlanıyor muydu yani? Kadınlardan hoşlanıyor muydu? Haydi ama ona bir bakın! "O *kadınlardan* mı hoşlanıyor?" diye sordum kendimi tutamayarak. Oyle olmasına imkân yoktu. Tabii Tessa'yı aldatmıyorsa, gerçi bu çok boktan bir durum olurdu fakat bana fazlasıyla yardımı dokunurdu.

Tabii Tessa'nın da ona aynı şeyi yapmadığı söylenemezdi. Dehşete düşen Tessa'nın ağzı açık kaldı. "Tabii ki kadınlardan hoşlanıyor!"

Erkek arkadaşının onunla kalmak istememesini tuhaf bul- maması beni çılgına çeviriyordu. "Üzgünüm ama burada doğru

olmayan bir şeyler var. Sen benim olsaydın, senden uzak durmazdım. Seni elime geçen her fırsatta becerirdim." Bu doğruydum. Onu her sabah başım bacaklarının arasında uyandırırırdım. Onu her gece aklını başından alarak, ismimi haykırmasını sağlayarak uyuturdum.

Tessa'nın yüzü kıpkırmızı oldu, gözlerini benden kaçırdı. Sözlerimin onu bu kadar etkilemesi çok hoşuma gidiyordu. Karanlık başımı ağrıtıyordu. Ağaçlar çok fazla hareket ediyor, dalları garip şekillerde kıvrılıyordu. Ayrıca onunla birlikte evde ve yalnız olmak istiyordum. Özellikle de geçirdiğim geceden sonra.

Tessa'ya dönünce, araladığı dudaklarından gözümü alamadım. "Haydi içeri girelim. Ağaçlar bir o yana bir bu yana sallanıp duruyor. Galiba çok içki içtiğimi anlamam için bir işaret."

Tessa önce eve sonra bana baktı. "Sen burada mı kalıyorsun?"

Başımla onayladım ve elini tutmak için uzandım. O da burada kalıyordu. Herifin yaptığı onca şeyden sonra hâlâ Ken'in evinde kalacağıma inanamıyordum. "Evet, sen de öyle. Haydi gidelim." Yine itiraz etmesine fırsat vermeden elini tuttum.

Eve girdik, Tessa benden daha hızlı yürüyerek elini çekmeye çalıştı. Mutfaktan geçerken daha büyük adımlar attı.

Kırıp döktüğüm şeylerin bir kısmı hâlâ yerdeydi. Kırık porcelenlerin çoğu şimdi çöp kutusunu boylamıştı ve yerdeki cam kırıkları süpürülmüştü. Güzel, Landon ortalığı temizlemişti. Sonuçta siktiriboktan babam onun olacaktı. Gerçi zaten ona sahipti. Ken Scott'a her zaman benim dışımda birileri veya bir şeyler sahip olmuştu. Viski, barlar, Karen, Landon, bu büyük ev... Kırk tarakta bezi vardı ama yine de geçen yıla kadar hayatında bana yer yoktu ve bu saçmalığı öylece kabulleneceğimi mi sanıyordu, öyle mi? Öyle bir şey mümkün değildi.

Ust kata çıkarken Tessa'nın elini biraz daha sıkı tuttum. Doğru hatırlıyorsam, gideceğimiz oda yukarıdaki koridorun sonundaki

oluyordu. Burada çok fazla kapı vardı. Landon'ın odasına dalıp onu mutabakat yaparken basmak istemezdik.

Nihayet en sondaki odaya geldik. Tessa, odaya girene kadar konuşmadı, benim de bundan şikâyetim yoktu. Onu fazla zorlamak istemiyordum ve hâlâ sperm donörümün bir pislik olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Oda karanlıktı. Elektrik düğmesini bulmaya çalıştım.

"Hâldin?" diye fısıldadı Tessa karanlıkta.

Perde aralıktı ve içeri biraz ay ışığı giriyordu. Tessa'nın elini tutarak odanın içine yürüdüm. Bu lanet düğmeyi bulmak imkânsızdı. Elimi pürüzsüz duvarda gezdirmeye devam ettim ama hiçbir şey bulamadım.

Bu ne saçmalıklı be böyle?

Odanın diğer tarafında bir masanın ve olası bir lambanın karaltısını görebildim ve önümü göremediğim halde o tarafa doğru yürüdüm. Ayakkabımın burnu sert bir şeye çarpınca az kalsın düğümlendim. "Kahretsin," diye küfrettim çarptığım şeye. Bu odanın muhtemelen lanet olası bir lambası yoktu; belki de Ken ile Karen yalnızca benimle dalga geçmek istemişlerdi.

Masanın yanına vardığımda, parmaklarım bir abajura değdi. İşte! "Buradayım," dedim lambanın ipini çekerek. Ampul yandı ve öyle minicik abajurdan yayılan kuvvetli ışık gözlerimi kör etti. Birkaç kez gözlerimi kırptırıp etrafıma bakındım. Burası benim odamdı.

Hiç kullanmadığım odam.

Yatak odası bana lüks bir oteli hatırlattı. Duvarlar açık griye boyanmıştı ve tavan ile döşeme tahtaları boyunca canlı, beyaz renkte çerçevenilmişti. Halıda bile aynı beyaz çizgiler vardı. İlerideki duvarda duran yatak mide bulandıracak kadar büyüktü ve pahalı kiraz ağacından başlığına bir yığın süs yastığı dizilmişti. Bu kadar büyük bir yatak ancak Tessa koyu renk yatak örtüsünün üzerinde çırılçıplak yatıyorsa gerekli olabilirdi. Fakat ne yazık

ki yatmıyordu. Yatakla aynı malzemeden yapılmış ve üzerinde yepyeni bir Mac bilgisayar duran çalışma masasının yanındaydı. Gösteriş budalaları.

Ensemi sıvazladım. "Bu benim... odam." Bu konuda başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

Tessa altdudağını dişlerinin arasına alarak sordu, "Burada odan mı var?"

Bu oda hiç de benimmiş gibi gelmiyordu fakat teknik olarak öyleydi. Ken burada yalnızca bana ait olan bir odanın varlığından çok kez bahsetmişti. Sayvanlı yataktan veya devasa bilgisayar monitöründen etkilenecekmişim gibi... "Evet, aslında burada hiç yatmadım... bu geceye kadar," diye huzursuz bir şekilde açıkladım. Başka soru sormamasını umuyordum ama soracağını biliyordum.

Yatağın ayakucunda büyük bir sandık vardı. Bu sandığın tek bir amacı olabilirdi: Yastık kalabalığını ortadan kaldırmak. Ben üstüne oturup onu daha faydalı bir hale getirdim botlarımı çıkardım. Küçük, meraklı Tessa beni izliyor, muhtemelen bana soracağı soruların listesini çıkarıyordu. Çoraplarımı çıkarıp botlarımın içine koydum. Ayak bileğimde birkaç küçük kesik vardı. Belli ki cam parçaları ayakkabımın içine de girmişti. Aman ne güzel.

Tessa listesini tamamlamış olmalıydı. Bir adım yaklaşıp ağzını açtı. "Ah. Neden?"

Derin bir nefes aldım ve bu konuda ona yalan söylemektense sorusunu cevaplamaya karar verdim. "Çünkü istemiyorum. Buradan nefret ediyorum," diye dürüstçe karşılık verdim. Buradan nefret ediyordum. Annemin İngiltere'deki evinde, bozuk yatağımdan ve çocukluğumdan beri aynı çarşaf ve yatak örtülerinin serili olmasından nefret ediyordum.

Tessa gerçekçi cevabımı sindirip bir sonraki sorusunu sormaya hazırlanırken ben de düğmelerimi açıp pantolonumu indiriyordum. Önünde baksırımla kaldığım ikinci saniye Tessa'nın uzaklara dalan gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Soyunuyorum?" dedim pirsingli kaşımı kaldırıp ona bakarak. Annem sormayı sevdiğini biliyordum fakat sorularının birçoğu bu kadar gereksiz olmak zorundaydı mıydı?

"Yani, neden?" Baksırımın önüne baktı. Akıllıca davranıp şu anda aletimi düşünmüyormuş gibi davranmaya çalışıyorsa, fena halde başarısızdı.

Göz göze geldik. "Pekâlâ, dar kotum ve botlarımla uyumayı düşünmüyorum." Alnıma düşen saçımı geriye attım.

"Ya," dedi Tessa alçak sesle.

Bir şeyler daha söylemesini beklediysem de konuşmadı. Tişörtümü çıkarırken gözlerine baktım. Bakışları boynumdan karnıma kayarken dövmelemin her çizgisini dikkatle inceledi. En çok omadaki ağaca takıldı. Hoşuna mı gitmişti yoksa bu yanıma ona itici mi geliyordu, merak ettim. Bana bu kadar dikkatli bakmasından huzursuz olmuştum. O üzerimde hasar incelemesi yaparken ben ne yapacağımı bilemedim. Tenimde, gözlerinin değdiği her zerreyi uşırıyordu. Onda her zaman duyumsadığım yanma hissi yerine buz gibi bir nefesin üzerime üflendiğini hissettim.

Tessa hâlâ bedenime odaklanmış, bana bakıyordu. Tişörtümü ona fırlatarak onu şaşırttım. Öylesine dalmıştı ki yeterince hızlı hareket ederek tişörtümü yakalayamadı. Soyunmasını sağlamak, gözlerini ayırmadan vücuduna bakmak; her bir santimini, kendine olan güvenini azaltan her lekeyi içime sindirmek için ne yapmam gerektiğini merak ettim ama bütün bunlar gerçekleşecekmiş gibi görünmüyordu.

Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim. Keşke onu daha iyi tanısaydım. Onu daha farklı bir açıdan tanımak istediğimi fark ettim. Arada sırada uğrayıp bir şeyler ödünç alan bir komşu olabilirdi ve ben de ona istediğim kadar soru sorabilirdim. Neden bu kadar çok soru sorduğunu ve neden şaşkın veya kızgın olduğunda hep kaşlarını çatıldığını sorardım. Hayatında neler yapmak

istediğini, beni bir daha göremeyecek olsa neler hissedeceğim sorardım. İçindeki merhamet duygusunu bulur, beni bağışlayarak bağışlayamayacağını sorardım.

Fakat bu gerçek hayattı ve gerçek hayatta ben onun için halı bir yabancıydım. Benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ve yaptığım pisliklerin ufacık bir kısmını bile bilse, benden bu kadar etkilenmezdi. Dövmelerim ve onlara gösterdiği ilgi azaltı ve davranışıma verdiği tepki alaycılıktan nefrete dönüşürdü. Bu konuda dikkatli olmalıydım çünkü gizemim kaybolursa, o da kaybolurdu.

Kahretsin ki tüm bunlar başımı döndürüyordu. İçkinin etkisi geçiyor, başım ağrıdan çatlıyordu. Bu saçma ortamı vakit kaybetmeden rahatlatmalıydım. "Onunla uyuyabilirsin." Güldüm. "Yalnızca iç çamaşırlarınla uyumak istemeyeceğini tahmin ediyorum. Ama öyle uyursan da hiç rahatsız olmam."

"Üzerimdekilerle uyurum," dedi, duyduğum en inandırıcılıktan uzak ses tonuyla. Bol eteği ve tişörtüyle uyumak istemezdi. Tişörtünü çok beğenmişim; açık mavi rengi gözleriyle uyum sağlamıştı. Daha önce hiç böyle şeyler düşünmemiştim... *Gözleriyle uyum mu sağlamıştı?* Bu da ne demek oluyordu?

Tessa bu gece beni viskiden de fazla mahvediyordu. "İyi. Sen bilirsin; rahatsız olmak istiyorsan ben karışmam." Yatağa yaklaştım ve dokunduğum ilk yastığı alıp yere attım.

Tessa bu hareketime bozulmuş gibi görünüyordu. Belki de yarı çıplak olmama bozulmuştu. Bilmiyordum. Yatağın ayakucuna yürüdü ve çirkin sandığı açtı. "Ah, onları yere atma. Yastıklar buraya koyulacak," dedi bilmiyormuşum gibi. Daha önce hiç böyle yastıklardan görmediğimi mi sanıyordu? Dul bir annem olduğu için pahalı pamuk yığınlarını bir kutuya koymam gerektiğini bilmediğimi mi sanıyordu?

Hayır, Hardin, o yalnızca yardım etmeye çalışıyor... Sakinleşmeye çalıştım. Zihnim her zaman en kötü durumu düşünürdü ve

bulun nefret ediyordum. Güvensizliklerim beni yiyip bitiriyordu. Öncekinden daha süslü bir yastık alıp halının üstüne attım. Tessa homurdanıp sızlanarak eğilip yastığı aldı.

Tessa, hizmetçilik oynarken, ben de yatak örtüsünü açıp yatağa girdim. Daha önce bu yatakta kimsenin yatmadığı anlaşıyordu. Aletta bulutların üstünde yatıyordum. Otelden bile daha güzeldi. Kullarımı başımın altına koyarken Tessa'nın bana baktığını gördüm. Önceki bana bakıyordu, ben de ona bakıyordum.

Son yastığı sandığa koyup kapağını kapatırken ben de bir halıyı diğerinin üzerine attım. Tam bir düzen manyağıydı.

Tüm gece orada mı dikilecekti? O geniş kıyafetlerini çıkarıp benimle yatağa girmesini tercih ederdim. "Aynı yatakta benimle uyuma konusunda sızlanmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, yatak ikimize yetecek kadar büyük." Gülümseyişinin ardında herhangi bir gerginlik olmasa da tırnaklarıyla oynarken türeyen ellerinde vardı. Şimdi rol yapıyordu. Bu çok hoşuma gitti.

"İşte, benim sevdiğim Tessa," diye takıldım. Gözleri biraz büyüyünce muhtemel sebebi zihnimden uzaklaştırdım. Bugün olmazdı; bugün o düşüncenin yanına bile yaklaşamazdım.

Tessa ayakkabılarını çıkardıktan sonra beceriksizce yatağa çıktı. Tüm kıyafetleri üzerindeydi ve koca yatağın en kenarına, benden olabildiğince uzağa yerleşti. Uzanınca ona yanaşmayı düşündüm fakat sonra korkup yataktan düşmesinden çekindim. Onu yataktan düşerken hayal edince kahkahalarla gülmeye başladım. Tessa dönüp bana baktı.

"Bu kadar komik olan ne?" Yine kaşlarıyla o ifadeyi yaptı. Çok şekerdi.

"Hiç," diye yalan söyledim. Tepetaklak yere düştüğünü hayal ettiğimi söylemenin bu geceki amacıma pek yardımcı olmazdı. O surat asarken yine kendimi tutamayarak güldüm.

"Söyle!" Bir an bana baktıktan sonra altdudağını yalancıkta sarkıttı. Yalancıkta dudak sarkıtışına rağmen veya o nedenle,

dudakları fena halde becerilesi görünüyordu. O dudaklarını al-
tim boyunca hareket ederken hissetmek için sabırsızlanıyordum.
Başının benim üstümde aşağı yukarı hareket ettiğini düşününce
dudağımdaki halkayı dişlerimin arasına aldım. Sıcak dilime değen
metal soğuktu.

Ona döndüm. "Daha önce bir erkekle aynı yatakta hiç uyumadın, değil mi?" diye sordum. Tabii ben de bir kızla aynı yatakta hiç uyumamıştım. Bu bana göre bir şey değildi. Artık öyle mi olmuştu bilmiyordum ama o ana kadar bir zararını görmemiştim.

"Hayır," diye cevap verdiğinde rahatladım. Aynı yatakta uyuduğu ilk erkek olduğum için nasıl hissettiğimi göstermek amacıyla gülümsedim. Tessa'nın birçok ilki henüz yaşamamış olması çok hoşuma gidiyordu. Başka bir açıdan bakınca, benim de ona verecek çok şeyim vardı.

Tessa biraz ileride, yüzü bana dönük yatıyordu. Kıyafetleri hâlâ üstündeydi ve bu beni deli ediyordu. Elini uzatıp sağ yanağımdaki gamzeye dokundu. Bu çok basit fakat aynı zamanda sevecen bir hareketti. En az on senedir hiç kimse, annem bile yüzüme dokunmamıştı. Seks sırasında bile bazen kızları öperdim fakat parmaklarını bedenimde uzun süre tutmalarına izin vermezdim.

Onunla göz göze gelince paniğe kapıldığını gördüm. Elini çekti ama elini tutup yeniden yanağıma koydum. Bana dokunması güzel bir histi. Çok nazikti. Her yerime dokunmasını istiyordum. "Şimdiye kadar neden kimsenin seni becermediğini bilmiyorum; yaptığın onca programın büyük bir direnç kazanmana yardımcı olmuş herhalde," diye takıldım. Bu kadar deneyimsiz olmasının bir nedeni olmalıydı. Bu deneyimsizliğin iyi bir nedeni olmaması gerçekçi değildi.

"Daha önce kimseye direnmek *durumunda kalmadım*," dedi. Sözlerine değil fakat gözlerine inandım. Yine de buna inanmak çok zordu.

"Bu ya yalan ya da sen lisede körler okuluna gittin." O tatlı dudaklarına baktım. "Dudakların bile sertleşmeme yetiyor." Bu doğruydı. Elini aşağı indirerek sözlerimin kanıtını kolaylıkla hissettirirdi. Az kalsın ona söyleyecektim fakat anı mahvetmek istemedim.

Açık saçık sözlerim karşısında şaşkınlıkla nefesini tutması hoşuma gitti. Kahkahayla güldüm ve onu çılgına çevirebileceğimi biliyordum. Tessa yepyeni bir araba kullanmaya, motorunu o alçak mırıltısını ilk duyduğunuzda hissettiğiniz heyecana benliyordu. Onu da mırıltılamak istiyordum; Landon burada olmayı ona *çığlık attırırdım*. Bu gece işleri ağırdan almak istiyordum fakat nehirde yaptıklarımın fazlasını göstermek istiyordum. Bu benim pek çok oyunumdan yalnızca biriydi.

Dudaklarımı yaladım ve Tessa'nın elini tutup ikimizin ellerini de ağzıma götürdüm. Derin bir nefes aldı, elini ıslak dudaklarıma götürdüm. İşaretparmağını hafifçe ısırduğimde elleri titriyordu. Hissedilmez olarak inlediğinde aletim baksırımın içinde hareketlendi. Boynumdan aşağı indirdiğim elleri sıcaktı. Dokunulmak çok güzel bir duyguydu; hissettiğim zevk duyularımı uyuşturdu. Alkolün tesiri neredeyse geçmişti ve şimdi inatçı, seksi bir sarışın, aklımı allak bullak ediyordu. Tessa elini çekince ben de elimi kucağıma koydum. Parmak uçlarını boynumun altındaki sarmaşık dövmesinin üzerinde gezdirdi. Dokunuşunun tenimde bıraktığı hoş, huzur dolu izlerden başka bir şeye odaklanamıyordum.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra konuştum. Merak ettiğim şeyler vardı, azmıştı ve onunla iyi vakit geçirecektim. Yine elini tuttum. "Seninle konuşma tarzım hoşuna gidiyor, değil mi?"

Göğsünün hareketleri hızlanana kadar ona baktım. Gözlerini benden kaçırınca devam ettim: "Yanaklarındaki kızarıklığı görebiliyorum, nefes alıp verişinin nasıl değiştiğini de duyabiliyorum. Bana cevap ver, Tessa, o dolgun dudaklarını kullan." Bunu farklı

şekillerde yapmasını isterdim. Tessa fazlasıyla kızarmış görünüyordu, teni pembeye dönüyordu. Bağımlılık yapıyordu.

Tam bana olan ilgisinden bahsedeceğini düşünürken, "Ventilatörü çalıştırabilir misin?" diye sordu. Ciddi olamazsın, Theresa Aptal olduğumu mu sanıyordu? Bu kadar yakınımnda yatarken bu rahat yataktan çıkacağımı mı düşünüyordu? Yüzüne, gri gözlerine baktım. "Lütfen?" diye fısıldadı bana bakmaya devam ederek. Ne yaptığımı anlayamadan yataktan çıkıverdim. Kahretsin, bu konuda oldukça iyiydi.

Dönüp yatağa baktığımda pek kibirli görünüyordu. Ayrıca o ağır kıyafetlerin içinde gülünç denbilecek kadar rahatsız görünüyordu. Eteğinde yatak örtüsü kadar kumaş vardı. "Madem terliyorsun, neden o kalın kıyafetleri çıkarmıyorsun; o etek zaten insanı kaşındırıyormuş gibi görünüyor."

Tessa gülerek gözlerini devirdi.

Fakat ben ciddiydim... berbat giyiniyordu. "Bedenin için giymelisin, Tessa. O giydiğin kıyafetler bütün kıvrımlarını gizliyor." Görebildiğim kadarıyla göğüs kısmına baktım fakat neredeyse hiçbir tarafı görünmüyordu. "Seni sutyen ve külotla görmesem, vücudunun ne kadar seksi ve kıvrımlı olduğunu asla bilemezdim. O etek gerçekten papates çuvalına benziyor."

Kahkahalarla güldü. Bu sandığımdan da iyi gitmişti. "Ne giymemi öneriyorsun? Fileler ve straplezler mi?" Kaşını kaldırıp cevabımı bekledi.

Zihnimde straplez bluz ve kısa kot şort giymiş bir Tessa belirdi. "Hayır, pekâlâ, bunu görmeyi çok isterdim ama hayır. Vücudunu örtebilir ama aynı zamanda bedenine göre kıyafetler giyebilirsin. O tişört göğsünü de saklıyor ve senin göğüslerin hiç de saklanacak gibi değil."

"Böyle konuşmayı keser misin!" Başını iki yana sallayınca ben de gülerek yeniden yatağa girdim. Ona ne kadar yaklaşacağımı

İstediğim için ona değinceye kadar azar azar yaklaştım. Tessa
kalkıp yataktan çıktı. Göğsümün yandığını hissettim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum onu buradan gidecek kadar
bilmediğimi umarak.

Odanın içinde hızlı adımlarla yürüdü. "Üzerimi değiştirmeye."
Kaldı ve yerden kirli tişörtümü aldı. Onu giymekten, benim
olumsuzum arzuladığım kadar hoşlanmasına memnun olduğum için
mutlulandım.

"Şimdi, arkayı dön ve gizli gizli bakma," dedi çocukmuşum
gibi. Bakacağımı gayet iyi biliyordu.

"Hayır." Omuz silkince gözlerini dikip bana baktı.

"Ne demek 'hayır'?" diye sordu canı sıkılmış gibi.

Dürüst davranarak, "Arkamı dönmeyeceğim. Seni görmek
istiyorum," dedim.

İsteğimi kabul etti fakat sonra beni kandırıp ışığı kapattı. Ne
kadar da muzipti! Oynadığı muzip oyuna bayılarak homurdandım.
Kurallına göre oynamazsa benim de öyle yapacağımı anlaması
için yüksek sesle homurdandım. Ağır kumaşın yere düştüğünü
duydum; etek. Lambanın ipini çektim ve aniden yanan parlak
ışık Tessa'nın sıçramasına neden oldu. İsmim ağzından küfür gibi
çıktı. "Hardin!"

Ona bakmaya devam ettim; bacaklarından yukarıya ve sonra
yeniden aşağıya baktım. Derin bir nefes aldı ve tişörtümü giymek
için kollarını kaldırdı. Tessa'nın sutyeni sade, beyaz, pamuklu ku-
maştandı ve destek yastıkları çok ufaktı. Zaten ihtiyacı da yoktu.
Külotu da ona uygundu. Kumaşın kesimi neredeyse tüm kalçasının
kapanmasını sağlıyordu. Kalçası kusursuzdu. Yuvarlak ve dikti...
Ona oradan sahip olmak da çok hoşuma giderdi.

"Buraya gel," diye fısıldadım. Bedenine dokunmak için bir
saniye daha bekleyemeyecektim. Tessa'nın yatağa gelişi lanet olası
bir dans gösterisini andırıyordu ve buna bayılmıştım. Daha iyi

görmem gerekiyordu. Sırtımı yatak başlığına yasladım. Tessa kışklarımın sıcaklığıyla kızardığında, aldığım haz daha da katlandı.

Yanıma gelince küçük elini elime koydu, onu kendime çekti. Bacaklarını iki yanıma koyup üstüme çıktı. Dizleri belim hizzasındaydı. Bu şekilde üstümde olması çok hoşuma gidiyordu. Hayal gücüm çığırından çıkıyordu. Tessa kendini yukarıda tutarak vücuduma dokunmamaya çalışıyordu. *Hiç sanmıyorum*. Kalçasında nazikçe kavrayıp onu bedenime doğru çektim. Dudağını ısırıp ve gözlerime baktı. Gözlerimi ilk ben kaçırdım çünkü aletimle sertleşmek üzere olduğunu hissedebiliyordum. Tessa'nın bacakları yumuşacıktı ve tişörtüm kalçasına kadar sıyrılırken ortaya çıkaran manzara çok seksiydi.

Ne kadar iyi hissettirdiğine ve görüldüğüne hayranlık duyarak gülümsedim. "Çok daha iyi." Onun da gülümseyerek karşılık vermesini bekledim fakat yapmadı.

"Sorun ne?" Yanağını usulca okşayarak gülümsemesini sağladım. Gözlerini kapadığında, acaba bir şekilde iddianın kurallarını çiğnıyor muyum, diye düşündüm. Sanırım artık o noktayı çoktan geçmiştim.

"Hiç... Sadece ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Tessa. Gözlerime bakmayınca utandığını anladım.

Ona çok fazla baskı yapmak istemiyordum. Bana ne şekilde dokunursa dokunsun, eğlenceli olacaktı. Tüm bunları ona göstermeden nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Ne yapmak istiyorsan onu yap, Tess. Bu konuda fazla düşünme."

Tessa elini kaldırdı, belli ki çıplak göğsüme dokunacaktı. Bana dokunmayınca başımı kaldırıp yüzüne baktım. Bana dokunmak için izin isteyen bir ifadeyle gözlerime baktı. Daha önce bunu da hiç kimse yapmamıştı. Gergin fakat heyecanlı bir halde başımı sallayarak ona izin verdim. İşaretparmağını karnımdan baksırımın belimi sardığı yere kadar yavaş yavaş indirdi. Bileğinden tutup onu ters çevirmek ve yatağa bastırıp becermek istediğim

le kınıldamamaya çalıştım. Gözlerimi kapadım ve parmağım dokunmelerimin üzerinde gezinişini hissettim. Bunu yapması bana gidiyordu.

Elini çekince gözlerimi açtım. Daha fazlasını istiyordum. Bu bir bağımlıydım.

"Nana... şey... dokunabilir miyim?" Tessa çekingen bir ifadeyle bakışlarının içindeki kabartıya bakıyordu.

İlanırım evet! Ona böyle bağırarak istedim. Fakat bunu yapmak yerine elimden geldiğince sakın kaldım. Başımı sallayarak, yalvarırcasına, "Lütfen," dedim.

Tessa elini aletime doğru indirirken gergin görünüyordu. Üstlenerek büyüyen aletimin üzerinde biraz duraksadıktan sonra belli belirsiz bir şekilde dokundu. Elini biraz daha indirip aletimi hissettirmeye devam etti. Nazik parmaklarıyla aletimi yukarı aşağı okuyarak onun için sertleşmeme neden oldu.

"Ne yapacağını göstermemi ister misin?" diye önerdim. Rahat olmasını istiyordum.

Tessa başını evet der gibi sallayınca, elimi hafifçe onunkinin üzerine koydum. Ellerim onunkilerden o kadar büyüktü ki parmak uçları eklemelerimi geçmiyordu bile. İkimizin elini de aşağı kaydırıp baksırımın üzerinde durdum. Aletimi kavramasına yardım ettim. Hafifçe sıktı ve ben inleyerek elini bıraktım. Öğrenmişti. Kontrolün tamamen kendisinde olduğunu fark ettiğinde yüzünde vahşi bir ifade belirdi fakat masum rolü oynamaya çalışıyordu. Gözbebekleri büyüdü, dudakları aralandı ve yanakları pembeleşti.

"Lanet olsun, Tessa, bunu yapma," diye söylendim. Yüzünde bir kez daha aynı ifadeyi görürsem patlayacaktım.

Tessa sözümü dinleyerek durdu. Ah, her şeyi gerçek anlamıyla algıladığını unutmuştum.

"Hayır, hayır, onu değil. *Onu* yapmaya devam et, yani bana öyle bakma," diye açıkladım.

Tessa en masum tavrıyla gözlerini kırptırdı. "Nasıl?"

“Öyle masum bir ifadeyle... Sana çok fena şeyler yapmak lazım. Meme neden olan o bakışla bakma.” Çok, çok fazla şey, Theresa

Elini hareket ettirirken gergindi. Beni yeterince sıkı tutmıyordu fakat bunu dile getirmek istemiyordum. Nasıl olacağını kendiliğinden kavrayacaktı. Kavramasına yardım edeceğim kasıtlı değildi. Ağır okşayışları inleyerek ismini fısıldamama neden olurken dudaklarını ısırırdı. Eğer sonsuza kadar yaşamak istediğim bir şey sorulsaydı, işte bu olurdu.

“Tanrım, Tess, aletimi kavrayan elin bana müthiş zevk veriyor,” diye inledim. Sözlerim onu cesaretlendirdi fakat galiba biraz fazla cesaretlendi. Aletimi sıkıdığına hafif bir acı hissettim. “O kadar sert değil, bebeğim.” Onu utandırmamaya dikkat ederek elini hafifçe yönlendirdim.

Beni öptü ve hafif okşayışlarına devam etti. “Affedersin,” diye fısıldadı, dudaklarıyla tenime dokunurken. Dilini boynumdan kulağımın altına kadar gezdirdi. *Tanrım*, bu harikaydı. Ona dokunmalıydım; uzun süre dayanamayacaktım.

Ellerimi göğüslerine götürdüm, sutyeni vücuduyla benimki arasında bir duvar oluşturunuyordu.

“Lütfen... sutyenini... çıkarabilir miyim?” diye yalvardım. Seksi vücudunu hissetmek istiyordum. Elimi tişörtünün altına soktuğumda o mükemmel göğüslerini hissedebiliyordum: Yuvarlak ve dolgunlardı. Tessa nefesi kesilerek başını aşağı yukarı salladı. Ellerim titreyerek çabucak kopçaları açtım ve göğüslerini serbest bıraktım. Askılarını kollarından aşağı indirdim. Sutyenini yırtıp çıkarmamak için kendimi fena halde tutmam gerekti. Üzerinden tamamen çıkarabilmem için Tessa ellerini vücudumdan çekti. Sutyeni yere attım ve ellerimi yeniden göğüslerine götürüp dudaklarımla onunkileri örttüm. Sertleşen meme uçlarını hafifçe sıkınca beni öperken inledi. Yumuşak fakat azgın bir şekilde öpüşmesi hoşuma gidiyordu. O küçük elini aletime sardı ve aşağı yukarı,

Beni yukarı hareket ettirdi. Tessa benim kıyafetlerimi giymiş, benim yatağında, beni mutlu ediyordu.

"Ah, Tessa, boşalacağım," diye fısıldadım. Bedenim benim mutluluktan çıkmıştı. Tessa bir kukla ustasının iplere yaptığı gibi her türlü hissi bir araya getiriyor ve bana hissettiriyordu. Buzdan bir okyanusta yanyor gibiydim ve ismini haykırmamak için kendimi zor tutuyordum. Onu öpmeye ve dilimle o tatlı diline masaj yapmaya odaklandım. Ellerimle hâlâ göğüslerini okşuyordum. İkeneleri bundan ne kadar hoşlandığını anlamamı sağlıyordu. Herhalde ellerimi göğüslerinden çektim. Baksırıma yayılan sıvının sıcaklığı, binlerce nefes vermenin rahatlığını andırıyordu.

İleyecan azalmaya başladığında, başımı yatağa koyup gözlerimi kapıdım. Tessa hâlâ bacaklarımın üstünde oturuyordu. Mutluydum. Yavaş inanın aksine, öldüğümünden ve cennete gittiğimden eminim. Tessa'nın endişelenmeye başladığını hissedince gözlerimi açıp ona baktım. Bu gergin tavırlarına ne kadar iyi uyum sağladığımı konusunda biraz endişeliydim. Bana gülümseyince gerginliğim biraz yatıştı. Ben de ona gülümsedim ve yaklaşıp alından öptüm. İki geçirdiğinde çıkardığı ses hoşuma gitti.

"Daha önce hiç böyle boşalmamıştım," dedim. Bana yeni deneyimler yaşatması hoşuma gidiyordu.

"Kötü müydü?" diye sordu dehşet içinde, sözlerimden bir sonuç çıkararak.

"Ne? Hayır, çok iyiydin. Genellikle birinin baksırımın üzerinden beni kavramaktan fazlasını yapması gerekir."

Boşluğa daldı, karşılık vermedi. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Onu üzecek bir şey yapıp yapmadığımdan emin olmak için kafamda son otuz saniyeyi yeniden canlandırmaya çalıştım. Yaptığımı sanmıyordum. Sormaya karar verdim, "Ne düşünüyorsun?" Cevap vermedi. Beni iletişim kurmamakla suçluyordu fakat o da benimleyken aynı şekilde davranıyordu.

"Ah, haydi, Tessa, söyle," diye yakındım. Benden her zaman bir şeyler saklıyor fakat her şeyi ayrıntılarıyla açıklamamı be-
liyordu. Bu nedenle onu gıdıklamaya karar verdim. Seyrettiği
eski komedi dizileri bana gıdıklamanın kadınları konuşturmanın
en kolay yolu olduğunu ve ayrıca duruma flört havası kattığını
öğretmişti. Ve o şirin, küçük flört şeylerine çok ihtiyacım vardı.

"Tamam... tamam! Söyleyeceğim!" diye ciyakladı Tessa, ba-
caklarını bir at gibi savurarak. Yüzünü buruşturmuş, tüm dişleri
ortada, onu gıdıklamayı bırakmam için bacaklarını savururken
komik görünüyordu. Gülmekten karnım ağrıyordu.

"Doğru seçim," dedim baksırımdaki ıslaklığı hissederek. "Fa-
kat ne söyleyeceğini unutma. Çabucak duş almam ve temiz bir
baksır giymem gerekiyor."

Fazla kıyafet getirmemiştım ve arabanın bagajında yalnızca
tişörtlerim vardı. Ayağa kalktım ve ne yapacağıma karar ver-
mek için etrafıma bakındım. Dolap kıyafet doluydu; Karen öyle
olduğunu söylemişti. Bu fikre karşı koymuştum çünkü onunla
hiçbir ilgisinin olmasını istemeyen biri için gardırobu kıyafetlerle
doldurması ürkütücüydü.

Lanet olsun. Başka seçeneğim yoktu, ayrıca Karen o kadar
da kötü biri değildi. Yemek odasını darmadağın etmişim, sa-
nırım yardım olarak bağışladığı kıyafetleri giyerek onu mutlu
edebilirdim. Çekmeceyi açarken en iyi ihtimali umdum. Göz-
lerim sade iç çamaşırlarıyla buluştuğunda umudum söndü. Mavi
ve beyaz, kırmızı ve beyaz, kırmızı ve mavi, beyaz ve yeşil...
Sonu gelmiyordu. Çekmeceyi hızla kapatmak istedim fakat ça-
resiz durumdaydım. En az aşağılayıcı olan mavi ve beyaz renkli
olanı aldım ve mikropluymuş gibi baş ve işaretparmaklarımın
arasında tuttum.

"Ne oldu?" diye sordu Tessa. Dirseklerinin üzerinde doğrulup
bana baktı. Onu eğlendiriyordum ve iyi vakit geçiriyordu. Bunu

Onunla geçirdiğim her dakika onu
iyi tanıyordum.

"Bu baksırlar korkunç," diye hırladım. Sade! Pamuklu! XL
Kimin için alışveriş yapıyordu bu?

"O kadar kötü değil," diye yalan söyledi. Mavi ve beyaz
renkli korkunç şeyi havaya kaldırıp başımı iki yana salladım.

"Pekâlâ, dilencilerin seçme hakkı olmaz. Hemen dönerim."

Çünkü baksırı aldım ve yatakta uzanan Tessa'ya bakmadan odadan
çıktım. Banyoya giderken Landon'ın odasının önünden geçtim.

Kulupümü kapıya dayadım. Bir film karakterinin elflerle ilgili bir
şey söylediğini duyunca şaşırmadım. Tessa'nın beni duymadığını
emin olmak için kapıyı hafifçe tıklattım. Landon'ın cevap

vermesini bekledim fakat saat geç olmuştu bu yüzden muhtemelen
Havakaranlık'ı izlerken uyuyakalmıştı. Bir kez daha tıklattığımda

kapı açıldı. Yüzündeki ifade gelenin ben olduğumu anlayınca

kadar rahattı. Ona bir adım yaklaştığımda kendini savunur gibi
ellerini havaya kaldırdı.

"Kavga çıkarmaya gelmedim," diye fısıldadım. Böyle düşün-
düğüm için pisliğin tekiydi.

Bana kesinlikle inanmadığı belli oluyordu.

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu şüpheli bir sesle.

Elimi hafifçe salladım. "Girebilir miyim?" diye sordum odayı
işaret ederek. Karanlık odasının içine baktığımda duvardaki te-
levizyonun boyutu dikkatimi çekti. En az altmış inç olmalıydı.
Tabii öyle olacaktı. Ayrıca duvarda muhtemelen hobi dükkânında
tatlı bir bayanın elleriyle yaptığı parlak çerçeveler içinde imzalı
tişörtler asılıydı. Büyük ihtimalle onları Landon için teriyle ya-
pıştırmıştı. Anlaşılan her istediğine sahip olabiliyordu. Benden
yalnızca beş santim kısaydı fakat çok daha kaslıydı. Ben daha uzun
ve atletiktim o ise daha kısa ve fitti. Neredeyse David Beckham'ın
genç ve inek versiyonu gibi duruyordu. Üzerinde WCU tişörtü ve
pazen pantolon vardı. Onun için hiç umut yoktu.

Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra baksırımı görünce ka kaldırdı. "Siktir git; bunu annen almış," diye çıkıştım.

Gülmüyormuş gibi yapmak için eliyle ağzını kapadı. "B yorum; zaten bu yüzden komik ya." Bana rağmen kendi kendi kahkahalarla gülünce ne kadar sinir bozucu olabildiğini hatırladım.

"Boşver." Yanından geçip banyoya yöneldim. Onunla konuşmamam gerektiğini bilmeliydim.

Ellerini kaldırdı. "Bekle, özür dilerim. Sadece komik olduğum düşündüm çünkü berbat olduklarını söylememe rağmen annen bana hâlâ bunlardan alıp duruyor."

Onunla birlikte gülmedim fakat bu biraz komikti. "Seninle Tessa hakkında konuşmak istemiştım."

Savunmaya geçti. Biraz daha dikleşti ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne konuşacaksın?"

Yüzüme düşen saçımı geriye attım. "Bir şeyden emin olmak istedim; biliyorsun o..."

Bu kez beni susturmak için ellerini kaldırdı. "Tessa ne yaptığını biliyor; kendisine bakamayacakmış gibi davranmama ihtiyacı yok," dedi. Sesi katıydı fakat tonunda kötü niyet yoktu.

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Pislik rolünü üstlenerek korumacı bir arkadaş gibi Tessa'ya benden olabildiğince uzağa kaçmasını söyleyeceğini düşünmüştüm.

"Pekâlâ . . ." Koridorda tereddüt ettim. "Yatmaya gidiyorum." Kapısını kapatırken dönüp ona baktığımda yüzünde bir gülümseme gördüm. Pekâlâ, bu tuhaftı fakat beklediğimden daha iyi geçmişti.

Duş aldıktan sonra odama döndüm ve Tessa'nın yatakta kedi gibi büzüldüğünü gördüm. Gözleri doğrudan üzerimdeki baksıra kaydı. Çirkin baksıra.

"Beğendim," diye yalan söyledi.

Bu baksır rezaletti. Aletimin ne kadar büyük olduğu bile belli olmuyordu. Ona pis bir bakış attıktan sonra lambanın ipini çektim

komandayı aldım. Lüks düşkünü Bay Scott'ın buraya da lanetli biyografik televizyon kurmadığına şaşırdım. Arka planda sesler için rastgele bir kanal açtım ve sesini neredeyse sonuna kadar kistim. Yatağa girdim, Tessa'nın yanına uzanıp ona döndüm.

"Ee, bana ne söyleyecektin?" diye sordum. Dudağını ısırdı. "İçimdeki utanmanın sırası değil; az önce baksırıma boşalınama neden oldun." Bu ironisi karşısında güldüm. Kollarımı vücuduna dolayarak onu kendime çektim.

Tessa'nın dramatik oyunculuğunun bitmesini bekledim. Bazen bu kadın kaygısız olabilmesine bayılıyordum. Bu özelliğini ortaya çıkarmış gibi görünüyordum ve bununla gurur duyuyordum. Dramatik arkadaşım normale döndüğünde, saçları darmadağınaktı. En üstte kalan bukleleri yüzüne dökülmüştü. Hiç düşünmeden saçlarına dokundum ve kulağının arkasına ittim. Kulaklarında minicik küpeleri vardı. Bu bana bir dönem, arkadaşım Mark enteksiyon kapana kadar kulaklarımı deldirmek istediğimi hatırlattı. Kulakları iğrençti ve korkunç bir koku salgılıyorlardı.

Başka bir şey düşünmeliydim.

Hafifçe öptüğüm dudakları tüm zihnimi etkisi altına aldı.

"Hâlâ sarhoş musun?" Bu sorusu her şeye burnunu soktuğunun ve ne kadar meraklı olduğunun başka bir örneği idi.

"Hayır, sanırım bahçede çığlık çığlığa ettiğimiz kavga beni ayılttı."

"Ah, güzel, en azından bir faydası olmuş."

Elimi nereye koyacağımı bilemedim. Sırtına mı koymalıyıldım? Emin değildim. Ona döndüm ve sırtına dokundum. "Evet, sanırım öyle." Kolumu uzatıp göğsüme koyduğu başına odaklandım. Sanki bu pozisyona çoktan alışmış gibi aldığım her nefesle hareket ediyordu.

Gülümsüyordu; yüzündeki kocaman gülümseme benim içindi. "Sanırım sarhoş Hardin'den daha çok hoşlanıyorum," dedi.

Sarhoş Hardin...

Küçük evimizin içinde bağırıp duran annemin sesini duylıyordum. "Sen ayyaşın tekisin, Ken!"

Zihnime girerek beni onunla geçirdiğim bu anı mahvetme tehdit eden anıları düşünmemeye çalıştım.

Zaten muhtemelen bana takılıyordu. Konuşmadan önce düşünmem gerektiğini öğrenmeliydim. Tessa'nın yanında olmak konusunda fazla pratik yapmamı sağlıyordu. "Öyle mi?"

"Galiba." Dudaklarını sarkıttı. Bu aptalca davranışının onda bir cevap beklediğimi unutturacağını sanıyorsa çok yanılıyordu.

Konuyu oraya getirerek, "Dikkat dağıtmak konusunda ben batsın; şimdi söyle bakalım."

"Pekala, senin... bilirsin işte... birlikte bir şeyler yaptığın tüm o kızları düşünüyordum..." Cümlesini bitirdiği anda saklanmak için başını göğsüme gömdü.

Şu anda bunu mu düşünüyordu yani? Benim tek düşünebildiğim, o kabarık saçlarının burnumu gıcıklayışının ne kadar hoşuma gittiği ve gelmeden önce vanilyalı parfümün içinde yüzdüğüydü. "Neden bunu düşünüyordun?"

Söylediği şeyi anlamam gerekiyormuş gibi iç geçirdi. Hiçbir fikrim yoktu. "Bilmiyorum... çünkü benim gerçekten hiç deneyimim yok, sense çok tecrübelisin. Buna Steph de dahil." Sesindeki buruk ton gayet açıktı. O da daha önce Zed'i becerseydi herhalde ben de aynı şeyi yapardım. Bu basit bir düşünceydi fakat beklemediğim kadar sertti.

Bunu şimdilik zihnimden attım. Tessa'yla yattığım bu yatakta Zed'in yeri yoktu. Fakat Zed'in, Tessa'nın hevesli ve ilgili bir ifadeyle bana nasıl baktığını görmesini isterdim.

Tessa üzgün müydü kıskanıyor muydu yoksa merak mı ediyordu anlamamıştım. Bazen onu bir kitap gibi okuyabiliyordum fakat bazen de o kitap kapanıyordu.

Konuyu çözemediğim için sormaya karar verdim. "Kıskanıyor musun, Tess?"

Öyle olmasını çok istiyordum. "Hayır, elbette kıskanmıyorum." Göz göre göre yalan söylüyordu.

Onunla oynayacaktım. Bunu kendisi istemişti. Bedenime dokunmanın vücudu sıcacıktı. Daha önce baksırıma boşaldıktan sonra başka bir kızla aynı yatakta sarmaş dolaş yatmamıştım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Ayrıca daha önce kimseyle hiçbir cinsel ilişki sırasında bu şekilde bağ kurmamıştım ve kesinlikle kimseyle aynı yatakta uyumamıştım. "O zaman sana birkaç ayrıntı anlatsam sorun olmaz herhalde, öyle mi?"

Anında ciyaklayarak tepki verdi, "Hayır! Lütfen yapma!" Ona biraz daha sıkı sarılıp küçük bir kahkaha attım. Bu düşüncenin onu mahatsız etmesi hoşuma gitti. Onun başka birini becerdiğini düşünmektense kulak zarımı delmeyi tercih ederdim. Tavana baktım ve daha önce gecelerimi bir başkasıyla aynı yatakta geçirmenin nasıl his olacağını düşünüp düşünmediğimi hatırlamaya çalıştım. Ne kadar olası sarhoş düşünce dışında bunu hiç düşünmemiştim. Tessa sessizdi, fazla sessizdi. Uyuyakalmış olabilirdi. Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp saate baktım. Henüz gece yarısı bile olmamıştı.

"Uyumayacaksın, değil mi? Saat daha erken," diye takıldım.

"Öyle mi?" Tessa'nın sesi uykulu ve boğuk geliyordu. Bıraksam gerçekten de uyuyacaktı. Dürüst olmam gerekirse uyku bana da iyi gelebilirdi fakat onunla daha fazla vakit geçirmek istiyordum. Tessa esneyince gözlerini devirdim.

Neredeyse yalan atacak ve saatin henüz on olduğunu söyleyecektim. "Evet, daha yeni gece yarısı oldu."

Uzmanların tavsiye ettiği gibi on saat uyuduğuna emindim. Bu yüzden sürekli mutluydu ve gülümsüyordu.

"Bu erken bir saat değil mi?" İkinci esneyişi daha da şirindi. Genellikle kolayca ikna olduğu için elimden geleni yapacaktım.

“Benim için erken. Ayrıca bana yaptığın iyiliğin karşılığını almak istiyorum.”

Tessa kollarımda gerildi. Yanaklarının nasıl kızardığını hatırlayabiliyordum. Muhtemelen zihninden bir sürü düşünce geçiyordu. Sıcak ve ıslak bir dilin vajinasında aşağı yukarı kaymasının ve klitoris üzerinde daireler çizmesinin nasıl bir his olabileceğini hayal ediyordu.

“Bunu yapmamı istersin, öyle değil mi?” diye sordum, o buğulu ses tonumla. Yanımda ürpermesi bana gerekli sinyali vermişti. Başını kaldırıp bana baktı ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Diğer kolumu da bedenine dolayarak onu da kendime çektim. Kendimi de çevirdim ve üstüne çıktım. Zihnimde, zevk içinde ağzını açtığını canlandırdım. Parmakları saçlarımı çekiyor, tatlı ıslaklığı dilime dokunuyordu. Gerçekte ise bacağına arkamdan bedenime dolayarak beni kendine çekti. Parmaklarını bacağına ve dizinde gezdirdim.

Altımda olması çok güzel bir histi. Vücudu çok baştan çıkarıcıydı. Buraya sırf bana işkence etmek, tüm otokontrolümü test etmek üzere gönderildiğine ikna olmuşum. Kafamın içinde cılız, yumuşak bir ses belki, yalnızca bir ihtimal, tam tersi bir nedenle gönderilmiş olabileceğini hatırlattı. Belki de onunla olmam, hayata yeni bir bakış açısıyla bakmayı ona göstermem gerekiyordu. Bu düşünce muhtemelen çok saçmaydı ama belki de buraya beni cezalandırmaya değil, *kurtarmaya* gelmişti.

“Çok yumuşak...” Elimi o muhteşem bacağına bir kez daha gezdirdim. O bacakların bitimindeki şeyi hatırlayınca hem zihnimde hem de baksırımın içinde bir hareketlenme oldu. Yeniden ürperdi ve tenindeki diken diken oldu. Vücudunun düzenli olarak bana böyle tepki vermesi çok hoşuma gidiyordu. Bana duyduğu arzusu hiç azalmıyor, her dokunuşuma tepki veriyordu. Dudaklarımı ıslatıp dizinin iç kısmına bastırdım. Teni yumuşacık ve vanilya

buluydu. Tüm vücudunu saniyeler içinde yalayıp yutabilirdim.

...kendi kontrol et... kendini kontrol et...

"Beni tatmak istiyorum, Tessa." Gözlerine bakıp tepki vermesini bekledim. Ona yaşatabileceğim zevkin seviyesi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dilim onu deli edecekti ve durmamı hiç istemeyecekti.

Tessa'nın dolgun dudakları aralandı. Bana yaklaşıp onu öpmemi bekledi. Deneyimsizliği hem canlandırıcı hem de sinir bozucuydu.

"Hayır, *Buradan*." İç çamaşırının üzerinden vajinasına hafifçe dokunduğumda derin bir nefes aldı. Göğsü inip kalkınca aniden bedenimde harekete geçen hormonları hisseder gibi oldum. Küçük dokunuşlarla onu okşadığımda iç çamaşırındaki ıslaklık parmaklarımın altında çoğaldı.

Zaten sıırılsıklam olmuştu ve ben ona yapacağım şeyi söylüyordum. Çok güzeldi ve bu güzelliği benim için ıslandığında ve hazır olduğunda dışarı çok daha fazla yansıyor. "Konuş benimle, Tessa. Bunu ne kadar çok istediğini söyle," diyerek onu zorladım. Bana yalvardığını duymak benim için bir tutkuydu.

Parmaklarımla klitorisine odaklanarak onu okşamaya devam ettim.

"Durmanı söylemedim." İnliyordu. Buna bayılmışımdı.

"Hiçbir şey söylemedin," diye karşılık verdim. "Hoşuna gidip gitmediğini bilmiyorum."

"Anlayamadın mı?"

Doğrulup bacaklarının üzerine oturdum. Ellerimi ondan çekemiyordum. Parmaklarımı pürüzsüz bacaklarında gezdirince altımda kıvrandı.

"Söyle," diye zorladım. "Başını sallamak yok, bana ne istediğini söyle, bebeğim," diyerek onu cesaretlendirdim. Beni ne kadar istediğini söylemesi çok hoşuma gidiyordu.

"Senden istediğim şey..." Bedenini benimkine doğru hafifçe kaldırdı. Bana yaklaşıp ne istediğini söylemesi için ellerimi kendime saklamaya çalıştım.

Kaşımı kaldırdım. "Benden ne istiyorsun, Theresa?" diye sordum.

"Biliyorsun işte... beni öpmeni."

Onu dudaklarından iki kez öptüğümde kaşlarını çattı.

"Bunu mu istiyordun?" diyerek ona takıldım. Muzip bir şekilde koluma vurdu. Dilimi hissetmek için bana yalvardığını duymak istiyordum.

"Öp beni... oradan." Söylediğini yapmak için harekete geçtiğim sırada Tessa yüzünü kapayıp başını iki yana salladı. Ellerini tutup yüzünden indirirken kendimi tutamayarak güldüm. Sert bir şekilde baktı. "Beni bilerek utandırıyorsun." Gerçekten sinirlenmişti. Bu hangi arada olmuştu?

Ona bunun elimde olmadığını, sözcükleri söylediğini duymak istediğimi anlatmaya çalışırken gözlerini devirdi. "Boşver, Hardin." Benden saklanmak için örtüyü üstüne çekti. Lanet olsun. Şimdi arkasını dönmüş, duvara bakıyordu.

Cinsel konuda herhangi bir şeyi ona kötü bir deneyim olarak yaşatmak hiç hoşuma gitmezdi. Benimle yatakta olmak onun için bir sığınak olmalıydı. Tüm düşüncelerini ve her şeyi unutarak yalnızca ona verdiğim hazzı hissettiği bir yer olmalıydı. Yüzüme gözüme bulaştırmıştım; şimdi bu konuyu her düşündüğünde öfkelenenecekti. Onu bu kadar zorlamamalıyım. Bu konularda yeniydi ve ben de lanet bir aptaldım.

"Hey, üzgünüm," dedim dudaklarım saçlarının arasındayken. Onunla tartışmaktan nefret ediyordum. Yalnızca ona takılıyordum; ama ne zaman susmam gerektiğini bilmiyordum. Bazen aptal gibi davranıyordum; tabii bunu şimdiye kadar fark etmiş olmalıydı.

"İyi geceler, Hardin." Sesi sertti. Benimle oyun oynayacak havada değildi ve bu yüzden onu kendi haline bırakmak için var olan tüm gücümü kullandım. Yapacağım son şey onu daha fazla zorlamaktı.

Gördün mü, öğreniyorum, demek istedim.

“Pekâlâ, seni inatçı pislîk,” diye homurdandım. Nefes alış verişleri yavaşlayana kadar onu izledim ve sonra kolumu vücuduna dolayarak uyumaya çalıştım. Birkaç kez iç geçirerek anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Uykuya daldığında doğruldum ve bana ne kadar süre sinirli kalacağını ve iyi bir erkek arkadaş olmayı öğrenip öğrenemeyeceğimi düşünerek onu bir süre daha izledim.

Yirmi Bir

Hayatındaki her şey o kadar hızlı değişiyordu ki takip edecek zaman bulamıyordu. Mutluydu... Sonunda bu sözcüğün ne demek olduğunu öğrenmişti. Her günü ne olduğunu anlayamayacağı kadar hızlı geçip gidiyordu. Tessa ona kendini açtığı anda Hardin hemen harekete geçmiş, onun içinde kendine bir yer edinmişti. Tessa ona masumiyetinin en mahrem kısmını isteyerek vermiş, Hardin ise buna hakkı olmadığını bildiği halde almıştı fakat Tessa'nın bunu asla öğrenmemesini istemediğini söylese yalan söylemiş olurdu. Onu seviyor ve kullanıyor ve bu ikisini nasıl dengeleyeceğini bilmiyordu. Onu seviyordu ve bunun arka arkaya yaptığı tüm hatalar için bir bahane olmadığını biliyordu fakat onunla geçirdiği zamanın tadını çıkarmayı ve belki de onu affedilmeye değer biri olduğuna inandırmayı umuyordu.

Tessa'nın yurdunun otoparkına park ederken lanet planımın ne olduğunu merak ediyordum. Kendi evimden çıkarken kafamda net bir fikir vardı. Onun odasına gelip her şeyi anlatacak ve beni affetmesi için yalvaracaktım. Çok iyi bir plan değildi fakat elimdeki tek plandı. Suçluluk duygusu içimi yiyip bitiriyor, serbest kalmak için adeta yalvarıyordu. Ona söylediğimde olacaklardan çok korkuyordum fakat bilmeyi hak ediyordu. Öğrenmek zorundaydı.

Azıcık alkol almıştım. Yalnızca gerginliğimi alması için birkaç yudum içmiştim.

Artık onu öpücüklerimle daha fazla kandıramaz, dikkatini dokunuşlarımla daha fazla dağıtamazdım. B binasının park yeri hiçbir zaman dolu olmazdı o yüzden kaldırıma en yakın yere park ettim. Yurdu bana birçok penceresi olan eski apartmanları hatırlatıyordu fakat koyu kırmızı kiremitler binaya ürpertici bir enstitü havası veriyordu. Üniversite personeli tarafından kontrolü en az yapılan binaydı. Öyle olmasaydı bunu bilirdim çünkü daha önce A ve D binalarından kovulmuştum.

Steph'e kısa bir mesaj gönderip dışarıdaysa odadan uzak durmasını söyledim. Bir dakika geçip de cevap vermeyince evde olmadığını umarak arabadan indim. Onun mesajının altında Tessa'nın bana iyi geceler dileyen mesajı vardı. Ona cevap vermeliydim. Neden bu kadar aşağılık bir heriftim?

Koridor boştu ve ben fark edene kadar en az beş dakika boyunca B22 yerine B20 numaralı odanın kapısında bekledim. Kapıyı tıklatıp tıklatmama konusunda kararsızdım. Beni beklemiyordu fakat odada olduğundan emindim. Hayır, tıklatmamalıydım. Bunun için bir sebep yoktu. Kapının kolunu çevirirken ellerim titriyordu. Ahşap kapı gıcırdayarak açıldığında kafama bir ayakkabı yememeyi veya Steph'i ağzında bir aletle basmamayı umarak içeri girdim.

Gözlerim odanın karanlığına alışmıştı ki bir lamba yandı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Tessa. Doğrulmuş, oturuyordu ve parlak ışık nedeniyle gözlerini kısmıştı.

Steph'in yatağının yanından geçtim ve Tessa'nınkinden birkaç adım uzakta durdum. "Seni görmeye geldim," dedim ve artık onu gördüğüm için içimde bir şeyler değişip sakinleşmemi sağladı. Yan döndü ve bir elini kalçasına koydu. Doğrulduğunda, çıplak ayaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Dalgalı sarı saçları sırtının büyük bir kısmını örtüyordu. Üzerindeki pamuklu tişört yumuşacık görünüyordu. Uzanıp tenine yapışan yumuşak kumaşa dokunmak istedim. Başparmağımı alnında gezdirmeyi ve yüzüne

düşen saç tutamını geriye atmayı çok istiyordum. Dolgun dudaklarına dokunmaya ihtiyacım vardı.

Kaşlarını çattığında alnı aşağıya doğru çekildi ve öfkeli bir kedi yavrusuna benzedi.

“Neden?” Sesi yüksek ve fazla huysuzdu.

Ne yapacağımı bilemeyerek, düzenli ahşap masasının önündeki sandalyeye oturdum. Bir an tereddüt ettikten sonra dürüstçe cevap verdim.

“Çünkü seni özledim.”

Gözlerini devirirken bana inanmadığı ve kızdığı çok açıktı. Beni özlemiş miydi?

Onun bana yaptığı gibi ben de uykusunda onu rahatlatıyor muydum yoksa onu rahatsız mı ediyordum? Hiçbir fikrim yoktu.

İçini çekti, omuzları düştü. “O zaman neden gittin?” Sözleri yumuşaktı. Bir an Tessa’nın odasına göz gezdirdim. Yatağı ilk kez dağınıktı; yatak örtüsü yatağın ayakucuna toplanmıştı ve yastıklardan biri de küçük şilteden aşağı sarkıyordu. Steph’in tarafı her zamanki gibi dağınıktı ve bunun Tessa’yı ne kadar sinirlendirdiğini düşününce kıkırdamamak için kendimi tuttum. Burada tek başınayken odasını temizlemediğine şaşırıyıştım. Onu tanıdığım kadarıyla bunu yapmasını beklerdim.

Omuz silktim, o da kollarını göğsünde kenetledi. *Söyleyecek çok şeyim var, Tessa, lütfen bir kez olsun sessiz ol...* “Çünkü beni sinir ediyordun.”

Ofladı ve ayağını bir ilkokul çocuğu gibi savurdu. “Pekâlâ, ben uyumaya devam edeceğim; içkilisin ve belli ki yine kaba saba davranacaksın.” Başını iki yana sallayıp gözlerini kapadı. Göğsüm onun öfkesiyle, yumruğumsa kendiminkiyle yanıyordu.

Kaba davranmadığım, sadece birazcık sarhoş olduğum ve onu görmek istediğim konusunda ikna etmeye çalıştım. Onunla birlikte yatağına oturmamak için çaresizce debelendim. Yatakta uzanıp

ona dokunmama izin vermesini istiyordum. Tatlı tatlı konuşmaya devam ederek onu güldürmeye çalıştım.

Bunlara kanmayacaktı. "Gitmelisin," dedi. Yüzünü duvara döndü. İnatçı küçük bir çocuk gibiydi. Bu biraz sinir bozucu biraz da şirindi.

Çocuk gibi davranmak istiyorsa, ben de ona çocuk gibi davranacaktım. "Ah bebeğim, kızma bana." Omuzları gerildiği zaman yüzünü görmeyi çok isterdim. *Bebeğim* sözcüğünü onu sinirlendirmek için söylememe rağmen, bunu ona yakıştırmak güzel bir listi. "Gerçekten gitmemi istiyor musun? Sensiz uyuduğumda ne olduğunu biliyorsun." Kırılğanlığımın ona bir şekilde dokunmasını umdum.

Abartılı bir şekilde iç geçirince ben de nefesimi tuttum. Gitmek istemiyordum. Gitmemi istemesini de istemiyordum.

"Tamam. Kalabilirsin ama ben uyumaya devam edeceğim." Bana dönmedi. Onun arkasına uzansam veya omzundan tutup döndürsem, bana ne kadar sert bir tokat atacağını merak ettim.

Uyumasını o kadar sorun etmiyordum fakat yanımda olmasının tadını çıkarmayı tercih ederdim. Buraya geldiğimde yarım yamalak bir planım vardı fakat şimdi bu planımı uygulamak söz konusu bile değildi. Zaten kızgındı; bir de bu saçmalığı ona şimdi söylersem onunla kesinlikle konuşulmazdı. "Neden? Benimle takılmak istemiyor musun?" diye sordum.

Bana yine kaba ve sarhoş olduğumu söyledi. Ben de ona ikisi de olmadığını ve çocuk gibi davrandığını söyledim.

"Birine böyle söylemek de kabalık sayılır. Özellikle de yaptığım tek şey işinle ilgili soru sormaksa," dedi.

Başım dönüyordu; dönüp dolaşıp aynı şeyleri söylüyordu. "Ah, Tanrım, yine mi aynı konu? Haydi ama Tessa, kapat şu konuyu. Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Kendimi aklarsam, pek çok sorunumuzun ortadan kalkacağını fark ettim. Sorun şu ki Tessa da onlarla birlikte gidecekti.

“Bu gece neden içtin?” diye sordu.

İçmek iyi bir fikir gibi görünmüştü. Gergin ve sefil bir durumdaydım ve net bir şekilde düşünmeye çalıştığımda başaramadım. Nefesimdeki alkol, itiraflarımı önemsiz ve daha az kırıncı yapıyordu. Sarhoş gibi ağzıma geleni söyleyebilir ve Tessa dehşete düşerse ertesi gün söylediklerimi inkâr edebilirdim.

Kahretsin, yalan söylemeyi bırakamıyordum.

“Ben... bilmiyorum... yalnızca bir kadeh içki içmek istedim... yani *birkaç* kadeh. Lütfen bana kızmayı keser misin? Seni seviyorum.” Onu seviyordum ve ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Bana kızgın olmasından nefret ediyordum fakat hastalıklı bir düşünce olsa da benim için endişelenmesi rahatlatıcıydı.

Ofkesi her geçen saniye azalıyordu. “Sana kızgın değilim. Yalnızca ilişkimiz sırasında geçtiğimiz yollardan yeniden geçmek istemiyorum. Hiçbir sebep yokken bana ters davranıp sonra da çekip gitmeden hoşlanmıyorum. Bir şeye kızarsan, bunu benimle konuşmanı istiyorum.”

Bu neydi böyle, Dr. Phil’ mi? Benimle konuştuğunu anlamam bir dakikamı aldı çünkü standart bir çıkma düzeni varmış gibi konuşuyordu. Bizimki böyle bir ilişkiden çok uzaktı. İletişim konusunda ileri geri konuşuyordu ama tek yaptığı arkasını dönüp tepkisini sessiz kalarak göstermekti. Bu kız için her şeyi yapıyordum ve o halâ mutlu değildi. Mantıklı olmaya ve öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum fakat beni sinirlendirmek için her şeyi yapan Tessa gibi bir kızla çok zordu.

“Sen sadece her şeyi kontrol edememekten hoşlanmıyorsun,” diye karşı saldırıya geçtim. Sorunları nasıl ele alacağım ile ilgili tavsiye verdiğine halâ inanamıyordum. Her şeyi bildiğini zannediyordu.

“Pardon?” Sesi çatladı. Doğruldu ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu.

Ona kontrol delisi biri olduğunu söyledim. O da inkâr etti.

Ona daha fazla hakaret edip etmeyeceğimi sorduğunda ben ondan benimle yaşamasını istedim. Tam da düşündüğüm gibi şaşkına döndü. Ağzımın bu konuyu açmak için tam da bu dakikayı seçmesi beni de şaşırtmıştı. Yaşayacağımız yerle ilgili söylediklerimi ezberliyormuş gibi dikkatle yüzüme baktı. Heyecanlandığını anlayabiliyordum. Fakat aynı zamanda emin değildi ve bunu saklamak konusunda da iyi değildi. Korkacak hiçbir şey olmadığını ona gösterecektim. Onun için daha iyi biri olmaya ve onu mutlu etmeye devam edebilirdim. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Aramızdaki enerji büyük ölçüde değişmişti ve şimdi altıdudağını ısırarak beni tahrik ediyordu. Onunla aynı eve taşınmak için sabırsızlanıyordum.

Gerçeklerin kasırgası tepemizde dönüyor, büyüyor ve her an başımıza inmeye hazırlanıyordu. Bir romanda olduğumuzu ve Elizabeth'in Darcy'yi bağışladığı gibi onun da beni bağışlayacağını farz ettim. Bir sayfanın üzerindeki sözcükler olsaydık, hatamın boyutu ne olursa olsun Catherine gibi kendini yine kollarımda bulurdu. Hayatına getirdiğim macera duygusunun müptelası olur ve tıpkı Daisy gibi bu macera duygusundan uzak duramazdı. Kendi dünyamızda, kendi dairemizde, kendi romanımızda güvende olsaydık, felaket bize dokunamazdı.

Burası bir zindan değil, bir kale olacak, diye sessizce söz verdim. Sözcükler dilimde ölüp gitti ve yeniden ona döndüm. Yaşlarla ve kontrol altında tuttuğu heyecanıyla dolu gözleriyle bana bakıyordu.

"Yani benimle yaşayacak mısın?"

Evet de, Tess. Lütfen, evet de.

Omuzlarını oynatınca pembe sutyen askısı göründü. Bende yalnızca beyaz ve siyah pamuklu iç çamaşırlarına sahip olduğu izlenimi bırakmıştı. Gözlerimi omuzlarından ayırmadım ve bir kez daha görmeyi bekledim.

"Tanrım, adım adım gidelim. Şimdilik sana kızmayı bırakacağım," dedi kendince uzlaşarak. "Şimdi gel de yanıma yat." Yatağa uzandı ve yanındaki boş yeri işaret etti. Aniden sahih yatağa girmesine izin veren yaygaracı, küçük bir köpek olmuştum. Kotumun düğmelerini açtım, ayaklarımdan çıkardım ve Steph'in yatağının yanındaki bir ders kitabı yığınının üstüne fırlattım. Tessa'ya baktığımda tişörtüme odaklanmış, sessizce çıkarmamı ima ediyordu. Üzerindeki ince pamuklu tişört yeterince seksiydi fakat hiçbir şey ona benim tişörtüm kadar yakışmıyordu. Benimkileri yatakta giymesine bayılıyordum.

Tişörtümü çıkarıp onun önüne serdiğimde, yüzünde güzel bir gülümseme belirdi ve kendi tişörtünü çıkarmaya başladı. Pürüzsüz teni ve karnının o yumuşak göğüslerine doğru kıvrımı çok seksiydi. Dantelli iç çamaşırını gördüğümde gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Onun üzerinde dantelle süslenmiş dikleştirici sutyenler değil, genellikle desteksiz, yumuşak penye sutyenler görmeye alışmıştım.

"*Ha siktir,*" dedim kendimi tutamayarak. "Üzerindeki ne?" Bu kız fena halde seksiydi ve bu konuda bir bok bilmiyordu. Yanakları vahşi, koyu kırmızı bir renkti.

Sesi fısıltıyı andırıyordu. "Ben... ben bugün yeni iç çamaşırları aldım." Uzun sarı saçları, pürüzsüz bacakları ve aletimi içine itmem için adeta yalvaran dolgun dudakları ile bir tanrıça gibi görünmesine rağmen utanmıştı.

Hemen bugün başka neler aldığını ve hepsini tek tek giyip bana özel kısa bir gösteri yapması için onu ikna etmenin ne kadar zor olacağını merak ettim.

Hayatım boyunca hiçbir kadın beni bu kadar tahrik etmemişti. Hiç çaba sarf etmemesine rağmen çok seksiydi ve kaç kadının onun yerinde olmak, onun seksi, kıvrımlı bedenine sahip olmak için her şeyini verebileceğinden haberi yoktu. "Görüyorum... *Ha siktir.*"

Tessa başını iki yana salladı. "Bunu zaten söylemiştin." Ama düşünmeye bayılıyordu. Tessa benim iltifatlarımla bir çiçek gibi açılıyordu ve bu çok çok tatmin ediciydi. Kendini gerçek anlamda görmemesi her gün şaşırmama neden oluyordu. Ne kadar güzel göründüğünü tekrarlıyordum ve o da daha fazla gülümsüyordu. Gözlerimi dimdik duran göğüslerinden alamıyordum ve baksırımın içinde zonklayan aletimi durduramıyordum. Tess'in gözleri siyah baksırımı zorlayan dimdik aletime odaklanmıştı.

Tess diliyle üstdudağını yalayarak dişleriyle hafifçe ısırırken ağı gözlerle bakıyordu. Bana bir şey söyledi fakat hayatım pahasına bile olsa ne söylediğini tekrar edemezdim.

"Hımm . . ." diyerek ne söylediyse kabul ettim. Vücudunun beni nasıl çağırdığı dışında hiçbir şey düşünemiyordum; sanki benim için yaratılmıştı. Dizimi kullanarak ağırlığımı destekledim ve dudaklarımı onun dolgun, ıslak dudaklarına bastırdım. Dilimin üzerindeki dili kadife ve viski gibi hem yumuşak hem sertti; aynı anda hem içimi parçalıyor hem de beni iyileştiriyordu.

Oynadığım tehlikeli bir oyundu; çok hassas bir ipte yürüyordum fakat dengemi sağlamak konusunda bir beceri geliştirmiştim. Benimle aynı eve taşınırsa onun için daha biri olmaya ne kadar hazır olduğumu görecekti.

Ona olan sevgim ve onun için olabileceğim kişiyle kıyaslandığında, küçük bir hatanın ne kadar önemsiz olduğunu görecekti.

Beni öpen dudakları açtı. Bu konuda ustaydı; dili benimkiyle birlikte hareket ediyordu ve çıkardığı her seste yutkunuyor, ona daha çok âşık oluyordum. Ona çaresizce biraz daha yakın olmaya çalışarak ellerimi yumuşak saçlarının arasına soktum. Çıldırmadan önce aletimdeki sürtünme ihtiyacını gidermeliydim ve bu yüzden bedenimi onunkine bastırdım. Ona sürtündüğümde hissettiğim ani rahatlama beni korkutuyordu. Zihnimi ve bedenimi kontrol ediyordu ve onlara ne yapacağını bilmiyordum.

Dirseğime yaslanarak doğruldum ve güzelliğinin tadına vardım. Şimdi dudakları koyu pembe olmuştu ve zihnimde ona yapın için yanıp tutuştuğum şeylerin upuzun listesini gözden geçirdim. Diğer elimi de göğsündeki yumuşak, pembe dantelin üzerinde gezdirdim. İnce kumaş göğüslerini güçlükle zapt edebiliyordu.

Parmaklarımı sabırlı ve çok yumuşak bir şekilde sutyeninin üzerinde, askısının altında gezdirdikten sonra kumaşın altına iterek sertleşen meme uçlarını hissettim. Cennet gibiydi. "Bunun üzerinde kalmasını isteyip istemediğime karar veremiyorum..." Öylece uzanmış, ona dokunmamı bekliyordu ve her günün her saatini bu şekilde geçirebilirdim. Meme uçlarını hafifçe sıkıttığımda şaşkınlıkla inledi.

Ellerimde çıplak göğüslerini hissetmek istiyordum. "Üzerinden çıkıyor," diye hırladım. Azmıştım ve sabırsızlanıyordum ve ben küçük kancaları açarken sırtını hafifçe yataktan kaldırdığında az kalsın baksırıma boşalıyordum. Dolgun göğüslerini kavradım ve sırf kusursuzca hareket edişlerini görmek için yukarı ve sonra aşağı ittim. Göğüsleri muhteşemdi; Tessa benim yaşayan tanrıçamdı. "Ne yapmak istiyorsun, Tess?"

Onunla siktiğimin her şeyini yapmak istiyordum. Daha önce hiç yapmadığım şeyleri yapmak ve eskiden yaptığım şeyleri farklı bir şekilde deneyimlemek istiyordum. "Zaten söylemiştim," diye inledi göğsünü elime doğru iterek. Ne kadar da azgın, küçük bir deliydi.

Hazır mıydık? O hazır mıydı? Hazır olduğunu düşünüyordum. Nefes nefeseydi ve iç çamaşırının lambanın ışığıyla parladığını görebiliyordum.

Elimi karnına sonra dantel iç çamaşırının lastiğine götürdüm. Kendimi kontrol etmeye çalıştım fakat o inledikçe en sevdiğim sesleri daha fazla duymak istiyordum. Kahretsin, beni parmağında oynatıyordu.

Parmaklarım vajinasına doğru kaydı ve orada hafifçe ka-
 lın tımseğe hafifçe vurduğumda külotunun nasıl ıslandığını
 hissettim. O tatlı kokusu etrafa yayıldığında onu tatmak istedim.
 Parmaklarımı eklemelerime kadar içine ittim. Yüksek sesle inledi
 ve titreyen vücudunu yerleştirmek için kollarını bedenime dolar-
 ken iniltileri adeta içime aktı. İki parmağımı sımsıkı sarıyordu
 ve içine her girişlerinde nefesini tutuyordu.

Tessa heyecanlı elleriyle aletimi buldu ve baksırımın üzerinden
 beni kavradı, sıktı ve okşadı.

"Emin misin?" diye sordum. Bu konuda kesinlikle emin olma-
 mı istiyordum. Benim için olduğu kadar onun içinde mükemmel
 olmasını istiyordum.

Tessa'nın onunla konuştuğumu anlaması biraz zaman aldı.
 Ağza açık, gözleri kocamandı. "Evet, eminim. Bu konuda fazla
 düşünmeyi bırak."

Başımı eğdim ve boynuna gömerek kıkırdadım. Durumun
 ironikliği beni öldürüyordu. Genellikle her şeyi fazla düşünen
 oydu fakat şimdi bunu yapan bendim. Nihayet ona sahip olmaya
 yaklaşmıştım ama o anın üzerinde o aptal iddianın gölgesi vardı.
 Onu sevmeye başladığımdan beri içimde büyüyen suçluluk duygusu
 artık içimden taşıyordu. Kendimle savaşıyordum: İyi kıza seven
 iyi çocuk ile kimseyi sevmeyecek kadar mahvolmuş kötü çocuk
 kılıçla dövüşüyordu. İkisi de prenesten farklı bir şey istiyordu.
 Siyahlı çocuk yere serildi.

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedim öpüşür-
 ken. Paniğimi tadabiliyor muydu?

Tadını alsa da belli etmedi. "Evet..." Beni yavaş ve yumuşak
 bir şekilde öptü. "Seni seviyorum, Hardin."

Bedeni sımsıkı vajinasına giren parmaklarımın verdiği zevki
 kaldıramıyormuş gibi bacaklarını hafifçe itiyordu. Benim için in-
 lemekten perişan olurken zihnimde, etini yırtarak bedenine sahip
 olurken altımda kıvranan görüntüsü canlandı. İlk hareket ondan

gelmediği takdirde yapmayacaktım... Kendime böyle bir sınır koydum. Ona farklı bir şekilde sahip olmak üzere dudaklarımı boynuna kaydardım. Oradaki yumuşak etini emerken yüzeyi altında hızla akan kanın sıcaklığını hissettim. O benimdi.

"Hardin . . . Ben . . ." Onu boş bıraktığımda inledi. Fazlasıyla olgunlaşmıştı ve yenilip yutulmaya fena halde hazırды. Aniden açlıktan ölmek üzere olan bir adama dönüştüm. Ağzımı bacaklarının arasında hissetmek istiyordum. Yatakta geriledim, külotunu çıkarıp bacaklarını ayırdım. Kokusu o kadar tatlı, öylesine sarhoş ediciydi ki daha önce içimde gürleyen bu açlığa benzeyen bir şey hiç yaşamamıştım. Dudaklarımla karnından aşağıya yumuşak bir şekilde indim. Sırılsıklamdı. Kendimi kontrol edemedim ve ıslaklığına üfledim, kalçasını yataktan kaldırıp inleyişinin tadını çıkardım. Ve sonra bacaklarının arasına daldım.

Dilimle onu yalarken tadı tüm duyularıma doldu. Her inleyişiyle daha çok ve daha belirgin bir şekilde yaladım ve o çığlık atmamak için beyaz çarşafları sımsıkı tuttu.

"Bana ne kadar güzel bir his olduğunu söyle," dedim her sözcüğümle üzerine nefesimi verdiğimden emin olarak.

Boğulur gibi, "Çok..." dedi.

Onu emdim ve yaladım; şimdi titriyor ve inliyordu.

Ona ihtiyacı olan tüm cesareti vermek istiyordum. "İşte böyle, bebeğim, benim için boşal, dilimde hissetmek istiyorum." Söylediğimi yaptı. O benim için boşalırken ben de onunla sarhoş oldum. Artık alkolden değil, güçten sarhoştum.

Üzerine tırmandığımda aletim karnına değdi ve onu öptüm. O da kendine gelip beni adamakıllı öptü. Benim için zaten hazırды. Erkilenmişim. "Sen..." dedim emin olmak için.

Heyecanlı bir şekilde başını evet anlamında sallayarak dudaklarını benimkilere doğru kaldırdı. "Şişşt... Evet, eminim," diye yalvardı Tess. Beni yeniden öptüğünde tırnaklarını sırtıma batırdı. Dudaklarıyla dudaklarımı emerken dilini ağzıma ittiğinde

Yünden sarhoş olduğumu hissettim. Elleriyle baksırımı kalçamdan ve bacaklarımdan indirdi ve çıplak ve fena halde sertleşmiş bir halde onun tenine dokunmak beni çıldırttı.

Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı. Bedenine sahip olmalıydım. Bu her şeyi değiştirecekti. İkimiz de bir daha asla eskisi gibi olmayacaktık. O artık masum bir kız olmayacaktı; seks hayatı olan bir kadın olacaktı. Doktora gittiğinde, cinsel açıdan aktif kutusunu işaretlemek durumunda kalacaktı. Bir gün evlenecek ve adama beni becerdiğini söylemek zorunda kalacaktı. Eski cinsel hayatıyla ilgili tüm konuşmalar benimle dolu olacaktı. Büyük bir suçluluk fakat aşırı tatmin duygusu hissettim. Bu özgürleştiren fakat korkutucu bir deneyimdi.

"Tessa ben..." Ona söylemek zorundaydım. Bedenim kendini parçalayarak ikiye ayırıyordu.

"Şişşt..." diye fısıldadı. Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bedenimin ağırlığını üzerinde hissettim, mükemmel bir uyum içindelerdi. Bu anı sonsuza kadar hatırlayabilmek için yüzüne baktım. "Ama sana bir şey söylemem gerek, Tessa..."

"Şişşt. Hardin, lütfen konuşma artık." Artık yalvarıyordu. Gözleri sevgi ve heyecanla doluydu. Hayatım değişiyordu ve şu an her şeyi değiştirecektim. Tek bir kelime edemeden kontrolü eline alıp dudaklarını benimkilere bastırdı. Elini sert aletime sardı ve beni baştan çıkarıp susturarak okşamaya başladı. Başparmağıyla aletimin ucundaki sıvıya dokunduğunda derin bir nefes aldım.

"Bunu bir kez daha yaparsan boşalacağım," diye inledim. O narin parmaklarının aletimin başında gezindiğini, beni baştan çıkardığını hissetmek, daha fazlası için yalvarmak istiyordum.

En çok da içine gömülmek istiyordum. Şimdi. Prezervatifi olmadığını tahmin ediyordum ve alışkanlıktan her zaman yanımda bir tane taşıdığım için küçük bir suçluluk duygusu hissettim. Konu seks olduğunda birkaç kuralım vardı fakat prezervatif kullanmak

benim için bir zorunluluktur. Yerden kotumu alıp ceplerini karıştırırken Tessa da yatakta beni izliyordu. Seks yapma beklentisiyle cüzdanında prezervatif taşıyan bir sapık gibi hissettim.

Tessa'nın arzulu gözlerine bir kez bakınca bu düşünce kaybolmuş ve elimde prezervatifle yatağa geri döndüm. Prezervatifi elimden alması için birkaç saniye bekledim fakat almadı.

Tabii ya, muhtemelen cinsellik eğitimi dersi dışında daha önce hiç prezervatif görmemişti.

"Sen..." Prezervatifi bana takmak isteyip istemediğini nasıl soracağımı bilmiyordum. Bazı kadınlar bunu yapmayı sever, bazıları sevmezdi.

Sesini yükseltti. "Emin olup olmadığımı sorarsan, seni öldürürüm." Ona inandım.

Ben de ikinci seçeneğe karar verdim ve bu da hazır onun yanındayken anın tadını çıkarmaktı. Başımı iki yana sallayarak prezervatifi gözünün önünde salladım. "Bunu takmama yardım edecek misin yoksa ben mi takayım diye soracaktım." Ben kesinlikle daha çabuk takardım.

Tessa dudağını ısırırken gergin görünüyordu. Aletim onun için acı çekiyordu. Prezervatif olmadan onu becermek istiyordum.

Kendi kendime bunun berbat bir fikir olduğunu hatırlatmam gerekti. "Ah. İsterim... ama bana nasıl yapacağımı göstermen gerek." Çok utangaç ve aşırı seksiydi. Göğüsleri o kadar dolgun ve yuvarlak ki dikkatimi dağıtıyordu. Bu süreci hızlandırmam gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedim. Tessa bana yaklaştı ve bacak bacak üstüne attı. Ona öğretmekten memnundum fakat normalde geri kalmıştım. Normalde onun tepesinde içine giriyor olurdum. O da inliyor, sırtımı ve kollarımı tırmalıyor, daha fazlası için yalvarıyor, boşalıyor ve ben de ona sahip oluyor olurdum.

"Bir bâkire ile sarhoş   in fena değildi," diye takıldı Tessa, görev tamamlanıp prezervatif takıldıktan sonra. Ona sarhoş olmadığını hatırlatarak o küstah konuşmalarının beni ayılttığını söyledim.

" imdi ne yapacağız?" diye sordu gerçekten merak ederek.

Elini aletime götürdüm. "Sabırsız mıyız?" diye sordum. Ba ıyla onayladı.

"Ben de," dedim. *Sabırsızdım*; daha önce hiçbir şeyi bu kadar hatırlamemi tim.

Hâlâ aletimi ok uyordu; sertliğimi avcuna almıştı. Bacaklarının arasına geçerek onları dizimle ayırdım.

Vajinası yine benim   in parlıyordu. "Sırılsıklamsın, bu i imizi kolaylaştıracak." Yine kokusunu alabiliyordum. Çok istekliydi ve bu da beni delirtiyordu. Dudaklarından öptüm, yumuşak dudaklarının köşelerine, burnuna ve yine ağzına minik öpücükler kondurdum. Kollarını bedenime doladı ve beni kendine biraz daha çekince derin bir nefes aldım. Aletimle ıslaklığına dokununca neredeyse patlayacaktım. Sabırsızca beni kendine çekti.

Onu uyardım. "Yavaş, bebeğim, ağırdan almalıyız."  akağından öptüm. Canını yakmak istemiyordum. Mecbur olmasam yapmazdım. " lk başta acıyacak, o yüzden durmamı istersen bana söylemen yeterli. Ciddiyim, tamam mı?" Ona baktım. Gözbebekleri kocamandı; yanakları kıpkırmızıydı ve saçları yastığın üzerine dağılmı tı.

"Tamam." Gergin bir şekilde yutkundu. Ona baktım ve sessizce onu ne kadar sevdiğini, ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu ve değer verdiğini hatırlattım. Derin bir nefes alıp açıklığını buldum ve kendimi yavaşça  eri ittim.  ylesine dardı ki  ine girdiğim her santimde zorlanıyordum ve gözlerini sımsıkı kapadığında durdum.

" yi misin?" diye sordum soluk soluğa. Dudaklarını sıktı ve ba ını sallayarak onayladı. Benim   in çok sıcak ve sıkıydı.

 nleyerek bir kez daha kendini sıktığında, "*Sıktır*," diye inledim.

"Hareket edebilir miyim?" Ha siktir, hareket etmem gerekiyordu. Kendini cennette gibi hissedeceğini biliyordum fakat cennetin ne kadar abartılı olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Cevap vermeden önce birkaç kez nefes aldı. "Evet," dedi. Onu incitmek istemediğim için ağır ilerliyordum. Ona verdiği her öpücükle kollarımı sıkın ellerinin biraz daha rahatladığını hissedebiliyordum. Boynu, o tatlı dudakları, burnu... Vücudunun her tarafına bayılıyordum. *Bana ait olan* vücudunun her tarafına...

Yavaş yavaş içine girip çıkarken onu ne kadar sevdiğimi bir kez daha tekrarladım. Gözleri hâlâ kapalıydı fakat herhangi bir rahatsızlık ifadesi yoktu. Yirmi saniye geçip de o hâlâ tepki vermeyince durdum. "Durmamı... siktir... durmamı istiyor musun?"

Başını iki yana salladı ve ben yine gözlerimi kapadım. Altımdaki bedeninin her santimini hissedebiliyordum. Pürüzsüz tenini, bedenime uyum sağlayan vücudunu... O şimdi ve sonsuza kadar, bu yataktan çıktıktan sonra bile bana aitti. Hızımı sabit tuttum, o da kollarını bedenimden çekmedi. Kalbimi göğsümde hissedebiliyordum; ben uçuşumun kenarına yaklaştıkça kalbim hızlanıyor ve adeta canlanıyordu. Daha önce seks sırasında hiçbir şey hissetmemiştim.

Kendimi canlı ve muhteşem hissediyordum. Aşkına baktığımda o da ışıldayan bir hayranlıkla bana bakıyordu ve o anda nedense her şeyin güzel olacağını biliyordum.

Yanağından sessizce bir damla yaş akarken Tessa'nın gücü beni bir kez daha şaşırtmıştı. Yanağındaki yaşı öperek sildim ve onu hak ettiği şekilde övdüm. "Lanet olsun, Tess, harika gidiyorsun, bebeğim. Seni çok seviyorum." Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve terle kaplı boynunu emdim.

"Seni seviyorum, Hardin," dedi Tessa. Ve bu sözleri beni doruğa ulaştırmaya yetti.

Vahşi bir açlıkla dudaklarını öptüm, dudaklarını ve dilini yuladım. "Ah, bebeğim, boşalacağım. Tamam mı?" Sırtım yanıyordu ve onun teni de terden parlıyordu. Kendimizden geçmiştik.

Tessa başıyla onaylayarak içine boşalmam için beni cesaretlendirdi. O an aramızdaki engelden nefret ettim. Onun içini doldurmak, ona her açıdan sahip olmak istiyordum. Dudakları boynomu emdiğinde kasıldım, bedenim kendini zevke bıraktı ve doruğa ulaşırken sıkıttığım dişlerimin arasından ismini söyledim. Göğsüne yatıp soluklandım, o da miskin bir şekilde tenimi okşadı. Artık her şey değişmişti. Aramızdaki her şeyi değiştirmiştik. Onu rahatlatırken sürekli içimi kemiren ve beni diri diri yakmakla tehdit eden gerçeği görmezden geldim. Onu rahatlatırken dünyanın yarıp kül olmaması için beni dinleyen her kimse ona dua ettim.

Yirmi İki

Onun açısından her şey yavaş yavaş ortaya çıkıyordu ve iskambil kâğıtlarından yaptığı cılız, küçük ev her geçen gün biraz daha sallanıyordu. Ne zaman yalanlarının konusu geçse panikliyor, bir plan yapmak için çabalıyordu. Artık çocukken lanetlendiğine inanıyordu. Çektiği acıların başka bir açıklaması olamazdı. Tessa'nın onun kurtarıcısı mı yoksa en büyük laneti mi olduğunu sorgulamaya başlamıştı. Ona her şekilde sahipti fakat her geçen saniye elinden kayıp gidiyordu.

Birkaç gün sonra odasına gittiğimde, Tessa staja gitmişti. Molly, Steph'in çok gergin olduğunu söyleyip duruyordu.

O siktiğimin aklını kaçırmak üzere olduğunu ima ediyordu ve böyle bir şey olmadan Steph'le konuşmalıydım.

Odaya gittiğimde Steph yatağına uzanmıştı; kırmızı saçları darmadağındı. Buklelerini başına tel tokalarla tutturmuştu. Makyajı koyu renkti; göz kapakları koyu griydi ve bir tiki kız hayaletini andırıyordu. Teni beyaz, dudaklarıysa koyu kırmızıydı.

"O burada değil," dedi Steph, Tessa'nın dizüstü bilgisayarının ekranını kapatırken. O bilgisayarın burada ne işi vardı? "Sadece film izliyorum. Sakin ol, sapık."

Yatağının üstündeki bilgisayarı alıp kolumun altına sıkıştırdım. "Burada olmadığını biliyorum. Seninle konuşmak istedim,"

İltilim. Dirseğinin üzerinde doğruldu ve göğüsleri dar elbisesini ilip hoş bir dekolteden daha fazlasının açılmasına sebep oldu.

“Benimle ne konuda konuşacaktın?” Cevabımı beklerken gözlerinde soğuk bir ifade vardı. Beyninde bir şeylerin gevşediğini farkiden beri biliyordum fakat bunun ne kadar tehlikeli olduğunu hiç anlayamıyordum. Herkesin bir iki gevşek vidası olurdu fakat Steph’in durumunda bazen bundan daha fazlası varmış gibi gelirdi. Farkiden havalı bir kız olduğunu düşünürdüm fakat sonunda Amy Dunne⁵ delisinin kızıl saçlı hali olup çıkmıştı.

“Ne konuda olduğunu biliyorsun.” Tessa’nın yatağına oturdum ve Steph’e bakmak için döndüm.

“Molly seni aradı,” diye cevap verdi noktaları birleştirerek. “Gittikçe sinir edici, küçük bir fahişeye dönüşüyor. Öyle değil mi?” Başını geriye atıp dik oturdu. “Tessa’ya bir şey söylemeyeceğim. Burada olmanın tek nedeninin ona bir şey söylememem için yalvarmak olduğunu biliyorum. Bir şey söylemeyeceğim.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?” diye sordum. Dilini dişlerine bastırarak döndürdü.

“İster inan ister inanma. Bu konudan hevesimi aldım. Artık sıkıldım ve şimdi onun için biraz üzülüyorum.” Dürüst olmam gerekirse bu beni kesinlikle şaşırtmıştı.

“Öyle mi?” Tessa’nın yatağının kenarına kaydım ve dirseklerimi dizlerime koydum.

Arsız ve tiz kahkahalarla gülmeye başlayınca iç geçirdim. Bilmeliydim. “Hayır, tabii ki öyle değil. Ama bu konudan sıkıldım.” Göğüslerini biraz daha açmak için elbisesini çekiştirdi. Başka tarafa baktım.

Bu Tessa içindi. Olay çıkarmamam gerekiyordu.

5 David Fincher tarafından yönetilen ve aynı adı taşıyan 2012 romanından Gillian Flynn tarafından uyarılan, 2014 ABD yapımı gerilim filmi olan *Kayıp Kız*’daki bir karakterdir. (ç.n.)

“Zaten eminim onunla işin bitmek üzeredir.” *Bitmek üzeredir mi?* Lanet aklını mı kaçırmıştı bu? “Öyle değil mi? Onu her şeyi becerdin ve artık onunla işin bitti. Senin için işler bu şekilde yürüdü.”

İşin en tuhaf kısmı da şuydu; Steph beni sinirlendirmek için konuşmuyordu, yalnızca bir açıklamada bulunuyordu. Geçmişime bakılırsa, yaptığı yorum doğrudu fakat Tessa için daha önceki işlerden çok daha fazla emek harcamıştım.

Tessa kendisi için savaşmamı sağlamıştı ve buna fazlasıyla değerdi. Ne yazık ki ben her şeyi mahvetmiştim.

“Hayır...” Boğazımı temizledim. “Onunla işim bitmedi.”

Steph gözlerini devirip dudaklarını yaladı. “Bitmediğini biliyordum. Onu kaç kez becerdin? *Gerçekten* hâlâ sıkı mı bari? Yanlış senin her şeyi mahvettiğini düşününce.”

Bana baktığında gözlerim yerinden fırlamış olmalıydı çünkü gerileyerek benden uzaklaştı.

“Öyle mi?” diye tekrar etti. “Eminim senin için bir değer kalmamıştır. Artık hayatına devam edebilirsin ve o da çekip gidebilir. Onu yeterince gördüm zaten.”

“Ondan gerçekten de hoşlanmıyorsun.” Ensemi kaşıdım. Tessa, Steph’in arkadaşı olduğunu sanıyordu ve mecbur kalmadığım sürece bu konuya karışmak istemiyordum. Fakat eğer Steph, Tessa’ya oyun oynamaya kalkarsa, onun hakkından gelirdim.

“Hayır, ondan pek hoşlanmıyorum. Artık yolumuza devam edelim. Ondan ayrıl ve eskisi gibi Molly sana her gün oral seks yapsın.”

“Tessa’yı görmeye devam edeceğim.” Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ona şimdikinden daha fazla güç vermek istemiyordum fakat aynı zamanda Tessa’nın hayatımda kalıcı olmadiği izlenimine kapılmasını da istemiyordum.

Hayatımda daimi bir yeri yoktu fakat hâlâ bu ilişkiyi yürütenin bir yolunu bulmak için dua ediyordum. Fakat bu Steph’i ilgilendirmezdi. Ha siktir, ortalık karışmıştı. Her şey altüst olmuştu.

"Buraya neden geldin, Hardin? Yalnızca boşboğazlık etmem için gelmediğini biliyorum." Yine dudaklarını yaladı ve hiç bir incelik göstermeden dirseklerini göğsünün iki yanına bastırdı.

Bir anda çok sinirlendim ve ayağa kalktım. "Sana dokunacağını sanıyorsan, o siktüğimin aklını kaçırmışsın demektir!"

"Tessa özel biri değil. Zed'le ikinizin neden kafayı onunla bu kadar bozduğunuzu bilmiyorum."

"Zed'in konumuzla ilgisi yok." Ellerim titriyordu ve Zed'den uzaklaşmasına verdiğim tepkinin onu giderek daha mutlu ettiğini görebiliyordum.

Seni sinirlendirmesine izin verme, Hardin.

Beni bilerek kızdırıyordu ve ben de ona izin veriyordum. Büyükannem eskiden ne derdi?

Kahretsin, hatırlamıyordum. "Zed'in bu konuya oldukça fazla..."

"Yeter." Ellerimi birbirine bastırarak yüzüme götürdüm. Burunumun üzerini sıkarak nefes alıp verdim.

Buraya Molly'nin endişeleri konusunda konuşmak ve Tessa'nın Steph'in yapacağı çılgın veya kötü bir şey yüzünden benden ayrılmayacağından emin olmaya gelmiştim fakat şimdi buradaydım ve Steph sıradışı denecek kadar kötü bir insan gibi davranıyordu ve dürüst olmam gerekirse ben de bir pislik gibi davranmak istiyordum. Steph'in Pislikler Kraliçesi gibi davranması, Tessa'dan önce olduğumdan çok farklı olmadığımı hissettiriyordu. Nedense ondan ve diğerlerinden daha iyi olduğumu düşünmüştüm fakat işte buradaydım. Cehennemde onun hemen yanında oturacaktım.

Kendimi tutamadım ve onu zorladım. Ona da kendim kadar berbat hissettirmeyi çok istiyordum. Yüzüme en büyük gülümsememi yerleştirerek Steph'e baktım. "Belki de erkek arkadaşın ve sürekli Molly'ye bakması konusunda endişelensen daha iyi olur. Onları birkaç kez başbaşa gördüm..." Onlarla ilgili gerçekte ne olduğunu bilmediğim birkaç şey daha söyledim ve yalanımı bitir-

diğimde, dolan gözlerinin parlayıp kızarmaya başlamasıyla zafer benim oldu.

“Yalan söylüyorsun.” Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Tam isabet. “Hayır, yazık sana,” dedim. Tessa’nın bilgisayarını tuvalet masasının ilk çekmecesine koydum. Vakit kaybetmeden onu bu yurttan çıkarmalıydim.

Steph’in bir kelime daha söylemesine fırsat vermeden odadan çıktım. Arabama binip de sağduyum yerine gelmeye başladığında, lanet olası, aptal bir hamle daha yaptığının farkına vardım. Steph diğer kızlara benzemezdi. Öfkesini alıp oturarak saldırıya geçmek için doğru zamanın gelmesini beklemezdi. Mantıksız biriydi ve Tessa’ya iddiayı tüm ayrıntılarıyla hem de abartarak anlattığını göüzmde canlandırabiliyordum. Ona açıklamalıydim; kendisi öğrenmeden önce Tessa’ya tüm iğrenç gerçeği anlatmalıydim. Bu durum içimi kemiriyordu.

Steph konusunda yeni bir yol denemek için arabadan indim ve yeniden yurda doğru yürüdüm.

Fakat kapının önüne geldiğim sırada Tessa’nın sesini duydum. *Ha siktir.*

Kapıya yaslanıp kızların konuşmalarını dinledim. Tessa’nın, “Tristan’ın onunla ilgileneyeceğini sanmıyorum. Onun sana nasıl baktığını gördüm. Sana gerçekten değer veriyor. Bence onu aramalı ve bu konuyu konuşmalısın,” dediğini duydum. Kulağımı kapıya biraz daha bastırdım ve kimsenin buradan geçmemesi için dua ettim.

“Ya onunla birlikteyse?” diye sordu Steph.

Gerçekten de bu saçmalığa inanmış mıydı yani?

Tessa, “Onunla değil,” diyerek oda arkadaşını rahatlatmıştı.

“Nereden biliyorsun? Bazen insanları tanıdığını sanırsın ama aslında tanıımıyorsundur,” diye söze başladı Steph.

Kahretsin. Steph ona anlatacağı. Ona *şimdi* anlatacağı.

“H...”

Kapıyı açtım

"Selam . . ." dedim içeri girdiğimde. Kaynaşıyor gibi duruyorlardı; durumu bilmeyen biri yanlış anlayabilirdi. "Şey . . . daha sonra mı geleyim?"

"Hayır, ben gidip Tristan'ı bulacağım ve özür dileyeceğim." Steph ayağa kalktı. "Teşekkürler, Tessa." Tessa'ya sarıldı ve bana baktı. Bu bakışla burada işinin bitmediğini gösterdi.

Dikkat dağıtacak bir şey... dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. "Aç mısın?" diye sordum Tessa'ya, Steph çıkmaya hazırlanırken.

"Evet, aslına bakarsan açım," dedi eliyle karnını okşayarak. Artık dikkati dağılmıştı ve görünüşe bakılırsa Steph'in bana attığı nefret dolu garip bakışı fark etmemişti.

Yirmi Üç

Paranoyası onu kontrolü altına alarak Tessa'dan gittikçe uzaklara sürükledi. Onunla yaşamak istediği hayata sahip olacağına dair o küçücük umuda sarılmaya çalıştı. Başına gelen tek güzel şeyi kurtarmak için plan üstüne plan yapmaya çalıştı. Sessiz kalmaları için düşmanlarına yalvardı, dostlarına dil döktü. Planlarının hiçbirisi işe yaramayacak, hiçbirisi ona yaptığı şeyi gizleyemeyecekti ve her şeyin yüzüne çarpacağını biliyordu.

Tessa'yı alışveriş merkezine götürdüm ve hangi mağazalara gideceğimize karar vermeden önce oturduğumuz yemek katında boktan şansım hâlâ devam ediyordu. Sanki paranoya beni takip ediyor, nereye gitsem peşimden geliyordu. Steph'in ona söyleyebileceklerini düşünmeden edemiyordum. Ondan sakladığım her şeyi biliyor muydu? Sonunda ona layık olmayan gerçek yüzümü görecekti miydi?

Ben kafamdaki düşüncelere dalmış, yemeğimle oynarken, Tessa da yavaş yavaş yiyor ve sürekli bana bakıyordu. Neden bana bakıyordu? Su yüzünde belirmeye başlayan yalanlarım yüzünden mi bakıyordu?

"Belki önce senin alacağın kıyafetlere bakarız," dedim. Düşüne gitmeyi kabul ettiğime hâlâ inanamıyordum. Bu benim için fena

halde tuhaf olacaktı ve bu noktada tek planım Tessa'ya odaklanmak ve son üç aydan önce olan hiçbir siktiriboktan şeyi hatırlamamaktı.

"Zaten ne giydiğin fark etmiyor; her zaman güzel görünmek gibi bir lüksün var."

Övgü dolu sözlerimi duyunca yanakları kızardı. "Bu doğru değil; esas 'Nasıl göründüğüm umurumda değil ama kusursuz görünüyorum' tipi sende var." Kahkahayla güldüğünü görünce göğsümdeki ağrı biraz hafifledi.

"Var, değil mi?" Ona gülümsedim. Fakat o görüntü onda da vardı. Benden çok daha fazlası vardı ve o bunun için çabalamıyordu bile.

Tessa'nın masanın üzerindeki telefonu titreşti. Kendisiyle oynandığını bilen birine göre oldukça normal davranıyordu. Belki de dikkatimi dağıtmak, benimle oynamak ve intikamını almak için rol yapıyordu.

Belki de gerçekten bilmiyordu?

"Landon arıyor," dedi ben ekrandaki ismi gördüğümde. Kalbim kontrolümden çıkarak adeta durdu. Tessa telefona cevap verdi ve o konuşurken ben de izledim. Birkaç saniye boyunca altdudağını emerek beni tepeden tırnağa süzdü.

Steph'le bir daha hiç yalnız kalmamasını sağlayacak bir yol bulmalıydım. Bundan sonra onu yakınımda tutmalıydım. Bu konuda fazla rahat davranmıştım. Onu sürekli yanı başımda tutmalıydım.

"Tamam, peki, ona kravat taktırmak için elimden geleni yapacağım," dedi telefona ve 'o' derken kimi kastettiği açıktı.

Dirseğini masaya koydu ve yanağını da eline yasladı. Hayranlık uyandıracak kadar ısrarcı görünüyordu. Fakat bana kravat taktırmak mı? Bu konuda ona iyi şanslar diliyordum.

Tessa, Landon'a başka bir şey söylemeye başladı fakat dikkatimi yemek katının orta yerinde duran Zed, Jace ve Logan çekti. Her biri de gardiropoları aracılığıyla kim olduklarını ortaya koyacak farklı tarzlarda giyinmişti. Logan, diğer ikisine kıyasla daha az

belalı olan, temiz giyimli, bebek yüzlü bir serseriydi. Uzun boylu ve siyah saçlı olan Zed orta sınıf bir alışveriş merkezinde olmasına rağmen deri kıyafetlerin modelliğini yapıyor gibi duruyordu. Buraya yakışmamıştı. Jace, tüm genç kızların uzak durması gereken bir suçluyu andırıyordu.

"Hemen dönerim." Yemeğimi bırakıp masadan kalktım.

Tanrı'ya şükür telefonla konuşuyordu ve peşimden gelmeyecekti. Hemen gelmeyecekti.

Yanlarına gittiğimde Logan dudaklarına küçük bir tüpteki parlaticıyı sürüyordu. Jace'in fena halde kendini beğenmiş bir hali vardı ve Zed gergin görünüyordu. "Seni görmek de güzel," dedi Logan ve ayağını yer döşemesine hafifçe vurdu. Jace ise uyuşturucu müptelasını andıran bir şekilde, kısık sesle kahkaha attı. Üçünün de gözbebekleri büyümüşü ve gözlerinde ince, kırmızı damarlar belirmişti. Ot ve bayat sigara kokuyorlardı. Zed ile Tessa öpüşselerdi, dilindeki tütün tadı Tessa'nın hoşuna gider miydi?

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum gözücuyla Tessa'yı kontrol ederek.

"Nerede? Halka açık bir alışveriş merkezinde mi?" diye sordu Jace.

Onu sessizce tehdit edercesine bir nefes aldım. Eğer bugün işleri mahvederse, canını yakmakla ilgili bir problemim olmayacaktı.

"Sadece bu civardaydık," diye açıkladı Logan. Omuzlarını silkti ve bana anlayışlı bir ifadeyle baktı. Neden endişelendiğimi biliyordu ve bana bir şekilde buraya o nedenle gelmediklerini anlatıyordu. "Gerçekten," diye üsteleyince biraz rahatladım.

"Küçük evcil hayvanın nerede?" Jace dilini iğrenç bir şekilde dışarı çıkardı. Zed yüzünü buruşturdu ve Logan hepimizi görmezden gelerek iPhone'unun kırık ekranına baktı.

"Ah, işte orada!" Jace sesini yükselttiğinde neredeyse üzerine atlayacaktım. Çok pislik bir herifti; tıpkı insanlarla bir oyuncak gibi oynayan ve boktan davranışları için pişmanlık duymayan eski

arkadaşım Mark'a benziyordu. *Ama sanırım ben de öyleyim*, diye düşündüm iddiayı hatırlayarak ve aramızda oynadığımız oyunun sonunda ödülü alan bendim.

"Kes saçmalamay," dedim bir adım öne çıkarak. Jace pis pis güldü. Beni bu kadar sinirlendirmek hoşuna gidiyordu. Konuşurken beni kızdıracak düğmelere basıyordu. Biliyordu, ben de biliyordum ve yakında Tessa da öğrenecekti.

"Bu tarafa geliyor." Logan hâlâ telefonuna bakıyordu fakat Tessa'nın geldiğini bize haber verdi. Avuçlarım sırlı sıklamdı ve tırnaklarımı avuçlarıma her batırdığımda eklemelerim acıyordu. Şu anda Amerika'nın boktan bir şehrindeki bu küçük alışveriş merkezinde hayatımı mahvedeceklerdi.

"Selam, Tessa, nasılsın?" Zed, Tessa'ya yaklaşınca ben de bir adım ilerledim. Kollarını onun bedenine sardığını gördüğümde, başını bedeninden kolayca koparabilirdim.

"Hardin, arkadaşını tanıştırmayacak mısın?" Jace, kan çanağı gözlerinde eğlendiğini gösteren bir ifadeyle bana baktı.

"Şey, evet." Elimi ikisinin arasında sallarken bu durumun uzamasına daha ne kadar izin vereceğimizi düşündüm. "Bu arkadaşım Tessa; Tessa, bu Jace."

Tessa kaşlarını öfkeli bir ifadeyle çatınca şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Kızmış mıydı? Yüzüne dikkatle baktım ve bana bakmasını bekledim. Bakmadı.

"WCU'ya mı gidiyorsun?" diye sordu Tessa. Neden insanlarla her zaman kibar sohbetler yapmak zorundaydı ki? Sosyal açıdan fazla deneyimli olmadığı açıktı; görgü kurallarından bihabermiş gibi görünüyordu.

"Tanrım, hayır. Ben üniversiteye gitmiyorum." Jace kahkaha atınca Tessa biraz rahatladı. "Fakat oradaki tüm kızlar sana benziyorsa, bu konuyu ycniden düşünmek hoşuma gider."

Tessa biraz korkmuş gibiydi ve ben de zihnimden, Jace'i boğarken yüzünün alabileceği mavi rengin tonlarını sayıyordum.

"Bu gece rıhtıma gidiyoruz; siz de uğramalısınız," dedi Zed.
Uğramak mı? Siktir, Zed.

"Uğrayamayız. Belki bir dahaki sefere," dedim konuyu kapatarak.

"Neden?" diye sordu Jace, Tessa ile Zed'in önünde bana açıkça meydan okuyarak.

"Tessa'nın yarın işe gitmesi gerekiyor. Belki ben geç saatte uğrarım. Tek başıma," dedim son olarak hepsinin anlaması için. Bir daha asla bu kadar ileri gidemeyeceklerdi. Zor olacaktı fakat aptallık edip bunu halledebileceğimi düşünmüştüm. İddiayı kazanmıştım ve Tessa benimdi ve Zed geberip gidebilirdi; hiç umurumda olmazdı.

"Ah, çok kötü." Jace, Tessa'ya gülümsediğinde kendime hâkim olmaya çalıştım. Beni kasten kızdırıyordu. Oynamayı kabul ettiğim bu şeytanca oyunu, küçük bir fareymişim ve elinde benim için bir parça peynir varmış gibi bana karşı kullanıyordu.

"Evet, ben eve dönerken size uğrarım," diye yalan söyledim. Jace konusunda ne halt edeceğimi düşünmem gerekiyordu.

Tessa'ya iddiayı anlatmak için fırsat kolluyordu. İşte bu kadar pislik bir herifti. Fakat onunla bu konuyu konuşursam, yalnızca o koca ağzını açması için onu cesaretlendireceğimi ve henüz öyle bir düşüncesi yoksa da aklına sokmuş olacağımı biliyordum.

Üçü birden uzaklaştılar ve Tessa arkalarından ters ters baktı. Ben sessiz kalıp Macy's mağazasında gezerken Tessa'nın öfkesinin yatışmasını bekledim. Bir şey kanıtlamak ve olay çıkarmak için aksi bir çocuk gibi önden yürüyordu.

"Sorun ne?" diye sordum. Sürekli bir sorunu varmış gibiydi. Ya ben bir şey söylemiş ya da yapmış oluyordum ya da birinin kedisi ona ters bakmış oluyordu. Her zaman bir şey oluyordu.

"Ah, bilmiyorum, Hardin!"

"Ben de bilmiyorum! Az önce Zed'e sarılan sendin!" diye bağırdım. Şu an düşünebildiğim tek şey Zed'e nasıl sarıldığıydı ve o mu bana kızıyordu?

"Benimle olmaktan utanıyor musun? Yani bunu anlarım, çok havalı bir kız değilim ama..."

Bununla nereye varmak istediğini anlamıyordum. Onunla olduğum için utandığımı mı düşünüyordu? Neden sürekli bu konuyu açıyordu?

"Ne? Hayır! Tabii ki senden utanmıyorum. Sen deli misin?"

Ama *deliydi*. İkimiz de deliydik.

"Neden beni arkadaşın olarak tanıştırdın? Birlikte yaşamaktan bahsedip duruyorsun ve onlara arkadaş olduğumuzu mu söylüyorsun?" Tessa'nın sesi her sözcükle yükseliyordu. "Ne yapacaksın, beni saklayacak mısın? Ben kimsenin sırrı olmam. Sana layık değilsem ve arkadaşlarına birlikte olduğumuzu söyleyemiyorsan, o zaman ben de seninle yaşamak istemiyorum."

Ona nasıl arkadaştan öte bir yakıştırma yapabilirdim ki? Onunla vakit geçirmem bittiğinde benden bir düşmandan daha fazla nefret edecekti. O benim için bir sırdan çok daha önemliydi. Onu saklamaya çalışmıyordum. Artık onu gizli tutmak istemiyordum. Onu koluma takıp gururla hava atmak ve tüm pisliklere onun benim olduğunu anlatmak istiyordum. O sadece benimdi. Fakat aramızdaki ilişkiyi sürdüremeyecek kadar aptaldım ve hayatımdaki en güzel şeyi, tek hazinemi saklamak zorunda kalmamın sebebi de buydu. Gün ışığıyla çiçek açmasına izin vermek yerine onu saklamak zorundaydım ve bu da içimi yiyip bitiriyordu.

"Tessa! Lanet olsun..." Sesimi alçalttım ve Tessa mağazanın kadın bölümündeki soyunma odalarına baktı. "Peşinden gelirim," diye uyardım. Bu konuda ciddiydim. Peşinden o soyunma kabinine girmek ve onu boy aynasına yaslayıp becermek isterdim.

Kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzdü. Peşinden gideceğimi çok iyi biliyordu. Eğer isterse onu cehennemin dibine kadar takip

edebilirdim. “Beni eve götür. Hemen,” dedi. Eve götürmek inli. Saçma sapan bir tartışma yüzünden mi? Tessa açık ara önünde yürüyerek mağazadan çıkıp arabama döndüğünde ne söylemek istediğini anlatmış oldu. Dışarı çıktığımızda, onun için kapıyı açmaya çalıştım fakat izin vermedi.

“Sinir krizin geçti mi?”

“Kriz mi? Ciddi olamazsın!” Şimdi çılgık çılgıca bağırıyordu.

“Sana arkadaş dememin seni neden bu kadar kızdırdığımı bilmiyorum; kastettiğim bu değildi. Yalnızca hazırlıksız yakalandım.” Kısmen doğru sayılırdı.

“Madem benimle dışarıda görünmekten utanıyorsan, seni bir daha görmek istemiyorum.” Sesi titriyordu. Ağlamamak için kendini tutuyordu. Onu artık tırnaklarını bacaklarına batırdığını ve gri gözlerinin yaşlarla dolduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Bunlar yine benim sebep olduğum yaşlardı.

“Benimle böyle konuşma.” Elimi yağlı saçlarımın arasından geçirdim ve onları tel tel yolmak istedim. “Tessa, neden senden utandığımı düşünüyorsun? Bu çok saçma.” Ondan utanmak için hiçbir sebebim yoktu; hatta tam tersiydi. Arkadaşlarıma göre o artık bir şakaydı; bu kızla geçirdiğim her lanet dakika boşa gitmişti. Her şeyi hiçbir şeye çevirmiştim ve o da yakında bunu öğrenecekti ve bu yük treninin bir kez daha hayatıma dalmasına engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hayatıma çekidüzen vermeye başlamıştım ve şimdi yine her şeyi mahvediyordum.

“Bu gece partide sana iyi eğlenceler,” dedi yolcu koltuğundan, dudaklarını sarkıtarak.

“Lütfen, onlarla rıhtıma gitmeyeceğim. Yalnızca Jace’i susturmak için söyledim.” Ki bu doğrudu. Aptal bir partiye gitmek istemiyordum. Bütün gece Tessa’nın bacaklarının arasına gömülme istiyordum.

"Benden utanmıyorsan o zaman beni partiye götür." Bunu ortaya atacağını bilmem gerekirdi. Onun için her şey ama her şey bir oyundu. Ben farklıydım sanki. "Tabii ki hayır," dedim.

Elbette ki o lanet partiye gittik çünkü Tessa Young bir kez daha istediğini almıştı.

Günler geçtikçe, kendi yalanımı yaşarken kabul etmek istemeyeceğim kadar rahatlamıştım. Her şeyin yavaş yavaş parçalanmadığını, ona gerçeği açıklamadığım her dakika bizi bir arada tutan minicik parçaların dökülmeye başlamadığını farz ediyordum. Ona söyleyemezdim. İçi solucan kaynaklı o kutuyu açıp bizi yok etmesine izin veremezdim. Gerçek bizi boğardı; bundan kaçış olmazdı. Bu kaçınılmazdı; tıpkı Tessa'ya olan aşkım gibi...

Emlakçı nihayet bizi yalnız bıraktığında, "Ee... evine hoş geldin," diye dairenin içinde seslendim. Tessa elinin tersiyle ağzını kapayıp kahkaha attı ve bana bir adım yaklaştı. Ona sarıldım ve hayatımdan koparıp alınmadan önce onunla biraz daha zaman geçirmem için onu bana veren kişiye teşekkür ettim. Hazır devam ediyorken, biraz mutlu olmayı hak ediyordum, öyle değil mi?

"Artık burada yaşadığımıza inanamıyorum. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor." Heyecanla bakan gözlerinde onunla tanıştığımdan beri hiç görmediğim bir merak, coşku ve canlılık vardı. Ona böylesine büyük bir jestle özgürlük bahşetmiştim. Ona kendisi olabileceği, kimsenin onu yargılamadığı ve ondan bir şeyler istemediği bir Tessa olabileceği güzel bir daire vermiştim. Annesi ona saçlarını taramasını söylemek için, Steph de bize zarar verecek sinsi yollar bulmak için burada değildi.

"İki ay önce biri bana seninle yaşamayı bırak, seninle çıkacağımı söyleseydi ya yüzlerine güler ya da onları yumruklardım. İkisinden birini yapardım." Kahkahayla gülerek yüzünü ellerimin arasına aldım. Çok sıcaktı ve yanakları heyecandan yanıyordu.

"Ne kadar tatlısın." Ellerini kalçama koyarak bana yaslandı. Göğsümde başının ağırlığını hissettim. O benim dayanağımdı.

Hayatım ilk kez kusursuzdu. Bana doğru gelen felaketi tamamıyla yok sayıyordum fakat şimdilik hayatım kusursuzdu. "Fakat kendimize ait bir yerimizin olması rahatlatıcı. Artık parti yok, oda arkadaşı yok ve ortak duşlar yok," diye ekledi Tessa. Yanacağını dayadığı kalbim hızlandı ve gittikçe artan endişemi hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Kendi yatağımız var." Hislerimi espri yaparak gizledim. "Birkaç şey almamız gerekecek; tabak çanak filan gibi şeyler." Burada ne kadar çok eşyası olursa, gitme vakti geldiğinde o kadar zorlanırdı. Kahretsin, burada kapana kısılmıştım ve konuşurken ipleri ona doluyordum. Bu güzel kız beni asla affetmeyecekti. Bunu sonra düşünecektim. Bir yolunu bulacaktım.

Elini alnıma koydu ve hafifçe bastırdı. "İyi misin?" Sırıttı. "Bugün fena halde uyumlusun." Bu alaycı esprileri ona daha çok değer vermeme neden oluyordu.

Elini dudağıma götürüp küçük öpücükler kondurdum. "Yalnızca buradaki her şeyin içine sinmesini istiyorum. Kendini benimle... evinde hissetmeni istiyorum." Çünkü ben öyle hissediyordum. Tessa benimle aynı eve çıkmak için o noktalı boşluğu imzalayana kadar hiç evim varmış gibi hissetmemiştim. Sinir bozucu alarmıyla uyanmak artık ihtiyaç duyduğum ve farkında olmadan özlediğim bir şey haline gelmişti.

"Peki ya sen? Sen burada evindeymiş gibi hissediyor musun?" Sesi umut doluydu. Fakat bu belli belirsiz bir umuttu. Birlikte yaşamamız hakkında zalimce bir yorum yapmamı bekliyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum; umutluydu fakat benden en kötüsünü bekliyordu çünkü her zaman öyle olmuştu.

"Şaşırtıcı ama evet." Ses tonumun inandırıcı olması için elimden geleni yaparak ona dürüstçe cevap verdim. Burada onunla olmayı gerçekten de seviyordum.

"Gidip eşyalarımı almalıyız," diye önerdi ve bana çoktan icabına baktığım kitap ve kıyafetlerden bahsetti.

"Hallettim bile." Gülümsedim.

Şaşkınlıkla başını yana eğdi. "Ne?"

"Odandan tüm eşyalarını getirdim, bavulundalar." Bekleyememişim. Burayı görmesini ve bir daha buradan hiç ayrılmamasını istemiştim. Bu yüzden de onu elimden geldiğince rahat ettirmem gerekiyordu.

"Kontratı imzalayacağımı nereden biliyordun? Ya burayı hiç beğenmeseydim?" Başını kaldırıp bana baktığında yüzünde merak ve meydan okuyan bir ifade vardı.

"Çünkü burayı beğenmeseydin, begeneceğin bir daire bulurdum," dedim.

Tamamen ciddi olduğumu anlayınca başını salladı. "Tamam... peki ya senin eşyaların?" diye sordu.

"Onları yarın alabiliriz. Bagajda giyecek birkaç parça var."

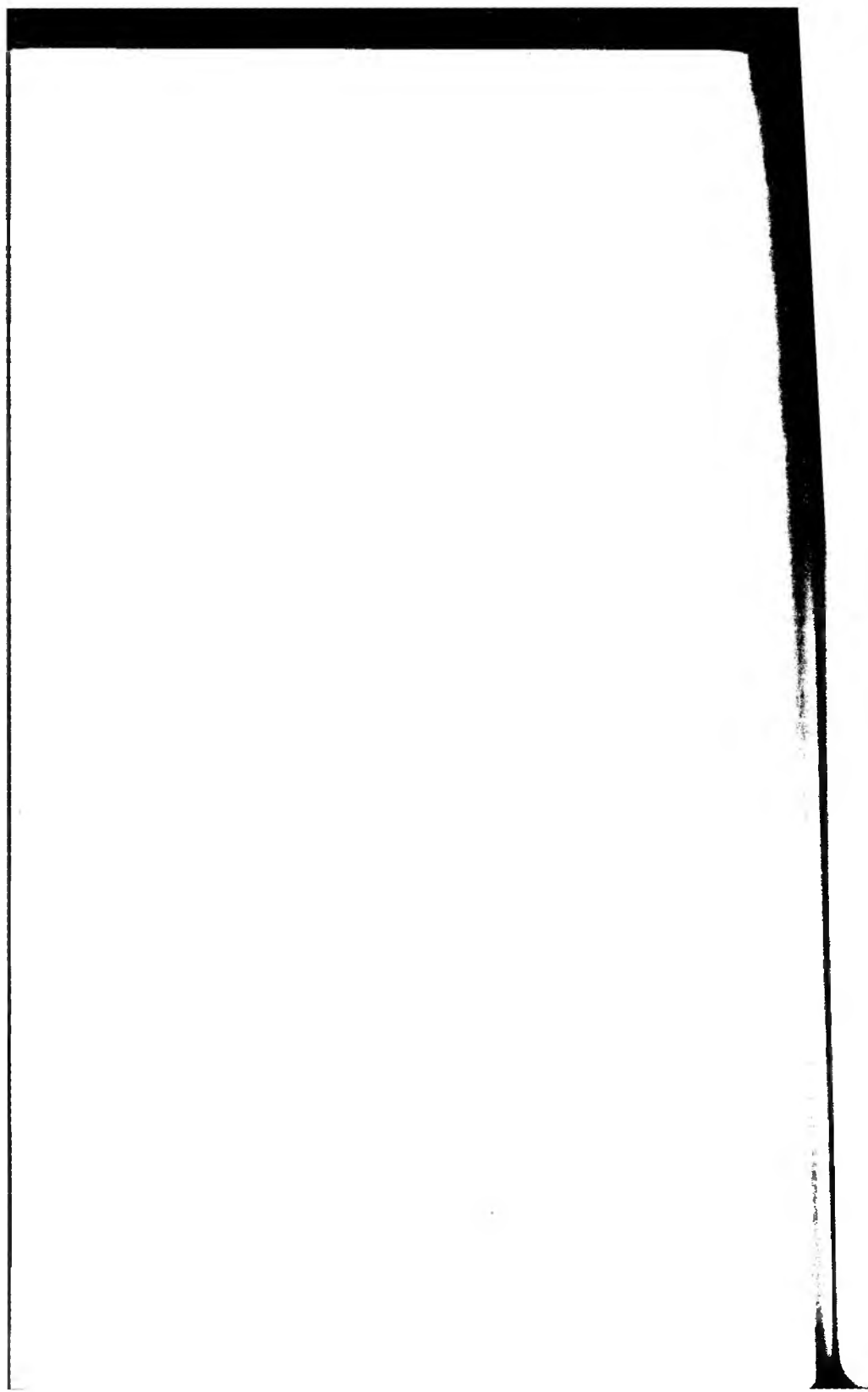
"Neden bagajında elbise taşıyorsun, cidden?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ne zaman kıyafete ihtiyacın olacağını hiç bilemezsin diye sanırım." Meraklıydı, çok meraklıydı. Arabamın bagajında kıyafet bulundurmamın birçok nedeni vardı; bu nedenlerin çoğunu da kesinlikle bilmek istemezdi. "Mağazaya gidip mutfak için gerekli tüm şeyleri ve yiyecek alalım," diye önerdim.

Antreye gittiğimizde Tessa bana döndü. "Pekâlâ. Arabanı yine kullanabilir miyim?"

"Bilmiyorum..." diye takıldım. Fakat elbette kullanabilirdi.

3. Bölüm SONRASI

Nihayet hiçbir zaman tahmin edemeyeceği adama dönüşmeye başlamıştı. Öfkesini yazılarına dökmeye ve dönüştüğü kişiyle gurur duymaya başlamıştı. Hayatının bu şekilde değişmesinin tek nedeni Tessa'ydı ve elinde olsa dizlerinin üstüne çöker ve ona her saniye teşekkür ederdi. Tessa, ikisi için de iyi olmayacak bir raddeye gelene kadar onunla kalmış ve sonra sorunlarını kendi başına çözmesi için ona zaman vermişti. Onun seçimlerini desteklemiş ve Hardin'in sürekli daha fazlasını istemesine sebep olmuştu.

Bu süre boyunca, içki içmediği her ay için eski moda bir yolla posta kutusuna, üzerinde Tessa'nın isminin yazılı olduğu kalpli bir kart gelmişti. Tessa'yı, ayrı kaldıkları iki yılın onun için kolay geçmediğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu iki yıl Tessa için cehennem, Hardin içinse sonsuza dek zindanda kalmak gibiydi.

Dosyasındaki el yazıları basılıp kitap haline geldiğinde, Tessa bir hafta boyunca onu aramadı. Hardin kitabı okuduğunu biliyordu ve tüm hafta boyunca kardeşiyle paylaştıkları küçük daireyi arşınladığından emindi. Hardin artık yeni bir yere taşınmıştı; yüksek binaları ve sosisli sandviç ve beyzbol bolluğu olan rüzgârlı şehre alışıyordu. Burada evindeymiş gibi hissetmiyordu ama Tessa onu hak ettiğinden fazla ziyarete gelmişti. Günleri bu şekilde çalışarak, Tessa'nın aramasını ya da e-posta göndermesini bekleyerek ve onu bir daha ne zaman görebileceğini planlayarak geçiyordu. Gittikçe ona yakışacak bir adam olurken, her sabah aynada gördüğü kişiyi sevmeye başlamıştı.

O hafta bitip nihayet Tessa aradığında, ilk sözcükte sesi çatladı ve Hardin doğru sözcükleri bulamadı. Birbirlerine daha fazla

yakışan iki kişi daha olmadığını anlamasını istiyordu. Hayatının yüksek bir binada yalnız, dışarıdan sipariş ettiği yemekleri yiyerek ve *Friends* dizisinin tekrar bölümlerini izleyerek mi geçip gideceğini merak ederken yorulduğunu hissetti.

Haftalar sonra, Tessa bir düğüne katılması gerektiğinden, onun yaşadığı şehre ziyarete geleceğini söylemek için aradığında, kalbinin hızla çarpmasına engel olamadı. Tüm gece onunla dans etti ve yatağında, onu altında üç gün geçirdi...

Ta ki Hardin'in kalbini de alıp oradan ayrılana kadar.

Sonra Hardin onu karmakarışık New York City'de ziyaret etti ve Tessa'nın yaşam tarzından etkilendi. Fakat onun hayatındaki yerini özledi. Orada arkadaşları ve ailesiyle güzel bir hayatı vardı. Hardin'in ise onunla birlikte hayali bir hayatı vardı ve geri dönüp bu hayali gerçekleştirmesini bekliyordu. Ona eskisinden daha iyi, çok daha iyi ve canlı biri olduğunu göstermeye devam etti çünkü bunu iyi bir hayata sahip olmak için tek umudu olarak görüyordu.

Bir noktada, insan olarak gösterdiği ilerleme ve bunun diğer insanlara davranma şekline yansıma biçimi, kendini daha değerli hissetmeye başlamasına neden oldu ve bu da beraberinde daha ağır sorumlulukları getirdi. Kardeşi bir kalp kırıklığı yaşadığında, onunla konuşmak ve ona yardım etmek üzere hazır bulunduğunu ona hissettirdi. İster büyük ister küçük olsun, farklı durumlarda ailesine yardımcı olduğunu hissetmeye başladı.

Kardeşinin düğününde sağdıçtı. Tessa da oradaydı ve ona olan sevgisi yüzüne yansiyordu ve bir şekilde ikisi de bağışlayıcı bir tavırla, ayrılıklarının sonuna geldiklerini fark ettiler. Artık ikisi de büyümüştü ve hayata birlikte göğüs germeye daha hazırlıklıydılar. Hardin artık bencilliği bırakmıştı; Tessa ise kim olduğunu keşfetmişti. Ayrı geçirdikleri zaman ikisine de yaramıştı fakat artık birlikte geçirecekleri hayata hazırlardı.

Birlikte, eskiden birbirlerini kırdıklarında yaşadıklarından çok daha büyük kırgınlıklar yaşadılar ve bazen devam edip edemeyeceklerinden emin olamadılar. Hayatının en yalnız gününde,

kaybettikleri bebeklerinin odasını topladığında, cezalandırılıyor olabileceğini, geçmiş günahları yüzünden böyle bir kayıpla başlamak zorunda kaldıklarını düşündü.

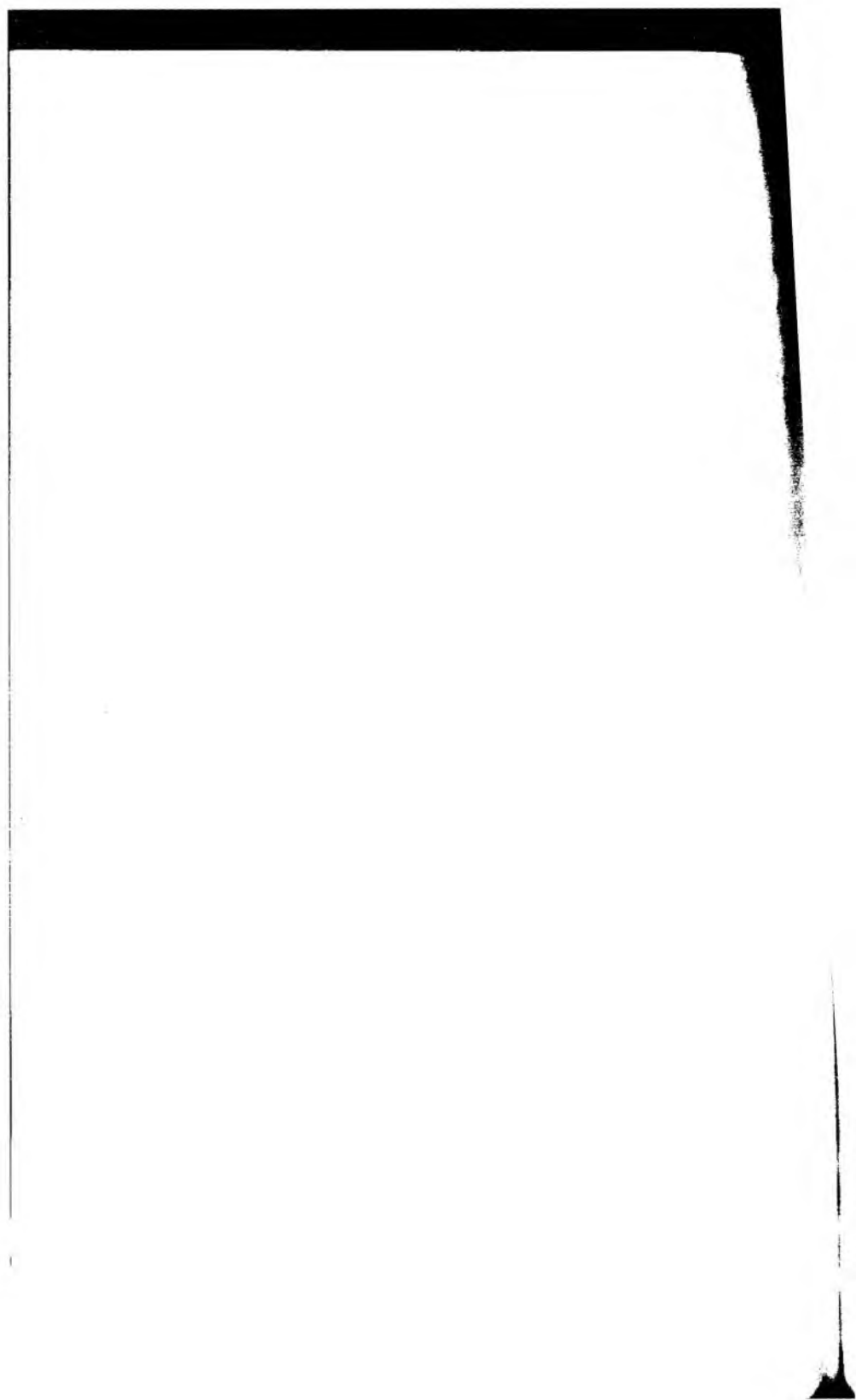
İlk çocuğunun doğduğu gün, o da doğmuştu. Yeniden doğmuş, hayata dönmüştü.

Bunca yol gelmiş ve değişmişti. Böylesine derin ve büyük bir travmaya ve anlayışa erişebilmişti. Küçük kızın parmakları minicikti fakat o parmaklarını Hardin'in kalbine sarmıştı. Yıllar boyunca sevdiği kızın bir kadına dönüşmesini ve sonra da *onun* çocuğunun annesi oluşunu izlemişti. Bundan daha güzel bir şey yoktu...

Ta ki küçük oğullarını doğurup ikinci kez anne olana kadar...

Çocukları büyürken, bu yeni adam ve onun kadını... her nasılsa gençleştiklerini hissetmişler, her gün yeniden âşık olmuşlardı.

Birlikte kurdukları bu hayat, kendini o kadar şanslı, becerikli ve mağrur hissettirmişti ki ne kadar şanlı bir pislik olduğuna inanamamıştı.

Zed

Her romanın romantik kahramanını ele alış tarzı farklıydı. Çoğu romanda hepimizin bıktığı klasik bir konu olan aşk üçgeni işlenirdi. Wickham, Elizabeth'in ilgisini kazanmak için Darcy'nin babası hakkında yalan söylemişti. Jay Gatsby, Daisy Buchanan'ı yedirip içirmiş, ona kocası Tom'un veremediği hayatı sunmuştu. Linton, en sevdiğim kadın kahraman Catherine Earnshaw'un Heathcliff'le yaşayacağı yıkıcı bir tutkuyla dolu hayata tercih ettiği güvenli seçimdi. Bronz tenli ve yapılı kurt çocuk bile son derece akıllı olan Bella Swan'ın ışıldayan kadim vampir sevgilisine karşı durarak Bella'nın kalbini çalmaya çalışmıştı.

Aynı konu sürekli olarak işlenmiş ve Hardin bunu tüm hikâyelerde yaşadığı için kendini gerçek bir aşk üçgeni içinde bulduğunda bu durumun gülünç olduğunu düşünmüştü. Kendi hikâyesinde, babasıyla sorunları olan ve bir azize dönüşen kötü çocuk, inatçı, masum bâkireyi çiçekleri ve gezegeni bir günde kurtarmak isteyen havalı ve duygusal çocuktan uzak tutmaya çalışıyordu. Klasikler, yukarıda adı geçen karakterlerin ölümüyle ve yarı vampir bebeklerin doğumuyla biterdi fakat hepsinin ortak bir konusu olurdu: İki adamdan birinin hiç şansı olmazdı ve konu kendi ilişkisine geldiğinde, Tessa'nın ona olan ilgisinin sonunda onun zafer kazanacağı anlamına gelip gelmediğini asla bilmiyordu.

Diğer adamlar yine de saygıyı hak ediyorlardı çünkü rekabeti kaybettikten sonra yeniden oyuna dönüyorlardı.

Yine bir parti. Herkesin farklı bir günde aynı saçmalıkları yaptığı aşırı kalabalık partilerden biriydi. İçkiler kırıntı bardaklara dolduruluyor, her odadan bangır bangır müzik sesli geliyordu. Koridorda yürürken yanından geçtiğim herkes bir öncekinden daha fazla sıkılmış görünüyordu. Bu nedenle senenin ilk partisinin geçen senekinden daha kalabalık olması garipti. Tüm bu insanlar nereden gelmişti? Herkes kendinden, inanılmaz sosyal hayatlara sahipmiş gibi görünen bir başka büyük gruplu takılacak kadar çok mu sıkılmıştı? Üniversitenin bundan ibaret olduğunu anlamaya başlıyordum. Washington, Florida'da büyüdüğüm yerden çok farklıydı fakat üniversiteler sanki gittiğiniz her yerde aynıydı.

"İşemem gerek," diye sızlandım ortalığa, lavabonun kapısının yanındaki duvara yaslanarak. Birkaç dakika sonra lavabodan sarı saçları omuzlarına gelen minyon bir kız çıktı. Yanımdan geçerken bakışlarını yere indirdi. Üzerinde bol hatta şalvar gibi kotuna rağmen kalçalarının kıvrımını kusursuzca saracak kadar uzanan uzun kollu bir gömlek vardı.

"Affedersin," dedi ve yanımdan geçip koridora doğru ilerlerken yerdeki halıya bakarak gülümsedi.

Lavaboya girip kapıyı kapadım. Daracık tuvalet ucuz vanilya parfümü kokuyordu. Zihin bulandırıcı bir kokuydu; bu yüzden çabucak işedim, ellerimi yıkadım ve kapıyı açtım... ve kendimi bir grup kızın ortasında buldum. Aralarından biri beni tepeden tırnağa süzdü ve beni incelerken gözleri büyüdü. Neredeyse zihnini okuyabiliyordum. Konuşmak için ağzını açtı fakat onun arkasına baktığımda, öldürücü kalçalı sarışın kız merdivenin başında duruyordu. Bir şey çıkarmak için elini arka cebine soktuğunu gördüm fakat eli boş çıktı. Dudaklarını yalayıp gözlerini devirdi. Tavrılarını buradan hissedebiliyordum. Tessa olayından sonra birini bulmayacağıma dair tavrımı açıkça ortaya koymuştum fakat kendimi koridorda o sarışına doğru ilerlerken buldum. Ciddi bir

ney arayışında değildim fakat bu noktada düzgün bir sohbet bana iyi gelebilirdi.

Merdivenin başına yaklaşırken, küçük eliyle çok kırılgan bir şekilde metal direği tuttu. Ona bakmak için birkaç adım daha yaklaştım ve o da ayağında spor ayakkabılar olmasına rağmen basamaklardan yavaş ve dikkatli bir şekilde inmeye başladı. Gür saçları neredeyse sırtının yarısını örtüyordu. Gözleriyle kalabalığı taramasını izledim. Etrafında olup bitenlerin farkındaydı; bunu, gördüğü her yüzü incelemesinden anlıyordum. Birini mi arıyordu? Dişleriyle üstdudağını ısırıldığını gördüm ve yanına gitmeye karar verdim. Kotunun paçaları kıvrılmıştı ve bileğinin yakınlarındaki yıldız şeklini seçebildim.

“Birini mi arıyorsun?” diye sordum.

Dönüp bana baktığında kahverengi gözleri kocamandı; hatta yüzüne göre fazla büyüktü ve bu da biraz korkmuş gibi görünmesine neden oluyordu. “Arkadaşlarıma bakıyordum fakat sanırım gittiler.” Kaşlarını çatı.

“Ah. Onları bulmana yardım etmemi ister misin?” diye önerdim. Odaya bakınmaya devam ederek elini yüzümün yanından arkaya doğru uzatarak yanımızdan geçen bir çocuğun beyzbol kasketini kaldırdı. Çocuk homurdanınca, yalnızca biraz utanmış ve nedense çaresiz gibi görünerek gülümsedi.

Ona bakıp bunu neden yaptığını düşündüm. “Arkadaşım John da kasket takıyordu,” diye açıkladı. Henüz çekingen mi yoksa saldırgan mı olduğunu anlayamamıştım fakat anlamak istiyordum.

“Onları arayamaz mısınız?” diye sordum.

“Hayır, telefonum arkadaşımın çantasında kaldı,” dedi iç geçirerek. “Telefon taşımak zorunda kalmak istemedim. Buraya gelmemem gerektiğini biliyordum. Partiler pek bana göre değil.” Sesi yükseliyordu ve konuşurken ellerini kullanmaya başladı.

"Ama Macy yalvarıp durdu. Eğlenceli olacağını ve yalnızca bir saat kalacağımızı söyledi."

Hafifçe oflayıp burnunu kırıştırınca gülmemek için altıncı dağımı ısırđım.

Utanıp kızardı. "Ne var?"

"Hiç," diye yalan söyledim. Çok şekerdi. "İçecek bir şeyler ister misin?"

"Ben fazla içmem," dedi yumuşak bir sesle.

"Fazla mı yoksa hiç mi?"

"Bazen fakat yabancılarla dolu kalabalık partilerde kesinlikle içmem."

"Pekâlâ, sanırım bu mantıklı." Buradaki diğer kızlar ya da erkekler gibi kendinden geçmek istememesini havalı bulduğumu anlaması için gülümsedim.

"Kendimi kaybetmeden eğlenememek gibi bir huyum yoktur."

"Pekâlâ." Onaylarcasına başımı salladım. Her geçen saniye onu daha çekici buluyordum. "O zaman sana biraz su veya gazoz getirebilirim ve sen de arkadaşlarını bulana kadar benimle ve arkadaşlarımla takılabilirsin, ne dersin?"

"Şey, pek emin değilim." Yabancılarla dolu salona göz attı. "Kimseyi tanımıyorum ve bunun gibi partiler genellikle tehlikeli durumlarla doludur." Bakışlarını kısa elbiseli bir grup birinci sınıf öğrencisi kızın etrafında dolanan iki sarhoş çocuğa çevirdi.

Haklıydı.

Nate odanın karşı tarafından bana el sallayınca bu ilginç kıza bir kez daha baktım.

"Peki, burada yalnız başına durmak istemediğine karar verirsen, şuradaki grubumuza katılmana seviniriz." Ben, yüze yakın dövmesi olan grubumuzu işaret edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Göründüklerinden daha iyidirler," diye takıldım. Kız tereddütle gülümseyince, "Yani en azından bazıları," diye ekledim.

Küçük bir kahkaha atarak beni şaşırttı ve ben arkadaşlarımın yanına giderken peşimden geldi. Tristan ayağa kalkıp koltukta ona yer verince kız da ona kibarca teşekkür etti. Tristan'ı son zamanlarda fazla görmüyordum fakat Louisiana'dan bekâr ve Steph'in saçmalıklarına tamamen son verip döndüğüne sevinmiştim.

"Bu üniversite saçmalığının son yılına içelim." Bardağını kaldırıp Logan'inkine vurdu. Molly de aramıza katılıp onun kucağına oturdu.

"Of, bu benim için geçerli değil. Benim daha iki yılım var," diye yakındı Nate. Görüştüğü kız -sanırım ismi Briana'ydı- gözlerini devirdi ve muzipçe, "Drama kraliçesi," dedikten sonra bir yudum almak için Nate'in bardağını elinden çekti.

"Bir meslek okuluna gitmeliydim." Başını arkaya atarken kız da neşeyle ona bakıyordu. "Üniversite berbat bir yer."

"Sana dövmecideki çıraklık işini kabul etmeni söylemiştim," diye haşladı kız. Nate gözlerini devirdi ve bluzunun incecik askılarından birini omzundan çekti; Kızın koyu kahverengi teninin yarısı ortadaydı fakat bunu kesinlikle umursamıyordum.

"Bunu hâlâ düşünüyorum," dedi Nate. Dürüst olmak gerekirse, üniversitede ne kadar zorluk çektiği göz önüne alınınca bu mantıklı bir hareket olurdu.

"Her neyse, bu sıkıcı kariyer planlamasını keselim. Bu kim?" Molly koridorda karşılaştığım kızı işaret etti.

"Bu..." Bana yardımcı olması için kıza baktım. Kahretsin, ismini sormayı unutmuşum.

"Therise," deyince belli belirsiz aksanını fark ettim.

Ha siktir.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Molly, Logan'a yaslanarak kahkaha attı.

"Güzel isim." Jace sıırttı ve elindeki sigara kâğıdının kenarlarını yaladı.

“Bir oyun oynamak ister misin, Therise?” diye sordu Molly, iyi bildiğim o ses tonuyla. “Doğruluk veya Cesaret gibi?” Molly bana bakınca başını iki yana salladım.

“Hayır, kimse o saçmalığı oynamak istemez,” dedim gözlerini Molly’ye dikerek. Therise’in durumdan hiç haberi yoktu; endişeli ve biraz da huzursuz görünüyordu.

“Ah, haydi. Eğlenceli olacağına *iddiaya* girerim,” dedi Jace.

Molly de ona katıldığını gösterir gibi başını salladı. “Evet, şunun tipine bakınca, belki de kazanırdın...”

Logan uzanıp kız arkadaşının ağzını kapadı. Bu ikisinin birlikte olduklarına hâlâ inanamıyordum.

“Uzatma,” dedi Molly’ye.

Molly gözlerini devirdi fakat Logan elini onun koca ağzından çekince konuşmadı.

“Geçen yılın zerresini tekrar etmek istemiyorum. Fazla duygusaldı.” Logan, Molly’nin çıplak omzundan öptü ve Molly bu kez içten bir şekilde ve kötü niyet olmadan gülmüştü.

Therise kaşlarını çatarak bana ve sonra diğer herkese ve aniden ortaya çıkan tuhaf enerjilerine baktı. “Geçen yıl ne oldu?” diye sordu.

“Hiç,” dedim ve ağızlarını kapalı tutmalarını umarak arkadaşlarıma baktım. Bu kızla yeni tanışmıştım; bu saçmalıkların hepsini art arda öğrenmesi için henüz çok erkendi.

“Biri vardı, Hard...” Molly ağzını bir türlü kapalı tutamıyordu.

“Artık Hessa hakkında konuşmayacağız!” diye hırladı Logan. “O ikisi haklarında konuşulmaması gereken reality şov çiftlerini andırıyordu.”

“Hessa da ne?” diye sordu Nate’in kız arkadaşı.

Molly gururlu bir şekilde elini kaldırdı. “Ben buldum!” dedi neredeyse bağırarak. “O saçmalığı ben buldum. O lanet olası çılgınlara isim taktım ve düğünlerine davet edilmeyi bekliyorum.”

Kahkaha attı. Saçları uçuk pembeydi; rengi oldukça solmuştu ve uzun bir süredir boyamamıştı. Artık neredeyse sarı olmuştu ve kısacık kesilmişti.

“Onlar evlenmeyecek,” diye çıkıştım.

Bu ikisi hakkında konuşulmasından çok sıkılmışım. Tessa'nın Facebook'taki bildirimlerini görmekten de bıkmışım. New York'ta çok mutluydu; Hardin çok mutluydu; herkes son derece mutluydu.

Ne mutlu onlara!

“Şimdi değil ama o konuda parasına iddiaya girerdim.” Molly güldü. “Ve ben... *Kazanırdım*.” Gözlerinin etrafına siyah kalemle daireler çizmişti ve bana göz kırparken bir kediyi andırıyordu.

Logan da bilgiç bir tavırla başını sallayarak yarama tuz bastı. Sanki *herkes* bu konudan emindi.

Molly gruptakileri susturmak için elini havada savurdu. “Her neyse, siz gelmeden önce, Zed'in eski kız arkadaşının büyük hikâyesini konuşuyorduk.”

“Kız arkadaşım *değildi*,” dedim dişlerimi sıkarak.

“*Ha siktir*,” dedi biri; muhtemelen Jace'ti.

“Pekâlâ...” Therise ayağa kalktı ve garip bir şekilde parmaklarını çıtlattı. “Gitme vaktim geldi.” Utangaç bir gülümsemeyle uzaklaştı.

Yüzümde acı, sinir olmuş veya öfkeli bir ifade olmalıydı; aslında tüm bu duyguları hissetmişim; çünkü Logan lafa girdi. “Gitmesine izin versen iyi olur; yoksa bir düşman daha kazanacaksın. Belki de kamyonetinin lastiklerini parçalayacak bir erkek arkadaşı vardır.”

Anlaşılan arkadaşlarımdan hepsi geçmişte pahalıya mal olan hatalarım yüzünden bana zor anlar yaşatmaya karar vermişlerdi.

Aşk hayatımın sürekli felaketle sonuçlanacağı beklentisi öfkemi biraz olsun dindirdi. Her zaman aynı oluyordu, o yüzden öfkelenmeye bile halim kalmamıştı. “O kızın nişanlı olduğunu

bilmiyordum ve eminim lastiklerime o saçmalığı yapan erkek arkadaş değil kendisidir,” dedim ve Jonah Soto’nun aracına ne yaptığını hatırlayınca yüzümü ekşittim. O herifin burada profesör pozisyonunda olmaması gerekiyordu. Kaçığın tekiydi.

Nate omuz silkerek içkisinden bir yudum aldı. “O halde önüne gelen kızla yatmayı bırak.”

“Bu bir yıl önceydi, hem nişanlısının burada profesör olduğunu nereden bileyim?”

Hafta sonu tam bir felaketti. O kızın kendi bekârlığa veda partisi için klübe geldiğini bilseydim eve onunla dönmezdim. Yani geleneklerin, o tüyleri dökülmüş fularları ve sahte duvakları takmaları ve üzerinde bekârlığa veda partisi yazan kuşakları kullanmalarını gerektirmesinin bir nedeni vardı. Bu sanki erkeklerin ya da evlenecek kızın aptalca bir şey yapmamaları için verilen bir uyarıydı. O kuşak sanki çıkarılması gereken ilk şeydi, böylece orada olması, ah evet, evlenmek üzere olduğunun göstergesiydi. Hem de ertesi gün.

Hayatımda sadece bir kez yaşadığım tek gecelik ilişkinin böyle bitmesi yalnızca benim talihsizliğimdi. (Arkadaşlarımı seks hayatımın genel olarak abartılı bir versiyonuna inandırmış olabilirdim fakat bunu bilmeleri gerekmiyordu.) Kızın nişanlısı sakindi; onun yerinde olsam o kadar sakın olmazdım fakat sonra beni bilim programından çıkarmaya ve Hardin’in kovulmasını engellemeye çalıştı. Kimse genç bir profesörün neden sürekli sorun çıkaran ve hiç tanımadığı birinin tarafını tuttuğunu sorgulamadı. Bu çok saçmaydı fakat sonuçta Hardin’in kovulduğuna sevinmiştim.

“Hem siz kim oluyorsunuz da saçmalayıp duruyorsunuz,” elimle grubu işaret ettim, “sonuçta Molly yarınızı becerdi.”

Logan, “Sözlerine dikkat et,” diye uyarınca herkes gerildi.

Onunla tartışmak yerine yeni kızın peşinden gitmeyi tercih ettim.

Onu tanıımıyordum fakat havalı görünüyordu ve fena halde göz kamaştırıcıydı. Evet, bana Tessa'yı hatırlatıyordu ve evet, onu aklımdan çıkarıp atmam uzun zamanımı almıştı ve belki de bu kötü bir fikirdi ama birçok şey öyle değil miydi zaten?

Zihnimde girdap gibi dönen bu düşüncelerle onu bulmak için ayağa kalktım. Tessa'yla aramızdakilerin oralara gelmesini istememiştim. Evet, ona değer vermiştim fakat aptal kıskançlığıma ve Samantha'yla yattığı için Hardin'den intikam alma hırsına kapılmışımdı. Tessa'dan çok hoşlanmışım fakat ona beslediğim hisler, Hardin'inkinin yanında solda sıfır kalırdı.

Samantha harika biriydi; eğlenceliydi ve benden birkaç yaş büyüktü. Bu insanın başını döndürüyordu ama vahşiydi de. Tessa'yla yaşadığım şey bittiğinden beri, Hardin'le ilişkisinin Samantha'yla yaşadıklarına benzediğini sık sık düşünür olmuştum. Fakat Samantha, Hardin'le yatmıştı ve bunu büyük bir sorun olarak da görmemişti. Elbette Hardin de bunu umursamamıştı.

Ben umursamışım. Perişan olmuş ve öfkeden kudurmuşum ve bunun içimde beslenerek büyümesine izin vermiş, ondan intikam almak için doğru zamanı beklemiştim. Tessa, en baştaki iddia olayına karışmama rağmen bana güvenmişti. Ona iddianın ayrıntılarını ben anlatmışım ve ihtiyacı olduğunda hep bana gelirdi. Fakat sorun da buydu; bana yalnızca Hardin onu bir kenara attığında geliyordu ve bu tarz şeyler bana göre değildi. Her zaman ikinci tercih olmak istemiyordum. Ve ayrıca, ilişkileri çok inişli çıkışlıydı ve Hardin'in kalbini ilk kez kazandıktan sonra çocukça ilişkilerine ayak uydurmak ve her seferinde onu kurtarmaya koşmak çok yorucu olmaya başlamıştı.

O psikopat erkek arkadaşı bana ilk vurduğunda onu yalnız bırakmalıydım. Fakat hayır, Hardin'in öfkesi devam etmem ve

kazanmam konusunda beni yalnızca ateşlemişti. Neden Samantha'yla yatmıştı ve sonra iddiaya katılmış ve sonra her şeyin ne zaman sonlandığına ve rayına girdiğine o karar veriyordu ve neden *ben* Tessa'yla ilişkiyi kesmek zorunda kalmıştım?

Her şey o kadar çocukçaydı ki; bunu şimdi görebiliyordum. O gece annesinin evinde onunla birlikte olmaya çalışmamalıydım ve ağzımdan çıkan saçmalıkların yarısını söylememeliydim. Aptallığım yüzünden o zamandan beri yalnızdım ve bir yılı aşkın bir süredir Tessa'dan haber alamıyordum. Üzücü olansa, onunla konuşmayı özlüyordum.

Arkadaşı Landon'la New York City'ye taşındığını duymuştum fakat Hardin'in yine peşine takılmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum. Kabul etmek istemesem de aralarında özel bir şey vardı. Yürümesi zor olsa da daha önce birbirleri için bu kadar fazla savaşıp bir çift görmemiştim. Elbette Hardin onu hak etmiyordu fakat artık buna karışmaya hakkım yoktu.

Dışarı çıktım ve Therise'yi bulmak için bahçeye bakındım. Kırık dökük taş duvarın üstünde oturduğunu görünce aklıma başka bir anı geldi. Kırık betonla oynuyordu ve ben yaklaşıncı duvardan aşağı atlamak üzere harekete geçti.

"Dur." Elimi kaldırdım ve barışçıl bir şekilde salladım. "Arkadaşlarını veya seni eve bırakabilecek birini bulmana yardım edebilirim."

"Bilmiyorum." Belki de bir seri katilimdir diye dikkatle beni süzdü.

"Yalnızca eve bırakmak için. Arkadaşlarım fazla gevezedirler fakat hiçbiri sana zarar vermez. İstersen ben de gelirim. Ben alkol aldığım için seni götüremem."

Kaşımı kaldırıp ona baktım; başını iki yana salladı. "Vay canına, demek tatlı serseri çocuk biraz da olsa sağduyuluymuş," diyerek tatlı bir şekilde alay edercesine gülümsedi.

"Bazen," diye itiraf ettim omuz silkerek. Elini sıkmak için elimi uzattım. "Ben Zed."

Elini uzatmadan önce bir an tereddüt etti. "Tanıştığımıza sevindim, Zed." İsmimi yutmaya korkarmış gibi söyledi.

"Ben de tanıştığımıza sevindim, Therise."

Landon

O kusursuz çocukla daha tanışmadan ondan nefret etmişti. Babası ona yeni bir kardeşi olacağını söylediğinde, sanki bundan mutlu olması beklenmişti. Sanki bir anda aileye, akşam yemeklerine ve ev yemeklerine değer vermesi ve babasının yeni oğluna ayak uydurması beklenmişti.

Diğer çocukla tanıştığında nefreti büyümüştü. Ondan nefret etmek için saf bir kıskançlıktan başka bir nedeni olmadığını bildiği halde yine de ondan nefret ediyordu. Babasının yeni oğlunun yaptığı gibi atletleri ve spor aktivitelerini takip edemiyordu ve bir akşam yemeği davetinde tüm masayı büyüleyemiyordu. Bu çocukla rekabet edemeyeceğini biliyordu fakat hayatını değiştirdikçe, bunu hiçbir zaman yapmak zorunda olmadığını anladı. Sonunda en yakın arkadaşı olacak Altın Çocuk'tan uzak durmak için çok çalıştı; çok çabaladı.

Her zaman aklımdan geçen ilk üç düşünce şunlardı:
Burası düşündüğüm kadar kalabalık değil.

*Umarım bugün Tessa çalışmıyordur ve birlikte takılabiliriz.
Annemi özledim.*

Evet, New York Üniversitesi'nde ikinci sınıf öğrencisiydim fakat annem en iyi arkadaşlarımdan biriydi.

Evimi çok özliyordum. Tessa'ya yakın olmak iyi geliyordu; burada aileme en yakın kişi oydu.

Üniversite öğrencilerinin bunu çok sık yaptıklarını biliyordum; bir an önce evden uzaklaşmaya can atıyorlardı fakat ben öyle değildim. Büyüdüğüm yer orası olmamasına rağmen ben evimi seviyordum. NYU'ya başvurduğumda bir planım vardı; yalnızca planladığım gibi gitmedi. Buraya taşınacak ve liseden beri birlikte olduğum Dakota'yla yaşamaya başlayacaktım. Üniversitedeki ilk yılını yalnız geçirmek isteyeceğinden hiç haberim yoktu.

Perişan olmuştum. Hâlâ perişandım ama yanında ben olmasam da mutlu olmasını istiyordum.

Şehir eylül ayında soğuktu fakat Washington'a kıyasla neredeyse hiç yağmur yağmıyordu. En azından bu da bir şeydi.

İşe yürürken, her gün elli kez yaptığım gibi telefonumu kontrol ettim. Annem kız kardeşime hamileydi ve eğer bir şey olursa bir uçağa atlayıp zamanında orada olacağımdan emin olmak istiyordum. Şimdiye kadar gönderdiği mesajlar yalnızca pişirdiği inanılmaz şeylerin fotoğraflarıydı.

Acil bir durumla ilgili mesaj yoktu. Ama yemeklerini çok özliyordum.

Geçtiğim sokaklar kalabalıktı. Birçoğu boyunlarında ağır kameralar taşıyan turistlerden oluşan kalabalıkla yaya geçidinde bekliyordum. Ergenlik çağındaki bir çocuk özçekim yapmak üzere devasa iPad'ini havaya kaldırınca kendi kendime kahkaha attım.

Bu dürtüyü hiçbir zaman anlayamayacaktım.

Işık sarıya dönüp de yaya geçidindeki işaret yanmaya başladığında, kulaklığımdan gelen müziğin sesini açtım.

Burada neredeyse tüm gün kulaklıkla geziyordum. Şehir tahminimden çok daha gürültülüydü ve bu gürültünün en azından bir kısmını yok edecek ve duyduğum sesleri sevdiğim bir şeyle renklendirecek bir şeyi yararlı buluyordum.

Bugün Hozier dinliyordum.

Çalışırken bile kulaklık takıyordum. En azından tek kulağıma takıyordum ve böylece bana verilen kahve siparişlerini duyabili-

yordum. Bugün korsan kıyafetleri giymiş, birbirine bağiran iki adam dikkatimi dağıttı ve dükkâna girerken en sevmediğim iki arkadaşım Aiden'a rastladım.

Uzun, benden çok daha uzun boyluydu ve Draco Malfoy gibi görünmesine neden olan beyaz-sarı saçları vardı bu yüzden beni biraz korkutuyordu. Draco'yla olan benzerliğinin yanı sıra bazen biraz kaba olabiliyordu. Bana karşı iyiydi fakat Grind'e gelen üniversiteli kızlara nasıl baktığını görüyordum. Sanki kahveci ismini kahve çekirdeklerinden değil de bir kulüpten almış gibi davranıyordu.

Onlara gülümser, onlarla kesişir ve "yakışıklı" bakışlarıyla kıvranmalarına neden olurdu ama bu hali bana çok itici gelirdi.

"Dikkat et, adamım," diye homurdandı Aiden, bir örnek formalarla futbol sahasından geçiyormuşuz gibi omzuma vurarak.

Bugün beni sinir etmek konusunda çok hızlıydı...

Fakat onu görmezden gelerek arka tarafa geçtim, sarı önlüğüümü belime bağladım ve telefonumu kontrol ettim. İşe başlayınca, birkaç haftadır eğitmem gereken kızı, Posey'yi gördüm. İyi biriydi. Sessizdi fakat çok çalışıyordu ve her eğitim gününde ona bedava verdiğimiz kurabiye'nin, çalıştığı süre boyunca daha mutlu etmesi hoşuma gidiyordu. Çoğu stajyer kurabiye'yi geri çevirirdi fakat o bu hafta her gün bir tane yemiş, tüm çeşitleri denemişti: Çikolatalıdan, çikolatalı fındıklıdan, şekerliden ve glutensiz ve yerel ürünlerden yapılan tamamen doğal olduğunu sandığım gizemli, yeşilimsi renkte olandan yemişti.

"Selam," dedim buz makinesi yaslanan Posey'ye gülümseyerek. Saçını kulağının arkasına sıkıştırmıştı ve öğütülmüş kahve paketlerinden birinin arkasını okuyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve gülümseyerek beni çabucak selamladıktan sonra gözlerini yeniden pakete çevirdi.

"Bu kadar küçük bir kahveye on beş dolar almaları hâlâ mantıksız geliyor," dedi paketi bana atarak.

Paketi güçlükle yakaladım ve neredeyse elimden kayıp d -
 cekti fakat sıkıca tuttum.

"*Almamız,*" diye düzelttim kahaayla gülerek ve paketi ait
olduğu yere, tezgâhın üstüne koydum. "O parayı biz alıyoruz."

"Biz' kısmına dâhil olamayacak kadar kısa bir süredir bu-
rada çalışıyorum," diye takıldı ve bileğinden bir saç tokası çıkarıp
kıvırcık, kızılımsı kahverengi saçlarını bir araya getirerek yukarı
kaldırdı. Çok fazla sa  vardı ve saçını düzgünce topladıktan sonra
başını sallayarak çalışmaya hazır olduğunun işaretini verdi.

Posey arkamdan gelip kasanın yanında durdu. Bu hafta m ş-
teri siparişlerini almayı öğreniyordu ve sonra da büyük olasılıkla
içecekleri hazırlayacaktı. Ben en çok sipariş almayı seviyordum
Çünkü her vardiyamda yaptığım gibi espresso makinesinde par-
maklarını yakmak yerine insanlarla konuşmayı tercih ediyordum.

Kendi b lmemdeki her şeyi d zenliyordum ki kapıya takılı
zilin  aldığını duydum. Hazır olup olmadığını görmek için Posey'ye
baktım ve elbette o sabahın kafein bağımlılarını karşılamak için
neşe içinde bekliyordu. İki kız yüksek sesle sohbet ederek tezgâha
yaklaştılar. Seslerden biri dikkatimi çekti ve onlara döndüğümde
Dakota'yı gördüm.  zerinde sporcu bustiyeri, bol şort ve parlak
renkli spor ayakkabıları vardı. Koşudan geliyor olmalıydı; bir dans
dersine gitse biraz daha farklı giyinirdi. Tek parça bir kıyafet ve
daha dar bir şort giyerdi. Ve tıpkı şimdiki kadar iyi görünürdü.
Her zaman öyle görünürdü.

Dakota birkaç haftadır buraya gelmemişti; şimdi onu gördüğüme
şaşırmıştım. Gerginleşmeme neden olmuştu; ellerim titriyordu ve
kendimi hiçbir sebep yokken bilgisayar ekranını iterken buldum.
Beni önce arkadaşı Maggy gördü. Dakota'yı omzundan dürtünce
o da yüzünde büyük bir gülümsemeyle bana döndü. Bedeni ince
bir ter tabakasıyla kaplıydı ve siyah buklelerini tepesinde dağınık
bir topuz yapmıştı.

“Çalıştığını umuyordum.” Önce bana sonra Posey’ye elini sallayarak selam verdi.

Ciddi miydi? Bu sözlerinden ne çıkaracağını bilmiyordum, Arkadaş olmaya karar verdiğimizizi biliyordum fakat arkadaşça bir sohbet miydi yoksa daha fazlası mıydı anlayamamıştım.

“Selam, Landon.” Maggy de el salladı. İkisine de gülümseyip ne içmek istediklerini sordum.

“Ekstra kremalı buzlu kahve,” dedi ikisi de bir ağızdan. Neredeyse aynı giyinmişlerdi fakat Maggy, Dakota’nın ışıldayan, karamel rengi teni ve parlak, kahverengi gözlerinin yanında kolayca gölgede kalıyordu.

Otomatik hareketlerle iki plastik bardak aldım ve kıvrak bir hamleyle bardakları buz kutusuna doğru ittikten sonra hazır kahvenin kapağını açıp bardaklara boşalttım. Dakota beni izliyordu. Gözlerini üstümde hissedebiliyordum. Nedense bu biraz tuhaf hissetmeme neden oldu ve Posey’nin de beni izlediğini görünce, ne halt ettiğimi açıklayabileceğimi belki de açıklamam gerektiğini fark ettim.

“Bunu buzun üzerine döküyorsun; akşam vardiyasındakiler soğuması ve buzu eritmemesi için bir gece önceden hazırlıyorlar,” dedim.

Ona söylediğim şey gerçekten de basitti ve bunu Dakota’nın önünde söylediğim için biraz aptal gibi hissettim. Aramız kötü değildi; yalnızca eskisi gibi takılmıyor ve konuşmuyorduk. Üç yıllık ilişkimizi bitirdiğinde onu tamamen anlayışla karşılamıştım. New York City’deydi; yeni arkadaşları ve yeni bir çevresi vardı. Ona ayak bağı olmak istemediğim için sözümü tuttum ve onunla arkadaş kaldım. Onu yıllardır tanıyordum ve ona her zaman değer verecektim. O benim ikinci kız arkadaşımdı fakat şimdiye kadar yaşadığım ilk gerçek ilişkimdi. Benden üç yaş büyük bir kadın olan So’yla takılıyordum fakat gerçekten de yalnızca arkadaştık.

Tessa'ya da çok iyi davranıyordu. Şimdi çalıştığı restoranda iş bulması için yardım etmişti.

Onlara tam kendi içeceklerime yaptığım bir şey olan krem şanti isteyip istemediklerini sormak üzere ağzımı açmışım ki Aiden'in sesi benimkini bastırdı. "Dakota?"

Şaşkın bir şekilde Aiden'in tezgâhın üstünden Dakota'nın eline doğru uzanışını izledim. Aiden onun elini tutup havaya kaldırdı ve Dakota yüzünde bir gülümsemeyle onun önünde bir tur döndü.

Sonra bir an bana bakıp biraz geriledi ve daha nötr bir sesle, "Burada çalıştığını bilmiyordum," dedi.

Konuşmalarına kulak misafiri olmamak için Posey'ye baktım ve sonra da onun arkasındaki duvarda asılı çizelgeye bakıyormuş gibi yaptım. Kiminle arkadaşlık ettiği gerçekten de beni ilgilendirmiyordu.

"Dün gece bahsettiğimi sanıyordum," dedi Aiden. Bense hemen ardından çıkardığım sesle herkesin dikkatini çekince bunu bastırmak için öksürdüm.

Neyse ki Posey dışında kimse fark etmemiş gibiydi ve o da yüzündeki gülümsemesini saklamak için elinden geleni yapıyordu.

Huzursuzlandığını sezmeme rağmen Dakota'ya bakmadım. Aiden'a cevap olarak, geçen sene büyükannemin ona verdiği yılbaşı hediyesini açtığı anda attığı kahkahanın aynısını attı. O tatlı ses... Dakota, plastik ahşap parçasının üzerinde şarkı söyleyen ucuz balığa gülerek büyükannemi çok mutlu etmişti. Bir kez daha gülünce artık gerçekten huzursuzlandığını anladım. Durumun tuhaflığını azaltmak için gülümseyerek iki bardak kahveyi verdim ve onu yakında görmeyi umduğumu söyledim.

Cevap vermesine fırsat kalmadan bir kez daha gülümseyerek kulaklığımdan gelen sesi açtım ve arka taraftaki odaya yöneldim.

Dakota ve Maggy'nin dükkândan çıktıklarını haber verecek olan zilin sesini bekledim ve dün oynanan hokey maçını dinlediğim için muhtemelen zilin sesini kaçırdığımı düşündüm. Yalnızca

tek kulağımda kulaklık olmasına rağmen seyircilerin tezahüratı ve sopa sesleri, eski, piriñ bir zilin sesini bastırırdı. Yeniden ön tarafa çıktığımda Posey, süt kaynatma yetenekleriyle böbürlenerek Aiden'a gözlerini deviriyordu. Beyaz sarı saçlarının önündeki buhar bulutuyla tuhaf görünüyordu.

"Aynı dans akademisine gittiklerini söyledi," diye fısıldadı Posey ben yaklaşıncaya.

Donup kaldım ve her şeyden habersiz, muhtemelen kendi muhteşem dünyasında kaybolup gitmiş olan Aiden'a baktım. "Ona sordun mu?" dedim. Etkilenmişim ve Dakota'yla ilgili başka sorulara verebileceği cevapları düşünerek biraz da endişelendim.

Posey durulamak için metal bir bardak aldı ve başını evet anlamında salladı. Onun arkasından lavaboya gittim ve o da musluğu açtı.

"Aiden onun elini tuttuğunda nasıl davrandığını gördüm ve bu yüzden aralarında ne olduğunu sormaya karar verdim." Omuz silkince gür kıvrıkcık saçları hareket etti.

Çilleri daha önce gördüğüm çoğu kişinininkinden daha açık renkti ve yanakları ile burnunun üst kısımlarına dağılmıştı. Dolgun dudakları hafif çıkıktı ve neredeyse benim boyumdaydı. Bunlar onun eğitiminin üçüncü gününde, galiba bir anlığına ona ilgi duyduğum sırada fark ettiğim şeylerdi.

"Onunla bir süre çıktım," diye itiraf ettim yeni arkadaşşıma ve bardağı kurulaması için ona bir havlu verdim.

"Ah, birlikte olduklarını sanmıyorum. Slytherin'le çıkmak için aklını kaçırmış olmalı." Posey gülünce, yanaklarıma sıcak bastı, ben de onunla birlikte güldüm.

"Sen de fark ettin demek?" diye sordum.

Yanından uzanıp ve şamfistıklı-naneli bir kurabiye aldım ve ona uzattım.

Gülümseyerek kurabiyeyi elimden aldı ve ben daha kutunun kapasını kapayamadan yarısını yedi.

Christian

Aile bağlarımızın çok güçlü olması gerekir. Annemizi, babamızı, kardeşlerimizi ve ailenin geri kalan üyelerini sevmemiz gerekir ve bunun tek nedeni damarlarımızda aynı kanın akmasıdır. Küçük bu gerçeği sorgulardı. Ertesi gün okula gideceği gecelerde, yüksek sesiyle onu her zaman uyandıran ve sürekli tökezleyerek gezen adamı sevmesi mi gerekiyordu? Salona gittiğinde, şöminenin çıkıntısına yaslanıp botlarını çıkarmaya çalışan adamı sevmeli miydi? Küçük çocuk bedenini duvarın arkasına gizler, adamın uğraşp duruşunu ve yere düşüşünü izlerdi. Sonra adamın botu duvara, başına yakın bir yere çarptığında, aceleyle odasına giderdi.

O gecelerden nefret eder ve annesinin o güleç arkadaşının gelmesi için gün sayardı. Annesinin arkadaşının, babası olmasını dilerdi. Belki bu adam onu eskiden hayal ettiği yerlere götürürdü. Adamın her zaman kolunun altında bir kitap taşıdığını hatırlardı. Çocukla kitaplar hakkında konuşur, ona kitapların konularını, hikâyelerini anlatır, çocuğun kendini zeki ve olgun hissetmesini sağlardı.

Adamın ona hediye ettiği ilk kitabı her zaman hatırlayacaktı. Kitap kısa sürede çocuğun ilk gerçek dostu olmaya başlamıştı ve çocuk büyüdükçe ve annesinin arkadaşının ziyaretleri giderek seyrekleştikçe, arada geçen sürede adamı ve kitapları özlediğini hatırlıyordu. Hâlâ, çocuğun asi ergenlik yıllarında bile her geldiğinde yanında kitaplarını da getirirdi. Çocuk, annesinin, arkadaşını

sevdiğini bildirdi fakat bu gerçek yüzünden hayatının ne kadar büyük bir yalan olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ev sessizdi. Karnının üzerine uzanmış olan Karina'yla birlikte koltukta uyuyan Kim'e baktım. Kızın küçük elleri annesinin kazağını sıkıca kavramıştı. Kim onunla ben ve aksanım hakkında konuşurken, küçük kızımıza annesinin tatlı tonunu ve babasının şeytani aksanını alıp dünyanın en güzel sesine sahip olacağını anlatırken uyuyakalmıştı. "Şeytani" demişti. Bunu söylemeye hakkı varmış gibi. O bu dünyadaki en inatçı ve şeytani kadındı ve onu çok seviyordum.

Kimberly benim sekreterimken iş ortağım olmuştu ve potansiyelden iyi anlardı. Muhtemelen benimle de bu yüzden evlenmişti. Belki de oğlum Smith'i gerçekten çok seviyordu. Onu sevmemek mümkün değildi zaten.

Tezgâhın üzerinde, önümüzdeki sene açacağımız New York restoranının sözleşmesi gibi beni bekleyen bir deste kâğıt vardı. Ne kadar heyecan verici olsa da yeni doğan kızım kadar olamazdı. Artık Washington'dan New York'a ve Los Angeles'a kadar restoranlara yaptığım yatırımları genişletmiştim fakat bu, kızımın gözlerimin önünde büyüdüğünü izlemenin verdiği hazzın yanında hiç kalırdı. Bunu diğer çocuklarımda yaşayacak kadar şanslı olamamıştım.

Normalden daha gürültülü bir şekilde uyuyan eşime bir kez daha baktım. Ve o tatlı, sevgi dolu hareketi yaparak onu kameyaya çekmek üzere telefonumu çıkardım. Sözleşme yarına kadar bekleyebilirdi. Karımı özlüyordum. Onu nefes alırken izledim; çıkan ses korkunçtu.

Kayıt tuşuna bastım ve sessizce koltuğa doğru yürüdüm. Beş saniye içinde gözlerini açtı, anında elimdeki telefona baktı ve ben o an uykusunu böldüğüm için kendimi bir pislik gibi hissettim çünkü zaten çok az uyuyabiliyordu.

Gözlerini Karina'dan ayırmadan kolunu başının üstüne kaldırıırken, "Senin çalışman gerekmiyor muydu?" diye fısıldadı sevgilim, yumuşak ve uykulu bir sesle.

"Evet, sevgilim fakat seninle uğraşmak çok daha eğlenceli." Ben kahkaha atınca o da bana tekme atar gibi ayağını savurdu. Kucağında yatan Karina kıpırdandı, o küçük, boncuk gibi gözlerini açtı ve yaramaz annesi ile babasına baktı.

"Sonunda başladın," diye beni azarladı Kimberly gülümseyerek. Karina'yı da kaldırıp doğruldu ve kızımı almak için uzandığımda, kucağındaki yumuşak kundağı bana verdi.

"Güzel, küçük kızım," dedim alçak sesle Karina'ya, burnumla o tombul, küçük yanağını dürterek. Karina esnedi ve yüzünde kendi gülümsememi gördüm. Smith ile Hardin de aynı gamzeli gülümsemeye sahiplerdi.

Bir gece hep birlikte Anne ile Ken'in mutfağındayken küçük çocuğa koyacakları isim konusunda konuştuklarını hatırladım. Trish'in karnı o kadar büyümüştü ki ayakkabılarını bağlayamıyordu.

"Ben Nicholas veya Harold isimlerini seviyorum," diye önerdi Ken.

Harold? Hayır. *Nicholas.* İki kez hayır.

Trish yumuşak bir gülümsemeyle şişkin karnını okşadı. "Harold, bunu beğendim."

Kabul etmek gerekirse bu isimden nefret etmemiştim; yalnızca iyi bir his uyandırmıyordu. Trish'in içindeki o çocuk sertti; onu her gece tekmiyordu ve o kadar hızlı büyüyordu ki karnını inanılmaz boyutlara getirmişti. O çocuk bir savaşçıydı... Harold-Harry-ismi fazla tatlı ve sakın bir isimdi.

"Çok sıradan," diye araya girdim, Ken'in bir şey söylemesine fırsat vermeden. "Hardin ismine ne dersiniz?"

Bu, henüz bir ergenken ilk çocuğum için seçtiğim isimdi. Hampstead'de yaşayan küçük bir çocukken, bir gün harika bir

kitap yazacağımı ve başkarakterin isminin Hardin olacağını düşündüm. Eski İngiltere için tipik olmasa da oldukça ikna ediciydi.

Trish nasıl hissedeceğini anlamak için ismi yüksek sesle söyledi. "Har-din. Emin değilim..."

Fakat o anda çok kıskandığım kocasına baktı. Ken isimle fazla ilgilenmemesine rağmen kibarca omuz silkti.

"Fena değil," dedi alçak sesle.

Omuzlarını bir kez daha silkti ve Trish hafifçe gülümsedi. "Hardin?.. Hardin."

"O zaman Hardin koyuyoruz," diye açıkladı Ken, çok rahatlamış görünerek. Trish, Ken'in ilk oğullarının ismini seçmek konusunda çok hevesli olmamasına şaşırılmış veya bozulmuş gibi görünmüyordu. Fakat ben önem veriyordum ve Trish'in de gerçekten özendiğini biliyordum.

Ken'in normal şartlarda öncmseyeceğini düşünmek istiyordum fakat o zamanlar onun üniversitede ve her zaman meşgul olduğunu düşünerek hak vermiştim. Çok çalışıyordu ve söylenilere göre hukuk sınavlarına çalışırken uyuşturucu kullanmaya başlamıştı. Gözbebekleri genellikle büyüktü fakat çok çalışmak zorundaydı ve bunu anlıyordum. Onu yargılayacak bir durumda değildim fakat uzun bir süredir o küçük çocuğa kusursuz bir baba olacakmış görüntüsü çiziyordu. Bu rolü o serseri daha doğmadan uzun süre önceden beri tereddütlü bir şekilde kendine yakıştırmaya çalışıyordu. Kendimi soktuğum durum düşünülüğünde, Ken'in bu hali beni gereğinden fazla rahatsız ediyordu.

Yirmi yıl önce...

Nisan ayıydı ve güneş Hampstead için kavurucu sayılırdı. Trish yanımda, çimenlerin üstüne uzanmıştı ve rüzgâr gür kahverengi saçlarını yüzüme savuruyordu. Trish bunun bu dünyada geçirdiği

on altı yılın en eğlenceli anı olduğunu düşünüyordu. Çoğunlukla yaşına göre olgun davranır, dünya ve liderleri hakkındaki teorilerini anlatıp dururdu fakat şu anda on bir yaşındaki haline dönmeyi tercih etmişti.

Saçlarını onuncu kez yüzümden çektim. "Bu koca yeleni kesmen gerekmiyor muydu?" diye sordum arsızca, ondan biraz uzaklaşarak. Geçen hafta bir şey kanıtlamak için saçını tümünden kestirmeyi planlıyordu fakat konunun ne olduğunu unutmuştum.

Hampstead Towne Park'ı bugün neredeyse boştu ve bu nedenle Trish'in kahkahası çimenlikte etrafımızı çevreleyen ağaçlarda yankılandı. Buraya sık gelirdik fakat Ken çok meşgul olduğundan, çoğunlukla buluşmalarımızı kaçıırırdı.

"Kestirmeyi düşünüyordum fakat bu çok eğlenceli," diye yanıt verdi. Yattığı yerde dönüp bana yaklaştı ve kahverengi saçlarını bir kez daha yüzüme savurdu. Saçları çiçek ve biraz da nane kokuyordu. Bu beni her zaman çeken bir kokuydu. Bedenini yan tarafıma bastırmıştı ve bacağına benimkinin üstüne attı.

Bacağına çekmeliydim fakat yapmadım. Durduğu yer çok hoştu. "Ya bebekler uzun saçlı doğsaydı?"

Öylesine bir soruydu fakat hiç şaşırtıcı değildi. Trish Powell sorularıyla tanınırdı. *Ya şöyle olsaydı? Ya böyle olsaydı?* Bu onun tarzıydı ve bunu hem tuhaf hem de harika bulurdum. Okulumdaki diğer tüm kızlardan çok farklıydı, üniversitede okuyan mahalleli kızlar bile onun gibi değillerdi. Onunla tanıştığımda dikkatimi ilk çeken o dağınık saçları olmuştu ve şimdi ise o saçları, salı öğleden sonramın en büyük sorunu olmuştu.

"Gerçekten de dersi, annelerinin karnından rockçı saçıyla doğan bebekleri konuşmak için mi astık?" diye sordum.

Gözlerimi açtım ve ona dikkatlice bakmak için yüzüstü döndüm. Çok fazla çili vardı. Onları parmak uçlarımla birleştirmek ve gözlerinin mutlulukla kapandığını görmek istiyordum.

“Hayır sanırım bunun için asmadık.” Kıkırdadı ve gözlerini takip edince bize yaklaşan gölgeyi gördüm. Ken çimenlerin üstüne oturdu ve Trish’in yüzüne bakarken gözlerindeki karanlığın aydınlanışını izledim.

Trish de ona gülümsedi ve Ken uzun çimenlerin arasından geçerken piyangoyu kazanmış gibi görünüyordu. Ken’in ona bakışını fark edip etmediğini bilmiyordum. Ben her zaman fark ederdim ve bunun damarlarımı bir asit gibi yakmadığını düşünmeye alışmıştım.

Karşılaştırıldığımızda, Ken’in daha iyi bir adam olduğu bilinen bir gerçektir.

Güneş tenimi çok yakmaya başlamıştı; bir elimle gözlerimi koruyarak ayağa kalktım. “Ben gidiyorum; bir randevum var,” dedim ve ellerimi kot şortuma sildim. Soluk kotun üzerindeki kahverengi tonu görünce, yaz boyunca nasıl bu kadar yandığıma bir kez daha şaşırdım. Trish bunu neredeyse her gün söylüyordu. Onunla bu kadar çok takıldığım için olmalıydı.

Trish gözlerini devirdi ve ağzını oynatarak ikimize birden oldukça edepsiz bir şey söyledi. Ken’in elmacık kemikleri birazcık kızardı. Saçları uzamaya başlamıştı ve kapanmaya başlayan ensesi kirli görünüyordu. Hukuk fakültesine girmek için sınava deliller gibi çalışmaktan kahverengi gözlerinin altında koyu renk torbalar oluşmuştu. Ken Scott, Trish ve benim seviyemdeki en istikrarlı öğrenciydi; onun gibi birinin nasıl bizim en iyi arkadaşımız olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanırım Trish benden çok daha istikrarlıydı. O, maytap ve gün ışığı fakat aynı zamanda soğuk bir taş ve istikrarlı dalgalar gibiydi. Ne zaman dağıtacağını ve ne zaman tedbirli ve akıllı davranacağını bilirdi. Bu yönünü her zaman çok sevmiştim.

“Seninle bir dakika konuşabilir miyim?” dedi Ken, ben ayağa kalkarken. Bana biraz yaklaştı; benden birkaç santim uzundu. Başımı sallayıp söze başlamasını bekledim fakat gözlerini Trish’e

diktiğini görünce yalnız konuşmayı kastettiğini anladım ve önden gitmesi için başımla işaret ettim. Yaklaşık yirmi metre kadar peşinden gittim ve eski, metal bir bankın yanında durdu. Önce o oturdu ve yanındaki boş yeri işaret etti.

Çok ciddi davranıyordu; endişelenmeli miydim? Ele ele tutuşmuş genç bir çift yanımdan geçti. Ken onların geçip gitmesini bekledi ve benim endişem de arttı. Sonra nihayet konuşmaya başladı.

“Seninle bir konuda konuşmak istiyordum,” dedi. Kaşlarını indirince on yedi yaşından çok daha büyük göründü.

“Ölmeyeceksin, değil mi?” Omzumla onu dürttüğümde birazcık rahatladı.

Başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Konu bu değil.” Çıkarıldığı ses, yarı kahkaha, yarı gergin bir kıkırdamayı andırıyordu.

Bu kadar gerilmesinin sebebi ne olabilirdi? Keşke ağzındaki baklayı çıkarsaydı.

“Trish’ten-benim-karım-olmasını-istemeyi-düşünüyorum,” dedi bir tek uzun hece halinde.

Şimdi o sözleri yeniden o endişeli yüzündeki ağzına tıkmak istiyordum ya da belki *gerçekten* de ölecekti. Pekâlâ, belki o kadar sert bir şey değildi fakat başka bir şeydi. Başka bir şeydi.

“Senin... neyin olmasını?” Kendimi kontrol etmekte güçlük çekiyordum. “Karım, kalın kafalı.”

Ken’e ona sahip olamayacağını, bunu ilk soranın kendisi olmasının adil olmadığını söylemek istedim. *Ona seçme şansı ver,* demek istedim. *Onun başından beri benim olması gerekiyordu,* diye itiraz etmek istedim.

Oysa ağzımdan, “Neden bana söylüyorsun?” sorusu çıktı.

Arkadaşım oturduğu bankta arkasına yaslandı ve avuçlarını dizlerinin üzerine yerleştirdi. “Sadece emin olmak istedim...” diye söze başladı fakat sözcükler dilinin arkasına sıkışıp kaldı.

Ve o ani sessizlikte, en iyi arkadaşşıma dürüst davranmak ile onu mutlu etmek arasında kaldığıımı fark ettim. İkisini de yapmak imkânsızdı.

Onun mutluluğunu kendiminkine tercih ederek gülümsedim.

Trish'in Ken'in teklifini kabul etmesine şaşırmadım fakat belki onun da beni seviyor olabileceğine dair beslediğim minicik umuda sıkıca tutunmadığıımı söylesem yalan olurdu. Fakat o, istikrarı daha çok seviyordu ve bu nedenle bir sonraki sene, Trish'in en iyi arkadaşşımanın sevgilisi olduğu dışında hiçbir şey düşünmedim. Bazen benim önümde öpüştükten sonra geri çekildiklerinde, Trish'i onay almak istercesine bana bakarken yakalıyordum. İçimdeki küçücük umudu canlı tuttum ve bu da çok zor bir yıl geçirmeme neden oldu. Birini becerdiğimde onu düşündüm. Birini öptüğümde, onun tadını aldım.

Bunu yapmayı bırakmalıydım.

Başta kolay oldu. Çıktığım tüm kızları onunla karşılaştırmayı bıraktım. O da ikimiz konuşurken elime dokunmayı bıraktı. Artık dünyayı farklı bir şekilde görmeye başladım; artık Trish'i ev kavramıyla bağdaştırmıyordum. Artık burada kalmam için bir sebep değildi. Kalmam için hiçbir sebep yoktu.

Hampstead'i tüketmişim. Bunu biliyordum. Trish de biliyordu. Mahalledeki pastaneci bile değişen davranışlarımdan şüphelenmişti. Şeker almak için her hafta oraya yaptığım ziyaretler sona ermişti.

Ansızın bu şehirde yaşamak yerine dünyanın daha fazlasını görmek için can atar oldum. Gelecek için planları olmayan yaşıtlarıımın boş beyinlerinden uzaklara, Amerika'ya taşınmak istiyordum. Ayrıca en sevdiğim iki âşıktan daha da uzaklaşmak istiyordum. Kısa süre için Ken, Max ve onların kız arkadaşlarıının yanında dış kapının mandalı haline gelmişim. Dünya ve genel olarak insanlar hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ve burada kalamazdım. Çevremdeki herkesin kökleri zaten buraya sıkıca bağlıydı. Banka hesapları açtırmış ve yerel üniversiteler

seçmişlerdi. İlk işlerine başlayıp da aile mesleğini yaptıklarında, planlarının şimdiden kısa devre yaptığını öngörebiliyordum. Onlar bu rolleri kabullenmiş ve başka hiçbir rol denememişlerdi.

Trish de onlardan biri olmuştu. Heyecan dolu bir beşeri bilimler öğrencisiyken şimdi derslere bile neredeyse girmez olmuştu. O ve Ken zamandan tasarruf etmek için Ken'in okulunun karşısında küçük bir daire tuttular. Ken son zamanlarda çok fazla çalıştığı için perişan bir haldeydi. Onu ne zaman görsem bir kitap yığının arkasındaydı. Artık Trish onun için sevgiliden çok anne gibiydi. Kıyafetlerini yıkıyor ve her sabah hazırlayıp yatağın üstüne koyuyordu. Her akşam onun saatini kuruyor, kahvesini ve kahvaltısını hazırlıyor ve yanına vereceği öğle yemeğini paketliyordu. Eve dönmesini bekliyor, ona sıcak bir yemek yediriyor ve Ken'in kitaplarına gösterdiği ilgiyi görmüyordu. Ve bir sonraki gün aynı sıkıcı döngü yeniden başlıyordu. Trish artık o hayat dolu, risk almayı seven hippy kız değildi. Fazla çalışan, az uyuyan bir hizmetçiydi. Onun çabaları sayesinde daireleri küçük olduğu kadar da temizdi ve orayı harika bir yer yapmayı başarmıştı. Hatta Trish bir sokak kedisini evine almış ve ona en sevdiğim karakterlerden biri olan Gat ismini vermişti. Ken'in, hayvanı veya Trish'in ona verdiği ismi umursadığını sanmıyordum.

Trish'in çıktığımız tepede tadını çıkardığım ya-şöyle-olursa oyunları da gün geçtikçe azalmıştı ve daha sık ifade ettiği şey ancak serbest yüzen anksiyete olarak adlandırılabilirdi. Artık ikimizi de eğlendiren hayal kurma oyunlarından zevk almıyor, onun yerine minicik şeylerden endişeleniyordu. Ben de artık çimenlikteki oyun arkadaş değil, kalbindeki ilk isim olmamama rağmen onu teselli etmek zorunda kalan kişi olmuşum.

Fakat bu zor zamanlarında bile espri anlayışını yitirmemişti ve ben geceleri bunu tamamen kaybetmemesi için Tanrı'ya dua ediyordum. Ona her uğradığımda, daha parlak bir ateşte yanıyordu. Ona her hafta uğramayı adet edinmiştim ve istediği zamanlarda

haftada iki kez uğruyordum. Ken'in evde olmadığı zamanlar uzadı ve evleri daha boş bir hale geldi. Trish endişelerini benimle paylaşıyor, en gizli sorularını karanlığın içine fısıldıyordu. Her soruya bir cevabım varmış gibi yapıyordum ve ikisinin de iyi bir arkadaşı gibi korkularını sevgilisiyle paylaşması için onu cesaretlendiriyordum.

Kısa süre içinde bu kararımdan pişmanlık duydum. Ken'in evde olduğu ve çalışmadığı nadir gecelerden birinde, hepimiz elimizde bir kadeh viskiyle mutfak masasının etrafında otuyorduk. Birbirimizin hayatlarındaki son gelişmeleri öğrenmeye çalıştığımız garip sohbetin arasındaki sessizlik sırasında Ken kadehini yeniden doldurdu. Buz alma zahmetine girmediydi; bunu artık hiç yapmıyordu.

Trish yüksek sesle iç geçirdikten sonra ayağa kalktı ve küçük salonlarına gidip koltuğun kenarına oturdu. "Ya tüm dünya, bir karınca çiftliği misali uzaylı bir çocuğun odasında duran cam bir kâsenin içinde olsaydı?" Trish'in aksanının ne zaman içki içse daha belirgin bir hale geldiğini yemin edebilirdim.

"Ne saçma bir soru," dedim burnumdan garip bir ses çıkararak. Ken gülümsemedi; dudakları belli belirsiz bir şekilde bile kımlıdamadı. Ken'le masada başbaşa oturmamak için ayağa kalkıp gerindim.

"Pekâlâ. Ya yarın dünyanın sonu gelirse ve hepimizin bu kadar çok çalışıp az uyuyarak vaktimizi boşa harcadığımız ortaya çıkarsa?" Loş odada gözleri parlıyordu. Gat kucığına tırmanınca Trish de parmaklarını onun koyu turuncu tüylerinde gezdirdi.

Sorusunu düşünmeye başladım. Yarın ölürsem, onu ne kadar çok istediğimi, ne kadar sevdiğimi bilecek miydi?"

Ken sonunda kahkaha attı fakat yaptığı yorumu hiç beklemiyordum. "*Çok çalışmak mı?* Sanki bu konuda bir şey biliyorsun da."

Ken şimdi kötü niyetli bir havayla başını yana eğip gülümserken masaya yaklaştı. Trish derin bir nefes alırken Gat de ortamdaki tehditkâr havayı sezmiş gibiydi. Onları hiç kavga ederken gör-

memiştim fakat etselerdi, paramı Trish'e koyardım. Kedi Trish'in kucağından atladı ve hoplaya zıplaya koridora doğru yürüdü. Ben de onun peşinden gitmeli, buradan ayrılmalı ve bu tartışmadan uzak durmalıydım ama yapamadım.

Ken bardağını kaldırdı ve içinde kalan kahverengi sıvıyı kafasına dikti.

"Üzgünüm, söylediğin şeyi doğru duymuş olmama imkân yok," dedi Trish, sıkıtığı dişlerinin arasından.

Ken ayağa kalkıp sesini yükseltmeye başladığında, ellerimin masanın altında nasıl titrediğini görmezden geldim. Onunla mücadele etme, onu son zamanlardaki uyurgezer halinden uyanana kadar sarsma dürtümü görmezden geldim. Ve bu uyurgezer hali içinde Trish'e bağırırmaya, ona kötü lakaplar takmaya ve onun hakkında kötü şeyler söylemeye başlamıştı. Ve onun yüzüne tokat attığında, midemde çalkalanan lav hissini görmezden geldim. Fena halde sarhoş olup yürümeyi bile beceremezken arabayla dışarı çıkıp yarım saat boyunca dönmediğinde, koltuğun üzerindeki Trish'e sarıldım ve gözyaşlarının kollarımın etini adeta yaktığını görmezden geldim. Fakat Ken'in, arkasından seslenmeme rağmen geri dönme zahmetine girmeyerek buradan fırtına gibi çıkıp gittiğine sevinmiştim.

"Ya geri dönmezse?" Sonunda sakinleşmeye başlayan ve başını göğsüme yaslayan Trish'in dudakları titriyordu.

"Peki, ya dönerse?" diye sordum.

Trish iç geçirdi ve elimi ellerinin arasına alıp sıkı. Başımı eğip yüzüne baktığımda kalbim acıdı. Dudakları çığnemekten kızarmış ve gözleri ağlamaktan şişmiş olsa da çok güzeldi. Artık sakinleşmişti ve gözleri dudaklarıma takıldı.

"Ya tanıdığımı sandığım adamı artık tanımıyorsam?" Trish'in sorusu çok çabuk gelmişti, ikincisi ise daha da çabuktu. "Ya yerleşik bir hayat yerine ilgi görmek istiyorsam?"

Artık heyecanlı görünüyordu; parmaklarını gür, kahverengi saçlarının arasına soktu. Omuzlarını dikleştirerek bana baktı. “Ya arkadaşlığı aşkla karıştırdıysam? Sence Ken ve ben bunu mu yaptık?” Farkında olmadan ona uzattığım ellerime baktı.

“Bilmiyorum,” dedim ellerimi geri çekip saçlarımın arasından geçirerek; sonra da yeniden koltuğa yaslandım. Ben Trish’e olan duygularıma karşılık arkadaşlığı seçtiğimde, dostluk ve aşkı birbirine karıştırmıştım fakat artık en yakın dostlarım birlikte bir hayat kurmuşlardı. Karşılaştıkları sorun sevgi değil, zaman eksikliğinden kaynaklanıyordu. Hepsi buydu. Ken onu seviyordu ve Trish onu değil de beni sevseydi, bunu çok uzun zaman önce söylerdi.

Sırf bana ulaşmak için koltukta dizlerinin üstüne oturdu. Elini uzatıp saçımı benim için geriye attı. “Ya o kadar basit değilse?”

Ona hissettiklerimi sezebiliyor muydu? Bu yüzden mi göğsünün her inip kalkışında bana daha fazla yaklaşıyordu?

Onun yüzü ile benimki arasında yalnızca bir iki santim mesafe kaldığında, doğrudan gözlerimin içine baktı. “Hiç beni düşünüyor musun?”

İkimiz de Ken’den çok daha az içmemize rağmen nefeslerimizdeki viski havada asılı kaldı. İşte yine Ken’i düşünüyordum; sanki varlığı bu dairenin her yerindeydi. Trish’in bedenine sahipti; her gece onunla yatıyordu. Ellerinin altında onun göğüslerini hissedebiliyordu. Beyaz tenine, karnına, bacaklarına dokunabiliyordu. Trish’in dudakları ona dokunuyordu. Ken onu tadıyordu...

Ben ise asla tadamayacaktım...

“Düşünmemeliyim...” dedim.

Fakat küçük kalçalarını ve kusursuz cildini düşünmemekle aptallık etmiş olurum. Gözlerimin önünde büyümüştü ve onun hayalini kurmak her gün sürekli olarak yaptığım bir şeydi.

Cevabım Trish’in hoşuna gitmişti. Bunu dudaklarıma bakarken dudaklarını yalamasından ve hafifçe aralamasından anlayabili-

yordum. Bu, onun da... onun da beni düşündüğü anlamına mı geliyordu? Yoksa neden sorsun?

Gözlerini gözlerime sonra da dudaklarıma çevirdikten sonra artık sağduyu ve otokontrol kelimeleri sözcük dağarcığımdan çıktı ve elimi saçlarına dolayıp dudaklarını dudaklarıma doğru çektim. Onu yavaşça dilinin, dudaklarının her bir santimine sahip olurcasına öptüm. O şu anda benimdi ve ikimiz de bunu sonuna kadar kullanıyorduk. Çok geçmeden açlığı büyüdü ve hareketleri sertleşti. Beni yere itip karnımın üstüne oturdu. Dilini ağzımın içine kaydırırken yüzünde büyük bir rahatlama ifadesi vardı. Hırlayarak kalçamı onunkine doğru kaldırdım. Onun için sertleşmişim ve onun da bunu hissetmesini istiyordum.

Parmaklarını benimkilere kenetleri ve elimi bacaklarının arasına doğru götürdü. Bana ne kadar ıslandığını göstermek için sabırsızlanıyordu; bana duyduğu arzuyu itiraf etmeye hazırdı. Ben de hazırdım ve kalçamı kaldırıp onunkine bastırarak bunu gösterdim. Trish küfretti ve bir sonraki adıma geçmem için adeta yalvardı.

Bunu yapabilir...

"Ya yakalanırsak?" diye sordu çok az geri çekilerek.

Başından beri sandığım kadar umurumda olur muydu bilmiyordum. "Ya yakalanmazsak?" dedi sonra kendi kendine ve dilini dudaklarının arasına sokup elleriyle pantolonumun düğmelerini çözerek ikimizin de sorabileceği diğer soruları engelledi. Elini pantolonumdan içeri kaydırıp beni kavradı ve ben ellerinde adeta eridim. Öfkeli Ken'in bizi yakalayacağı korkusu, Trish'in bana ait olmadığına dair farkındalığım, buradan gitmeyi düşündüğüm zaman hissettiğim endişe... hepsi eriyip gitti. Düşünebildiğim tek şey onun içine gömülme isteğim ve onun her santimini arzuluyor olmamdı.

Pantolonumu çekiştirerek baksırımla birlikte bacaklarımdan indirdim. Beni tadıyor, dilini üzerimde gezdiriyor, vücudumun tam merkezinde kabaran damarı yalıyordu. Islak ağızıyla beni tamamen

içine almanın tadını çıkarırcasına gözlerini kapadı. Beni hızlı fakat etkili bir şekilde yalayıp yutarken o temkinli hali gittikçe azaldı. Beni bir daha tatmayacakmış gibi mutlu ediyordu. Bir daha olmayacağı doğrudu.

“Uzan, yüzünü bana dön ve bacaklarını arala. Sana bakmak istiyorum,” dedim. Nihayet istediğim gibi onu altıma almıştım ve ona bakmam şarttı. Trish halının ortasına doğru giderken koyu renkli kiraz sehpayı da kenara itti. Çabucak soyundu, bunu sorun etmedim çünkü onu izlemek bambaşka bir şeydi. Uzun, penye elbisesi ayaklarının dibine düştü ve hemen beyaz sutyenin askılarını indirmeye başladı. Gözlerimle vücut kıvrımlarını takip ettim; meme uçları bakışlarımın altında küçük çakıltaşlarına döndü. Karnı sımsıkıydı; gövdesindeki kaslar kalça kemiklerine doğru kavışliyordu.

Aletim elimde ağırlaşarak zonklamaya başladığında Trish’in yanına gittim. Halının üstüne yatmış, bacaklarını benim için açmıştı. Aletim ikimizin arasında tüm ağırlığıyla duruyordu ve onun ıslaklığının kokusunu alabiliyordum. Onun ne kadar dar olacağını hissettiğime yemin edebilirdim. Biraz daha yaklaşıp penisimi ona doğru ittim ve sonunda yavaş yavaş içini doldurdum. İçine girip çıkarken ele oturan bir eldiven gibiydi. Bunu durdurabileceğimi hiç sanmıyordum. Daha şimdiden daha fazlasını arzuluyordum. Trish gözlerini devirdiğinde uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Kalçamı hareket ettirdim ve o da bacaklarını belime doladı. “Fena halde” boşalmak üzere olduğunu söyledi ve ben onu daha da sert becerirken inleyerek tırnaklarını kollarıma geçirdi.

İçine boşalırken, vücudunun bu şekilde tadını ilk ve son kez çıkarmıyor olmayı diledim. Omzumun üzerinde soluk soluğa kaldı ve ben de boynunda biraz önceki yalayışından kalan ıslaklıkları öptüm.

Dakikalar sonra aniden hissettiğimiz kol ve bacak ağrıları, ter ve düzensiz soluklarla gerçeğe döndük. Trish bacak bacak üstüne

atmış, yerde oturuyordu ve ben de aramıza olabildiğince mesafe koymak için koltukta oturuyordum.

“Ya duramazsak?” dedi bana ve sonra da mutfak masasına bakarak.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne istediğinden, ne istediğimden emin değildim. Olasılıklardan emin değildim. “Buna mecburuz,” dedim donuk bir sesle. “Ben önümüzdeki ay gidiyorum.”

Beni duymuştu, uçak biletimi ayırtmama yardım etmişti ama bu haberi yeni duyuyormuş gibi aniden bana döndü.

Sonra tek kelime etmeden beni onaylarcasına başını salladı. İkimiz de bir an gerçekte hiç sahip olmadığımız bir şey için suçluluk, rahatlama ve kayıp hislerini yaşadık.

Harikulade şimdiki an....

Ken benim arkadaşımdaydı; en yakın arkadaşım diyebilirim ve karısına takıntılı derecede deli oluyordum. O deli kadını ve varlığında barındırdığı ateşi seviyordum. Mücadeleci ve muhteşem bir kadındı; benim zayıf noktamdı. Yaptığımız şey kabul edilemezdi ve o da bunu biliyordu. Bilmesine rağmen ikimizin de elinden bir şey gelmiyordu. Kötü zamanlama ve kötü seçimlerin kurbanları olarak ikimiz de sıkışıp kalmıştık. Bitmiş, tükenmiş ve zar zor nefes alır bir halde bedenimi onun çıplak vücudunun üstüne her bıraktığımda, kendimi bu bizim hatamız değil diye ikna etmeye çalışıyordum. Kendimize bir türlü engel olamıyorduk; bu bizim suçumuz değildi. Suçlu olan evren, içinde bulunduğumuz şartlardı.

Ben böyle yetiştirilmiştim. Daha küçücük bir çocukken, hiçbir şeyin benim suçum olmadığı öğretilmişti. Babam, öyle olmadığında bile hep haklıydı ve en büyük oğluna da bu şekilde düşünmeyi öğretmişti. Şımarık bir çocuktum ama parayla şımartılmamıştım. Babamla vakit geçirdiğim zamanlarda onun küstahlığı bana da

geçmişti. Babam hatalarını hiçbir zaman kabul etmezdi; hiçbir zaman kabul etmek zorunda kalmazdı. Bu hayatta hep suçlayacak birileri olduğunu öğrenmiştim. Babamdan daha farklı, ondan daha iyi bir baba olmaya çalıştım.

Kimberly o konuda harika bir iş çıkardığını söylüyordu. Beni hak ettiğimden daha fazla övüyordu ama benim için bir sakıncası yoktu. İstese ağzına geleni de söyleyebilirdi; on iki şişelik ucuz ve kötü bira kasasını bitirdikten sonra sapıtan üniversite arkadaşlarımdan çok daha bozuk bir ağzı vardı.

“Karina’yı yatır, ben seni beklerim.” Kimberly yanağımdan öptü ve kasıla kasıla yatak odamıza giderken göz kırpıp sırıtarak hafifçe popoma vurdu.

Bu kadını seviyordum.

Karina uyurken hafifçe gaz çıkarınca nazikçe sırtını sıvazladım. Minik elini kaldırıp elimi tuttu.

Tekrar baba olduğuma hâlâ inanamıyorum. Artık yaşlanmıştım. Kafamda birkaç yerde beyaz saçlar çıkmaya başladı.

Rose öldükten sonra ve Smith’le yalnız kaldığımda, bir daha çocuk sahibi olacağım hiç aklıma gelmemişti. Zaten başka bir çocuğum daha olduğunu öğreneceğimi hiç düşünmemiştim. Yine de buna rağmen, özellikle her şeyin nasıl başladığı düşünülürse, hayatımda bir arkadaş ve erkek olarak yer alacak yirmi bir yaşında bir oğlum olduğu aklıma hiç gelmemişti. Hardin, en büyük pişmanlığım olmaktan çıkıp en büyük mutluluğum olmuştu. Onun geleceğinden o kadar çok endişelenmiştim ki sırf bir iş olduğundan emin olmak için onu Vance’te işe almıştım.

Ama onun kahrolası bir deha olduğunun ortaya çıkması hiç beklemediğim bir şeydi. Ergenlik çağında o kadar bocalamıştı ki hayatını daha başlamadan mahvedeceğini ya da bitireceğini düşünmüştüm. Hep çok sinirliydi ve o küçük bok herif, annesine cehennem azabı çektirmişti.

Hardin'in sorunlu ve yalnız bir ergenden, kitapları çok satan bir yazara ve sorunlu gençler için örnek alınacak bir insana dönüşmesine şahit olmuştum. Onun için hayalini kurduğum her şeyi gerçekleştirmişti. Smith her anlamda onu örnek almasına rağmen Hardin'in dikkat çeken dövmeleeri tartışmaya bayıldıkları bir istisnaydı. Smith dövmeleerin boktan olduğunu düşünüyor, Hardin zaten her yeri dövme dolu teninde bir şekilde araya sıkıştırmayı başardığı her yeni dövmesini ona göstermeye bayılıyordu.

Beşikteki uyuyan güzele baktım ve bu tatlı, kıymetli kıza olabileceğim en iyi baba olacağıma sessizce söz verip şifoniyerdeki gece lambasını açtım.

Smith

Gençken, nasıl bir rol model olması gerektiğini bilmiyordu. Herhangi birinin neden onun gibi olmak isteyebileceğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu ama küçük çocuğun vardı. O küçük, çilli çocuk her ziyarete geldiğinde onun peşinden giderdi ve o büyürken çocuk da büyüdü. Oğlan sonunda onun en yakın arkadaşlarından biri oldu ve oğlanın boyu onun kadar uzadığında, tam anlamıyla onun kardeşi oldu.

Hardin bugün yine geliyordu ve ben her zamankinden daha heyecanlıydım çünkü birkaç aydır hiç gelmemişti. Geri dönmeyeceğini bile düşünmüştüm. Taşındığında arada bir, kendi deyişiyle, elinden geldiğince sık geleceğine söz vermişti. Şu ana kadar sözünü tutması hoşuma gidiyordu.

Şu son birkaç gündür babam dikkatimi dağıtmak için beni matematik ödevimi yapmaya, bulaşık makinesini boşaltmaya ve Kim'in köpeğini çişe çıkarmak gibi şeylere zorluyordu. Köpeği Teddy'yi gezdirmeyi seviyordum; gerçekten çok tatlıydı ve yürümek için tembellik yaptığında çok küçük olduğu için onu taşıyabiliyordum. Ama yine de Hardin'in gelecek olması gerçekten dikkatimi dağıtıyordu.

Bugün uzun bir gün oldu: Okul, piyano dersleri ve şimdi de ödev zamanıydı. Kimberly diğer odada şarkı söylüyordu. Ne kadar

yüksek sesi vardı. Bazen sesinin güzel olduğunu sandığımı düşünüyordum, bu yüzden de ona öyle olmadığını söylemeyecektim. Tiz notalarda bazen küçük köpeğini bile korkutuyordu.

Hardin eve her geldiğinde bana bir kitap getirirdi. Kitapları hep okurdum ve sonra ya kitaplardan bahsederdik ya da kısa kısa mesajlaşırdık. Bazen bana anlamadığım dilde zor kitaplar ya da babamın daha okumak için yaşımın çok küçük olduğunu düşündüğü için elimden aldığı kitaplar verirdi. Bu kitapları "bir gün" okumam için bir yere kaldırmadan önce kitapla hep Hardin'in kafasına vururdu.

Hardin'in babama küfretmesi bence komikti. Küfürlerin ardından genelde kafasına yediği darbeler gelirdi.

Tessa bir keresinde, daha ben küçükken Hardin'in bana küfür öğrettiğini söylemişti ama ben hatırlamıyordum. Tessa hep ben küçükken olanları anlatırdı. Kim hariç, herkesten daha çok konuşuyordu; kimse Kim kadar çok ya da yüksek sesle konuşmazdı. Gerçi Tessa da onunla yarıştırdı.

Ön kapıdan geçerken alarm sistemi birkaç kez çaldı ve dönüp bakınca oturma odasındaki televizyon ekranında ufak bir pencere açıldığını gördüm. Büyük burnuyla yüzü küçük pencereyi kaplamıştı. Sonra boynu görüldüğünde dövmeleleri sanki kendisi ekrana bir şeyler karalamış gibi görünmüştü. Kahkaha atıp hoparlör tuşuna bastım.

"Baban yine şifreyi mi değiştirdi?" diye sordu Hardin ki bu gerçekten çok komikti çünkü ekranda dudakları çok hızlı hareket ederken sesi hoparlörlerden daha geç geliyordu.

Sesi neredeyse babamınkiyle aynıydı ama daha yavaştı. Büyü-kannem ve büyükbabam da onlar gibi konuşurlardı çünkü hepsi İngiltere'de doğmuştu. Babam dört kez İngiltere'ye gittiğimi söyledi ama ben sadece geçen yıl babamın arkadaşının düğününe gittiğimizi hatırlıyordum.

Babam o seyahatte yaralanmıştı; bacağıının makinede çekilmiş yemeklik inek etine benzediğini hatırlıyordum. Bana *The Walking Dead*'i anımsatmıştı (ama ona dizinin birkaç bölümünü seyretmenin bir yolunu bulduğumu söylemeyin). Kim'e sargılarını değiştirmesi için yardım ettim ve hepsi iğrençti, ama çok havalı yara izleri olmuştu. Kim bir ay boyunca babamı tekerlekli sandalyeyle taşımıştı; bunu babamı sevdiği için yaptığını söylemişti. Eğer ben yaralanmış ve tekerlekli sandalyeyle gezmek zorunda kalmış olsaydım eminim beni de iterdi.

Kapının düşmesine basıp Hardin'i içeri aldım ve mutfığa giderken oturma odasından ayak seslerini duydum.

"Smith, tatlım," dedi Kim mutfığa girerken. "Yiyecek bir şey ister misin?" Bugün saçını kıvırcık yapıp açık bırakmıştı; saçları tüy yumağı köpeği Teddy'nin tüylerine benzemişti. Başımı salladım, sonra Hardin yanımıza geldi.

"Ben isterim," dedi Hardin. "Karnım aç."

"Sana sormadım, ben Smith'e sordum," dedi ve ellerini mavi elbisesine sildi.

Hardin yüksek sesle güldü. Başını sallayarak bana baktı. "Bana nasıl davrandığını görüyor musun? O korkunç biri."

Ben de güldüm. Kim, Hardin'in ona sataştığını söyledi. İkisi de çok komikti.

Kim dolabı açıp meyve suyu dolu bir sürahi çıkardı. "Söyleyene bak," dedi.

Hardin tekrar güldü ve yanımdaki sandalyeye oturdu. Elinde beyaz kâğıda sarılı iki küçük paket vardı. Üstünde bir kurdele, dışında bir yazı bile yoktu. Benim olduklarını biliyordum ama kabalık etmek de istemiyordum.

Gözlerimi dikip paketlere baktım ve kitapların kâğıdın altında kalan isimlerini okumaya çalıştım ama bir faydası olmadı. Pencereye döndüm ve kabalık ediyormuş gibi görünmemek için dışarı bakıyormuş gibi yaptım.

Hardin paketleri tezgâha koydu ve Kim bana bir bardak meyve suyu verdikten sonra biraz cips almak için dolaba yöneldi. Babam Kim'i bana çok fazla cips yedirmemesi konusunda hep uyarırdı ama o dinlemezdi. Babam onun hiç dinlemediğini söylerdi.

Poşete uzanınca Hardin onu hızla çekip aldı ve birkaç saniye başımın üstünde tuttu.

Bana gülümsedi. "Aç değilsin sanıyordum."

Dudağının altındaki delik sanki biri yüzüne kalemle bir nokta çizmiş gibi duruyordu. Eskiden pirsingi olduğunu hatırlıyordum. Ona hep tekrar takmasını söylüyordum. O da bana artık Tessa'nın söylediklerine kulak asmamamı söylüyordu.

"Şimdi açım." Yukarı zıplayıp poşeti ondan alınca poşet ellerimde hışırdadı. Hardin omuz silkti ve mutlu görünüyordu. Benim komik olduğumu düşünüyordu. Bana bunu hep söylüyordu.

Poşeti açtıktan sonra Hardin bir avuç cips alıp hepsini o koca ağzına tıktı. "Bütün suratını cipse boğmadan önce hediyelerini açacak mısın?" Konuşurken ağzından yemek kırıntıları fırladı ve Kim mimikleriyle tiksindiğini göstermekten geri kalmadı.

"Christian!" diye bağırdı babama.

Güldüm, Hardin korkmuş numarası yaptı.

Cips torbasını çekip aldım. "Madem sordun, ben önce kitapları açmak istiyorum."

Hardin iki paketi de alıp göğsüne bastırdı. "Kitaplar mı? Sana kitap getirdiğimi de nereden çıkardın?"

"Çünkü hep öyle yaparsın." Ben kalın kitaba uzanınca Hardin de kitabı tezgâhın üstünden bana uzattı.

"Tuş!" dedi her ne demekse.

Pek özen göstermeden kâğıdı yırttım ve ortaya renkli bir kitap kapağı çıktı. Kapakta kafasında sihirbaz şapkası olan bir oğlan çocuğu vardı.

"Sırlar Odası" diye adını okudum. Bu kitaba çok sevindim. Bundan öncekini daha yeni bitirmiştim.

Hardin'e baktığımda, saçını yüzünden çektiğini gördüm. Babama katılıyordum; gerçekten de saç tıraşına ihtiyacı vardı. Saçı neredeyse Kim'in saçı kadar uzundu.

Kitabı işaret etti. "Bu da Landon'dan. O küçük sihirbaza bayılıyor."

Babam mutfığa geldi ve Hardin'e küfretti. Hardin de omzuna vurdu ve Kim onlara çocuk gibi davrandıklarını söyledi. Benim onlara kıyasla daha yetişkin gibi davrandığımı söyledi.

"İyi, aferin ona," dedi babam. "Smith, Tessa'nın arkadaşına teşekkür etmeyi unutma."

Hardin dalga geçti. "Tessa'nın arkadaşı mı? O *benim* erkek kardeşim." Güldü ve kollarındaki dövmelemleri kaşıdı. Büyüdüğümde ben de onunki gibi dövmelemlerim olsun istiyordum. Babam hayır diyordu ama Kim, evden ayrıldıktan sonra babamın bana engel olamayacağını söyledi.

Büyüdüğümde ne istersem onu yaptırabilirdim.

"O senin *gerçek* kardeşin değil," dedim. Babam bana Landon'ın onun gerçek kardeşi olmadığını anlatmıştı.

Hardin'in gülümsemesi kayboldu ve başını salladı. "Evet. Ama yine de kardeşim."

Ben onun ne demek istediğini düşünürken, Kim babama aç olup olmadığını sordu ve Hardin mutfığa bakındı. Nedense bir an üzölmüş gibiydi.

"Senin baban benim de babam. Yani Landon'ın annesi senin de mi annen oluyor?" diye sordum.

Hardin hayır anlamında başını salladı ve babam Kim'i güldürecek şekilde omzundan öptü. Babam annemi hep güldürüyordu.

"İnsanlar bazen aynı ebeveynleri paylaşmadan da aile olabilirler."

Hardin, cevap vermem gerekiyormuş gibi yüzüme bakakalmıştı. Gerçekten ne demek istediğini bilmiyordum ama Landon'ın da kardeşi olmasını istiyorsa benim için sorun yoktu. Landon gerçekten çok iyi biriydi. New York'ta yaşadığı için onu çok sık

görmüyordum. Tessa da oradaydı. Babamın orada bir ofisi vardı; gösterişli ve hastane gibi kokan bir yerdı.

Hardin elime dokununca ona baktım. "Landon'ın kardeşim olması senin öyle olmadığın anlamına gelmez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Aslında biraz utanmıştım çünkü Kim her an ağlayacakmış gibi bir ifade takınmıştı ve babam korkmuş görünüyordu.

"Biliyorum," dedim ve Harry Potter kitabına baktım. "Landon benim de kardeşim olabilir."

Hardin güldüğünde mutlu görünüyordu ve başımı kaldırdığımda Kim'in yine o suratı yaptığını gördüm.

"Evet, tabii ki olabilir." Kim'e baktı ve "Kes şunu artık hanımefendi! Böyle yaptığını gören olsa, biri öldü sanır."

Babam Hardin'e kötü bir laf etti ve Hardin babamın göğsüne bir elma fırlatınca Kim hemen aradan çekildi. Babam tıpkı bir beyzbolcuya benziyordu, elmayı havada kaptı ve sonra bir ısırık alıp hepimizi güldürdü.

Hardin diğer kitabı da tezgâhın üstünden bana gönderince kitabı yakaladım. Bunun paketini yırtmak öncekinden daha zordu ve bir kenarıyla elimi kestim. Acıyla suratımı ekşittim ama kimse- nin fark etmesini de istemiyordum. Birine söylersem, Kim hemen elimi yıkamamı ve bir bant yapıştırmamı isteyecekti ama ben sadece bu kitabın ne olduğunu görmek istiyordum.

Son kâğıt parçasını da yırtarken kitabın kapağında büyük bir haç işareti gördüm.

"Dra-kula mı?" dedim sesli sesli. Bunu daha önce duymuştum. Bir vampir kitabıydı.

Babam Kim'in yanından ayrıldı ve tezgâhın etrafında yürüdü. "Drakula mı? Dalga geçiyorsun herhalde. O daha on yaşında bile değil!" Kitabı almak için elini uzattı.

Yardım etmesi için Kim'e baktım. Dudaklarını büzüp Hardin'e ters ters baktı.

"Genelde hep senin tarafını tutarım," dedi. Hardin ona yalancı dedi ama Kim konuşmaya devam etti. "Ama Drakula mı? Olacak şey mi? Harry Potter ve Drakula; ne karışım ama."

Babam başını sallayıp, haklı olduğunu göstermek için her zaman yaptığı gibi koca bir heykel gibi öylece dikildi.

Biraz sonra Hardin gözlerini devirdi ve siyah tişörtünün yakasını çekiştirdi. "Kusura bakma dostum, baban hıyarlık ediyor. Sen şimdilik şu *Oda* kitabını okuyabilirsin ama bir dahaki sefere sana getireceğim kitap..."

"İçinde şiddet olmayacak," dedi babam araya girerek.

Hardin iç geçirdi. "Tabii, tabii. Şiddet içermeyecek," dedi komik bir sesle.

Tekrar güldüm. Babam da gülünce Kim ona sarıldı. Hardin'i bir daha ne zaman göreceğimi düşündüm. "Ne zaman döneceksin?" diye sordum.

Hardin çenesini ovuşturdu. "Şey, pek emin değilim. Belki bir ay sonra."

Bir ay kulağa çok uzun bir zaman gibi geliyordu ama sanırım *Harry Potter* kitabı oldukça uzundu...

Hardin bana biraz daha yaklaşmıştı. "Geri geleceğim ama ve sana her gelişimde bir kitap getireceğim," diye fısıldadı.

"Tıpkı babamın sana getirdiği gibi mi?" diye sordum. Hardin hemen babama baktı. Babamıza. Gerçi Hardin ona baba demiyordu. Ona, soyadımız olan Vance diyordu. Bu Hardin'in soyadı değildi; onun soyadı Scott'tı. Soyadını üvey babasından almıştı.

Ben babama Vance demeye çalıştığımda, bana eğer bir kez daha ona böyle seslenirsem otuz yaşına kadar cezalı olacağımı söylemişti. O kadar uzun bir süre cezalı olmak istemediğim için ona baba diyordum.

Hardin oturduğu sandalyede kıpırdandı. "Evet, aynen onun bana getirdiği gibi." Yine üzgün görünüyordu ama pek emin de

olamıyordum. Hardin hep üzgündü, sonra sinirlenirdi sonra da kakhaha atardı.

Gerçekten çok tuhaftı.

“Sen bunu nereden biliyorsun, Smith?” diye sordu babam.

Hardin’in yüzü kıpkırmızı oldu ve dudaklarını oynatarak sessizce, *Söyleme*, dedi.

Ellerimi kaldırdım ve biraz daha cips almak için uzandım. “Hardin söyleme diyor.”

Hardin önce kendi alına sonra benimkine vurdu ve Kim ikimize bakıp güldü. Çok gülüyordu, her zaman gülerdi. Onun kakhaha atması hoşuma gidiyordu; kulağa hoş geliyordu.

Babam yanımıza geldi.

“Tamam ama kuralları Hardin koymuyor hatırladın mı?” Babam ellerini omuzlarıma koydu ve ovmaya başladı. Böyle yaptığında kendimi iyi hissediyordum. “Bana Hardin’in ne dediğini söylersen seni dondurma yemeye götürürüm ve trenin için yeni bir ray seti alırız.”

Trenim en sevdiğim oyunculuktu. Babam birbirine eklemek için hep yeni bir parça alırdı ve geçen ay Kim bütün oyuncak setimi boş bir odaya taşımama yardım ettiği için artık sadece trenlerime ait yeni bir odam vardı.

Hardin terlemişti. Ama sinirli görünmediği için babama söyleyebileceğime karar verdim.

Artı, söylersem yeni tren malzemeleri de alacaktım.

“Senin de ona sürrekli kitap getirdiğini söyledi.” Ağır kitapları havaya kaldırdım. “Ve küçükken bu davranışının onu çok mutlu ettiğini söyledi.”

Hardin başını çevirdi, babam söylediklerime şaşırması gibi görünüyordu. O anda gözleri parladı ve gözlerini dikip bana baktı.

“Öyle mi dedi?” Babamın sesi bir tuhaftı. “Evet, öyle dedi,” dedim başımı sallayarak.

Hardin sessizdi ama dönüp bana baktı. Yüzü kızarmıştı ve gözleri tıpkı babamınkiler gibi parlıyordu. Kim'e bakınca eliyle ağzını kapadığını gördüm.

"Kötü bir şey mi söyledim?" diye sordum.

Babam ile Hardin aynı anda, "Hayır, hayır" dediler.

"Yanlış bir şey söylemedin, küçük dostum." Babam bir elini benim sırtıma, diğer elini de Hardin'in sırtına koydu.

Genelde böyle bir hareket yaptığında Hardin geri çekilirdi. Bugün çekilmedi.

Hessa

Tessa'nın Auden'i doğurduğu gün New York'un en sıcak günlerinden biriydi. Günlerden salıydı, o gün son kitabım çıkmıştı ve Tessa'yla birlikte halının üstüne uzanmış, geçen hafta taktığımız tavan vantilatörüne bakıyorduk.

Nedense küçük dairemizin şeklini sürekli değiştiriyorduk. Hep burada kalmayacağımızı biliyorduk ama yine de içine para harcamaya devam ediyorduk. Daha sekiz haftalıkken oğlumuzun bebek odasını anlık bir kararla baştan yapmaya karar vermemiz tahminimizden çok daha büyük bir işe dönüşmüştü. Yenileme nedeniyle Auden'in beşiğini bizim odaya alıp yatağımızın ayak ucuna koymuştuk. İçerisi bana, sanki hepimiz ufak bir tekneye dolmuş mültecilermiştik ve beş yaşındaki kızımız Emery'e teknenin ana kamarasını vermiş, biz de acil durum salllarına binmişiz gibi havasız ve sıkışık gelmişti.

Tess buna bayılmıştı.

Bazı geceler ayakları yatağın baş kısmında uykuya dalar, uyurken oğlumuzun elini tutardı. Bazen kulağını hafifçe ısırıp gergin omuzlarını sıvazlayarak pozisyonunu düzeltmesi için onu uyandırırdım. Bazen de bacaklarına sarılıp öylece uyuyakalırdım. Bir şekilde ona dokunmam gerekiyordu. Sabahları hep yanımda uyanır, *kulağını* hafifçe ısırır ya da *belimi* okşardı.

Şimdiden yaşlandığımı hissediyordum; sırtım boktan yazı yazma pozisyonum yüzünden ağrıyordu; ya koltukta kambur oturuyor ya da dizüstü bilgisayarımı gerçekten kucağıma alıp yerde bağdaş kurarak oturuyordum.

Tessa vantilatörü işaret etti. "Kötü görünüyor. Tekrar boyasak iyi olur."

O dönemde bebek odasını cinsiyeti ön plana çıkarmamak için açık tonda bir paskalya sarısına boyamıştık. Oda aydınlık olsun istemiştik çünkü kızımın duvarları pamuk şekeri pembesi istediğini düşünmenin ne kadar büyük bir hata olduğunu ve sonraki ıstırabını ilk ağızdan öğrenmiştik. Duvarları kızımız doğmadan önce boyamıştık. Ama Emery aslında pembeyi sevmediğine karar verdiğinde kahrolası rengi kapatmak için üç öğleden sonramızı harcamış, üç kat yeşil boya sürmüştük. Dersimizi almıştık elbette ve Tessa da benden birkaç yeni küfür öğrenmişti. Yumuşak pastel sarısının yeni moda olduğunu öğrendiğimizde kararımızı vermiştik; herkes benim didişip durduğumu ve kadınımı memnun etmek istediğini bilir. Ya o rengi kabul edecektim ya da Auden tercihlerini dile getirmeye başladığında boyaması gerçekten çok kolay bir renk seçecektim.

Bebek odasında sarının birkaç farklı tonu vardı. Sarının bu kadar çok tonu olduğundan ya da bu kadar çatışacaklarından haberim yoktu. Her sarı tonu Tessa'nın haftada en az üç kere gittiği IKEA ve Pottery Barn duraklarından alınmıştı. Orada sevdiği her şeyi bulur, göğsüne bastırıp sarılır, "Bu süs yastığı çok harikaaaaa duracak!" ya da "Bu oyuncak o kadar tatlı ki yiyebilirim!" gibi şeyler söylerdi. Sonra aldığı parçayı bebek odasında henüz içini dolduramadığı bir koltuğun altına sokar ya da bir bölmeyle yerleştirirdi.

Oda, Tessa'nın midesi bulanmadan on dakikadan fazla kalamadığı, dalga dalga yayılan büyük bir güneş ışığı topuna dönüşmüştü. Bir daha hiçbir odayı özellikle de bebek odasını dekore etmesine

izin vermemem için bana söz verdirmişti. Şimdi de odayı tekrar boyamamı istiyordu.

Bu kadın için yapmayacağım şey yoktu.

Daha fazlasını da yapardım. Elimden gelen her şeyi yapardım.

Onun için yapabileceğim bir şey de, sihirli bir şekilde, işinin büyük bir kısmını ofiste bırakmasını sağlamaktı. Son zamanlarda bu kadar yorgun olması beni gerçekten deli ediyordu. Hiçbir şekilde ağırdan almıyordu ama işini ne kadar sevdiğini biliyordum. İş onun adeta üçüncü bebeğiydi. Akla gelebilecek en güzel düğünleri yaratmak için çok çalışıyordu. Sektörde yeni, hem de çok yeniydi ama işinde gerçekten çok iyiydi.

Tessa kariyerindeki olası değişikliği benimle paylaştığında korkmuştu. Küçük mutfağımızda bir ileri bir geri gidip gelmişti. Bulaşık makinesini yeni doldurmuş, Emery'nin tırnaklarına oje sürmeyi yeni "bitirmiştim". Bu rol değişiminin üstesinden iyi bir şekilde geldiğimi düşünüp tırnaklarındaki kırmızının, birini yeni öldürmüş gibi görüldüğünü söylediğimde Emery, minik tırnaklarında sebep olduğum rezalet yüzünden Tess'i benim üzerime salmıştı.

Benim çocuğumun böyle hassas ve nahoş bir espri anlayışı olacağı hiç aklıma gelmezdi.

Tessa mutfak masasında otururken gelişigüzel bir şekilde, "Vance'nin terfi teklifini reddedip okula geri dönmek istiyorum," demişti. Belki de bana gelişigüzel gelmişti. Emery sessizce otururken yetişkinlerin benzeri ses tonlarının insanların hayatlarında yaratacağı etkiden habersizdi.

"Gerçekten mi?" derken havluyla ıslak bir tabağı kuruluyordum.

Tessa altdudağını dişlerinin arasına almıştı ve gözlerini fal taşı gibi açmıştı. "Son zamanlarda bu konuyu çok düşünüyorum ve eğer yapmazsam gerçekten delireceğim," demişti.

Bunu bana açıklamak zorunda değildi. Herkesin bazen değişikliğe ihtiyacı olurdu. Bazen ben bile yazdığım kitaplar ara-

sındaki boşlukta sıkılıyordum ama sonra Tessa, Emery'nin gittiği Valsar ilkokulunda ayda iki üç gün yedek öğretmenlik yapmam fikrini ortaya atmıştı. Landon da orada çalışıyordu. Üç gün sonra işi bırakmış olsam da hoş bir deneyim olmuş, kızımдан birkaç çikolatalı kek puanı almıştım.

Her zamanki gibi Tessa'yı istediğini yapması için cesaretlendirmiştim. Onun mutlu olmasını istiyordum ve paraya ihtiyacımız da yoktu. Vance'le son iki yılda üçüncü kontratımı imzalamıştım. *After*'dan kazandığım parayı doğrudan çocukların hesabına yatırmıştım. Tabii ondan önce Tessa'ya "tekrar tekrar kahrolası bir sersem olduğum için lütfen beni affet" hediyesi de almıştım. Çok basit bir şeydi aslında: Yün ipliğinden yapılma eski bileziğinin yerine metalden yeni bir şans bileziği idi. Yıllar geçtikçe iplik parçalanmıştı ama Tessa şans takılarını saklamış ve yeni bileziğinin istediği kadar genişleme seçeneği olması onu çok heyecanlandırmıştı. Bence bu çok aptalca bir fikirdi ama o bayılmıştı.

Ertesi sabah Tessa, Vance'le buluşmuş ve terfi teklifini kibarca reddettikten sonra eve gelip bir saat ağlamıştı. İşini bıraktığı için suçluluk duyacağını biliyordum ama bu uzun sürmeyecekti. Kim ile Vance'nin iki haftalık süresi bitene kadar onu her gün telkin edeceklerini biliyordum.

İlk düğün organizasyonu müşterisini aldığı anda resmen ciyaklamış ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde tekrar hayata dönmüştü. Gençken yaptığım onca aptallıktan sonra bu çılgın kadının neden hâlâ benimle olduğunu bilmiyordum ama sırf şu anki heyecanını görmek için bile olsa benimle kaldığı için gerçekten çok mutluydum.

Tessa tabii ki aldığı ilk düğünün hakkını vermiş ve tavsiye üstüne tavsiye aldıktan sonra sadece birkaç ay gibi kısa bir sürede iki kişi çalıştırmaya başlamıştı. Onunla gurur duyuyordum; o da kendiyile gurur duyuyordu. Şimdi dönüp baktığımda başarısız olacağından korkması bana gerçekten çok aptalca gelmişti. Tessa

bir bok yığınınına dokunup onu altına çevirebilen sinir bozucu insanlardandı.

Benimle de aslında böyle olmuştu.

Çalıştı, çalıştı ve Auden doğduktan sonra da tekrar çok çalışmaya başlamıştı.

Onu dirseğimle dürttüm. "Bir gece kendine izin ver. Tavan-daki vantilatöre bakarken yerde uyuyakalacaksın."

Dirseğiyle hafifçe kalçamı dürttü. "Ben iyiyim. Asıl sen geceleri çok az uyuyorsun," diye fısıldadı enseme.

Doğru söylediğini biliyordum ama son teslim tarihi olan iş-lerim yüzünden kendimi uykuyla ödüllendirecek zamanım yoktu. Hem yazdığım bir paragrafta takıldığımda aklımdan bir türlü çıkmazdı ve uyuyamazdım. Yine de uykusuz olduğumu fark et-mesinden nefret ediyordum çünkü Tessa benim için, kendim için endişelendiğimden çok daha fazla endişeleniyordu.

"Ciddiyim. Ara vermen gerekiyor. Hâlâ içinden çıkan cana-varın açtığı yaraların iyileşmesi gerekiyor," dedikten sonra elimi gömleğinin içine sokup karnını ovuşturdum.

İrkildi. "Yapma," diye homurdanıp ellerimi yumuşak tenin-den uzaklaştırmaya çalıştı. Oğlumuz doğduğundan beri Tessa'nın kendine bu kadar az güvenmesinden nefret ediyordum. Auden'in doğumu vücudunda Emery'nin doğumundan daha fazla hasar bırakmış olsa da bana göre her zamankinden daha seksiydi. Ona dokunmamın onu bu şekilde rahatsız etmesinden nefret ediyordum.

"Bebeğim..." elimi çekip dirseğimin üstünde durdum. Ona bakıp başımı salladım.

Sıcacık iki parmağını dudağıma bastırıp güldü. "Romanın bu kısmını biliyorum. Tam da şu anda bana yaralarımın nasıl olduğu ve o şekilde oldukları için ne kadar güzel olduğumla ilgili koca-lara özgü bir nutuk çekeceksin," dedi Tessa cümlelerin sonundaki kelimelere dramatik bir hava katarak.

Hep ukalaydı zaten.

"Hayır, Tess bu tam olarak sana bakarken nasıl hissettiğimi *göstereceğim* an."

Elimi göğsüne götürüp onu tutuşturmaya yetecek kadar sıkıp vücudunun bana alışmasını sağladım. Daha ağzından çıkmadan iniltisini yakaladım ve sert meme ucunu bulup kıyafetinin üstünden çimdiklediğimde hafifçe mırıldandı.

İşi bitmişti. Biliyordum; o da biliyordu. Teklifimi aleni olarak kabul ettikten sonra elimden geldiğince hızla harekete geçtim.

Ellerimi hemen şortunun altını uzatıp kumaşın içine soktum. Beklediğim gibi külotunun ön kısmında hafif bir ıslaklık vardı. Onun ıslaklığını hissetmeye ve dilimde tadını almaya bayılıyordum. Parmaklarımı çekip dudaklarıma götürdüm. Tessa inleyerek işaret ve ortaparmaklarımı ağzına götürüp uçlarını emmeye başladı.

Kahretsin, bu kadın beni yerle bir ediyordu.

Dişleriyle parmak uçlarımı ısırırken gözlerini benden ayırmıyordu. Vücudumu ona yaslayıp, bu ufak baştan çıkarma oyunundan sonra penisimin ne kadar sertleştiğini ona göstermek istemiştim. Pamuklu şortunun belini çekip kasıklarından ayaklarına doğru iterek çıkardım. Külotu takılınca sinirlenip tekmeleyerek çıkardı. Beni hemen şimdi istiyordu. Boynunu emerken eliyle penisimi sıkıca tuttuğunu hissettim. Beni soyarken onun da benim kadar heyecanlandığının farkındaydım. Üstüme çıktığında çıkarmadığı bir tek çoraplarım kalmıştı. Bana yaklaşıp ıslak dudaklarını sertliğime değdirdiğinde Tessa'nın tüm güvensizlikleri kaybolmuş gibiydi. Ilık dilini penisimin ucunda gezdirirken dilinde benden bir damla hatıra kalmıştı. Ağzıyla düzenli bir hızda ilerlerken, inleyerek onun adını söylediğimde beni daha da içine çekiyordu.

Başımı yere koyup göğsünü tutmak için uzandım. Göğüsleri hâlâ emzirmenin etkisiyle oldukça şişkindi bu da onun *bayıldığı* fiziksel değişikliklerden biriydi ve ben daha dolgun göğüslere sahip olmasından hiç şikâyetçi değildim.

"Kahr etsin, göğüslerine bayılıyorum," derken tekrar penisimi ağzına almıştı.

Tessa ağzıyla daha da derinlere indiğinde sırtımdaki gerginliğin arttığını hissederken beni kucakladı. Tam ellerimi saçlarına dolarken bir anda geri çekilip gözlerini gözlerimden ayırmadan dudaklarını yaladı. Dirseklerinin üstünde kalkıp göğsünü kasıklarımına indirdi. Bir günü kafeste geçirdikten sonra sahibinin onu sevmesini bekleyen bir köpek gibi hızla nefes alıp veriyordum. Tessa muhteşem göğüslerini birleştirip penisimi araya aldı. Üç hareketiyle göğüslerine boşaldım. Ben soluklanırken Tessa dilini dudaklarında gezdirip bana utangaç bir tavırla gülümserken, vücudunun beni bu şekilde tatmin etmesinden yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Ayağa kalkıp göğsüne baktıktan sonra, "Bir duşa ihtiyacım var," dedi.

Hâlâ soluklanırken yerden siyah tişörtümü alıp göğsüne koymasını için uzattım. Elini uzatıp bana komik bir surat yaptıktan sonra kapıya ilerledi. Yıllar içinde her türlü vücut sıvısını benim tişörtlerimde temizle fikrimden daha az hoşlanır olmuştu. Anlaşılan bu uygunsuz bir davranıştı ve her seferinde olduğu gibi bana havluların bu iş için olduğunu hatırlatmıştı.

Peşinden banyoya giderken aklımdan duşa ona nasıl geri ödeme yapabileceğimin sinir harbini yaşıyordum.

Duşun camına yasladığım göğüsleri gerçekten harika görünüyordu. Duvardaki ayna bu dairenin en iyi taraflarından biriydi.

Hessa

Paskalya

“Hardin, Auden uyandı.” Uyku sersemliğiyle Tessa’nın sesini duydum. “Emery’i kaldırıp paskalya sepetlerini bulmalarına izin vermeliyiz.”

Omzumu sallarken uyanmam için yalvarıyordu.

“Hardin, haydi ama.” Alçak sesle söylemişti ama fısıltılarından heyecanlandığını anlayabiliyordum.

Hayatımın geri kalanında hep böyle uyandırılacaksam, gerçekten de çok şanslı bir adamdım.

Homurdanıp onu göğsüme çekerken gözlerim daha zar zor açılmıştı. “Bu kadar şamataya ne gerek var?” diye sorarken şakaklarını öptüm. Yüzüme dökülen saçını geriye attım. Üstü çıplaktı, yumuşak göğüslerini bana yaslamıştı.

İç çekip, tıraş zamanı gelmiş bacağına benimkine sürttü. Bu jesti karşısında irkilince o muzipçe beni dürttü. “Çocukların sepetlerini bulmaları, benim de kahvaltıyı hazırlamam gerekiyor, o yüzden haydi kalk artık.”

Tam olarak bu şekilde cinsel enerjimi tamamen öldürüp beni uyandırdıktan sonra benden kurtuldu ve yataktan kalkmak için yana döndü.

"Haydi bebeğim," diye yakınırken sıcaklığını şimdiden özlemiştim.

Dolabın kapağını açtığında çıplak göğsüne şöyle bir baktım. Genzimden bir inilti yükseldi ve içimden keşke yatakta kalmasını sağlamak için biraz daha erken uyansaydım dedim. Şimdi onun içinde, derinlerde, sıcak ve ıslak teninde gömülmüş olurdum...

Yüzüme bir yastık fırlattı. "Çık artık yataktan! Bugün çok işimiz var biliyorsun."

İç çekerek büyük boy yatağımızdan kalktım ve bir şey daha fırlatmadan bir tişört bulup kafamdan geçirdim. Kısa süre önce işi biten bu odayı tekrar dekore etmek için aylar harcamıştı; ihtiyacımız olduğuna ikna ettiği o çalgın dekoratörle seçtikleri değerli parçalardan hiçbirine zarar vermek istemediğinden emindim. Adam oturma odasını somon rengine boyayıp bir hafta sonra biraz daha az mide bulandırıcı bir renkle değiştiren delinin tekiydi.

"Biliyorum, hayatım. Sepetler, tavşancıklar, yumurtalar ve ıvır zıvır." Duvardaki aynada kendime bakıp elimle saçımı düzelttim. Bileğimdeki bandanayı alıp saçlarımı topladım ve kızgın kızgın bana bakan Tessa'yla göz göze geldim. Dudağının kenarlarından sinirlendiğini belli etmemeye çalıştığını, mücadele verdiğini görüyordum.

"Evet, ve ıvır zıvır." Sonunda kahkahayı basıp saç fırçasına uzandı. "Saat ikide Landon'larda olmamız gerekiyor. Karen ile Ken geldiler ve ben daha onlara götürmemiz gereken patates salatasını bile yapmadım."

Uzun saçlarını topladıktan sonra sırtarak bana fırçayı uzattı.

Hayır anlamında başımı salladım. Saçımı taramam gerekmiyordu, parmaklarımla işimi halletmiştim.

"Sen hazırlanırken ben patatesleri hazırlarım," dedim. "Haydi gidip çocukların sepetlerini bulmalarını seyredelim."

Suratını ekşitip patatesleri onun yerine hazırlama teklifimi şüpheyle karşıladığını belli etmişti. Bunu yapabilecek kapasiteye sahiptim... Son Noel'de tavuğu yakmam dışında.

Tessa beyaz, pamuklu bir pantolon ve lacivert bir tişört giymişti: Ufak bahçesiyle uğraşırken verandada vakit geçirmekten biraz yanıktı. Burada, Brooklyn'deki küçük bahçemizi çok seviyordu; son kitap anlaşmamı kutlamak için şehirden aldığım yeni cvimizin en sevdiği kısmıydı.

Koridorda Emery'nin odasının önünde durdu. "Onu uyandırıp oturma odasına gelin." Yanağımı öpüp oğlumza seslendi. Giderken poposuna bir şaplak attım ve her zamanki gibi dönüp gözlerini devirdi.

Emery'nin odasına girdiğimde onu yatağa boylu boyunca uzanmış, uzun bacakları küçük Disney temalı yatak örtüsünün kenarından aşağı sarkmış halde bulmuştum.

"Em." Yavaşça kolunu sarstım.

Kıpırdandı ama gözleri hâlâ kapalıydı.

Tekrar kolunu sallayınca mızıldanıp, "Hayırrr," diyerek yüzüstü döndü ve yüzünü yastığa gömdü.

Çok teatral bir çocuktu.

"Bebeğim, kalkman gerekiyor. Auden senin bütün paskalya şekerlerini alacak eğer..."

O anda yataktan fırlayınca sarı saçları tam bir felaketti. Saçları benimki gibi dalgalı, annesininki gibi kalın telliydi.

"*Almasa iyi eder!*" dedikten sonra hemen terliklerini giyip odadan fırladı.

Ona yettiğimde mutfaktaki bütün dolap kapaklarını açmaya başlamıştı.

"Benimki nerede?" diye çığlık attı.

Tessa kahkaha attı ve Auden o sırada tombul minik parmaklarıyla bir yumurta çikolatasının kâğıdını açıp hepsini ağzına tıkmıştı. Biraz çiğnedikten sonra ağzını kocaman açtı.

Tessa ona uzanıp dilinde kalan alüminyum kağıt parçasını aldıktan sonra Auden tüm dişlerini kaplayan çikolatayla güldü. Geçen hafta ön dişi düşmüştü ve bu haliyle çok şirindi. Peltek konuşmasıyla dalga geçiyordum çünkü bu ebeveyn olmanın avantajlarından biriydi: Canım istediğinde onları kızdırabiliyordum. Bu bir ergenliğe geçiş töreniydi.

"Anne!" Emery koridordaki dolabın oradan seslendi. "Benimkini babam sakladı değil mi? O yüzden bulamıyorum!"

Bu haline güldüm. "Evet. Evet, ben sakladım."

Çok tatlı bir kız olmakla beraber on bir yaşın getirdiği her türlü şımarıklığını ve düşüncelerini bünyesinde barındırıyordu. Bu yüzden çok fazla arkadaşı yoktu.

Emery evin altını üstüne getirirken Auden şeker sepetinin yarısını bitirmiş, minik yapma çim parçalarını yere atıyordu.

"Orada bir parça şeker daha var," dedim. Ağzı şekerle dolu, başını sallarken çikolata olmayan şeylerle pek ilgilenmemiş gibi görünüyordu.

"Baba." Emery eli boş mutfığa geldi. "Lütfen sepetimi nereye sakladığını söyler misin? Bu çok zor. Geçen seneden daha zor." Oturduğum bar taburesinin yanında durup kollarını belime doladı. Yaşına göre çok uzundu ama yine de beni kandırmaya çalışıyordu.

"Lütfeeeeeeeeeeen," diye yalvardı.

"Beni kandıramazsın, tatlım. Sana bir ipucu verdim ama bu sarılmalar ve tatlı dilinle beni kandıramazsın. Bir şeyleri hak etmek için çalışman gerekir, unuttun mu?"

Dudaklarını büzüp bana daha da sıkı sarıldı. "Biliyorum, baba," dedi göğsüme yaslanarak.

Bu yeni taktiğine gülüp Tessa'ya bakarken şüpheli gözlerle Emery'i izlediğini gördüm.

"Senin asla ama asla gitmeyeceğin bir yerde. Kıyafetlerinin olduğu ama katlamamıza yardım etmeyi reddettiğin bir yerde." Sırtını sıvazladıktan sonra kollarını boynumdan çekti.

Auden, "Çamaşır makinesi!" diye bağırınca Emery çılgık attı. Hemen kardeşinin yanına koşup başını okşadı. Auden ona gülerken, ablasından iltifat alan küçük bir yavru köpeğe benziyordu.

Bir dakika sonra Emery elinde sepetiyle mutfığa geldi. Minik bir paskalya yumurtası çikolatası yere düştü. Onları görmezden gelerek sepeti kurcalamaya başladı. Tessa, Emery'nin temizlemekle hiç ilgilenmediği dağınıklığı toplamasına yardım etmek için ayağa kalktı.

Emery yere oturdu. Sepetini bağdaş kurduğu bacaklarının üstüne koyup bir avuç dolusu renkli jöle şekerini midesine indirdi. Tessa ile Auden'e baktım. Tessa'nın kucagında duran Auden kollarını annesinin boynuna dolamıştı. Annesinin kollarında neredeyse onun kadar büyük görünüyordu. Zamanın nasıl geçtiği ya da benim gibi bombok isyankâr bir herifin nasıl böyle anlayışlı ve sakin çocuklara sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tabii ki Emery'nin de kendine has öfke nöbetleri olmuştu. Bir keresinde bir saksıyı duvara fırlatmıştı. Ama bununla baş etmek zor değildi: Kapısını menteşelerinden söküp çıkarmıştım. Ben o şımarık çocuk öfke saçmalıklarına gelemem. Daha on bir yaşında o kadar sinirlenmesini gerektirecek bir şey, en azından benimki gibi, yoktu. Onu seven ve hep yanında olan bir anne ve babası vardı.

Gerçekten ikisi de harika çocuklardı.

Tessa ve ben her zaman iki çocuğumuzun yanındaydık. Hiçbir günümüz onları kucaklamadan, öpmeden, en az iki kez *Seviyorum* demeden geçmezdi. Emery okuldaki popüler çocuklar arasında sosyal geçerlilik olarak kabul gören moda eşyalardan birkaçına sahipti. Çocuklarımın hiçbir zaman benim gibi, delik ayakkabıyla gezen çocuklar olmalarını istemedim. Oyuncak gibi şeyler isteyebilmenin nasıl bir his olduğunu bilmelerini ve onlara bu tip şeyleri kucaklaşmalar ya da yanağa kondurulan öpücükler gibi basit şeyler yaparak kazanabileceklerini öğretmek istiyordum çünkü

bizim evimizde bunlar hiç eksik olmayacaktı. Buna doğdukları anda karar vermiştik. Ben iki babam gibi olmayacaktım. Sevildiklerini bilen, dünyada hiçbir zaman yalnız olduklarını düşünmeyecek ya da sanmayacak çocuklar yetiştirecektim. Dünya, özellikle iki küçük İskoçyalı için, yalnız kalınmayacak kadar büyük bir yerdi.

İki küçük canlının hayatını mahvetmeden önce beceriksiz baba tavrını tam zamanında sonlandırmıştım.

Bir saat içinde Emery bir bacağı koltuğun sırt kısmından sarkıtmış, bir kolu da diğer taraftan sallanırken kendinden geçmişti. Auden, benim tüm itirazlarıma rağmen Tessa'nın eve getirdiği ve en sevdiği, çok fazla yer kaplayan sözüm ona "minyatür" koltuğunda oturuyordu. Koltuk oldukça pahalı bir sedirle beraber takım olarak gelmişti ve Brooklyn standartlarında bir oturma odası için o da çok yer kaplıyordu. Mobilya savaşlarında hükümsüz kılındığımdan, burada durmuş, minik kare çenesinde hâlâ çikolata lekeleri olan, komaya girmiş gibi uzanmış oğluma bakıyordum. Bana daha çok benziyordu.

"Ne kadar tatlı olduklarına bir baksana," dedi Tessa arkamdan. Ona döndüğümde bitkin görünüyordu; gözleri buğulanmış ve rengi biraz kaçmıştı.

Dudaklarımı yanaklarına götürüp biraz renk gelmesini umarak öpmek istedim. İç çekerken ellerinin karnımda olduğunu hissettim.

"Bu uyku saatinde ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum. Çocukların uyuduğu her değerli anı bir şekilde hep yaratıcı şeyler için kullanmayı başarıyordu ama uyku süreleri giderek kısalıyordu. Çok yoğundu ama benim sözümü hiç dinlemediğinden burada yapacak bir şey kalmamıştı.

Listesindeki işleri nasıl zihninden geçirdiğini seyrettim. "Evet," dedikten sonra "kek için Fec'yi ara", "Posey'den şu çiçek demetlerini tekrar kontrol etmesini iste" ve ben elimi bol pantolonunun ön kısmına uzatırken duymadığım bir şeyler daha söylemeye

başlamıştı. Dikkatle beni incelerken ipini çekip parmaklarımı külotunun içine sokmuştum.

“Dikkatimi dağıtma,” diye sızlandı ama vücudunu bana yaklaştırıp biraz daha baskı uygulamamı sağladı.

“Çok fazla çalışıyorsun,” dedim bu hafta belki otuzuncu kez. O da otuz birinci kez gözlerini devirdi.

Boşta kalan elimi tutup göğsüne götürdü. “Bunu bana, teslim tarihi olduğunda günlerce uyumayan adam söylüyor.”

Bugün, her zamankinin aksine, dikkatini dağıtmama pek itirazı yokt ve elbette bunu heba etmeyecektim. Sert bir şekilde göğüslerini avuçladığımda boynuna doğru yukarı çıkıp inişlerini seyrettim. İnleyerek, benden daha fazlasını almak için mırıldandı. Ona istediğini verecektim.

Elini tutup onu koridora götürdüm. Hızla yürürken odadan çıkmak için acele ediyordu. İçeri girer girmez Tessa ağır kapıyı hızla çarpınca çocukların duvarda duran devasa çerçeveli resmini neredeyse yere düşürüyordu. Bu resmi yaptırmayı ilk teklif ettiğinde bana çok tuhaf gelmişti ama Tessa çocukların reklam panosu büyüklüğündeki bir resimlerini duvara asma fikrine bayılmıştı. Bu konuda tek söz hakkım resmin yataktan uzağa asılmasıydı. Karımı becerirken çocuklarımın neon renklerde soyut resimlerine bakmam imkânsızdı. Kesinlikle olmazdı.

“Buraya gel,” diyerek kucagımı işaret ettim. Büyük yatağımızın kenarında oturuyordum. Son birkaç aydır düzensiz bir şekilde yatağımızı çocuklarımızla paylaşıyorduk. Auden bir kâbus görme sürecinden geçtiğinde, çocuğumun bu özelliği benden alıp almadığını anlamak için geceleri uyanık kaldığım olmuştu. Emery de kardeşini kışkandığı için, “kötü rüyalarından” onu korumamızı fısıldayarak yanımıza gelmişti ama ben doğru olmadığını biliyordum. Sanki tekrar altı yaşındaymış gibi gözlerini siliyordu.

İkisi de ortamızda yatıyorlardı. Laf aramızda bu harika bir şeydi.

"Hardin?" Tessa'nın sesi yumuşak, rahatsız ediciydi ve gözlerini gözlerime dikmişti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Parmaklarını karnımda bir yukarı bir aşağı gezdiriyor, tırnaklarıyla hafifçe tenimi çiziyordu.

"Çocukları ve yatağımızda uyudukları günleri," diye gülerek omuz silktim.

"Tuhaf," dedi başını sallayarak. Ama dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

"Bu çok tuhaf çünkü bu sefer dikkati dağılan ben değilim, sensin, hayatım."

Sertleşen meme uçlarıyla oynayınca inledi. Gömleğini başından çıkardım. Gömleği yere düştü ve saçlarını geriye doğru sallarken kırmızı yanakları ve pembe dudaklarıyla oldukça vahşi görünüyordu. Çılgın sarı saçlar ve aç gözler. Uzanıp parmaklarımı siyah dantel sutyeninde gezdirdim. Bu kadın en seksi dantel sutyenleri giyiyordu. Kumaşın altına uzanıp meme uçlarını yakaladım. "Sırtüstü yat bebeğim," dedim. Pantolonunu ve külotunu indirip yere fırlatarak yatağa uzandı. Bir yastığa uzanıp başının altına koydu. Gözlerinden ne istediği belli oluyordu: Alt tarafa çalışmamı istiyordu. Son zamanlarda en sevdiği buydu.

Çok yorgundu, bitkindi ve ayakları ağrıdığı için sadece şımartılmak istiyordu. Bunun acısını tabii ki çıkaracaktım. Benim kadınımla hiçbir iyiliği karşılıksız bırakmaz, çocuklar sabah 7'den sonra uyumamıza izin verdiklerinde o da penisimle ilgilenirdi. Tessa bacaklarını kaldırıp bükükten sonra kasıklarını gözlerimin önünde açtı. Dudağımla ısıırıp iniltimi bastırmaya çalıştım.

Sırılsıklamdı, ışığın altında adeta parlıyordu ve söz konusu o olduğunda kendimi hiç kontrol edemiyordum. Neredeyse öne atlayarak ağzım açık bir şekilde yumuşak, ıslak tenine dokundum. Dilimi sert bir şekilde sürtüp aşağı inerken hafifçe emmeye başladım.

Kalçasını oynatarak kendini bana doğru itti. Kollarımı kasıklarına dolayıp onu sertçe yatağın kenarına çekti. Heyecanla karışık tapılası bir şaşkınlıkla ciyakladı. Ellerimle poposunu tutarken ağzımla onu adeta yiyor, adımla karışık *evet, aman Tanrım* ve binlerce küfürlü söz söyleyerek inlemeye devam ediyordu.

Onun bu cesaretlendirici küçük haykırışlarına bayılıyordum. Bu sözler bacaklarını titretmeme, elleriyle nevresimleri sımsıkı tutmasına neden oluyordu. O anda bir avuç dolusu saçımı yakaladı. Buna gerçekten bayılıyordum.

“Hardin...” Sesi kesilince bir parmağımı vajinasına sokup onu delirttim. Dilimle klitorisinde daireler çizirken fısıldamaya devam ettim. Gelirken, o en tatlı lezzete sahip tadına baktım.

Nefes almak için doğrulup başımı karnına koyduğumda o da soluklandı. Saçımı tutup beni kendine çekti. Hâlâ serttim ve onun üstünde çıplak yatmak benim istek ve ihtiyaç listemde seksten başka bir seçeneğe yer bırakmıyordu. Tessa da bunu bildiği için beni tekrar yataktan kaldırmış, bana sürtünmeye başlamıştı.

“Seni becermemi mi istiyorsun? Yetmedi mi?” diye sorarken sertliğimi ıslaklığına bastırdım.

“Hiç yetmeyecek...” diye mızıldanıp elini penisime götürerek içine girmem için yönlendirdiğinde yavaşça inledim. Tek ve uzun bir seferde içine girerken gözlerini devirmesini dehşetle seyrediyordum. Göğüslerini göğsüme bastırılmış, kalçasını belime dolamıştı.

“Daha çok,” diye yalvarırken içinde hareket etmemi istiyordu. Hızla içine girerek ona boyun eğdim. Bir eli saçımdaydı, diğeri sırtımda çizikler yaratıyordu.

Daha fazla dayanamayacaktım. Hem de hiç.

Bacaklarını sıktığını hissettim ve ikimiz de aynı anda gelirken vücudu benimkiyle birlikte adeta jöle kıvamına dönmeye başladığında son birkaç hareketle işim bitmişti. Gözlerini açmadı ve hemen yanına yığıldım.

Nefesim yavaş yavaş düzelirken Tessa'ya baktım. Mavi gri gözleri kapalı, dudakları aralıktı ve onunla tanıştığım günkü kadar güzeldi.

Onunla tanıştığım anda nasıl bir çocuk olduğumu zar zor hatırlıyordum ama birlikte geçirdiğimiz zamanın her ayrıntısı bir şarkının sözleri gibi aklımdaydı.

Bu inatçı kadın yasal anlamda benimle evlenmeme konusunda hâlâ direniyordu ama her anlamda benim karımdı ve güzel çocuklarımdan annesiydi. En az bir çocuk daha istiyorduk, tabii işleri biraz durulduktan sonra.

Dünyaya bir çocuk daha getirme fikri beni endişelendiriyordu. Her seferinde tedirgin oluyordum.

Düzgün insanlar yetiştirmenin sorumluluğu içime dert oluyordu ama Tessa bu yükümün yarısını alıyor ve harika ebeveynler olduğumuz konusunda beni cesaretlendiriyordu. Ben babam gibi değildim. Ben kendimdim. Elbette ben de hatalar yapmıştım. Ama kefaretimi ödemiş ve affedilmiştim. Dindar bir adam değildim ama burada Tess ve benden daha büyük bir şeyin varlığını hissediyor ve biliyordum. Dünyam bir anda hiçbir şeyden her şeye sahip olduğum bir hale gelmişti ve şu an olduğum kişiden gurur duyuyordum. Çocuklarımdan gözlerinde kendi ışığını görebiliyor ve kahkahalarında kendi mutluluğumu duyabiliyordum.

Şehir kulübü adına gerçekleştirdiğim yardım toplama etkinlikleriyle buradaki gençlerin hayatlarında yarattığım değişikliklerden gurur duyuyordum. Hayatları yazdığım sayfalarındaki kelimelerimden etkilenmiş binlerce insanla tanışmıştım. Her şeyi içimde tutup yaşamak için çok uzun süre savaşıp ama hepsini serbest bıraktığımda adeta kalbim açılmıştı. Tecrübelerimi paylaşmamak, bağımlılık ve ruh hastalıkları problemleri olan gençlere yardım etmemek bencillik olurdu. Yıllar içinde geçmişe takılıp kalmamayı, sadece geleceğe bakmayı öğrenmiştim. Düşüncelerimin kulağa

ne kadar sıradan ve tam anlamıyla bayık geldiğinin farkındayım ama bu benim gerçeğimdi.

O kadar uzun süre karanlıkta yaşamıştım ki başkalarının hayatına ışık girmesine yardım etmek istiyordum.

Şükürler olsun ki hayalini bile kuramadığım bir aileye sahiptim ve benden çok daha iyi olacak çocuklar yetiştiriyordum.

Tessa'nın başı yana düşünce saçını uykulu yüzünden çektim. O benim sakinliğim, ateşim, nefesim, acım olmuştu ve ne yaşadysak yaşayalım her saniyesi şu an sahip olduğumuz hayatı elde etmeye değerdi.

Tess'le beraber ölüp ölüp dirilmiştik ama işte buradaydık. Her şey bittikten sonra, kendi cennetimizi kendimiz yaratmıştık.

Teşekkür

Zannederim bu kitapta teşekkür edeceğim herkes, son kitapta teşekkür ettiklerimle aynı olacak çünkü bana yardım edenler, yine aynı muhteşem insanlar. O yüzden hepinize teşekkürler!

Adam Wilson: Bir kez daha canını dişine takarak benimle çalıştığın için teşekkürler. Senden ve bana gösterdiğin sabırdan çok şey öğrendim. Bir yıl içinde senine beş kitap (uzunluğu on kitaba bedel) çıkardık ve bu manyakça bir şey. Sıradaki üç kitap için sabırsızlanıyorum ☺.

Kristin Dwyer: Sen tam bir hidrojen bombasıydın, arkadaşım. Beni derleyip topladın (elinden geldiğince, ta ki ben takvimimdeki tarihlere uymaya başlayana kadar). Her şey için teşekkürler!

Wattpad: Hâlâ ana üssüm olduğunuz, hiç kopmadığınız ve milyonlarca insana, sevdikleri şeyi sunduğunuz için.

Ursula Uriarte: Kitaplarımı seven bir blogger olarak hayatıma girip şimdi en yakın arkadaşlarımdan biri olman çok çılgınca. İsmi hâlâ doğru düzgün telaffuz edemesem de benim için, Hardin ve Tessa için çok ama çok önemlisin. Sen de benim kadar onları seviyorsun ve bu onlar için çok şey ifade ediyor. (Bana kendileri söyledi!).

Vilma ve RK: İkinizi de çok seviyorum ve dostluğunuza minnettarım. Bu kitabı yazma aşamasında benimle hep konuştunuz ve hezeyanlarımı dinlediniz. Sizi seviyorum.

Ashleigh Gardner: Hayatımdaki en iyi temsilci arkadaşım olduğun için teşekkürler!

Editörlere ve böylesine sıkı bir son teslim tarihinde canını dişine takıp çalışan yayınevi ekibine teşekkürler.

Editöründen tanıtımcısına kadar tüm yabancı yayımcılarım, hepinize sonsuz teşekkürler. Kitaplarımı çevirmek ve tüm dünyada yayımlamak için çok emek verdiniz ve bu benim için de okurlarım için de çok kıymetli. Dünyanın her yerinde pek çok yeri ziyaret edip bir sürü okurumla tanışmak muhteşemdi.

TEHLİKELİ BİR AŞK
ASİ BİR AŞK
SONSUZ BİR AŞK

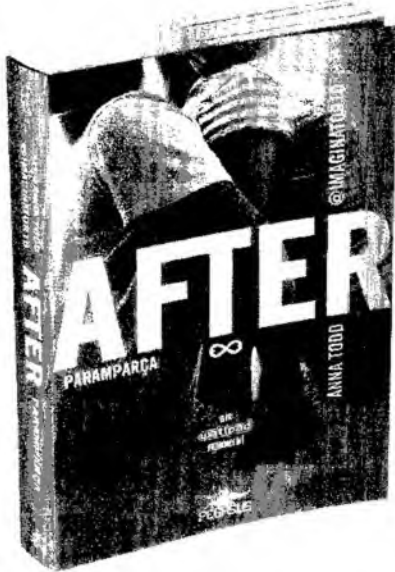
1 milyardan fazla okura
ulaştı.

11 milyon beğeni aldı.

6 milyon yorum yapıldı.

“İnternette çıkan edebiyat
fenomeni.”

The New York Times

EZİCİ BİR KARŞILAŞMA
KIRILAN KALPLER
VAZGEÇİLEMİYEN
AŞKLAR

... hayat bir daha asla eskisi
gibi olmayacak.

Tessa'nın kaybedecek çok
şeyi var.

Hardin'in ise hiçbir şeyi...

Tessa'dan başka.

TESSA İLE HARDIN İÇİN
AŞK HİÇBİR ZAMAN
KOLAY OLMADI.
ŞİMDİYSE HER
ZAMANKİNDEN
DAHA DA ZOR.

Aşk yalnızca
birlikteyken mi yaşanır?

TESSA İLE HARDIN
TÜM ZORLUKLARIN
ÜSTESİNDEN
GELMİŞKEN AŞK
MASALLARI KÖTÜ
SONLA MI BİTECEK?

“Seni her zaman seveceğimi
bilmen gerekirdi. Sen beni...
ben yapıyorsun, Tessa ve
bunu asla unutmayacağım,”
 demişti.

